

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRAVING *the* STORM



ELLIOTT

ROSE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRAVING *the* STORM

ELLİOTT TOSİ



CRIMSON RIDGE SERİSİ
• KİTAP T'Æ0-

Copyright © 2024 Cosmic Imprint Publishing

Tüm hakları saklıdır.

tarafından Elliott

Rose Fırtınaya

Göğüs Germek

Bu yayının hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitaptaki karakterler tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka ile yazılmamıştır. Yapay zekanın üretken biçimlerini değil, insan yaratıcılığını destekliyorum. Bu çalışmanın hiçbir bölümü, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

BU KİTAP 18 YAŞINDAN BÜYÜKLER İÇİN HAZIRLANMIŞTIR

Eğer bu e-kitap versiyonu Amazon üzerinden okunmuyorsa, BRAVING THE STORM kitabının yasal bir kopyasını okumuyorsunuz demektir.

Yayınlayan Cosmic Imprint Publishing Kapak

Tasarımı: Maldo Designs

Kopya Editörü: CreedReads Yazar Hizmetleri

Kasım 2024

Ciltsiz: 978-1-991281-23-4

Epub: 978-1-991281-22-7

Kindle: 978-1-991281-21-0

CONTENTS

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[Okuduğunuz İçin](#)

[Teşekkürler Teşekkür](#)

[Ayrıca Elliott Rose](#)

[Yazar Hakkında](#)

INTRODUCTION

HMerhaba sevgili okuyucu,
CRIMSON RIDGE'E HOŞ GELDİNİZ...

Bu kitaba gözü kapalı girmek isteyenler, lütfen bu tabu romantizminin bir kurgu eseri olduğunu unutmasınlar. Bu o bir birbirine bağlı-ayrı, kabul edildi amca, zorla yakınlık, kovboy Romantizm, ile a mutlu bir şekilde hiç sonra.

LÜTFEN, kaçınmayı tercih ettiğiniz tetikleyicileriniz veya içerikleriniz varsa, bu hikayenin devam etmeden önce düşünmek isteyebileceğiniz konular veya konular içerebileceğini unutmayın.

İÇERİK NOTLARI

LÜTFEN AŞAĞIDAKİ KODU TARAYIN:



Web sitemde tetikleyicilerin tam bir listesi, içerik notları ve gerekirse bölüm bölüm ayrıntısı da var.

LÜTFEN NOT, CW'ler hakkında daha fazla bilgi veya açıklama için ekibime elliottrose.pa@gmail.com e-posta gönderebilirsiniz.

RUH SAĞLIĞINIZ ÖNEMLİDİR.

xo

THE PLAYLIST

Thunderstruck . ACDC Banyo .
Montell Fish
Eğer güzel olduğumu
düşünüyorsan. Artemas
Türümün Sonuncusu . Shaboozey, Paul
Cauthen Beyaz At . Chris Stapleton
Histeri . Muse Aptal
Kız . Çöp
Sertlikten Hoşlanıyor mu? FLAVIA
Kimse Bilmiyor . Queens of the Stone Age
ZITTI E BUONI . Måneskin
Viski Bardakları . Morgan Wallen İş
Şarkısı . Hozier
Kamyonet . Kings of Leon
Black Pearl Jam
Whole Lotta Love . Led
Zeppelin Austin . Dasha
Good Graces . Sabrina Carpenter
Rahat . Chappell Roan Yalnız
Kovboy . KALEO
ALLİGATOR GÖZYAŞLARI . Beyoncé
Thunder . Imagine Dragons
You Proof . Morgan Wallen
Sanırım Sana Aşığım . Chris Stapleton Magnolia
. JJ Cale
Benim evim. Myles Smith
Beverly Hills . Shaboozey
The Cave . Mumford & Sons
Wind Up Missin' You . Tucker Wetmore
What Don't Belong To Me . Post Malone
Sleeping on the Blacktop . Colter Wall
Crash into Me . Dave Matthews Band

Ama babacığım onu seviyorum. Taylor Swift



*Kufi giymeye ve diz çökmeye hazır okurlar için...
Fırtına Amca size iyi bakacak.
Eğer kibarca yalvarırsanız.*

BÖLÜM 1



F Lanet olası kar. Yaşam içinde Bu parça . ve dağlar o İnsanlardan nefret ediyorsanız oldukça harika, ama bu beyaz tozdan bir mezara gömülmeye katlanmak anlamına geliyor ve yılın yarısı gibi hissettiren bir süre boyunca buz.

Lastikler çatırdıyor. Çakıllar fışkırıyor. Hoparlörlerden heavy metal sesleri yükseliyor. Kamyonum son virajı dönüyor ve tavanımın A çerçeveli tepe noktası ortaya çıkıyor.

En son buraya geldiğimden beri ne kadar zaman geçti? Bir elim direksiyonda, diğer elim enseme ovmak için uzanırken düşünmeye çalışıyorum.

Biraz fazla uzun.

Gerçi buraya yerleşmeden önce hayatım hep bu geçici işlerle geçti. Ayrıca Colton Wilder gibi bir adama yardım etmek benim için sorun değil.

Crimson Ridge'de dedikodu ve söylentilere kulak asmayan tek kişi o.

Ama lanet olsun, o yokken çiftliğine haftalarca baktıktan ve bir sonraki rodeo etkinliğine hazırlanırken oğluna yardım ettikten sonra... Kendi yatağıma yığılmaya fazlasıyla hazırım.

Kulübenin dışına çıkınca, kozalaklı ağaçlar bu yerin etrafında gururlu, uğursuz nöbetçiler gibi duruyor. Nöbet tutuyorlar

gerçekten dinlenebileceğimi hissettiğim tek yer. Benim gibi bir adam için bunun her zaman geçerli olacağının garantisi olmasa bile.

Gökyüzü çoğunlukla bulutlarla kaplı, sadece kısmen yıldızların ve ay ışığının bu gece Crimson Ridge'e bakmasına izin veriyor. Kar yığınları oraya buraya yığılmış, karanlıkta bile beyazın ürkütücü bir tonunu parlatıyor ve kışın derinlikleri boyunca burada olmadığım için arazinin etrafını iyice kontrol etmem gerekeceğini şimdiden biliyorum.

Bunların hepsi sabahı bekleyebilir.

Şu anda sadece sıcak bir duş ve sert bir içki istiyorum.

Yolcu koltuğunun ucundan çantamı alıp bir omzuma asıyorum ve kendimi kamyonetimden dışarı atıyorum. Çakılları aşmak ve ön verandama çıkan birkaç basamağı çıkmak için sadece birkaç adım atmam yeterli. Anahtarı kilide sokup içeri adımımı attığımda, sedir ağacının ılık kokusu süzülerek beni karşılıyor.

Hay sikeyim. Ateşi yakmakla uğraşabilir miyim? Sanırım en azından kendimi duşa atmadan önce yakmalıyım. Yaşlı kızın kemiklerine biraz ısı girmesi için zamana ihtiyacı var ve şu anda burası bir rahibenin amı kadar soğuk.

Her bir botu tekmelemeye gittiğimde, kulağım bir sese takılıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve derim karıncalanıyor. Evin derinliklerinde bir şey kıpırdıyor ve ben hemen sinirleniyorum.

Bir şey değil... *biri*.

Karıştırma, hareket etme gibi belirgin sesler insana ait. İçeriye girmeyi başarmış, kışın sonundan korunmak isteyen bir hayvan değil.

Ses çıkarmamak için çantamı usulca yere bırakırken, av bıçağımın tam olarak nerede olduğunu biliyorum, ama o kamyonetimin torpido gözünde. Nerede olduğunu da biliyorum.

Tüfek yatak odamda saklı ama orası koridorun sonunda, gürültünün geldiği yönde.

Evime girebileceğini düşünen lanet olası bir aptala karşı kendimi savunmak için bu şeylerden herhangi birine ihtiyacım olduğundan değil. İnsanlar beni korkutmuyor. Neredeyse iki bin kiloluk, öfkeden kudurmuş yaratıklarla isteyerek boğuşmuş bir vücudum var. Sizi fırlatmaktan ve kaburgalarınızı toprağa gömmekten başka bir şey istemeyen bir boğanın sırtına oturduğunuzda, bu bok hayata bakış açınızı temelden değiştirir.

Ceketimden kurtulmak ve kollarımı serbest bırakmak için omuzlarımı silkerek omuzlarımı gömleğimin içine sokuyorum ve eklemlerimi esnetiyorum. Dövmelerim ve yüzüklerimin gümüş ışıltısı karanlığın içinde bana bakıyor. Gerçekten de uygun, bu her kimse, mürekkebimle dolu bir yüz takabilir ve zavallı kıçlarını dağdan aşağıya doğru koşturduklarında hediye olarak metal bantlarımın şeklindeki bir izi alabilir.

Kuzeniyle evlenmiş köylü bir salak buraya sürünerek gelecek. Mülkümün etrafında dolaşıp, profesyonel kariyerimden sonra üzerinde oturduğumu düşündükleri altın yığınlarını bulabileceklerini hayal ediyorlar. Zenginmişim gibi davranıyorlar. Buralarda yaşayan biri olmayacak. Bu dağda yaşayan herkesle dost olmayabilirim ama Peak'ten hiç kimse böyle bir numara çekecek kadar aptal değildir.

Yatak odasına inen kısa koridor neredeyse zifiri karanlık, ama kim olduğunu hemen anlıyorum. Açık banyo kapısının diğer tarafında yumuşak ışık ve gölgeler hareket ediyor ve içeriden usulca gelen müziği fark ettiğimde ilerleyişimi yavaşlatıyorum.

Müzik mi?

Bu beni duraksatıyor. Buraya kadar sessiz adımlarla geldim ve şimdi zihnim durumu tersine çeviriyor, olan biteni anlamlandırmaya çalışıyor.

Kadınsı bir ses, bir uğultu duyuyorum ve gözlerim kapanıyor. Bir elimi saçlarımda gezdirerek başımı arkaya yatırıyorum.

Lanet olsun, lanet olası bir tavşan buraya ilk kez girmiyor.

Bu her kimse habersiz ve davetsiz geldiği için hafifçe sinirlenmiş olsam da, aletim kıpırdıyor. Onları kovmadan ve Crimson Ridge'e geri göndermeden önce hızlı bir sevişme düşüncesi kulağa oldukça çekici geliyor.

Kış boyunca çiftlikte mahsur kalmak ve Devil's Peak'in tepesinde kara gömülmek taşaklarımı buza çevirdi. Gerçekten.

İçimdeki kararmış, çarpık parça bunu bir oyun haline getirmek istiyor. Bu amcık evime g i r i p kendilerini evlerinde hissedebileceklerini mi sanıyor? Burası benim arenam, benim kurallarım. Sessizce, açık girişe doğru ilerliyorum ve banyomda kimin olduğunu ve tam olarak ne kadar tatlı olduğunu öğrenmek için planımı yaparken kendimi ağır gölgede saklıyorum.

bu gece menüde olacak.

Aç gözlerle ve hızla sertleşen sikimle kapı aralığından izlerken, içerideki kız arkasını dönmüştü. Görebilmek için sadece aynanın üzerindeki küçük lambayı yakmış. Evin geri kalanı gibi burası da loş, her şey siyah ve grinin tonlarıyla örtülü.

Sırtı hala bana dönükken, telefonunun hoparlöründen çalan folky, kız gibi şeylere mırıldanıyor.

Sonra soyunmaya başladı.

Bu kız burada olduğumdan tamamen habersiz, ve lanet olsun... bu en ateşli şey.

Profesyonel bir boğa binicisini baştan çıkarmak için striptiz yapmıyor. Direğe tırmanıp sahte memelerini yüzüme sokan bir kız değil. Sabahın üçünde pis bir arka sokakta dizlerinin üzerine çöküp suratına boşalana kadar sikimi yalamayı teklif eden tokalı bir tavşan değil.

Hayır. Bu seksi, kıvrımlı ve her bir kıyafetini yavaşça çıkaran biri çünkü bunu kendi boş zamanlarında yapıyor. Sanki tüm bunlardan kendinden başka kimse için zevk almıyormuş gibi.

Tanrım. Sikim oraya girip bu kız her kimse onunla yeniden tanışmak için yalvarıyor. Hayatım boyunca seviştim, asla tekrar ilişkiye girmedim - unutulması daha iyi olan bir zamanın pişmanlık verici lanet olası felaketi sırasında bile - ama kesinlikle *onu* hatırlamıyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, bunu yapmamın imkanı yok. Onları hatırlamıyorum.

Yüzlerini ya da isimlerini hatırlamıyorum ve bakmadığımı düşündüklerinde telefon rehberime gizlice kaydettikleri numaralarını kesinlikle saklamadım.

Kolları, giydiği kazağı başının üzerinden çekerek yüksek belli bir çift taytı ortaya çıkarıyor. Hay sikeyim. Sütyen yok. Sadece pürüzsüz, zeytin rengi bir ten ve kalçalarında bir genişlik. Bel bandının üst kısmında minicik bir kıvrım var ve bu yumuşaklık ağzımı sulandırıyor.

Parmaklarımı sıkmak ve içine sokmak için bir avuç esnek ete sahip olmak, kavrayışımın şeklinde bir veya beş çürük bırakmak, en sevdiğim sikiş türüdür.

Sırtının ortasından aşağı sarkan uzun koyu bukleler hareket ettikçe teninin üzerinde sallanıyor. Bakışlarımı aşağıya sürüklüyor... ben bu kızın amını arkadan doldururken avuçlanmayı, tokatlanmayı ve dövülmeyi kesinlikle isteyen bir kıça.

Gölgeli koridorda pusuya yatmış, benim için kendini hazırlayan ziyafetin görüntüsünü yutmaya devam ederken nefesim daha da düzensizleşiyor. Çünkü bu kızın evimde olmasının tek bir nedeni var ve eğer sikimi aramak için buradaysa, o zaman yemeğimle oynadığım her saniyenin tadını çıkaracağım.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. O daracık taytları aşağıya doğru kaydırırken aynı anda külotunu da çıkardı ve bana daha da fazlasını gösterdi. Müzik eşliğinde mırıldanıyor,

Bu kız yaptığı şeyde tamamen kaybolmuş. Etrafindan habersiz.

Tamamen sertleştim ve sessizce, dikkatlice kendimi yeniden ayarlamam gerekiyor. Aletimin başı bu kızın ne kadar ateşli olduğunu görünce sızmaya başladı bile. Kolu kalkıyor ve elimde olmadan göğsünün dış tarafında kıvrılan küçük bir dövme, ince bir çizgi fark ediyorum. Buradan, yandan zar zor bir bakışla bile ağır ve dolgun olduğunu ve işkence edilmek için yaratıldığını görebildiğim göğüsler.

O günahkâr, dar taytını tamamen çıkarmak için eğildiğinde, beni kıran da bu oluyor. Onu arkadan bir an için görebiliyorum. Yumuşak ve esmer gül rengi am dudakları bana bakıyor.

Tam çırılçıplak olduğu anda, hâlâ yarı yarıya eğilmişken, saldırıyorum.

Uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi bir saniyede kapatıyor. Bir elimi boğazına dolayarak onu önüme kilitlerken, diğer elim düğmelerimi ve fermuarımı karıştırıyor. Bunu yaparken parmak eklemlerim kışının üst kısmındaki çıplak tene sürtünüyor ve sırtının alt kısmını okşuyor. Belki o kısmını daha sonra döllerimle boyarım.

"Sevgilim... sikim için yalvarmanın yolu bu değil. Sormadan kendini içeri almak kabalık olur." Dudaklarımı kulağına bastırarak homurdandım. "Ama bu gece şanslısın. Kendimi cömert hissediyorum. Öyle ki, o küçük performansını izledikten sonra boşalmana bile izin verebilirim."

Altında bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Dövmeli parmaklarımın altında boğazının çılgınca çalıştığını hissediyorum. Boynunun yan tarafında nabız çırpınıyor. Bu kız bana kıyasla kısa, göğsüme zar zor ulaşıyor. Başı mükemmel bir şekilde gövdemin üzerine doğru eğiliyor ve benim pis düşüncelerim bu ihtimal karşısında çılgına dönüyor.

"Şimdi seni o tezgâhın üzerine yatıracağım, böylece seni gelecek haftaya kadar becerebileceğim... sonra da mülkünden defolup gideceksin."

Boğazındaki baskıyı biraz hafifletip nefes borusunu hafifçe gevşettiğimde inliyor. Ben bunu yaparken, elleri parmaklarımı uzaklaştırmak için havaya kalkıyor, ama bu oyunun benim versiyonum olmayan hiçbir şey için havamda değilim. İkimizi de aynaya bakacak şekilde makyaj masasına doğru döndürüyorum.

Onu ilk kez önden gördüğümde, vahşi bir sesi bastırmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin, harika göğüsleri var. Sert meme uçları yansımada ve lamba ışığının yumuşak parıltısında bana bakıyor ve belki de bu kış sığırlardan ve atlardan başka bir şeyle sıkışıp kaldığım içindir; o anda karar veriyorum ve orada, bu oyunun ikinci bir turu olacağını zaten biliyorum. Onların üzerine gitme fırsatını kaçırmayacağım. Onu işaretleyeceğim ve aletimi o yumuşak vadinin arasında kaydırmanın tadını çıkaracağım... sonra onu bırakacağım.

Yani, sonuçta çıplak ve evimde beni bekliyor.

Onu bir kereden fazla sikmekle ilgilendiğim için kendini şanslı saymalı.

Vücudunu tam olarak istediğim yere yerleştirip boynunu sıkıca tutarken, diğer elim külotumu aşağı itiyor. Ağrıyan sikimi serbest bırakarak birkaç sert vuruş yapıyorum ve ucundaki pre-cum'u temizliyorum. Lanet olsun, amcığı tam orada ve vücutlarımız arasında akan sıcaklık başımı beklentiyle döndürüyor.

Ben boğazını sıkıca kavrayıp onu öne doğru eğmek için kaldıraç kullanırken, elleri tezgâha dayanmak için dışarı fırlıyor. Bu hareket o mükemmel göğüslerin biraz daha aşağı sarkmasına neden oluyor, dolgun ve yumuşak.

Ama onun gözleri.

Aynadaki bir dişi geyiğin gözleri gibi bana bakan gözler.

Karanlık gözler o görünüyor bir
şekilde tanıdık. Daha fazla tanıdık olmaktan çok.
I oldu Tabii ki I yapmadı tanımak Bu
Kızım, ama Şimdi Zihnimi tarıyorum,
onu bulmaya çalışıyorum.

"Ne oluyor lan?" Paniklemiş ve gergin bir sesle mırıldanıyor. Bir eliyle kendini lavaboya yaslayıp diğer eliyle parmaklarını boynundan çekmeye çalışırken sesi nihayet kesiliyor.

"Stôrmam Amca?"

Kıpırdamadan
duruyorum.

Tanrım.

Sikeyim. *Hayatımı sikeyim.*

Elim sertleşmiş, sızıntı yapan sikimin üzerinde ve yeğenimin meme uçlarına bakıyorum.

BÖLÜM 2



I Rüzgârda savrulmak üzere olan kırılğan bir yaprak gibi
itiriyorum. ile sallantılı Parmaklar, I yapmak
birkaçipek bornozumun belindeki kuşağı
beceriksizce düğümlemeye çalışıyorum. Çok ince, çok
kısa, çok dökümlü ve

LA sıcaklıkları için yapılmış.

Aslında, aceleyle hazırladığım bavulumun tamamı
seksenli yılların ortasındaki mavi tenli bir güne uygun pahalı
kıyafetlerle dolu.

Satın aldığı kıyafetler, çünkü onun kolunda olduğumda
içinde görülmem gereken türden kıyafetlerdi.

Onları gerçekten sevdiğim için değil.

Kesinlikle karla kaplı, donmuş bir kulübede dağda
hayatta kalmak için uygun bir gardırop değil. İçeri ilk
adımımı attığımda duyduğum koşuşturmaya dayanarak
duvarlarda fareler olduğundan neredeyse eminim.

Sağlam olduğundan emin olmak için pembe kuşağı
çekiyorum, saçımı hızla topuz yapıyorum ve yaşam alanına
girmeden önce yarı düzgün bir şey olduğumdan emin
olmak için son bir kontrol yapıyorum.

Ne haltlar döndüğünü anlamadan önce.

Yirmi altı yıl boyunca, Palisades'te yaşarken her zaman
en büyük haneye tecavüz riskiyle karşı karşıya olacağımı
düşünmüşümdür. Bum'a geldikten yarım saat sonra

Crimson Ridge'in hiçbir yerinde, bu banyodan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmaya çalışırken neredeyse duvarda bir delik açan dev, dövmeleli adamın ellerinde değil.

Amcam.

Teknik olarak, evlatlık amca. Babamın, birlikte evlatlık verildikleri zamandan beri uzak olduğu evlatlık kardeşi. Ama yine de... Stôrmand Amca bir daha görmeyi umduğum son kişiydi.

Peki ya şimdi? Artık biliyorum. Ellerinin çıplak bedenimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve utanç beni soğuk, çıplak ayak parmaklarıma kadar hızlı, nemli bir şekilde kaplıyor... çünkü donmuştum.

Beni yakaladığında donakaldım.

Kulağıma hırladığında, donakaldım.

Ve on yılı aşkın süredir görmediğim adamı nihayet tanıdığım ana kadar, gördüklerim hoşuma gitti.

Tanrım, son kırk sekiz saat içinde patlayan hayatımın yarattığı karmaşa sandığımdan daha fazla zarar vermiş olmalı.

Kısa bir an için hissettiğim tek şey rahatlama ve beklentinin bağımlılık yapan adrenalinle çarpışmasıydı. Geçici bir delilik anı, tıpkı ellerinin bedenimi kavrayıp kontrol altına alması gibi, beynimdeki son hücreyi de yumrukladı.

Böyle bir adamın bir kadını nasıl becereceğini çok iyi bildiğinden eminim.

Tamamen cinsel bir deneyim bir yabancının elinden çıkmış olsa bile, bedenime arzuladığı şeyi vermenin nasıl bir his olduğunu bilebileceğim için rahatlama... çok uzun zamandır arzuladığım bir şey ve yine de bunun nasıl ya da ne gibi bir his olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Tanrım, eğer bu tür dengesiz düşüncelerin kök salmasına izin vermeye yakınsam, o zaman kesinlikle uykusuz, kafası dumanlı bir vakayım demektir.

Ayaklarım beni temkinli parmak uçlarımda taşıyor, amcamın etrafta çarpıştığını duyabildiğim yere yaklaşıyorum. Sesi içeride serbest bırakılmış vahşi bir canavar gibi geliyor. Korkunç bir yaratık muhafazasından kaçmış.

Kollarımı etrafıma sararak, sanki etimin her bir santimini ona tekrar gösterme riskiyle karşı karşıyaymışım gibi incecik bornozumu kavıyorum.

Buradaki ışıklandırma yumuşak, sıcak, kalp ağrısı çeken, yorgun gözlerimi affediyor. Birkaç çıplak ampul yanıyor. Biri dar bir pencerenin altına yerleştirilmiş küçük mutfak alanı ve lavabonun üzerinde asılı. Diğeri ise ateşin önüne yerleştirilmiş yıpranmış L şeklindeki seksiyonelin üzerindeki telde sallanıyor.

Los Angeles'ta bu görünüme rustik-şık derler.

Burada, daha az kasıtlı olduğundan ve sadece eski, bakımsız bir kulübenin iç kısmı olduğundan şüpheleniyorum.

Stôrmand Amca şimdi çatırdayan alevlerin önünde çömelmiş, küçük odun parçalarını metodik bir şekilde birbiri ardına yerleştiriyor. Bana doğru bakmıyor.

Buraya sık gelir mi?

Neden burada olduğunu hala anlamıyorum.

Bu hafta tam bir karmaşa içinde geçti ve tüm gün süren bir seyahatin ardından çok yorgunum, ne orada ne burada hissi uzuvlarıma yapışmış durumda. Gözlerim kaşınıyor. Başım çok ağrıyor.

Sonunda bu adresi bulup anahtarı sakladığım yeri bulduğumda ve içeri girdiğimde, cansız, kömürleşmiş şömineye bir kez baktım ve neredeyse ağlayacaktım.

Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yangınları, karı ya da cep telefonu çekmeden nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Bu kaçış planı kulağa çok hoş ve mükemmel geliyordu, ta ki karanlıkta titreyerek oraya varana ve komik olmayacak kadar boyumu aşan bir iş yaptığımı anlayana kadar.

Kendi yetersizliğimde boğulmamı, daha doğrusu donarak ölmemi engellemek için burada olması beni biraz rahatlattı mı?

Olabilir.

Amcamın kot pantolonlu kışına bakmayı bırakmalı mıyım?

Kesinlikle.

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Bu çok boktan bir durum.

Bu adam pratik olarak zorla kendisi üzerinde Ben On dakika önce rızam olmadan.

O babamın kardeşi.

Evlat edinilmiş olmak, benim aptal, karmakarışık beynimin neşeyle takılmak istediği tek şey.

Tanrım. Bir içkiye ihtiyacım var. Burada içecek bir şeyler olsa iyi olur.

"Dolap lavabonun sağında. Bardaklar ocağın yanında." Dikkatle ateşe odaklanmış adamdan zengin, sert kelimeler yükseliyor. Alışık olmadığım türden bir ses. *Yıpranmış ve sert.*

Bir dizinin üzerine oturmuş, kot pantolonu üzerine dar geliyor.

O, büyüyen alevlere çıra yüklemeye devam ederken, gözlerim sürekli arka tarafa ve kalçalarım gidiyor - çünkü kafamda fark ettiğimden çok daha fazla sikilmiş durumdayım.

Etrafıma bakarak olduğum yerde dönüyorum. Bu şirin mutfağın tamamı ancak bir metre kadar, iki gün önce tükendiğim parlak beyaz mermerin gösterişli genişliğine kıyasla gülünç.

Hafifçe eğri büğrü duran dolabı açtığında, zaman aşımına uğramış etiketleri olan birkaç farklı içki şişesi görür. Viski mi? Evet, viski. Parmaklarım viskide karar kılıyor çünkü ne de olsa kovboy ülkesindeyim ve bunu ocağın yanındaki raftan bir bardak alarak takip ediyorum.

Onun için de bir tane doldurayım mı?

Donuyorum amına koyayım. Bavulumdan daha fazla kıyafet çıkarmam lazım. Telefonumu şarj etmem lazım. Hayatımda ne halt ettiğimi bulmalıyım.

Amcam başka bir şey söylemiyor. Az önce orada olanlar için bir konuşma başlatmaya, özür dilemeye ya da normal sayılabilecek herhangi bir şey yapmaya çalışmıyor. Ben de ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum.

Benim için ateş yakması çok hoş, sanırım, ama aynı zamanda neden burada olduğu konusunda kafam tamamen karıştı.

Burası babamın kulübesiydi. Bana bırakmıştı. Babam *ölmeden* önce, cenazesinden beri, on yıldır kardeşiyle konuşmamıştı.

"Bir tane ister misin?" Kendime iki tane doldurmaya odaklandım.

Sonra siktir et deyip bardağa biraz daha koyuyorum. Umarım geride bıraktığım boktan anılarımı yakar ve beni bayıltır da biraz uyuyabilirim.

Amcam sessizliğini koruyor. Kollarını iki büklüm dizinin üzerine kavuşturmuş, alevleri inceliyor.

Bardağımın üstünden bir yudum alırken, gözlerimin bir saniyeliğine özgürce dolaşmasına izin veriyorum. Turuncu ve altının dans eden çizgileri adamın sert yüzünü yalıyor, boynunun yan tarafındaki günahkârca çekici mürekkep çizgilerini, burnunun kenarındaki gümüş halkayı ortaya çıkarıyor ve titrek gölgeler kirli sarı saçlarını vurguluyor. Asi, neredeyse bukleli saçları, sanki ellerini o vahşi saç tellerinde gezdiriyormuşçasına karışık duruyor.

Üzerinde uzun kollu bir üst var. Kömür rengine. Biraz yıpranmış, yıpranmış, engebeli, tıpkı yaydığı kara kara enerji gibi. Geniş omuzlarını sıkıca sarıyor ve bu adamın ne kadar büyük olduğunu görünce aklım çok ama çok kötü yerlere gidiyor. Ön kollarını yukarı iten kollar, sağ bileğinde deri bir kelepçe ve solunda iki kalın eşmerkezli mürekkep halkasını ortaya çıkarıyor. Biraz daha büyük bir odun parçasını alevlere fırlatırken işaret parmağı ve başparmağında gümüş parlıyor.

Bu parıltı dikkatimi o damarlı, güçlü ellere çekiyor. Dakikalar önce boynuma sabitlenmiş, tüm kelime üretme kapasitemi ortadan kaldıran bir kavrama çünkü bedenime bu şekilde hükmetme hissi bana kesinlikle yapmaması gereken

şeyler yaptı.

Buradan tam olarak seçemediğim mürekkepli yazılarla süslü elleri boğazına uyuyor ve aceleyle içtiğim viskiden karnıma inen yanık, orada hiç işi olmayan başka bir hisle karışırken, bu adamın teninin ne kadarının o kıyafetlerin altında dövmeli olduğunu merak ediyorum.

Briar Indigo Lane, hemen kendini toparlamalısın.

Amca. Hatırladın mı?

O senin amcan.

Herhangi bir erkeğin, özellikle de öz amcamın görüntüsü beni bir şekilde hissettiriyorsa, ne kadar zavallı ve dokunulmaya aç olmalıyım?

Dişlerimi titreten ürpertiyle savaşıyor, bavulumu açıp daha sıcak giysiler bulmak için biraz yalnız kalmak istiyorum. En azından çoraplar öncelikli. Yerimde kıpırdanarak viskimi yudumluyorum, daha doğrusu yudum yudum içiyorum.

Ancak, amcamın gitmek için acele ediyor gibi görünmediğinin de aşırı farkındayım ve aramızdaki bu sessizlik o kadar garip ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Bir yanım o ateşi yakmayı bitirip ortadan kaybolmasını umuyor.

Elbette burada kalmayacak... değil mi?

Beynimin derinliklerinde tamamen uygunsuz bir kıvılcım alevleniyor. Tehlikeli derecede çekici bir şey, gecenin derinleşen gölgelerinde ve saatin geçliğinde bu adamın burada benimle kalmasını umduğumu hevesle fısıldıyor.

O kaltağa hiç güvenmiyorum. O kötü kararların kraliçesi.

Bir yudum daha içip, sıcaklığın göğsüme vurduğunu ve damarlarıma yayılmaya başladığını hissettiğimde, kendini yukarı kaldırıyor.

Gözlerimi açarak onun dik duruşunu, sonra odayı geçişini ve buz mavisi gözlerinin benimkilerle birleşmesini izliyorum.

Bardağımın kenarından bakıyorum.

Amcam bana doğru ilerlemesini durdurmuyor. Dik dik bakıyor. Tehditkar. İleriye doğru attığı her adım hipnotik ve tehlikeli ve, Tanrım, vücudumun kabul etmeye cesaret etmek istemediğim bir şekilde tepki vermesine neden oluyor. Tek yapabildiğim kendimi çatlak formika tezgâha yaslamak ve şu anda canı ne istiyorsa onu yapmasına izin vermek.

O bu kadar yakinken, duman, narenciye ve baharat kokusu üzerime hücum ediyor. Parmaklarım şimdi göğsüme yasladığım bardağın etrafında sıkılaşıyor.

Ondan gelen siyah dalgaya tamamen hapsolmuş durumdayım.

Yırtıcı hissettiriyor. Heyecan verici. *Vahşî*.

Dövmeli parmakları yanıma uzanıyor. Gömleğinin ön kısmı parmak uçlarıma değiyor ve boynunun yan tarafını kaplayan, siyah ve gri renklerle detaylandırılmış yoğun mürekkepli gül o kadar yakın ki çenesinin altından çıkan kirli sakalı görebiliyorum.

Sonra, akıl sağlığımı işgal ettiği kadar hızlı bir şekilde tekrar doğruldu ve geri adım attı. Bu sefer bütün şişeyi avucunun içine almıştı.

"Yatak odası senindir." Homurdanıyor. Doğrudan boynundan yudumluyor. Ağır ağır yutkunurken adem elması sallanıyor.

Dönüyor, uzun adımları onu göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucuna taşıyor. O dövmeli ellerden biri, siyah savaş botlarını almak için eğilmeden önce ceketini topluyor ve sonra kapıdan geceye doğru çarparak çıkıyor.

Nefes nefese kalmıştım ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum.

BÖLÜM 3



I tek gözüm açık. Burnum düşecekmiş gibi hissediyorum. Burası Alaska'ya taşınmak gibi, Montana'ya değil. Gece boyunca üç kez kalkmak zorunda kaldım. daha fazla kıyafet eklemek.

Kendimi bir kadın lokumu gibi hissediyorum, yorganı sıkıca çenemin altına sıkıştırdım ve kendimi bu sıcak kozadan çıkarmak için hiçbir isteğim yok.

O aptal şömineyi kendi başıma nasıl yakacağımı bulmak zorunda kalacağım düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ayrıca uçurumun kenarından aşağıya düşmeden ve bu sırada ateşli bir kazada ölmeden kendimi dağdan Crimson Ridge'e geri götürmem gerekecek.

Sanırım dün gece buraya sağ salim gelebilmemin tek nedeni öfke, çaresizlik ve yorgunluktan oluşan bir kokteyldi.

Küçük kiralık arabama sözde kış lastikleri takılmış ama ben bile bunun böyle uzak, dağlık bir yer için uygun olmadığını biliyorum.

Otoyollarda burun buruna trafikte araç kullanmak ve banliyölerdeki iş çıkış saatlerinde sürünmek sizi mıcıra, buza ya da vahşi bir yaratığın her an önünüzdeki yola fırlayabileceği korkusuna karşı donanımlı kılmaz.

En azından şimdilik, burada çamların ve karın arasında güvenle saklanıyorum. Kimseye nerede olduğumu söylemeden ayrıldım.

ve şanslıyım ki, hiçbirinin izini süremeyeceği bir kredi kartım var. Belki birileri eninde sonunda vasiyetnamenin içeriğini ortadan kaybolmamla ilişkilendirebilir, ama dürüst olmak gerekirse, beni sadece bir nedenden dolayı geri istiyorlar.

Ve siktir et onları, birinin evcil hayvanı olmaktan bıktım.

Bir yalanı yaşamaktan ve cam bir kafesin içinde tutulmaktan bıktım.

Gidip kendilerini becerebilirler ve küçük güç oyunlarını ve kurumsal imparatorluklarını alıp götürebilirler.

Amcamın bağlarını koparıp arkasına bakmamasına şaşmamalı.

Belki de araları açıldıktan sonra babamla tekrar bir araya gelmemeyi seçmesinin bir nedeni vardı. Elimden gelse ailemle bir daha konuşmaya niyetim olmadığını biliyorum.

Stôrmand Lane hiçbirine benzemiyor. Birçok yönden farklı.

Hayır.

Hayır, Briar. Bu saçmalığı bırakmalısın. Küçük aptal beyninin bu olağandışı koşullar altında takıntı haline getirmesi gereken hiçbir şey yok.

Dün gece olanlar açıkça onun gezegen boyutlarında bir yanlış anlamasıydı ve olanlar, yaptığı şey bir kazaydı. Kim olduğumu anladığı anda oradan çıkmak için neredeyse boynunu kırıyordu. İlk etapta neden ortaya çıktığına dair hiçbir fikrim olmasa da, sabahın üçünde yatakta uyanık bir şekilde yatarken, her şeyi takıntılı bir şekilde düşünürken aklıma gelen tek açıklama, bu kulübeyi takılmak için kullanıyor olabileceğiydi. Karanlıkta kendisini bekleyen başka bir kadın bulmayı mı bekliyordu?

Tanrım, ellerinin üzerimde olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Onun sert ve talepkâr olduğu bir saniyenin içimi nasıl da arzuyla erittiğini.

Bu yanlış. Hem de çok.

Belki bu tek atlı kasabada şirin bir kafe bulabilirim ve telefonun çekmesini ya da WiFi olmasını umabilirim ve kendimi şu arkadaşlık uygulamalarından birine sokabilirim. Hiç kullanmadım ama şimdi kesinlikle öğrenmem gereken bir zaman.

Kalbim kırık değil, kızgınım ve amım biraz ilgiyi hak ediyor. Sadece vibratörümün eşlik ettiği uzun, çok uzun bir zaman oldu.

Bu da elbette dün gece neden böyle tepki verdiğimi açıklıyor. Başka bir şey değil.

Parmaklarımı kalın battaniyenin içinde sıkıştırıyorum. Oda ancak çift kişilik bir yatak sığacak kadar büyük, ki bu da tek başıma yayılmaya alışkın olduğum California King'e hiç benzemiyor. Bu yatakta iki kişi yatacak olsa, neredeyse üst üste yatmış olursunuz.

Belki de mesele budur.

Bakışlarımı sabahın gri sisinde gezdirerek odayı inceliyorum. Basit, işlevsel yüzeyler. Uzun bir şifonyer ve ayaklı bir gardırop, ikisi de ahşap. Yatağın ucuna bakan bir ayna dekorasyona yaklaşan tek şey. Tam bir kulübe havası.

Burada mekânı en son kimin kullanmış olabileceğine dair hiçbir ipucu yok; babam olmadığı kesin. Erik Lane'in zevki daha çok Malibu sahilinde ve Michelin yıldızlı restoranlarda kendini önemli gören insanlarla el sıkışmaktı. Buraya adım attığından bile şüpheliyim ama her ne sebeple olursa olsun bu mülk ailemize geçti ve bana bıraktı. En azından vasiyetinde sadece benim adıma kayıtlı bir vakıf altında bıraktı. Benim için yaptığı tek iyi şey buysa, tüm dünyam başıma yıkıldığında bana kaçıp saklanabileceğim bir yer verdi.

Tanrım. Takım elbisesinin cebine tıktırılmış neon mor saten iç çamaşırının görüntüsü hâlâ retinalarıma kazınmış durumda.

Cildim sürünüyor.

Meğer ne aradığımı öğrendiğimde, ne kadar büyük bir iş olduğunu anlamam sadece on dakikamı almış.

Antoine hilekâr bir pislik. Ayrıca ne yaptığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmama cüretini gösterdi.

Yakalanmak mı istiyordu? Yoksa benim asla öğrenemeyecek kadar zavallı olduğumu ya da öğrensem bile onunla yüzleşemeyecek kadar süt dökmüş kedi olacağımı mı düşünüyordu?

Benden başka bir yöne bakmamı mı bekliyordu?

Ugh. Sonunda aldatılan biri olduğuma inanamıyorum.

Daha da kötüsü, şimdi baktığımda her zaman *o pislik* olacak bir adamla ilişki yaşamama izin vermiş olmam.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım.

Nefesimi tutarak günle yüzleşmeye karar verdim.

Yuvarlanıp gitmek, Antoine Montgomery III adında bir adamla ilişki kurmama izin verdiğim gerçeğini çözmeyecek. Ya da daha da önemlisi, pislik ailemin beni bağlantılar ve iş bahanesiyle biriyle ilişki kurmaya zorlamasına izin vermemi. Montgomery'ler babamın golf oynamayı ve sohbetlerinde adını anmayı sevdiği tipte insanlardı. Tüm bunların arasında bir yerlerde Antoine, kendimi sevebileceğime ikna etmeye çalıştığım biriydi. *Aşk* ya da *ruh eşi* diye bir şey olmadığına, sadece iş ve bağlantılar olduğuna ve nesiller boyu süren imparatorluklar üzerine kurulu bir mirası devrettiğinize inanmanız için yeterince gaz verildiğinde, yeterince uzun süre yıprandığınızda Kool-Aid'i yudumlamaya başlarsınız.

Kız kardeşim, tipik olarak ve her fırsatta bıçağı eve saplayın. *Yaptıklarından sonra bu küçük bir fedakarlık.*

Bu arada, babam sadece dolar işaretleri gördü.

Montgomery medya imparatorluğu ve Antoine'ın ailesi Lane Enterprises ile aynı hızda olmanın güç olduğunu gördü.

İçimden bir ürperti geçiyor, üç yıl boyunca onunla aynı çatı altında kalmayı nasıl başardım?

Hıyar. Hayatına iltifat etmek için mükemmel bir süs gibi davranmaktan. İsmi bile artık midemi bulandırmaya yetiyor.

Ayaklarımı yorganın altından dışarı salladığımda, soğuk hava pek de hoş karşılanmıyor. Üç çift çorabın içine sokulmuş çift taytım ve üst tarafımda sayamayacağım kadar çok kat var.

Parmaklarıma üfleyerek yatak odasının kapısını açıyorum ve sanki bir saç kurutma makinesinin yoluna girmişim gibi sıcak bir hava duvarı beni sersemletiyor.

Arkamdaki yatak odası, bir restoran mutfağındaki soğutucunun içi gibi hissettiriyor. Oysa önümde, daha önce kapalı olan kapımın diğer tarafında, kabinin geri kalanı sıcacık.

Bulaşıklar elde yıkanırken çıkardıkları o sulu sesle şingirdiyor ve mutfaktan cızırtılı bir ses geliyor.

Bir kez daha, kısa koridorda hafif adımlarla ilerliyorum, buna koridor bile denebilirse, birkaç kısa adımdan fazla değil, kafam çok karışık ve amcamın varlığının odayı doldurduğunu fark ediyorum.

"Uhh. Selam?" Uzanıp parmaklarımı hızla saçlarımın üzerinde gezdiriyor, birkaç tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Yüzümde uyku salyası mı var? Aceleyle kolumla ağzımın kenarlarını siliyorum. Gözlerim onun omuzlarının geniş düzlemleri *dışında* bir yere bakmamak için kendini zor tutuyor.

Lavabonun üzerinde dururken dirseklerine kadar itilmiş kan kırmızısı ve kömür kareli bir pazen gömlek giymiş ve bu açıdan tek görebildiğim soluk kumaşın altında dalgalanan kasların ana hatları.

"Kahve orada, eğer istersen." Homurdanıyor. Arkasını dönmüyor.

Hem de hiç. Pişirdiği şeyin kokusu burnuma tam olarak çarptığında midem hemen gurulduyor. Yağlı ve

lezzetli ve içten içe işi bittiğinde çalabileceğim bir şeyler kalmasını umuyorum.

Dün öğleden sonra bir ara granola bar yediğimi hayal meyal hatırlıyorum ama buraya gelirken kendime yiyecek bir şeyler almak için bile durmadım; böyle bir mide bulantısı ve kendinden tiksime halindeyken, benim için hiçbir şey dağın yamacındaki son hedefime varmaktan daha önemli değildi.

Cezveyi kaptığım gibi, umutsuzca ihtiyaç duyduğum kahveyi tezgahın üzerinde duran yontulmuş ağızlı fincana doldururken beynim düzgün çalışmaya başlıyor.

Neden burada, kulübemde yemek yapıyor? Neden burada ki?

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum. Sade kahve, acı ve kesinlikle damak tadımın tercih edeceği bir şey değil, ama bu kahve ve her şey düşünüldüğünde, en azından sıcaklığı için minnettarım.

Lavabodaki bulaşıkları durulamaya devam ediyor, birkaç tanesini yorgun ve yıpranmış süzgeç rafına yerleştiriyor. Karşılık olarak aldığım tek şey taşlı bir sessizlik.

Ateş gürültüyle çıtırdıyor ve ben küçük ahşap masanın altına sıkışmış bir koltuğa kayıyorum. İki kişinin zor sığacağı büyüklükte bir köşe ama sabah güneşinin pırıltılarında beni bekleyen dünyanın nefes kesici manzarasını sunuyor.

Görünüşe bakılırsa bir masalın ya da bir kar küresinin içinde uyandım. Her an bir kış kraliçesinin ren geyiklerinin çektiği bir at arabasıyla gelip bana Türk lokumu ikram etmesini bekliyorum. Baş döndürücü uzunluktaki ağaçların tüm çam iğneleri beyaz tozlarla kaplanmış. Kulübenin dış çevresinde yer yer kar yığınları var. Uzakta, gökyüzüne doğru yükselen kırmızımsı görünümlü uzun bir kaya omurgası görebiliyorum.

Crimson Ridge.

"Burası çok güzel," diye mırıldanırken buluyorum kendimi, fincanı parmaklarımın arasında tutarken. "Yakınlarda mı oturuyorsun?"

Gözlerimi tekrar mutfağı dolduran dağ gibi adama çevirdiğimde gülümsemem kayboluyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, delici mavilikleri bana kilitlenmiş ve üst dudağında bir hırıltı beliriyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Havlamasının şiddetiyle biraz yüzüm kızardı. "Ne?"

"Dedim ki. Öyle mi? Sen. Dalga mı geçiyorsun. Benimle."

Koltuğumda kayarken, gözlerim etrafta geziniyor. Bu adam benden ne söylememi istiyor? "Özür dilerim, kabalık etmek istemedim... Sadece merak ettim. Yani, daha önce buraya hiç gelmedim ve nankörlük etmek istemem. Ateşi yaktığınız için teşekkür ederim..." Alevlerin olduğu yönü işaret ediyorum ve ona doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

"Bunu senin için yapmadım, sevgilim." Sesi alaycıydı.

Hayatım boyunca amcamla çok az karşılaştım. Sürekli seyahat eder, rodeo yıldızının yüksek hayatını yaşırdı ve babam evlatlık kardeşiyle pek yakın sayılmazdı. Sonra, ben on altı yaşımdayken her nedense aralarında işler kötüye gitti ve babam bize bir daha asla Stôrmand Amca ile hiçbir şey yapmamamızı söyledi.

"Onun adını bu evde bir daha ağzına alırsan, seni evlatlıktan reddederim." Ne kadar korkunç derecede kızgın olduğunu hala hatırlıyorum. Dudaklarının kenarlarında tükürükler uçuşuyordu. Yanakları kızarmıştı. Genç bir kız olarak korkunç bir manzaraydı. Amcamın bu kadar affedilemez ne yapmış olabileceğini bir kereden fazla merak etmeme yetmişti.

Ve şimdi burada, bu dağın yamacında yalnızız ve o boynumu kırmaya hazır görünüyor.

Oh, Tanrım. Burada onunla yalnız olduğum için endişelenmeli miyim? Şiddet yanlısı mı? Bir suçlu mu?

Birdenbire boğazımdaki parmaklarının anısı geri geliyor ve vücudum istemsizce ısınıyor.

Bu çok boktan. Yani. Boktan. Berbat.

"Ben sadece... Neden burada olduğunu bilmiyorum." Mırıldanıyorum. Dokunuşumu kahverengi kupanın yontulmuş kenarında gezdirirken, seramiğin keskin kenarının işaret parmağımın altındaki derime batması hoşuma gidiyor. Kırık ama yine de bir şekilde dirençli, inatla hala sağlam, seksenli yıllardan kalma bir kalıntı gibi görünüyor.

"Neden buradayım?" Sorumu tekrarlıyor, o inanılmaz mavi gözlerini bana dikeyor ve başını bir yana eğiyor.

"Evet. Yani... Geleceğimi bilmiyordun... Buraya gelme kararını bir anda kendim verdim." Omuz silkerken, bana dik dik bakmaya devam ettikçe yanaklarım ısınıyor.

"Ben bir centilmen değilim, ama ben bile kışın derinliklerini zar zor aşmışken birini kışının üstüne atmanın pek de kibar bir davranış olmadığını biliyorum."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Ne?"

"Yeğenim, ailem ya da her neyse, umurumda bile değil ama sattığın bu saçmalıkları dinleyecek havada değilim... O yüzden bir kahve içip karnını doyurmana izin vereceğim, sonra da seni Crimson Ridge'e geri götüreceğim."

Dönüp tencerenin içindekileri tabaklara doldurmaya başlar ve büyük bir gürültüyle çekmeceyi açar; çatal ve bıçakları çıkarırken çatal bıçak sesleri duyulur.

Bu sırada başım dönüyor.

Düşünmeden önce içgüdülerim beni harekete geçirdi. Oturduğum yerden kalkıyor ve nasıl karşılık vermek istediğime aldırmadan ya da doğru düzgün bir plan yapmadan birkaç adım ötedeki mutfığa geçiyorum.

"Pardon? Hiçbir yere gitmiyorum. Yardımın için teşekkür ederim, Amca..." Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimi duyunca içimden irkildim, özellikle de bu kelimenin *ne* kadar

Dün geceden beri zihnim *ailevi* yerlere sürüklendi. "Ama senden gitmeni istemek zorundayım."

"Gitmek mi?" Bunun üzerine tehditkâr bir kahkaha attı. Soğuk bir ses, bu küçük alanda yankılanan bir ses.

"Siz gerçekten de tam bir baş belasısınız. Bahse girerim Erik sizi bu işe bulaştırdı, değil mi?"

"Ölü bir adamın bana bir şey yapması oldukça zor." Dişlerimi sıktım. Amcamın bilip bilmediğini bilmiyordum. Cenazeye davet edilmemişti ve babamın onu aileden acımasızca kopardığını düşünürsek, muhtemelen bilmediğini ya da bilse bile umursamadığını varsayıyordum.

Geniş omzu omuz silkmek için kalkıyor. Bu onun sempati gösterme şekli mi? Özür mü diliyor? Babamı tam olarak sevdiğimi söyleyemem ama yine de o benim ebeveynimdi ve artık yanımda olmadıklarında bir sürü karmaşık duygu da beraberinde geliyor.

Hayattayken sizi ne kadar incitmiş olurlarsa olsunlar.

Amcam dönüyor ve beni geçmeden önce elime bir tabak tutuşturuyor. Birkaç parça ekstra çıtır domuz pastırması. Çırpılmış yumurta. Üçgen şeklinde kesilmiş tost.

Gülmek istiyor muyum? Ağlamak mı? Yıllardır kahvaltı için izin verdiğim tek şey yeşil smoothie oldu.

En son ne zaman ekmek yediğimi hatırlamıyorum.

Lane Media imparatorluğunun parıltısı altındaki Los Angeles yaşamının kibri işte böyle bir şey. Milyonlarca gözün ve her fırsatta tıklayan yüzlerce deklanşörün akvaryum incelemesi altındaki hayat. Yürümeye başladığım andan itibaren birilerinin *her zaman* beni izlediğini öğrendim.

Bu nedenle, tüm yetişkin hayatımı beslenme uzmanları, özel şefler ve sağlıklı yaşam uzmanları ile geçirdim.

Sıskā. Son trendi selamlayın ve 'sağlıksız' olduğu düşünölen hiçbir şeyin dudaklarınızdan geçmesine izin vermeyin.

Spor salonunda kaç saat geçirirseniz geçirin ya da karbonhidrattan ne kadar uzak durursanız durun, doğuştan kıvrımlı olabilirsiniz.

Annemin genleri bana güçlü bir şekilde geçti ve bu yönüme bayılıyorrum. Kalçalarımā, uyluklarımā ve göğüslerime çözölmesi gereken karmaşık bir hesap problemiymiş gibi bakarken yüzlerini buruşturanlar hep başkaları olmuştur. Oysa kız kardeşim, evlat edinilmeden önce babamın bilinmeyen soyu tarafından aktarılan ceylan gibi kemik yapısına sahipti. İstesek de ikimiz birbirimize daha az benzemezdik.

Amcamın pencerenin yanındaki küçük masaya oturduğunu fark ediyorum ve eğer bu olanlara bir anlam verme umudum varsa, onun peşinden gitmem gerekecek gibi görünüyor.

"En azından bana cevap verecek misin?" Tabağımı yere bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ayakta kalırsam, bu konuşmada zayıf da olsa bir gücüm varmış gibi hissediyorum.

Stôrmand Lane çok heybetli.

Bu küçük kahvaltı köşesini cüceleştiriyor ve yine de bir şekilde oturduğu yere mükemmel bir şekilde uyuyor.

Kafa karıştırıcı. Şaşırtıcı. Hoşuma gitmiyor.

Ona bu kadar yakınken cildimin yüzeyinin altında karıncalanmasından da hoşlanmıyorum. Burada dururken, gözlerimin onun kollarını ve ellerini kaplayan dövmlerin üzerinde gezinmeye devam etmesine hiç gerek yok. Dirseklerine kadar sıyrılmış gömleğinin ortaya çıkardığı damarlar ve gergin kaslar sağlığım için fazla çekici.

Yine de bakışlarım sağ parmak eklemlerini süsleyen mürekkebe kayıyor. *S.T.O.R.M.* harfleri serçe parmağından başparmağına kadar her bir parmak boyunca uzanıyor.

"Yeğenim neden burada olduğumu bilmek istiyor?" diyor ağzındaki lokmayla. Yine benimle alay ediyor.

"Evet." Ağırılığımı değiştiriyorum.

"Burası benim evim, sevgilim... benim evim."
Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yemeğini bir yudum
kahveyle yıkarken sert, buz gibi gözlerle beni inceliyor.

"Mazeretinizi duymak *istediğim* asıl soru, buraya neden
izinsiz girdiğiniz."

BÖLÜM 4



"T Solunum mu?"
Sesi tiz çıkıyor.

Yeğenimin gözleri kocaman oldu. Dudakları çenemi gelecek şekilde ayrılıyor, çünkü ağzına bakıp vücudunun diğer kısımlarını düşünmemek imkansız. Asla görmemem gereken aynı koyu gül rengine sahip yasak kısımlar ve şimdi biliyorum.

Briar Lane'in amının neye benzediğini biliyorum. Giydiği kalın kazağın altındaki göğüslerinin ne kadar ağır ve dolgun olduğunu biliyorum. Evimde oturan, kahvemi içen, yemeğimi yiyen, buraya ait değilmişim gibi benimle konuşan kız hakkında çok şey biliyorum.

Dün gece kanepede hiç uyumadığım için sırtım fena halde ağrıyor. Dışarıda kamyonetimde otururken bir şişe viskiyi bitirdikten sonra başım örse vuran çekiç gibi ağrıyor.

İsa aşkına ne yapmam gerekiyordu?

Onun yattığını ve içeri girmenin yeterince güvenli olduğunu düşünene kadar dışarıda kalmış, sadece ahlaksız düşüncelerimle saklanmışım.

Lanet olsun.

"Karanlıkta etrafta dolanıp beni banyoda rahatsız eden sensin." Çığlık atıyor, yüzü kızarıyor

Yanaklar.

"Diyor kız, ilk etapta haneye tecavüz.
Daha kötü bir ruh halinde olmadığım için kendini şanslı say."

Onu çıplak ve önümde domalmış olarak düşünmüyorum.
Düşünmüyorum.

"Bu haneye tecavüz değildi. Anahtarım var." "Çalmak
ve anahtar sakla değil eşit
izin için
bir adamın evine girmek."

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın." Derin bir nefes
vererek oturdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Burası benim
kulübem. Benim mülküm... ya da böyle bir yere ne
diyorsanız artık. Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Üzgünüm ama sanırım yanılıyorsunuz." Diye
mırıldandım. Kahvemden büyük bir yudum daha alıp artık
boş olan tabağımı itiyorum ve bunu yaparken onun hâlâ
yemeğine dokunmadığını fark ediyorum. "On yıldır burada
yaşıyorum."

Gözlerini benimkilere dikti. "On yıl mı? O zaman
neden... neden babam vasiyetinde bu mülkün tapusunu bana
bıraktı?"

İçim içimi yiyor. Kahretsin, Erik tam bir pislik. Ölüyken
bile hayatıma benzin döküp sonra da kibriti çakmakla
ilgileniyor.

Omuz silkiyorum. Olabildiğince soğukkanlı
davranıyorum. "Beni yener. Ama şimdiden söyleyebilirim
ki, taşınmayacağım. Benim hayatım burada. Benim işim."
Parmağımı ahşap yüzeye vurarak ona bakıyorum.

Briar parçalanmak üzereymiş gibi görünüyor.

Gösteriş için olmadığını biliyorum. Sahte bronz tenli ve
daha da sahte memeli kızların istediklerini elde etmek için
nasıl ağlıyormuş gibi yaptıklarını ve size nasıl
yapıştıklarını gördüm. Tanrım, gördüğümde tanıyacak
kadar manipülatif amcıklarla karşılaştım.

Yeğenimin şu anda vücut dilinde samimiyetten başka
bir şey yok. Güneş nihayet kışını yataktan kaldırdığında
dışarıdaki kar gibi eriyip gitmesine bir kötü haber daha
kaldı.

"Ye." Beni dünyanın en büyük pisiği gibi göstermeyecek

kelimeleri bulmaya çalışırken çenem alışıyor. Ama

Gerçekten neyse odur ve benim hakkımda bunu bilmesi gerekir. "Eminim o tabak çoktan soğumuştur ama bana bağırarak yerine dilini meşgul etmek için birazını ağzına atabilirsin. Güzel yemekleri küçük şehir prenseslerine harcamakla ilgilenmiyorum."

Bu ona biraz canlılık getirmiş gibi görünüyor ve bir hırıltı çıkarıyor ama en azından yemeye başlıyor.

Daha da önemlisi, yavaş başlıyor, tabağını bir serçe gibi gagalıyor. Briar'ın kendine kibar, zarif ısırıklar ve şeytani derecede küçük parçalar kesmesini izliyorum ve sonunda açlığına yenik düşerek kahvaltısını içine çekiyor. Tüm bu süre boyunca çıkardığı minik zevk sesleri zaten dağılmış olan kafamı allak bullak ediyor.

O yemek yerken, yeğenimi en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum; yeğenim kesinlikle yeğenim gibi görünmüyor, onun yerine, adım haykırana kadar dilimle keşfetmekten memnun olacağım türden bir kadına benziyor.

Koltuğumda kendimi yeniden ayarladım. Hay sikeyim. Bu kız genç. En azından benden çok daha genç. Kırk yaşında birinin bakması gerekenden çok daha genç.

Kırk yaşında olmaktan nefret ediyorum. Ayrıca, bu sayıyı görmek için hala burada olmama çok şaşırdım.

Kendimi yirmili yaşlarımı asla geçemeyeceğime ikna ettiğim pek çok gün oldu.

Görünüşe göre profesyonel pist, sponsorlar ve cirolar, belirli türden söylentilerle çevrili bir boğa güreşçisiyle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Beni soğuk bir bardak hasta gibi bıraktılar ve hiçbir şeyim kalmadı.

Bir gün tokalar kazanıyor ve her beş saniyede bir imzam için yalvarıyordum, ertesi gün telefonum susuyor ve adım ülkedeki tüm yarışma etkinliklerinden sessizce kaldırılıyordu.

Hepsinin canı cehenneme.

Tek başıma hayatta kaldım.

Ve Şimdi, günahlarım için elimde ne var? Masamda oturan, yatağımda uyuyan, kan bağım olmasa bile soyadımı taşıyan bir kız ve son derece iffetsiz düşüncelerle dolu bir kafa.

Lanet olası pis düşüncelerimi nasıl evcilleŐ tireceđimi bulmalıyım.  z yeğenimin önünde kalıcı bir sertlikle dolaŐ amam. Ya da çok daha kötüsü, kendi yeğenim yüzünden.

Tanrım.

Tabağını sıyıırıp temizledikten sonra bir süre oturuyor ve düşünceli bir Şekilde  iğniyor.

"Buna ihtiya ım vardı. TeŐ ekk r ederim," diyor sessizce. Neredeyse kendi kendine.

Onun bu sözlerini duyunca göğsümde bir Şey parlıyor ve hemen ona çenesini kapatmasını söylüyorum.

Yeğenim.

O senin *yeğenin*.

Erik'in kızı.

Evet, bu iŐ e yarar. KardeŐ imin ismini düşünmek bile yaŐ adıđım yanlıŐ  d Ő unceleri saf öfkeyle deđiŐ tirmenin kesin bir yolu.

"Bu konuŐ mayı yapmadan önce biraz daha kahve yapabilir miyim?"

BaŐ ımı salladım. "Ne istersen yap, zaten biraz daha yakacak odun bulmam gerekiyor."



 ıtırdayan buzlar ve baharın ilk günlerinde dıŐ arıda geçirdiğim KISA BİR ZAMAN, sisli kafamı dağıtmak için harikalar yaratıyor. Biraz daha  ıra ayırdım ve hem kulübenin içinde hem de verandada yakacak odun stokunu doldurmak için zaman ayırdım.

Tüm bunları yapıp, kapıda botlarımı tekmeleyerek içeri girdiğimde, Briar'ı parmak uçlarında, tezgahın üzerine eğilmiş, kiler dolaplarını keşfederken buluyorum. Tek sorun, ben dışarıdayken üstünü değiştirmiş olması.

Şimdi soluk bir kot pantolon ve pahalı görünen deve rengi bir kazak giyiyor, muhtemelen kaşmir ya da başka bir şey ve beni beceriyor. Bu kızın tapılacak bir vücudu var. Kıvrımlı, seksi ve beynimden kazımam gereken bir sürü başka tanımlayıcı kelime.

Bunların hiçbirisi bu kızın radarımda bile olmaması gerektiği soğuk ve sert gerçeğine uygun değil.

Tanrım, onun kışının avuçlarımın altında nasıl hissedeceğini hayal etmeden beş dakika bile geçiremiyorsam, düşündüğümden daha fazla sevişmeye ihtiyacım olmalı.

Ona burada olduğumu haber vermek için yumruğumun içine öksürüyorum.

Beş dakikalığına bu kadar baştan çıkarıcı olmayı bırakmayı denemek için.

Tam olarak gülümsemiyor ama başını eğip iki kahve dolduruyor ve birini bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Kelimeyi sıkılı dişlerimin arasından zorlukla geçiriyorum. Ancak o sırada parmakları benimkilere değiyor. Kupayı ondan alırken, sert dokunuşum onunkini sıyrıyor ve bir çatırtı oluyor. Temas noktasından bir kıvılcım akıyor gibi hissediyorum ve o da bunu hissediyor olmalı çünkü kahverengi gözleri benimkilere takılmak için fırlıyor.

Kaşları çatılıyor ve hızla geri adım atarak aramıza aceleyle mesafe koyuyor ve kendi kahvesini iki elinin arasına alarak banka yaslanıyor.

"Yani..." diyor dikkatlice, bir yudum almadan önce. Burnunun nasıl kıvrıldığını görüyorum ve kendi fincanıma bir gülümseme saklamak zorunda kalıyorum çünkü sahip olduğum her şeye bahse girerim ki bu kız hayatında hiç gönüllü olarak sade kahve içmedi.

"Yani." Yankıladım.

"Bunu nasıl çözeceğiz? Etrafı araştırdım ve burada sadece bir yatak odası var. Yani, ne kadar zarif

yatağın olduğunu varsaydığım şeyi bana vermen içindi, bunu her gece yapmanı bekleyemem."

"Kanepe iyidir." Hayır, değil. Çok rahatsız ve benim için çok küçük ama bunu bilmesini istemiyorum.

"Aman Tanrım. Kanepede mi uyudun?" Dehşete düşmüş görünüyor.

"Peki, başka nerede uyuduğumu sanıyordun, sevgilim?" Bir yudum daha alırken yanaklarının yeniden pembeleştiğini görüyorum.

İlginç.

"Sadece düşündüm ki..." Briar bir anda kupasının içindekileri incelemekle ilgilenmeye başladı.

"Devam et, can kulağıyla dinliyorum. Sence amcan nerede uyudu?" İçimden bir ses onun varsayımının ne olacağını zaten bildiğimi söylüyor. Muhtemelen çoğu zaman haklı çıkar. Ama dün gece kesinlikle değil. Uyumak için başka bir yatak bulmaya hiç niyetim yoktu.

Neden bundan bu kadar zevk alıyorum? Aramızda *amca* kelimesi her geçtiğinde onun kıvranışını izlemek. Tehlikeli bir düşünce neon ampul gibi yanıp sönüyor. Belki o da biz birbirimizi tanımadan önce banyoda gördüklerinden hoşlanmıştı.

Hayır.

Lanet olası Stôrmand Lane. Doğruca cehenneme. Böyle düşünerek sonsuza kadar yanacaksın.

Öteki omzumda yaşayan pislik eğlence sürücüsü şeytan sesini yükseltiyor ve zaten oraya gittiğimi, hazır gitmişken biraz eğlenebileceğimi söylüyor.

"Geceleri kamyonunu park edeceğin bir sürü başka seçeneğin olduğunu düşündüm." Kendini toparlıyor ve çenesini dışarı çıkarıyor. "Yargılamak bana düşmez."

Demek ki Briar Lane'in çekingen dış görünüşünün altında biraz ateş varmış.

Gözlerimi kısıyorum. "Sevinerek söylüyorum ki, bütün gece burada park halindeydim." Bu kızın ne yaptığı neden umurumda olsun ki?

hayatım hakkında düşünüyör. Her gece sikime binen farklı bir toka tavşanı olan playboy profesyonel boğa binicisi olmaktan çok daha kötü şeylerle suçlandım.

"Yani, içinde o dava, I gerekir muhtemelen bulmak Bir uçuş ayarlayana kadar şehirde kalacak bir yerim var ve sonra..." Sözüünü kesiyor. Sesinin çatlamasını özlemiyorum. Son on iki saatin olaylarını çığniyor, aniden çok netleşiyor. Bu kızın buraya bir hevesle geldiğini zaten biliyorum. Yanında el bagajı ve kulübenin arka tarafına park ettiğini keşfettiğim boktan bir kiralık araba dışında hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Eğer bir dart atmam gerekseydi, bahse girerim bullseye isabet ettireceğim nokta, sahildeki evinde bir şeyden ya da birinden kaçtığı olurdu.

"Hayır." Sözcük niyetlendiğimden daha güçlü bir şekilde çıkıyor. "Yani, belli ki burası yasal olarak senin mülkün ve seni şehirdeki boktan bir konaklama yerine göndermekle amcan olarak pek de iyi bir iş yapmış sayılmam."

Bana bakıyor... rahatlamış mı?

"Emin misin?"

"Tabii ki." Hayır, emin değilim. Aslında, bunun berbat bir fikir olduğundan eminim, ama kendimi meşgul tutabilirim ve kendimi işe ve Cumartesi gecesi bulabildiğim her türlü amcığa gömebilirim.

"Oda arkadaşısı o zaman, Stôrmand Amca?" Bu kez elini uzatırken yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor.

Almak için uzandım. Yumuşak avucu nasırlı, sert kavrayışımın içine mükemmel bir şekilde oturuyor ve ellerimiz ten tene temas ederken o karıncalanma kıvılcımlarından biri daha kolumdan yukarı fırlıyor.

"Bana sadece Storm de."

Gözlerinde bir parıltı var. "Tamam... Storm Amca." Sikeyim hayatımı.

BÖLÜM 5



A Oda arkadaşı ateşkesimizi sağladıktan sonra, Storm Amca -ya da ben ona *Storm* mu diyorum, hala bilmiyorum- işi olduğu çiftliğe gitmesi gerektiğini söyledi.

o gün için rezerve edilmiş. Bu da bana sarsıcı bir şekilde bu adamın hayatı hakkında, profesyonel bir rodeo yıldızı olarak geçmişine dair duyduklarım dışında hiçbir şey bilmediğimi fark ettirdi. Gençliğimde bahsedildiğini hatırladığım kadarıyla bir zamanlar dünya şampiyonuydu.

Hala konuştukları yıllarda evi ziyarete gelip babamla bulunduğu zamanlar olurdu ve ben sohbetin bazı bölümlerine kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Kazanan tokalar ve para ödülü gibi konular hakkında konuşurlardı ve genellikle babamın kardeşinin boğazına iş tavsiyeleri tıkmaya çalıştığını duyardım.

Çiftlikler ya da rodeolar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Burada havanın ne kadar soğuk olduğu hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Hayatımda hiç mevsimleri olan bir yerde yaşamadım, tatildeyken kısa bir deneyim için bile. Aile gezilerimiz hep aynıydı. Babamın tüm zamanını golf sahasında zengin ve güçlü *erkek kulübüyle* omuzlarını ovuşturarak geçirebileceği, mükemmel bir şekilde hesaplanmış tropik yerler.

"Bugün seninle gelebilir miyim?" Ellerimi kenarları yıpranmış ve üzerinde en az beş delik olan bir kurulama bezine kuruladım. O kahvaltıyı hazırladıktan sonra yapabileceğim en az şey bulaşıkları yıkamak gibi görünüyordu.

Amcamın telefonunu ve anahtarlarını toplamakla meşgul olduğu yerden çelik mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve montunun yakasından tutup kaldırıyor.

"Çiftliğe mi?" Kaşlarını çatı.

"Tabii ki... Ama mümkünse giderken ya da dönerken kasabaya da uğrayabilir miyiz? Karanlıkta geldim ve sanırım biraz bakkala falan ihtiyacım olacak..." Bir kez daha sözümü kesiyorum, Tanrı'm, bu adamın yanında cümlemi tamamlayamıyor gibiyim. Bu sözleri yüksek sesle söylediğimi duyunca kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, çünkü gayet iyi bir kiralık arabam var, değil mi? Bu da bağımsız olduğum anlamına geliyor. Kendi başıma dolaşabilen bir yetişkinim. Tanrı aşkına, bana karşı yığılmış tüm olasılıklara ve buzla çevrili unsurlara rağmen ilk etapta buraya gelebildim bile.

Ancak, günün soğuk ışığında, özellikle de daha önce direksiyon başında kar veya donmuş yollarla hiç karşılaşmamışken, araba kullanma konusunda kendimi son derece gergin hissediyorum.

Ancak amcam bunu nefes almak kadar kolay halledecek gibi görünüyor.

Beynim onun *başka* şeyleri de ne kadar kolay hallettiğini yorumlamaya başlamadan önce yanağımın içini ısıırıyorum...

"Elbette. Crimson Ridge'de her şeyi nerede bulabileceğini de gösterebilirim." Omuz silkiyor, sonra ruhumu çalan bir anda gözleri vücudumda geziniyor.

Isı amıma doluyor, kalçalarımın arasında haince bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Giymeyi planladığın şey bu mu?"

Ağzımı açıp kapatıyorum, kendime bakıyorum, şaşkınım ve içgüdüsel tepkimi görmezden gelmeye kararlıyım.

Vücudum sadece gözlerinin
üzerimde olmasını istiyordu.
"Evet?" Bu bir soru olarak ortaya
çıktı.

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Homurdanarak yatak
odasına doğru ilerliyor, bir dakika kadar içeride
dolaştıktan sonra kalın bir flanel gömlek ve ağır bir
paltoyla geri dönüyor. Her iki eşyayı da yanındaki
tezgâha bıraktıktan sonra kapıya doğru ilerliyor ve daha
önce kapının arkasındaki kancada asılı olduğunu bile fark
etmediğim taba rengi bir kovboy şapkasını alıp kafasına
geçiriyor.

Gözlerini dikme. Briar, sakın bakma. Amcanızın
dövmelerle kaplı, bileğinde seksi deri kelepçesi ve çok dar
pantolonuyla ne kadar inanılmaz derecede seksi
göründüğüne kendinizi kaptırmanıza izin vermeyin. Sahip
olduğun tüm kendine hakim olma yetisiyle, şimdi gidip işin
içine bir de lanet olası kovboy şapkası eklemiş olmasını
görmezden gel.

Sefil hayatımın canı cehenneme.

"Şunları giy ve Tanrı aşkına, umarım ayağına giyecek
daha az dayanıksız bir şeyin vardır çünkü burada ilk günden
donarak ayak parmaklarını kaybetmenle uğraşamam." Sonra
mükemmel kot pantolonunu da yanına alarak kapıdan çıktı
ve kapı çarpmadan önce omzunun üzerinden seslendi.
"Kamyonda bekliyor olacağım."



Crimson Ridge'de büyük bir tur attım.

Sadece beş dakika sürdü.

Burası şirin bir *Hallmark* ortamını andırıyor. Şehirli
kızın böyle bir kasabaya gittiği ve gönüllü bir itfaiyeci, onun
sekiz karın kası ve "balkabağı baharatı" adında bir golden
retriever tarafından ayaklarının yerden kesildiği yüzlerce
film olduğundan eminim.

İnsanlar sebepsiz yere el sallıyor. Yolda birbirlerinin

yanından geçip ters yönde giden insanlar bile

Birbirlerine. Ne oluyor lan? Gerçekten insanların böyle bir şey yaptığını düşünmemiştim.

Memlekette, konuşulmayan kural göz temasından kaçınmak ve diğer tarafa bakmaktır. Yabancılar tam olarak böyledir. Yabancılar.

Bakkaldan alışveriş yaptım, kışa uygun kat kat giyindim ve iki farklı bot aldım -bir çift kalın iş tarzı, diğerleri uygun siyah kovboy botları çünkü amcam beyaz spor ayakkabılarımı gördüğünde kan damarı patlamak üzereymiş gibi görünüyordu- ve tüm bunları onun erkekliğinde boğulurken yapmak zorunda kaldım.

Gömleği ve ceket, başa çıkmak için tamamen hazırlıksız ya da donanımsız olduğum güçlü *bir erkek* kokusu. Bedenim yakayı derin bir nefesle içine çekti ve odun, baharat ve derinin baş döndürücü karışımıyla sarhoş olmuş, ayak bileklerine dolanmaya hazır, mırıldanan bir kediye dönüştü. Orada da bir dumanlılık var. Hafif ve belli belirsiz ama burnumu polar astarın içine gömüp o yanık kokunun peşine düşmem için beni cezbediyor.

Onun kıyafetlerini giymek beni bu dağlarda, yıldızların altında, bir şenlik ateşinin önünde kıvrılmış, güçlü kollara sarılmış gecelerin hayallerine sürüklüyor.

En uzak fantezilerimde bile sadece ateşli öpücükler ve mükemmel sert dokunuşlarla sonuçlanmasını umabileceğim bir kucaklaşma.

"Devil's Peak Çiftliği dağa erişim yolunun tepesinde. Colt burada komşu diyebileceğimiz biri ama bir fincan şeker ödünç almak için çok uzun bir yol kat etmeniz gerekecek."

Storm Amca'nın sözleri beni hayallerimden uyandırdı. Yanaklarımın ne kadar kötü alev aldığını düşünmeye dayanamıyorum. Sanki *çok* kötü bir şey yaparken suçüstü yakalanmışım gibi hissediyorum... yani hayal etmem gereken yabancı dövme, geniş omuzlu ve bu uzun koltuğun diğer ucunu dolduran adama fazlasıyla benziyordu.

Kamyonun tekerlekleri altımızdaki taşlı ve engebeli yola çarpıyor ve kulübeye giden sapağı geçtiğimizi fark ediyorum.

Kulübemiz mi? Benim kulübem mi? Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Bizimki çok fazla çiftmişiz gibi hissettiriyor ve onun kıyafetlerini giymemde ısrar ettiği için vücudumun ne kadar kötü davrandığı şu anki çıkmazımla, bu çizgide bir şey düşünmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Belki de kulübeye bir isim vermeliyim. İnsanların bir yelkenliye isim vermesi gibi mi?

Dağın daha yükseklerine doğru ilerliyoruz, ilerledikçe daha fazla kar görüyoruz. Benim deneyimsiz gözlerim için bile, nereye gidersek gidelim, bu çiftliğe çok daha sık kar yağacağı açık.

"Burada çok çalışıyor musun?" Gözlerim manzarayı izliyor. Yolun bir tarafında dik bir uçurum var -korkutucu, çok teşekkür ederim- diğer tarafında ise sağlam çam ağaçları ve kaya yüzeyleri. Her şey beyaz ve soluk mavinin keskin tonlarında donmuş gibi görünüyor.

"Atların nallanması gerektiğinde. Ya da Colt'un çiftlikteki işleri halletmek için yardıma ihtiyacı olduğunda."

"Ayakkabı mı?" Ona bir bakış attım ama o yola konsantre olmuştu ve bu da nabzımı biraz daha rahatlattı. Tüm yolculuk boyunca koltuğa yapıştığımın değil, ama bazı dar virajları ve kör dönemeçleri geçerken öyle olabilirdim.

"Göreceksin." Bana bundan fazlasını söylemedi. Etrafımızdaki kamyonun hoparlörlerinden öfkeli davul sesleri ve agresif şarkı sözleri yükseliyor. Amcamın müzik seçimi... çok fazla.

Ama parmaklarını zamanında vuruyor, death metalin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Gergin sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor ama çalma listesinin kontrolünü elime alacak durumda da değilim.

Nefesimi içime çekerek dışarıdaki kış harikalar diyarına odaklanıyorum, bu da beni telefonumu çıkarmaya itiyor -bu şey uçağa bindiğimden beri kasıtlı olarak uçak modunda bırakılmıştı- ve arabayla giderken karlı manzaranın bir kısmını filme alıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

İşte o zaman son sırtı tırmanıyoruz ve Devil's Peak ufukta dramatik bir şekilde beliriyor.



"STÔRMAND LANE'in yeğeni daha önce hiç ata binmedi mi?" Kusursuz bir çene hattına sahip safir gözlü bir kovboy aracımızın yan tarafına yaslanıyor. Kayce Wilder'ın yüzü gülüyordu ve ahırdan çıkıp bizi karşıladığında ve kamyonetten ilk indiğinde yeterince arkadaş canlısı görünüyordu.

Storm Amca bir şeyler homurdandı ve beni peşinden mi gitsem yoksa olduğum yerde mi kalsam diye kararsız bırakarak uzaklaştı.

Bu yüzden kendimi inanılmaz görünen bir dağ evinin önündeki çakıllı park alanında buldum ve bu çiftliğin ne kadar muhteşem olduğunu görüp ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım.

Daha önce başka çiftlikleri ziyaret etme deneyimim olduğundan değil, ama burası pitoresk görünüyor ve hemen çekilmekten kendimi alamadığım bir enerjisi var.

"Sen gerçek misin?" Kayce şaşkın bir ifadeyle bana bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Hayır. En son ne zaman şahsen bir at gördüğümü bile hatırlamıyorum." Yüzümü buruşturuyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Ve şimdi muhtemelen bunu yüksek sesle itiraf ettiğim için bir tür şehir kızı aptalı olduğumu düşünüyorsun."

Kayce gülüyor, gözlerini aydınlatan derin, içten bir kıkırdama. "Hayır. Endişelenme. Eğer Storm'un yeğeniysen

onların yanında gayet iyi. Bu adam atlara fısıldayan adam gibi, yemin ederim."

Bağırmak ve hiçbir şekilde kan bağımız olmadığını vurgulamak için kollarımı dramatik bir şekilde sallamak için içimden gelen ani dürtü yüzünden dilimi beş şekilde ısırarak zorunda kalıyorum.

Ancak bunun ne kadar saçma olduğunu ve hiç de tuhaf bir davranış olduğunu fark ettim.

Tanrım, ben gerçekten fazla düşünmenin kraliçesiyim.

"Onları görmeye gidebilir miyiz?" Amcalar ve yeğenler hakkında konuşmaktan başka bir konuya geçerek Kayce'e tereddütlü bir gülümseme veriyorum.

Yani, gerçek bu. Gerçekten merak ediyorum. Her ne kadar kamyon yolculuğunun yarısını bu dağa tırmanırken kendi amcamın kirli sakalının dudaklarımda nasıl bir his yaratacağını hayal ederek geçirmiş olsam da, o şıfıntının art niyetli bir amacı var.

O dövme, dev gibi adamı hayvanların etrafında görme ihtimali midemde olmaması gereken bir şeyler yapıyor.

Çırpınan, baygın şeyler.

"Evet, hadi ama Briar. Sadece ayakkabılar için kimin neye ihtiyacı olduğunu kontrol ediyor. Karlar eridiğine ve hava durumu da iyi olduğuna göre, Storm gelip hepsini halledecek."

Bu adam yabancı bir dil konuşuyormuş gibi hissediyorum ama uzun adımlarına ayak uydurmak için arkasından koşuyorum. Geçtiğim her çamurlu yolda, ayak parmaklarımı sıcak ve kuru tutan *yeni botlarım* için daha da minnettar oluyorum.

"Burası senin çiftliğin mi?" Ahıra girerken telefonumla birkaç fotoğraf ve video daha çekiyorum. Bu büyümlü bir his. Resimli kitap seviyesinde gerçek dışı. Tüm bu anı romantikleştiriyor muyum, yoksa hava burada daha mı hafif hissediyor?

Bu kadar uzun süre kapana kısılmış kaldıktan sonra, bu dağ kesinlikle parçalanmış kalbimin biraz teselli bulmak için ihtiyaç duyduğu yer.

"Ah, o şeyi burada pek kullanamazsınız. Tepede telefon çekmiyor." Kayce çenesini telefonuma doğru salladı. "Crimson Ridge'de telefon çekimi, havanın yoğun olduğu zamanlarda bile gidip gelebiliyor. En azından burada, evin içinde düzensiz bir internetimiz var. Bu kadar izole olmak beni deli ediyor ama durum bu. Düşündüm de, Storm'un evinde de internet vardı. Yıllarca internet olmadan münzevi gibi yaşadığına eminim."

"Aslında buradayken biraz dijital detoksa ihtiyacım var, o yüzden bu beni hiç endişelendirmiyor." Umarım bu sözleri söylerken sesim neşeli çıkıyordur. İçten içe, sonunda mesajlarımı kontrol ettiğimde telefonumda beni neyin beklediğinden korkuyorum.

Kayce ahşap bir bölmenin yanında durur ve bir atın kafası gürültülü bir homurtuyla hemen ortaya çıkar.

Büyüklüğü ve aniliği beni zıplatıyor ve bir gıcırtıyı bastırmamı sağlıyor. Bu at, krem rengi kovboy şapkasıyla bile ondan daha uzun, bu da ikisinin de üzerimde yükseldiği anlamına geliyor.

"Hey Winnie-Win, erkek arkadaşın Storm'un yeğeniyle tanış... Bu Briar."

Girişte yanaklarım biraz pembeleşiyor ama hemen silkiniyorum.

"Fotoğrafını çekebilir miyim? O çok güzel."

"Tabii ki. Winnie kamera için tam bir sürtük. Ama gel önce onu okşa ve merhaba de, şehirli kız." Kayce kıkırdıyor ve bana uygun bir *at selamlamasının* nasıl yapılacağını gösteriyor.

Saniyeler içinde aşık oldum.

Büyüleyici kovboyla değil - yani, b a k m a s ı güzel, o altın rengi, her şeyi takdir etmemek için kör olmak gerekir-

Amerikan atletik parıltısı ama atlarla birlikte. Aslında, bütün atlarla.

Ahırın etrafında dolaşıyoruz ve Kayce mükemmel bir tur rehberi. Aslında sıcak aylarda çiftlikte yaptığı şeyin bu olduğunu keşfediyorum. Ziyaretçiler gelip iz sürme gibi aktiviteler yapıyor ve hatta bazıları hala bir sığır sürüsü işletirken ve nispeten küçük bir çiftlik operasyonu yürütürken tesiste kalıyor.

Ya da en azından babası yapıyor ve Kayce de yardım ediyor, anladığım kadarıyla.

"Layla'yla tanıştığında onunla kaynaşacaksın. İkisi her an dönebilir... Kış için yola çıktılar ve son duyduğumda İrlanda'da bir yerlerdeydiler ama uçmaya hazırlanıyorlardı."

Dikkatimin yarısı yanımdaki adamda, diğer yarısı da ensemde dans eden karıncalanma hissinde. Amcamı hâlâ ne gördüm ne de sesini duydum ve atların etrafında onu bir an olsun göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Onlar çok nazik devler. Bana bakarken ve saçlarımı kemirirken büyük, sıvı gözlerle konuşan yaşlı ruhlar. Bıyıklı ağızları ve kadifemsi dudakları ceplerimi yokluyor, yiyecek bir şeyler arıyor ve her seferinde gıdıklanma hissiyle kıkırdamama neden oluyor.

Meraklı olmam ne kadar endişe verici olsa da, bu yaratıkların yanında nasıl olduğunu görmeyi çok istediğimin farkındayım. Daha bir gün bile olmadı ve buradan birlikte ayrılacağım adama karşı sağlıklı bir ilgi duyuyorum - işimiz bittikten sonra eve birlikte gideceğim. *Tek başına.*

Hiç düşünmemem gereken adam.

Kayce beni talaş ve samanla dolu ahır sıralarının yanından geçiriyor, burnuma çarpan toprak kokusuyla çevrili binanın en ucunda bulunan bir odaya doğru ilerliyoruz. İçerisi zengin ve kösele gibi kokuyor.

dar alanda binicilikle ilgili her türlü ekipmanı görüyorum. Eyerler, yularlar ve üzengiler. Ya da en azından ben bunlara böyle dendiğini düşünüyorum.

Sonra gözlerim gizlice umduğum ve dikkat etmek için yan gözle baktığım figüre takılıyor. Bir duvar boyunca uzanan bir masanın üzerine eğilmiş, bir defteri karıştırıyor ve biz içeri girdiğimizde doğruldu, sayfaların bir gümbürtüyle kapanmasına izin verdi.

Mavi gözleri önce bana, sonra Kayce'e kayıyor. Şimşek gibi hızlı ama gözlerinin hafifçe aşağıya kaydığını görüyorum.

İşte o an Kayce'in elinin sırtımın alt kısmına yerleştiğini fark ediyorum. Bu, yol gösterici bir dokunuştan, önündeki kapıdan geçmemi sağlayan kibar bir hareketten öte bir şey değil ve ikimiz arasında kesinlikle dostça sohbetten öte bir şey olmadı.

Yine de garip hissediyorum.

Burada flört ettiğimi ve bir erkekten gelen ilk ilgi işaretinde kendimi attığımı mı düşünüyor?

Crimson Ridge'deyken biriyle, herhangi biriyle çıkmaya çalışsam umurunda olur muydu?

Umursayıp umursamaması umurumda mı? Umursamasını istiyor muyum?

Aman Tanrım. Eğer bunu iki milisaniye bile düşündüysem, bu kesinlikle kendime bir eş bulmam gerektiğinin işaretidir.

"İşiniz bitti mi?"

"Evet. Yarın görüşürüz, ihtiyar." Kayce geri adım atıyor ve sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Kamyonda buluşuruz." Bir kas duvarı beni iterek geçti. Yine o şeyi yapıyor, bir saniye bile tereddüt etmeden kapıdan çıkıyor, omzunun üzerinden sanki ben büyük bir rahatsızlıkmışım gibi mırıldanıyor.

Ben kendi küçük iç savaşında sıkışıp kalmışken, diğer ikisi konuşuyordu ve ben tamamen kendimden geçmişim. Şimdi amcama yetişmek için koştururken arkamdan Kayce'nin seslendiğini duyuyorum.

"Yarın görüşürüz, şehirli kız. At binmek için bir şeyler
giy.
Seni hemen bir ata bindireceğiz."

BÖLÜM 6



M Sabahın erken saatlerindeki serin hava yanaklarıma çarparken botlarım gevşek çakılların üzerinde çıtırdıyor. Kahve termosumu sıkıca kavrayan parmaklarımla

kamyonetinin bagaj kapağına tünemiş, benim gelmemi bekleyen kovboya doğru ilerledim.

Kayce aşağı atlamadan önce bana orantısız bir sırıtış attı. Üzerinde soluk bir kot pantolon, yıpranmış bir kapüşonlu at logosu ve krem rengi bir kovboy şapkası vardı.

Bu adam da sabahın bu saati için fazla neşeli görünüyor.

"Günaydın Stôrmand, seni görmek ne güzel... her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun." Sesleniyor ve şu anda ahıra doğru ilerlemekte olan adamı selamlıyor.

Cevap olarak aldığı tek şey havaya kaldırılmış bir orta parmak ve adamın arkasıdır.

"Hadi, benimle gelip aç piçleri doyurabilirsin, sonra da seni eyerleyelim." Kayce yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle başını sallar ve kamyonun arkasını kapatır.

Kaşlarımla çatıklığı az önce söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadığımı ele veriyor.

"Atlayın. Gelin ineklerle tanışın."

"Ah, doğru." Yolcu tarafına geçiyorum. Etrafta çeşitli yiyecek ambalajları ve tutucularda boş kahve fincanları var.

"Görünüşe göre sen dikkat etmezken genç bir çocuk aracını çalmış." Dudaklarım titriyor.

"Yine başlama... Bu tür saçmalıklarla babama çok benziyorsun."

Şeker paketleri mezarlığını ve buruşmuş kahverengi paket servis poşetini botumla bir kenara itiyorum.

"Tam olarak ne yapıyoruz? Ve lütfen benden ayak bağı olmaktan başka bir şey beklemeyin."

"Yılın bu zamanında hala sığırları besliyoruz. Kar kalınsa, çiftliğin bu kısımlarına inmemiz gerektiğinde atları getiriyoruz, ama şu anda yol kamyonunda rahatça oturabileceğimiz kadar iyi." Motoru çalıştırıyor ve rölantide yolumuza devam ederek büyük evden ve ahırdan uzaklaşan çamurlu, bozuk bir patikadan aşağı iniyoruz. Uzakta, Devil's Peak çiftliği izliyor. Sağımızdaki kayalıklarda çam ağaçları yükseliyor ve sol tarafta otlaklar görebildiğim kadarıyla uzanıyor.

Burası engebeli ama güzel bir yer.

"Soğukta nasıl hayatta kalıyorlar?" Havalandırmanın önünde parmaklarımı oynatmakla meşgul olduğumu düşününce, bu ineklerin kışın derinliklerinde burada olmalarına şimdiden üzülüyorum.

"Bu iş için yaratılmışlar. Buz ve karla başa çıkabilen bir Angus ırkı yetiştiriyoruz. Burada hava bok gibi çirkin olsa bile, üstesinden gelebiliyorlar. Kar, kürklerinde kalın katmanlar halinde toplanır ve ekstra bir yalıtım katmanı gibi davranır."

"Ceket giymek gibi mi?"

Kayce kıkırdıyor. "Evet, onları gerçekten sıcak tutuyor." "Ama yine de onları her gün beslemek zorunda mısın?"

"Kar buradayken ve mera ilkbahar büyümesiyle yeniden ortaya çıkmaya başlayana kadar

dışarı."

Kayce bana bir şeyler anlatırken, çitin üzerinden bize bakan siyah burunlu ve kabarık uçlu kulaklı bir sıraya yaklaşıyoruz. Bazıları yaklaşan araçtan biraz tedirgin olarak geri çekilirken, diğerleri neredeyse kapının üzerinden sarkmış, hevesle el sallıyor.

"Geleceğinizi biliyorlardı." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Dediğim gibi... aç piçler. Zamanı daha iyi söyleyebiliyorlar

senin ya da benim yapabileceğimizden daha fazla."

"Bekledikleri şey bu mu?" Benden çok daha uzun, büyük yuvarlak balyalar çitin yanında uzun bir sıra halinde dizilmiş. Ön tarafına çatal benzeri iki uzun çatal takılmış bir traktör var. Eğer bu makine yanlış ellerde olsaydı, kesinlikle ölümcül olabilirdi.

"Yazın kesip balyalıyoruz, sonra da kış için depoluyoruz. İşleri basit tutuyor, böylece başka yerden yem getirmemize gerek kalmıyor."

"Traktörle falan mı taşıyorsunuz?" O korkunç görünümlü yuvarlaklardan birini şişlemenin ve gerçekten kaydırmanın yolunun bu olması gerektiğini hemen tahmin ediyorum.

"Elbette. Yani, at sırtında çiftçilik yapmak güzel bir şey ama bazı şeyler hayatı biraz daha kolaylaştırmak için işin içine biraz modern makine katmayı gerektiriyor. Hepsine iyice bir bakayım, bu arada yaralanma ya da topallama olup olmadığına da dikkat edeyim." Kayce parmaklarını direksiyona vuruyor, sabırsız bir şekilde değil, ama her zaman yakacak enerjisi varmış gibi. Her şeyi açıklarken çok sabırlı. Sanki ona doğru elli tane soru fırlatıyormuşum gibi hissediyorum, ama o benim baş belası olduğum konusunda aşırı bir endişe duyuyormuş gibi görünmeden sorularıma karşılık veriyor.

Bir kez olsun merakımın bana karşı aptalmışım gibi kullanılmaması rahatlatıcı.

"Bunların hepsini nasıl idare ediyorsunuz? Ya da bu kadar ineği aynı anda nasıl idare ediyorsun?" Yapılması gereken o kadar çok iş var ki, ne zaman uyuduğunu merak ediyorum.

"Sürüyü toparlamamız gerektiğinde fazladan yardım getireceğiz. İşte o zaman Storm çok işe yarayacak. O piç en iyilerle birlikte onları ipe dizebilir."

Adını duyduğumda, amcamı hemen at sırtında hayal ediyorum... tüm kovboy kıyafetleri, zırhı, başına yerleştirilmiş taba rengi şapkası ve atını tam bir güvenle yönlendirişiyile. Hain bedenimi bir sıcaklık kaplıyor ve bunun havalandırmadan gelen sıcaklıkla hiçbir ilgisi yok.

"Traktörü sürmek ister misin?" Kayce düşüncelerimi böldü.

Şaşkın şaşkın bakıyorum ve termos bardağımın arkasına saklanıyorum. "Hayır, teşekkürler. Kaza yapmaktan ya da zavallı ineklerden birini ezmekten çok korkarım." Bakışlarım, kahvaltılarının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak eden, böğüren, sabırsız sığırların beklediği yere kayıyor.

Kayce homurdanır. "Tamam. Burada kal ve sıcak tut. Uzun sürmez." Sürücü tarafına geçerken başını tekrar içeri eğiyor ve ön paneldeki orta konsola dokunarak gözlerimi ahize ve hoparlör ünitesine benzeyen bir şeye çekiyor. "Eğer radyo patlamaya başlarsa, benim için cevap ver, olur mu?"

Ona bir bakış attım. "Ne diyeceğim?" O radyo çalmaya başlarsa önemli bir şey olacak ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sadece havlamaya başla. Büyük ihtimalle Şerif Hayes kontrol ediyordur ve ısırmaz." Kayce bu güven vermeyen ifade ve göz kırpmayla traktöre doğru koşarak uzaklaşıyor. Beni ön koltuğa yerleşip olan biteni izlemeye bırakırken, Crimson Ridge'e gelmeden önce tüm dünyamın hayal bile edemeyeceğim kadar değiştiğini hissediyordum.

Siktir git, LA.

Burada oturup sığırların tatlı seslerini dinlemekten ve siyah paltolarından yükselen buharı izlemekten mutluluk duyacağım.

Belki de, sadece belki de, içimdeki tüm kırık parçaları onarmak için olmam gereken yer burasıdır.



Eyer takma konusunda ilk resmi dersimi aldım ve bugün bineceğim atım Ollie beni şimdiden toynaklarına sardı.

Sırtına çıkmaya çalışmama gerek yok, burada durup yelesini okşayacağım ve ona mırıldanacağım. O çok güzel. Soluk altın rengi, latte'nin üstündeki köpük gibi, süt mavisi gözleri var.

Kayce bana dizginleri uzatıyor ve çenesiyle dışarıda onu takip etmemi işaret ederek Ollie'yi ahırın iki yanında sıralanan ahırların arasındaki boşluğa doğru götürüyor.

Dilini şaklatıyor; benim için mi yoksa at için mi olduğundan emin değilim. "Haydi kızlar."

Ollie gürlüyor ve ileri atılıyor. Bunun nasıl olması gerektiğini benden çok daha iyi biliyor.

Bu at muhtemelen *beni* dışarıda yürüyüşe çıkarabilir, tersi değil.

"Ee, Briar Lane. Bana nereden geldiğini söyle?"

İçimden bir homurtu kaçıyor. "Turistlere böyle mi davranıyorsun? Bana 'Devil's Peak Ranch El Kitabı'nı mı vereceksin?" Kayce'ye kaşlarımı kaldırarak bakıyorum ve bu konuşma tarzına yaklaşmakta biraz tereddüt ediyorum.

"Hayır dostum, sadece merak ediyorum." Biz ahırın yanındaki çitle çevrili alana doğru yürürken o da Ollie'nin sallanan boynunun diğer tarafında yürüyor.

"Lane Enterprises'ı duydun mu?" "Hayır."

"Güzel."

Kayce bir an konuşmuyor. "Senin gibi insanlar değil mi?"

Atlar için tasarlanmış küçük bir arenaya benzeyen bir yere ulaşıyoruz. Ahşap parmaklığın yanında durduğumuzda Kayce dirseğini en yüksek basamağa dayıyor ve cevap vermemi bekliyor. Daha önce deneyimlediğimi bilmediğim bir şekilde, onunla konuşmak çok kolay ve kendimi daha bir gün önce tanıştığım birine söylemeyi asla düşünmeyeceğim kelimelerle dolup taşarken buluyorum. "Hiç yanlış yerde doğmuş gibi hissettiğin oldu mu? Etrafınıza baktığınız her yerde kendinizi yanlış hissettiğiniz oldu mu? Sanki sana üç beden küçük gelen bir gömlek giymişsin, çok kaşındırıyor ve içinden nasıl çıkacağını bir türlü bulamıyormuşsun gibi."

Elim Ollie'nin boynunda geziniyor. Kayce'den çok atla konuşuyorum ama ikisi de orada durup saçmalıklarımı dinliyor.

"Garip bir şekilde özel, şehirli kız." Gözlerini bana dikti. "Koyun yünü gibi kaşıntıdan mı bahsediyoruz, yoksa samanların donuna yapışması gibi kaşıntıdan mı?"

Gözlerimi ona doğru deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Şimdi ellerini atın üzerinde gezdirme sırası Kayce'de, Ollie'nin burnunun önüne geçerek, sanki sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi her iki avucunu da atın yüzünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Dudakları büzülüp yuvarlanırken ona çarpık bir gülümseme veriyor. Ollie de ona sırtıyor ve aralarındaki bu küçük jest çok sevimli. Aralarındaki bağ, birbirlerine attıkları her gizli bakışta kendini belli ediyor.

Kayce konuşmadan önce yulardaki kayışlardan birini yeniden ayarlıyor.

"Burada büyüme fırsatı bulamadım. Babam beni terk etti çünkü on yedi yaşındaydı ve o zamanlar benim için yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Ancak beni bırakmak için annemden daha kötü birini seçemeyeceği ortaya çıktı." Ollie'nin kulaklarını metodik bir şekilde okşuyor ve kaşıyor. "Yani evet, anlıyorum. Burada onunla kalabilseydim hayatım çok daha iyi olabilirdi, ama her halükarda bunu asla bilemeyeceğim. Elimdeki tek şey

Yeniden başlama ve her günü daha iyi seçimler yapmak için yeni bir fırsat olarak görme fırsatı."

"Annenle aranız iyi olmadığı için üzgünüm."

"Sanırım boktan ebeveynler hakkında bir iki şey biliyorsun?" Bu beni güldürdü. "Ne ele verdi?"

"Crimson Ridge'e gelmiş olman dışında... geride bıraktığın kişi yerine Stôrmand Lane'e katlanmaya istekli olman dışında."

Adını duyunca kalbimin yerinden fırladığını, güm güm attığını hissediyorum.

"*Seni* buraya getiren bu mu? Kaçmak mı?" Ben soruyorum. "Onun gibi bir şey... belki de daha çok kendi saçmalıklarımın ve şeytanlarımın izini sürüyorum."

"Yakında rodeo turlarına geri dönecek misin?"

"Umarım." Geniş bir sırtış attı, hemen Belli ki çok sevdiği bir şeyden bahsederken gözleri parlıyor. "Geçen yaz çok çalıştım ve sonra Storm kafamı oyunda tutmak için bütün kış bana cehennemini yaşattı. Bahar geldiğine göre antrenmanlara geri döneceğim, pist başladığında kışımı hazırlamam gerekiyor."

"Bu sizi hiç korkutuyor mu? Yani işin yarışmacı tarafı." Rodeo hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmesem de, kendisini aşağı atmaya kararlı bir hayvanın sırtına binerek isteyerek yaptığı şey, her halükarda korkutucu olmalı gibi görünüyor.

"Hayır... atlar mı? Onlar kolaydır. Basit bir dil konuşurlar... Tek istedikleri saygıdır. Hayatta korkulacak gerçek şeyleri bildiğinizde, eyer üzerinde olmak hayatta çoğu gün olmak istediğimi bildiğim tek yerdir."

Hayatım boyunca çevremde bulunma talihsizliğini yaşadığım insanlardan sonra, onun ne demek istediğini tam olarak bilmiyor muyum?

BÖLÜM 7



"B "Benim için iyi bir kızsın. Güzel ve kolay." Sesim alçalıyor. "Aynen böyle."

Sırtımdaki kısrak talimatımı yerine getirmeden önce ofluyor.

Elimi Peaches'in toynağının hemen üstündeki bacağına dolayarak, onu kalçalarımın arasına yerleştiriyorum, kayışlarımın üzerine oturtuyorum ve işe koyuluyorum.

Nalbantlık işinin bana her zaman çekici gelen bir yanı olmuştur. Metodik. Zor. Fiziksel. Saatlerce atların etrafında olmak zihnimi sakinleştiriyor.

Bana bir ahır dolusu böğürtü ve homurtu, saman çiğneme sesleri ve memnuniyet gümbürtüleri verin; bunları insanlarla etkileşime girmeye her zaman tercih ederim.

Ama Tanrım, bu en iyi zamanlarda bile sırtınızı zorlayan bir iş. Saatlerce eğilip ayakkabı çıkarmak, toynakları temizlemek ve kontrol etmek, metali ısıtmak ve şekillendirmek ve sonra yenilerini takmak... çok küçük bir kanepede sabaha kadar tavandaki ahşap kirişlere bakarak geçirdiğim birkaç geceden sonra... kendimi dört yüz yaşında hissediyorum.

Vücudumun eskiden sadece en sert boğalar en kötüsünü yaptıktan sonra bildiğim yerleri ağrıyor. Eldivenimin ipe sıkıştığı arenadaki o cehennem günleri,

Ya da bir sürüş sırasında omzum neredeyse yerinden çıkacaktı ya da o zil çalar çalmaz yere sıçramam tüm omurgamı yanlış sarsacaktı.

Şu anda profesyonel günlerimdeki kadar ağırlı ve zihinsel olarak bitkin hissediyorum.

Her ne kadar bunun için kendime küfretsem de, görmezden gelemeyeceğim gerçek şu ki, dikkatim çok dağınık.

Kayce lanet olası Wilder ve onun tatlı çocuk cazibesi geldiğimizden beri Briar'ın üzerinde bir döküntü gibi. İşlemin ne içerdiğine dair tek bir şey bile bilmeden nal çakma işine yardım etmeyi teklif etti, ancak gün boyu yakın mesafede olmayı kaldırabilecek kadar donanımlı hissetmiyordum.

Bütün gece dişlerimi gıcırdattıktan, hiç uyumadıktan, sikim yarı sertleşmiş haldeyken, onun yatağında, duvarın diğer tarafında olduğunu bildikten sonra olmaz.

Bunu gereğinden fazla düşünmek istemesem de, Kayce ona at üzerinde kendini nasıl idare edeceğini öğretmek için mükemmel bir adam.

O bir profesyonel. Eysersiz at yarışlarında yükselişte. Çocuk yürümeye başladığından beri at biniyor ve rodeo sahnesinde.

Peki, o zaman neden oraya gidip küçük yeğenime bir iki şey gösterme dürtüsüyle savaşıyorum?

Neden dün elini onun üzerinde görmek yumruklarımı sıkıkmama ve azı dişlerimin çenemin sıkılmasıyla neredeyse çatlamasına neden oldu?

Neden Briar Lane'i aklımdan çıkarıp ait olduğu *aile* etiketli kutuya geri koyacak gücü kendimde bulamıyorum?



Nemli alnımı kolumla ovuyorum, sonra şapkamı geri çekiyorum. Omuzlarımı kıvrıp doğrulurken içimden kopmak isteyen iniltiyi bastırmak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Takırdayan toynak sesleri dikkatimi çekiyor ve ahırın en ucundaki kapıdan içeri giren Kayce oluyor. Dişlek sırtışı, parlak mavi gözleri ve yirmili yaşlarında havalı haliyle atlardan birine liderlik ediyor.

Ollie nazik bir ruh. Buradaki en sakın kısraklardan biri. Hiçbir şey gözünü kırpmasına neden olmaz.

Briar'ın temel bilgileri öğrenmesi için mükemmel bir at.

Ve gözlerim sırt üstü oturan kıza kaydığında, ne halt ettiğimi bile unutuyorum.

Yanakları soğuktan ve ata binmenin heyecanından pembeleşmiş. Uzun, siyah saçlarının yelesi geriye çekilmiş, çenesinin etrafına dağınık bukleler düşüyor. Ama beni kısaç gibi yakalayan ve bırakmayı reddeden şey onun enerjisi. Heyecan, memnuniyet ve heyecan ondan yayılıyor, bir diyapazon gibi titreşiyor. Bir şeyi ilk kez yapan ve her anını çok seven birinin yanında olup da aynı duyguları hissetmemek mümkün değil.

Bu bok bağımlılık yapıyor.

Gözlerimi ondan ayırmak istiyorum, gerçekten istiyorum ve onu bu kadar açık bir şekilde izlememem gerektiğini biliyorum. Ama lanet olsun.

Daha önce bir atın sırtında binlerce kadın gördüm. Profesyonel biniciler, yarışçılar, amatörler, aklınıza ne gelirse.

Briar gibi birinin görüntüsünden, eyerde parlayışından hiç bu kadar etkilenmemiştim. Bütün gün burada meşgul olduğum için mutluyum. Yine de, onun tüm gülümsemelerini ve kahkahalarını yakalayan kişinin Kayce olmasına da çok kızgınım.

Şimdiden değişmiş görünüyor; burada, çiftlikte geçirilen bir gün insana bunu yaptırıyor. Temiz hava ve uçsuz bucaksız gökyüzünün karışımı olan saf mutluluğu doğrudan kan dolaşımına enjekte etmek gibi bir şey.

Her iki durumda da, boku yedim. Çünkü onu her zaman böyle görmek istiyorum ve yine de onun bu yönünü ortaya çıkarmaya yardım etmek isteyen adam olmaya kesinlikle hakkım yok.

Hiç hakkım yok.

Onun lanet olası amcası olmak dışında.

Belki de tam tersini yapmam gerektiğini bilmeme rağmen onlara doğru yürümemin, aradaki mesafeyi kapatmamın nedeni budur.

Kayce ellerini tekrar onun üzerinde gezdirmeden önce Ollie'nin omzunun yanına gidip uzun boynunu okşuyorum. Avucumu parlak kremello kürkünün üzerinde kaydırıyorum.

"Şu haline bak. Çiftlikte bir gün geçirdin ve sanki buranın sahibiymişsin gibi at sürüyorsun."

Briar bana bakıyor ve sırtışını eğlenceli bir kaş çatma çabasına dönüştürüyor. Kahretsin, bu kız neden sevimli **ve** seksi olmak zorunda?

Çökmekte olan akıl sağlığım için en azından sıkıcı, havasız ve tamamen ilgisizdi. "Kayce inanılmaz bir öğretmen." Dönüp bakıyor Atın diğer tarafında duruyordu, sarı dağınık saçları ve mükemmel beyaz dişleriyle bana bir ömür önce kendi yansımamı hatırlatıyordu. "Tanrım, bana karşı inanılmaz derecede sabırlıydın, teşekkür ederim."

"O doğuştan yetenekli, Storm. Buradaki şehirli kız ilk seferinde her şeyi başardı."

Siktir git. Yeğenime şirin lakaplar takmayacak. Crimson Ridge'de kovalayabileceği bir sürü başka etek var.

"Kayce, Winnie'ye giydirdiğim ayakkabıyı kontrol eder misin? Sol ön. Colt'un titiz bir piç olduğunu bildiğimizden, görünüşünden memnun olduğundan emin olmak istiyorum." Onu başından savmak için aklıma gelen ilk bahane karar kıldım. Tamamen yalan. O ayakkabılar mükemmel,

Ama en uzakta, ahırın diğer ucunda kalıyor.

"Elbette, dostum. Gerçi sen bu atları artık benden daha iyi tanıyorsun." Dizginleri bana verdi, başını salladı ve Winnie'nin ahırına doğru ıslık çalarak yola koyuldu.

"Hadi seni aşağı indirelim. Eğlenceli kısmı hallettin. Şimdi asıl işi yapabilirsin. Gitmeden önce Ollie'nin yemini ve suyunu halletmeye yardım et." Dizine dokunarak diğer bacağını sallamasını işaret ediyorum.

Bunu yaptığımda hafifçe geriliyor. Koyu renk gözleri elimin havada asılı duruşu üzerinde geziniyor, bakışlarımla buluşmak için hızla yukarı kalkıyor ve sonra tekrar altındaki ata dönüyor.

"Beni düşürme," diye mırıldanıyor.

"Amcan bunu yapar mıydı?" Şapkamın siperliğinin altından onu incelerken bir kaşımı kaldırıyorum. Neden? Belki de onu test ediyorum, sınırları bilerek zorluyorum çünkü ben böyle bir yapıya sahibim.

Merak ediyorum ve onun tepkisini bu kadar yakından izlediğim için kesinlikle emin olmalıyım. O kelimeyi aramızda dolaştırdığımda nasıl tepki vereceğini görmek için.

"Sana güvenebilir miyim

bilmiyorum." "Güzel. Demek çabuk

öğreniyorsun."

"Ugh." Gözlerini devirdi ama sonra dediğimi yaptı.

Vücudunu eyerde döndürerek, kulpu tutarken bacağını arkasında sallıyor.

"İşte bu kadar. Seni tuttum." Ağırlığı aşağı kayarken, belinden tutarak yere doğru uzun düşüşünü destekliyorum.

Kahretsin, hissediyor... bende o kadar yanlış bir şeyler var ki, parmaklarımı ceketinin üzerine kapattığım anda - ceketimi, dün ona söylediğimden beri hala giyiyor ve onun içinde cüceleşmiş görüntüsünden neden bu kadar hoşlandığımla yüzleşmeye hazır değilim - onu göğsüme doğru sürüklemek için kaşınıyorum.

"Teşekkürler." Sesi biraz soluksuz geliyor ve uzun bir süre boyunca gereğinden fazla yakın duruyoruz. Briar'ın başı hafifçe yana dönük, uzun kirpiklerini görebileceğim kadar yakın, daha da yaklaşırsam ağzım kolayca kulağına değebilecek kadar yakın.

Bu kız başka biri, herhangi biri olsaydı ona fısıldayabileceğim şeyler.

En yakın ahırın ahşap kapısının hemen diğer tarafında benimle çok uygunsuz şeyler yapması için muhteşem bir genç kadını cezbetmek için ne şeytani sözler verirdim.

Dizlerinin üzerinde, bana o parıldayan kestane rengi gözleriyle bakarken aklımdan geçen kirli düşünceler. O güzel pembe dilinin, yemyeşil, ayrık dudaklarının arasından isteyerek bana nasıl görüneceğini.

Hal böyleyken, vanilya ve şeftali kokusu burnuma doluyor ve başparmaklarım belinin üstündeki noktayı aşağı yukarı sıyrıyor.

Briar'ın omuzları yükselip alçalıyor ve saniyeler uzuyor. Elektrikleniyor, göğsümden sadece birkaç santim ötedeki omurgası ile atkuyruğunun kürek kemiklerinin arasından aşağıya indiği yer arasındaki boşluğu dolduran hava, her görünmez molekül neredeyse çatırdıyor.

Ya da belki de lanet olası kulaklarımdaki kan hücumudur.

Uzun bukleler ensesinden aşağı sarkıyor ve ben o at kuyruğunu yumruğuma dolamak için kaşınacak kadar hasta ve çarpılmış durumdayım. Sertçe çekiştirirsen nefesinin tam olarak nasıl çıkacağını duymak istiyorum. Bahse girerim bu kız kendisine böyle davranılmasından hoşlanıyordur.

Lanet olsun. Her şeyi görmezden gelip yanından geçene kadar orada olduğunu bilmediğim başka bir ahlaksız çizgiyi resmen geçtim. Artık bütün gece o dayanılmaz kanepede dönüp dururken sapık zihnimi neyin meşgul edeceğini çok iyi biliyorum.

Botların sürtünmesi ve Kayce'in kendi kendine mırıldanması beni az önce yakalandığım trans halinden çıkarıyor. Boğazıma takılan taşı temizlemek için yumruğumun içine öksürdüm ve

Aramıza sağlıklı -biliyorsun, amca ve yeğen boyutunda-bir mesafe koymak için geri çekiliyor ve Briar başını eğiyor.

Ollie'nin boynunu okşamak için uzanıyor, pastel pembe boyalı tırnaklarını genişçe açıyor ama sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyor. Bilerek mi yapıyor, yoksa hayal mi görüyorum bilmiyorum ama Kayce'in sözlerini duymasını istemiyor gibi görünüyor.

"Seni bir ara eyerde görmeyi çok isterim."

BÖLÜM 8



I hayatımı bir kenara bırakıp bir hevesle ülkenin diğer ucuna uçmamın ve Crimson Ridge'e gelmemin üzerinden bir hafta geçti.

Bir hafta.

Amcamın dövmeli elini boynuma dolamakla kalmayıp aynı zamanda beynimin içine uzandığından ve bunu yaparken zihnimin çarklarını ve iç işleyişini değiştirmek için bir şeyler yaptığından emin olduğum o geceden bu yana yedi gün geçti.

O zamandan beri aynı değilim.

O karşılaşmadan beri, bana verdiği bir anlık hissin özlemini çekiyorum... ve sinir bozucu bir şekilde, bunun ne olabileceğini, vücudumun neye ihtiyacı olduğunu kendi başıma kavrayamıyorum.

Ayrıca bu lanet kulübenin ne kadar küçük olduğunun da fazlasıyla farkındayım, bu yüzden sürekli yoğunlaşan ve kendini gösteren ağrı konusunda hiçbir şey yapamadım.

Bu sınırları aşmam ve kendime bir geceliğine de olsa takılabileceğim bir Crimson Ridge kovboyu bulmam gerektiğini düşünmeye başladım. Umarım bir kadının klitorisine giden yolu bulmak için bir haritaya ve adım adım talimatlara ihtiyaç duymayan biri.

Yirmi altı yaşında biri olarak biriyle birlikte olmaya tamamen katlanmak zorunda kalmam benim hakkımda ne söylüyor?

seks yapmakla ilgilenmiyor... en azından benimle. Tam olarak deneyimsiz değilim, ama tam olarak deneyimli de değilim. Bir cinsel partnerle ne yaşamak istediğimi bilmenin ortasında bir yerdeyim, aynı zamanda istediğim şeyi nasıl isteyeceğime dair ilk ipucuna sahip değilim. Çok çekingenim. Kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım.

Ama belki de yeni bir şehirde, tamamen yabancı biriyle, bu yıldızlar nihayet biraz kirli ve çok ateşli olabilecek seksten zevk almam için aynı hizaya gelebilir. Tek gecelik bir ilişki pek cazip gelmese de, şu anda titiz olma düşüncelerini bir kenara bırakmaya hazırım. Peki ya adamı bir daha göremezsem? En azından kendime bir zevk ışığı ve seks yapmaktan gerçekten zevk almaya başlamanın bir yolunu vermeye başlamış olacağım.

Antoine, kendisinden başka kimseyi düşünmeden ihtiyaç duyduğu şeyi nasıl elde edeceğini çok iyi biliyordu.

Bir erkeğin hemen yataktan fırlaması gibisi yoktur. Burada kalmasını pek istemiyordum ama bu, prezervatifini doldurduktan ve sırtını sıvazladıktan sonra ne kadar ilgisiz olduğunu mazur göstermez. Göt herifin, hiç orgazm olamamamın benim hatam olduğunu hissettirmek gibi kıskanılmayacak bir yeteneği vardı.

Tanrım. Seks ve bedenimin ihmal edilmiş arzuları söz konusu olduğunda kafamın karışık olması büyük bir sürpriz değil.

Bildiğim tek şey, beni becerecek ve amcamla ilgili olarak yolumu bulmaya çalıştığım uygunsuz düşüncelerin sürekli çılgınlığını silecek birine ihtiyacım olduğu.

Birkaç gündür onunla birlikte çiftliğe gittiğim, nalbantlık işlerine biraz yardım ettiğim ve Kayce ile daha fazla binicilik dersi aldığım için burada ayaklarımı yere sağlam basıyor olabilirim. Ama Tanrım, hiçbir şey beni sürekli Stôrmand Lane'in etrafında olmanın ne kadar zorlayıcı olduğuna hazırlayamazdı.

Ne zaman arkamı dönsem, o orada oluyor ve yumurtalıklarım onun kişisel hayran kulübünün başkanlarıymış gibi ciyaklamaya başlıyor. Her biri elinde skor kartlarıyla

mükemmel onlular, onu kusursuz, alanının en iyisi olarak değerlendiriyor.

Bu arada, hala bir isim gerektiren kulübe o kadar küçük ki, her fırsatta birbirimizin üstündeyiz. Asi hormonlarım için işleri daha da karmaşık hale getirmek için, sabahları kahve yaparken ya da günün sonunda çiftlikte hızlı bir yemek pişirirken birbirimize takılmıyorsak, kamyonetinin kabininde birlikte kozalandık.

Aramızda uzanan bank koltuğu çok cazip geliyor. Daha yakına kaymam için yumuşak, esnek bir davetle adımla çağırıyor.

Eminim ki bu özelliği tasarlayan kişinin aklında sadece *tek bir* tür faaliyet vardı.

Ve kesinlikle araba kullanmıyordu.

Birbirimize bu kadar yakın olmamızla ilgili bir başka şey de amcamın inatçılığın tanımını olduğunu fark etmem oldu. Ona bir şeyi yapmamasını söyleyin; iki kez yapar ve size orta parmağını çektiği fotoğrafları gönderir. Ona bir şey yapmasını söyleyin, kapıdaki klasik eşek gibi davranacaktır.

Yıllarca ölümcül görünümlü kaslı boğaların tepesinde bir bez bebek gibi savrulmasına izin vermesine şaşmamalı. Adam kararlı, hem de çok.

Evet, onun profesyonel günlerinden eski kliplerini izlemek için elime geçen her fırsatı kaçırmak gibi küçük bir takıntıdan daha fazlasını geliştirdim. Kayce geçen gün çiftlikte bana rodeo ya da amcamın profesyonel kariyeri hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf ettikten sonra birkaç video gösterdi.

Kayce'in yüzündeki ifade, kovboyların incilerine sarılmasına eşdeğerdi; nefes nefese kalıp sendelemesine bakılırsa, tuz ruhuna uzanmasını beklerdim.

Böylece binicilik dersleri rodeo derslerine dönüştü. Kayce'i istediğim kadar suçlayayım, gerçeklerden kaçış yok, *Stôrmant*'ın hızlı ateşlenen sekiz saniyelik kliplerini ve yavaş çekim montajlarını izlemeye masum görünen küçük bir maruz kalma

'*Storm*' *Lane*, o gecenin ilerleyen saatlerinde seyrek olarak güncellenen sosyal medyasını takip etmeme dönüştü ve şimdi buradayız.

Resmen küçük kirli bir sırrım var.

Kulaklığım takılı ve sesi olabildiğince kısık bir şekilde karanlıkta yatakta uzandığım, çünkü fişe takılı olmama rağmen, hala süpersonik işitme geliştirmiş olabileceğine dair bir paranoya var ve o adam izlediğim şeyi duyabilseydi utanç cehenneminde yanardım.

Ya da daha doğrusu, *kimi* izlediğimi.

Bu küçücük alanı neredeyse bir yabancıyla paylaşmak, ama onun benzerliğinin telefonumun ekranını süslemesi tarif edemeyeceğim bir his.

Kulübenin eski kemikleri sayesinde, yatağımda neredeyse donmuş halde uyandığım ilk geceden beri, bu dağda hayatta kalmak için ateşin sıcaklığını içeri almak için yatak odasının kapısını sonuna kadar açarak uyumanız gerektiğini keşfettim. Bu yüzden, ben geceleri yatağıma uzanırken, sadece birkaç metre ötemde, telefonumun ekranını işgal eden adam - en iyi yarışma yıllarında boğa biniciliğinin gerçek tanrısı - kanepeye yayılmış yatıyor.

Bütün gün vücudunun maruz kaldığı bitmek bilmeyen baskı düşünüldüğünde, üzerinde uyumaya devam etmemesi gereken bir kanepedir.

Görebildiğim kadarıyla nalbantlık vücut için yorucu bir iş. Atın büyümüş nalını çıkarmak için bir sürü metal çekiştiriliyor çünkü atların düzenli manikür-pediküre ihtiyacı olduğunu kim bilebilirdi ki? Sonra, işkence aletlerine benzeyen aletlerle bir şeyler yapıyor ve hayvanların canını yakması gerektiğinden emindim, ancak gördüğüm her biri, o onları sıkıca tutarken orada uysal ve memnun görünüyordu.

Son birkaç gündür olduğu kadar hiç at olmayı istememiştim.

Ateşi ve parlak turuncu renkte parlayana kadar metali ısıtmayı içeren daha birçok karmaşık görev vardır.

gerekli şekli verirken çekiçle dövüyor.

Tüm süreç büyüleyici. Atlardan birinin yanında durup onu kucağıma aldım, uzun burnunu ve yelesini okşadım. Görünüşe göre bazıları toynaklarıyla ilgilenme zamanı geldiğinde biraz gerginleşiyor ve tabiri caizse ellerini tutacak bir arkadaşa ihtiyaç duyuyor. Bazılarının kendi küçük tuhaflıkları var, bu özel durumda kulak arkasını kaşımak için özel bir nokta var, bu da dikkatlerini dağıtmalarına yardımcı oluyor. Kendilerine atıştırmaları için küçük bir torba yem verdiler ve benim işim de takılmak, parmaklarımı yelesinde gezdirmek, sevmek, okşamak ve her ne kadar aksi görünse de - tüm o kırma, törpüleme ve çekiçleme işlerine rağmen - emin ellerde olduklarına dair onlara güven vermektir.

Çoğunlukla atların, nallarına ve toynaklarına çakılan gerçek çivileri umursamadıklarına inanmak zor görünüyordu.

Amcam için bu, çekiçleme, metal işleme ve eğeleme arasında iki kat eğilerek geçirdiği saatlere denk geliyor. Kestirme yol yok ve vücudunun neden bu kadar düzgün olduğu şimdi daha da iyi anlaşılıyor. Bu adamın, bu tür fiziksel olarak zorlayıcı, titiz bir egzersiz söz konusu olduğunda spor salonuna ihtiyacı yok.

Buna bir de atlar ve pitoresk bir çiftlik fonunu ekleyin. Demek istediğim, bir kız bu tür bir şovu tekrar tekrar izleyerek son derece kolay bir şekilde dizlerinin bağı çözülebilir.

Şapkadan da bahsetmeyeceğiz. Hayır.

Amcamın kovboy şapkası takmış halinin midemde kelekler uçuşmasına neden olduğunu kesinlikle görmezden geliyoruz.

Ekranda duraklatılan görüntü onu sürüşün ortasında gösteriyor. Kariyerinin ilk şampiyonluk koşularından birinden. Bir kolunu havaya kaldırmış ve pantolonunun saçakları da bu hareketi taklit ediyor. Çenesi kıvrılmış ve kafasında sabit duran şapka, üstündeki diğer parçalarla birlikte çok iyi görünüyor

O boğanın, boynuna kadar uzanan dövmenin görüntüsü kalçalarımı istemsizce sıkıyor.

Parlak profesyonel yaşamının ilerleyen dönemlerinde, sadece biraz daha az korkutucu olan bir kaska geçti. Tanrı biliyor ya, o küçücük sert plastik parçası ringde işler ters giderse diğer ölümcül yaralanmaları önlemek için hiçbir şey yapmayacaktı.

İçimi eriten bir şekilde korkusuz.

Bu hafta ilk kez kendimi tehlikeli düşüncelere doğru sürüklenirken bulmadım. Onun gibi bir adamın, tabii ki amcam olmayan birinin, bana doğru bakmasının nasıl bir şey olabileceğini merak ediyorum.

Sert, vahşi ve kaotik ama huysuz ve sessiz bir şekilde cazibe ve karizma yayan bir adam.

İnatçılığı bu adamın katmanlarını daha da artırıyor. Bu konuda beni çileden çıkaran ama aynı zamanda derinden büyüleyen bir şey var.

O kalın kafalı aptal, birçok kez yaptığım yer değiştirme tekliflerimi reddetti. Sadece bir geceliğine bile olsa, ki yemek sırasında neredeyse yalvarıyordum. Kanepeyi seve seve kabul ediyorum ama amcam iyi olmadığı halde iyi o l d u ğ u konusunda ısrar ediyor.

İnanılmaz mavi gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyorum. Bunlar bir hafta önce yoktu.



KAMYONUN farları kulübenin ön verandasında salınırken - ona eski moda bir isim vermeli miyim? Clarabelle, belki? Ya da Cedarwood Acres gibi dağ ormanının adını taşıyan bir şey mi? Sıcak bir duş, yemek ve yumuşacık bir battaniyenin altına girmeye hazırım.

Bugün ahırda mümkün olduğunca çok yardım ettim. Ahırları temizledim, at pisliği yığınlarıyla uğraştım,

Temelde bir çiftlik işçisi, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan ama burada olmaktan mutlu olan birinin mutlak tanımını.

Ayrıca seyahatten yeni dönmüş olan Layla ve Colt ile de tanıştım. Sanırım benimle aynı yaşta ya da o civarda olması gereken bu güzel kıza biraz fazla aşık olmuş olabilirim. Bakırımsı bukleleri, yeşil gözleri ve bana atlarla ne yapacağımı gösterirken bütün gün onun gölgesi olarak etrafta dolaşmak istememe neden olan enerjisi olan kız.

Layla bana bakıp *"Şükürler olsun ki bu dağda yaşayan başka bir kadın daha var, serçe parmağım, eğer hâlâ buradaysan gelecek kış şenlik ateşine geleceğine söz verir misin?" dediğinde aşkım doruk noktasındaydı.*

Bu şenlik ateşinin ne olduğunu ya da neyi içerdiğini bilmiyorum ama coşkuyla başını salladı. Ve sert görünümlü kovboyu Colton Wilder'in neden o nereye giderse gitsin gözlerini ondan alamadığını anlayabiliyorum. Buna tamamen, yüzde yüz katılıyorum. Gerçek şu ki, Layla bir bebek ve o kadar iyi ki; bu akşam ayrılırken ona sarılmak istedim. Bu garip mi? Belki, ama her neyse.

Hayatımda, bir amacı olmayan ya da sadece ailem yüzünden sahte bir arkadaşlık isteyen ya da daha da kötüsü, sadece Antoine'a ulaşmaya çalışmak için benimle takılmak isteyen başka kadınlarla tanıştığım çok az zaman oldu.

Sahte orospular, hepsi.

O zehirli akvaryumdan çıktığım için çok rahatladım.

Duş aldıktan ve at kıcı gibi kokmayan kıyafetlerimi giydikten sonra mutfağa giriyorum, yarı yarıya boş bulmayı umarak. Şaşırtıcı bir şekilde, önünde dumanı tüten bir porsiyon yemekle çoktan oturmuş bir dağ gibi adam ve benzer şekilde

masanın karşı tarafında beni bekleyen aşırı yüklü tabak.

Et, patates püresi ve bolca et suyuna benziyor ve dışarıda ve ahırda çalışılan bir günün ardından cennet gibi kokuyor. Yemin ederim soğuk hava damak tadınıza farklı bir şey yapıyor, çünkü ben zaman zaman vegan olan bir kızım ve hayatımda bir kez bile böyle görünen ve kokan bir şeyi canımın çektiğini hatırlamıyorum. Yine de, üzerine düşmeye, tüm tabağı içime çekmeye ve daha fazlasını aramaya hazırım.

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin." Masanın diğer ucundaki koltuğa kaydım. Benim temizlenmem için geçen sürede amcam yemeğini neredeyse bitirmişti bile. O çoktan bitirmiş ve duşunu almıştı; bir şekilde bu cephede bir galibiyet elde ettim. Çiftliğe giderken ona katıldığım ilk günden beri kesinlikle vazgeçmeyi reddettiğim bir şeydi bu. Atlarla uğraşan ve vücudunu yorucu bir iş gününe sokan oydu.

İlk duşu onun alması gerektiğinde ısrar etmek mantıklı görünüyordu. Yine de bu adamla pazarlık yapma girişimlerinin çoğu zaman boşa çıktığını gördüm.

"Tanrım, bu çok lezzetli kokuyor. Gerçekten, teşekkür ederim." "Önemli değil." Omuz silkiyor.

Yemeklerimizi bitirmenin olağan sessizliğine bürünüyoruz. Geceleri burada böyle otururken pek konuşmadığımızı fark ettim. Açıkçası bu bana uyuyor ve bunu anlayabiliyorum. İşte buradayım, bu adamın huzurlu, münzevi varoluşunun her yerinde geziniyorum ve sorunu nasıl çözeceğimden hala tam olarak emin değilim. Genellikle ben telefonumu kaydırırım, o da aynısını yapar ve sonra ben yatak odasına doğru kaybolurken o da salonun köşesindeki küçük televizyonda bir şeyler izler.

Şimdilik, odadaki fili görmezden geliyorum, bilirsiniz, aklımın başıma geldiği ve hayatımda ne yapmak istediğime karar verdiğim kısmı. Gerçeği söylemek gerekirse.

Crimson Ridge'de ne kadar kalacağımı bile biliyorum, bu yüzden gitmesi, taşınması ya da bunun gibi aptalca bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissetmesini istemiyorum.

Belki de bu kulübeyi arada bir tatil için geleceğim bir yer olarak kullanırım? Yakın gelecekte kendi başımın çaresine bakacak kadar param var. On altı yaşımdan beri Lane ailesinin işinde çalışmanın iyi yanlarından biri de maaş çeklerimi her yıl dikkatlice biriktirmem oldu.

İçgüdülerim bana bir erkeğe asla güvenmememi söylediği için ne kadar mutluyum, bu yüzden şu anda, *Lane parası* olduğu gerçeğinden nefret etsem de, parmaklarımın ucunda ayaklarımı bulmam için bana özgürlük ve bir iş sağlayan on yıllık bir birikim var.

Ancak bazı kararlar verene kadar, bu arada, mekanı daha fazla hissettirmeyi umursamıyorum... Bunun için hangi kelimeyi kullanacağımı bile bilmiyorum. Ev gibi mi? Daha az sade?

Bu yüzden bir ağız dolusu patates püresini düşünmeden aceleyle yuttuktan sonra sorumu ağızımdan kaçırdım.

"Eşyaların nerede?"

Delici mavi gözleri masanın karşısında benimkilerle buluşmak için yukarıya bakıyor. Ne zaman beni bu şekilde incelese sanki oda bir metre kadar küçülüyor. Sanki bir bulmacaymışım gibi, hem de hoş karşılanacak türden bir meydan okuma değil, daha çok ölüm kalım acısı altında üstlenilmesi gereken bir yük gibi.

Bu tür anlar, kendini idam sehpasından kurtarmak için ona sunulan bir bilmeceymişim gibi hissettiriyor.

"Eşyalar mı?" Kaşları kırışıyor. Yüzünün her yeri baştan çıkarıcı. O kadar güçlü ve köşeli ki, sarp bir heykel gibi, parmak uçlarımı üzerinde gezdirip zaman içinde ne kadar ince işlendiğini takdir etmek istiyorum.

"Bilirsiniz işte... eşyalar... mallar. On yıldır burada değil misin demiştin?" Çatalımı çıplak odaya doğru sallayarak, çorak görünümüne belli belirsiz bir işaret yapıyorum. Yabani otlar bu duvarların içinde yersiz görünmezdi.

"Neden bir sürü saçmalığa ihtiyacım olsun ki?"

"Ama... buranın bir ev gibi hissettirmesini istersiniz herhalde?" "Briar." Ağır ağır iç geçirdi ve boş tabağını itti.

sandalyesinde arkasına yaslanarak uzaklaştı. "Hayatımın büyük bir kısmını yollarda geçirdim. Alışılmadık bir varoluş, ama bir spor çantasıyla yaşamaya ve dünyanızı gereksiz şeylerle doldurmaya ihtiyaç duymamaya alışıyorsunuz. Neyse o işte ve bu hayatı hiç yaşamadıysanız anlamanızı beklemiyorum, çoğu insan bunu kafasında canlandıramaz."

İki eliyle saçlarını karıştırıyor. Kirli sarı teller asi, karışık bir karmaşa içinde kıvrılıyor ve garip açılarla yukarı doğru uzanıyor. Tanrım, ne olursa olsun iyi görünüyor ve vücudumun bu adamın ne kadar ateşli olduğuna tepki vermesini engellemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Özellikle de kulübeyi kaplayan karanlığın ağırlığıyla eşleşen o uykulu akşam halindeyken.

"Ayrıca. Zor konuşuyorsun, küçük diken. Buraya tek parça el bagajıyla geliyorsun." Ona bakmaya cüret ettiğimde dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. Vücudumu karıncalandıran bir şekilde benimle alay ediyor.

Ayrıca kalbimin biraz daha sert atmaya başladığını kabul etmeyi de reddediyorum.

Az önce bana lakap mı taktı? Bunu çok rahat bir şekilde, adımlarını bozmadan yaptı ve Tanrım, bana öyle demesi hoşuma gitti. Kendi sağlığım için çok fazla.

"Burayı biraz daha... rahat hissettirmemin bir sakıncası var mı?" Sandalyeden fırlamamak için kalçamı masanın altına sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

"Burada bir yuva falan mı kurmayı planlıyorsun?"

"Hayır." Ağırlığım koltukta kayıyor ve ona bir küçük bir kaş çatma. "Sadece... belki kanepe için fazladan birkaç battaniye. Birkaç minder. Kasabada şirin bir sanat galerisi gördüm; oradan birkaç şey alıp asmak isterim."

Alaycı bir gülümsemeye başını sallıyor. Yemeğimi bitirdiğimi görünce tabaklarımızı toplamak için kalkıyor. Fark ettim ki

Bunu çok yapıyor gibi görünüyor. Hareket etmeden önce benim bitirmemi bekleyecek.

Çoğu zaman görmezden gelinmeye o kadar alışmıştım ki, ailemin ve hatta birlikte yaşadığım adamın bile benimle aynı masada yemek yemediğinden eminim.

Biraz sonra döndüğünde, iki elinde de birer bira vardı ve bana da birer tane ikram etti.

"Ah. Teşekkürler." Şişeyi almak için uzandığımda yine başımı eğmek zorunda kalıyorum çünkü dövme parmaklarının şişenin ince boynuna dolanmış halini görünce midemde bir şeyler düğümleniyor.

Bana parmaklarının boğazımın sütununda dolaşmasını hatırlatıyor. Parmak uçlarının altında okşadığı kehribar bardağın hafif eğimi, korların alevlenmesine ve içimin ısınmasına neden oluyor.

Bana bak. *Amcamın* hareketini yapmayı başarmak bana bir içki teklif ediyor.

Bu bardağı taşıran son damla olmalı. Bunun iki yolu yok ve artık ertelemek de yok. Yarın bir randevu uygulamasına gireceğim.

Eminim buralarda bir yerlerde karşılıksız seksle ilgilenen bir kovboy bulabilirim. Erkekler bundan hoşlanır, değil mi?

Koltuğuna tekrar yerleşiyor, bacaklarını iki yana açıyor ve kendi iyiliği için fazla iyi görünüyor. Kalçalarımın arasında giderek büyüyen cehennemi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan bir gerçek.

"Bu yüzden mi masanın üzerinde bir fincanın içinde lanet olası dallar var?"

Şişeyi dudaklarıma götürmeyi zar zor başardım ve sonunda garip bir ses çıkardım.

"Onlar dal değil. Bu... Bu..."

Şişesini kaldırırken mavi gözleri birasının üstünden bana parıldıyor ve tüm bu süre boyunca beni dikkatle izliyor.

"Sen anlamazsın" diye mırıldanıyorum ve bir yudum içiyorum. En son ne zaman içtiğimi hatırlayamadığım başka bir şey. Bira. Hafif ekşi, hoppy tadı dilimin üzerinde güzelce yerleşiyor.

Dün dışarı çıktım ve arazide çiçek benzeri bir şeyler aradım, ancak erken baharın ortasında, seçebileceğim pek bir şey yoktu. Bu yüzden uçlarında tomurcuklar olan bir bitkinin yapraklarıyla yetinmek zorunda kaldım. Eninde sonunda çiçek açacaklar ama sanırım şu anki halleriyle daha çok bir su bardağının içine düzgünce dizilmiş kahverengi dallardan oluşan bir koleksiyona benziyorlar.

İkimiz de içkilerimizi yudumlarken aramızda sessizlik uzayıp gidiyor.

"Elbette burayı dekore edebilirsin," diyor bu kez daha yumuşak bir sesle. "Ne de olsa senin evin."

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum. Burası senin evin." Alt dudağımı çiğniyorum. Kahretsin, lezzetli yemek ve alkolün yanı sıra sesinin o alt oktava indiğinde bal rengi bir tona dönüştüğünü duyunca yanaklarım alev alıyor.

Biz burada otururken odanın ışığı çekildi ve şimdi çoğunlukla tenimizin üzerinde titreşen sıcak, turuncu bir parıltı var. Bu son derece samimi hissettiren türden bir ortam ve yüz ifadesinin değiştiği anı görüyorum.

O parlak mavi gözler sertleşir. Çenesi geriliyor. Sanki yanlış bir şey söylemişim ya da yapmışım gibi.

Birden ayağa fırlayarak yarım kalmış birayı masanın üzerine bırakır.

"Bekleme. Bir süre dışarı çıkmam gerekiyor... bir arkadaşımınla buluşacağım."

Ve böylece amcam karanlığın içinde bir fısıltı gibi kayboluyor. Ceketini ve botlarını ancak giydikten sonra o kadar ani bir hareketle kapıdan çıkıyor ki kendimi aptal gibi hissederek biramı tutuyorum. Dışarıda mırıldanan kamyonetin gürültüsü göğsümün tam ortasına acı verici bir hatırlatma saplıyor.

Tabii ki bir yerde olması gerekiyor.

Tabii ki, akşamı birlikte geçirmek istediği başka biri var.
Ve o kadın kesinlikle ben değilim.

BÖLÜM 9

Storm



D Crimson Ridge'de gece karanlığından sonra, hava buz gibiyken dolaşmak hiç de ideal değil.

Kar da en kötüsü. Elbette, gökyüzünde lapa lapa ve kabarıkken çok güzeldir, ama sonra o bok yere yapışır, erir ve buza dönüşür... ve burada, her seferinde aylarca gönderilen lanet olası toplu sipariş üzerine kar var.

Ancak, burada olmak, yol kenarlarındaki kar yığınları ve her şey, kesinlikle, o kulübede sıkışıp kalmaktan daha iyi bir seçenek. Neredeyse tüylerim diken diken oluyor, kanım deli gibi akıyor ve yüzeyin altında kaşınıyor, bir kürek kadar ilgi duymam gereken kıza uzanmak için can atıyorum.

Belki de kendime bir tane bulmalı ve kendime lanet olası bir çukur kazmalı, kara ruhumu oraya gömmeli ve bu işi bitirmeliyim.

Bu kasabanın yarısı zaten hakkımda en kötüsüne inanıyor. Diğer yarısı ise hastalık derecesinde meraklı.

Kendi lanet yeğenim hakkında aklımdan geçen pis düşünceler yüzünden kendimi utanç çukuruna gömmeyi kesinlikle hak ediyorum. Benim neyim var böyle? Sanki biri bir düğmeye basıp evreni bozmuş ve ben herhangi biriyle biraz eğlenme fikrinden zevk alır hale gelmişim,

herhangi bir sıcak ve istekli delik, Şimdi Briar'ın çıplak neye benzediğini bilmek için sağlıklı bir takıntıya sahip olmak.

Bir elimle direksiyonu daha sıkı kavıyorum, diğerkelimle ağzımı ovuyorum.

Siktir. Benim. Çürümüş. Hayatım.

Ne kadar kalacağı da ayrı bir mesele. Bilmiyorum ve açıkçası sormaya da çok korkuyorum çünkü o ısıltılı gözlerini benimkilere dikip dudaklarını büzerek nefes nefese bir sesle hiçbir yere gitmeyeceğini söyleme ihtimalinden dehşete düşüyorum.

Kalıcı olarak kalmaya niyetli olduğunu.

Eğer öyleyse, ben ne yapacağım? Hayatımı kanepede uyuyarak ve yeğenimin sakso çekme konusunda ne kadar deneyimli olduğunu hayal ederek geçiremem. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken aynı anda kıcıyla oynanmasından hoşlanıp hoşlanmadığını. Ve kesinlikle bütün günümü dişlerimin arasına sert bir küçük tomurcuk sıkıştırırsam meme uçlarının tadının nasıl olacağını merak ederek geçiremem.

Tanrım, onun göğüslerini düşünmeyi bırakmalıyım.

Bu noktada mesleki bir tehlike haline geldi. Bugün az kalsın başparmağıma çivi çakıyordum çünkü ahırda ona yardım ederken gördüğüm manzara dikkatimi dağıttı.

Kulübeyi dekore etmekten ve bir şeyler almaktan bahsetmeye başladığında... içimde bir şeyler kıpırdandı ve ben durup bunun ne olabileceğine doğru düzgün bakamayacak kadar götün tekiyim.

Kıçımı oradan kurtarmak tek seçeneğimdi.

Bardaklıkta, her zaman yanımda taşıdığım pensenin yanına koyduğum telefonum çalıyor. Ekrana dokunduğumda Beau'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Kenara çekip müziğin sesini kısıyorum, böylece hâlâ sinyal varken cevap verebiliyorum. En azından bu saatte Crimson Ridge'de olmanın bir avantajı bu: telefonum

düzenli mesajlar. Sadece bir rodeo arkadaşının dertleşmek istemesi bile olsa, aklımı geçici olarak Briar'dan uzaklaştırır.

BEAU:

Vahşi olan, bazı tadilatlarda bana yardım etmen için seni çiftliğe götürme konusunda ne durumdayız?

Beni bilirsin. O seksi bıyığın her seferinde beni harekete geçiriyor.

Bir tarih söyle, orada olacağım.

Gelecek hafta kulağa nasıl geliyor?

Önce halledilmesi gereken bazı son evrak işleri ve avukat saçmalıkları var. Sonra anlaşmanın mürekkebi kuruyacak.

Oh, zavallı Beau Heartford.

Kendi iyiliğin için çok fazla para ve porno bıyık.

Emekli olduğumuzda hepimiz dağlarda saklanan Kocaayaklar olamayız.

Bazılarımızın gerçek hayatta sorumlulukları var.

Evet, senin yerinde olmak berbat. Bahse girerim Benjamin'in o tomarlarına ağlıyorsundur.

Mandy çiftlik hayatında emekliliğe yerleşme fikriyle nasıl başa çıkıyor?

Noktalar ekranda zıplıyor, sonra duraklıyor.

Sakın tek kelime etme, yoksa seni uykunda hadım ederim.

... ama artık bitti.

Medya bir bok bilmiyor. Ekibi açılışa kadar her şeyin gizli kalmasını istiyor.

Hay sikeyim. Kusura bakma dostum.

Yoksa tebrikler mi? Burada olduğumu

biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa.

İyi misin?

Evet. Uzun zaman oldu.

Bu lanet sirkten uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.
Sadece birkaç ay daha zorlayacağız ve sonra her
zamanki halkla ilişkiler saçmalığını yapacağız.

Nasıl olduğunu bilirsin.

Evet, öyle. Beau'nun durumu daha da kötü, zira onu tanıdığımdan beri country müziğin altın kızıyla evli ve spot ışıklarının altında. Dünya, nihayet ne zaman ve nerede birkaç çocuk yapabileceklerini gösteren olası her işaret kırıntısını bekliyordu.

Beau'nun buradaki çiftliğini satın almasının, nihayet atılıma geçtikleri ve beyaz çitli büyük mutlu evlilik saçmalığını yaptıkları an olacağını düşünmüştüm.

Hatta bazıları onun profesyonel kariyerinin, süper yıldızlığının ona getirdiği etki sayesinde bu hale geldiğini bile söyleyebilir. Sadece ölümlülerin hayal edebileceği sponsorlar ve fırsatlar kucağına düştü, bir kez el ele tutuştuklarını gördüklerinde her hareketine yaltaklandılar.

Bu bok bir gecede viral oldu.

Bu onun olağanüstü bir atlet ve binici olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Ama onun yıldızıyla evlendiği için yeşilin sürtünmesinden daha fazlasını yaşadı.

Yıllardır gizliden gizliye cehennem gibi olsa bile.

Peki, gelecek hafta?

O büyük yeteneğini getir, oraya git ve burası tamamen senin olsun. İstedğin kadar kalabilirsin.

Sadece bana söz ver, tokalı tavşanlar yok, vahşi olan. Yapamam.

Crimson Ridge'e kadar beni takip eden böyle bir şey yok.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca halkla ilişkiler konusunda yeterince başım ağrıyacak.

Seni özel jetine atlayıp o seksi bıyığını buraya getirmeye ikna etmeye ne dersin?

Söz veriyorum senin için çok güzel mırıldanacağım şekerim.

Siktir git, tam bir sürtüksün.

Muhteşem yüz kıllarını gıdıklamak için her şeyi yaparım.

Ukala.

Senin gitmen gereken dağlı mutlu saatler yok mu? Yoksa kamyonetinde oturup bir hatunun garaj yoluna park etmiş, bunu çoktan becerip beceremediğini ve dalman gerekip gerekmediğini anlamaya mı çalışıyorsun?

Şimdiye kadar Crimson Ridge'in tüm nüfusu üzerinde çalışmışsındır.

Lanet olsun, Hartford. Buraya gelmek ister misin, sana o ağzı nasıl kullanacağını göstereyim?

Bana paran yetmez.

Gitmem gerek, dostum. Kasabadaki emlakçımdan anahtarı al ve nalburdan ihtiyacın olan her şeyi al. Görüntülü sohbet falan yaparız, ben de sana özet geçerim ama oldukça basit. Zımparala ve boya. Bildiğini biliyorum.

Anladım. Beni hayal et.

Siktir git.

*öpücük
emojisi*

Telefonumu tutucuya geri fırlatıyorum. Amaçsızca araba sürdüğüm ve sürdüğüm ve sürdüğüm akşamdan sonra artık geç oldu.

Dağa geri dönmeye hazır olup olmadığımı bilmesem de geri dönmek için can atıyorum. Bu sürekli çelişen duygular atlıkarıncası da neyin nesi? Sanki iniş yapıp kendi bölgelerine sahip çıkan ve şimdi de gitmeyi reddeden bu tuhaf duygulardan kurtulamıyorum.

Sanırım bu yüzden kendimi doğrudan kabine dönerken buluyorum. Kendimi kabinden çıkarıp topuklarımı sürükleyerek içeri girdiğimde boynum beni öldürüyor, omurgam kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyor ve seksen yaşında birinin kalçalarına sahibim.

Dünyanın en iyi niyetli insanı bile olsam, bu gece kimseyi becermem mümkün değil; ben sırtımda yıldız avlarken tüm işi onlar yapmak zorunda kalacaklar.

Neyse ki akıl sağlığım ve lanet olası sapık beynim için, şapkamı ve ceketimi çıkarıp eşikten geçerken kabin sessizdi ve botlarım da aynı muameleyi görüp kapının yanına bırakıldı. Koridora bir göz attığımda yatak odasından ışık gelmediğini görüyorum. Umarım çoktan uyumuştur.

Daha önce dışarı çıktığımda yüzünde beliren incinmiş ifadeyi kaçırmadım. Ama diğer sorunla uğraşmaktansa bana kızmasını tercih ederim - soyunurken onu gözetlemekten daha da pişmanlık verici bir şey yapmaya çok yaklaştım.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, her kıvrımı ve düğümü hissediyorum, sonra boynumu bir yandan diğer yana esnetiyorum. Zihnim, kanepede uykusuz bir işkence seansından önce halletmem gereken birkaç şeyi gözden geçiriyor. Ateşi yeniden harlamak ve alevlere birkaç taze odun atmak bana sadece ne kadar ağrılı ve bitkin olduğumu hatırlatıyor.

Birkaç hap ve biraz kas masajının düzeltemeyeceği bir şey değil.

Başımın arkasına uzanarak gömleğimi çıkardım ve karanlıkta banyoya doğru yürüdüm, zihinsel olarak kendimi hazırladım, o eski tanıdık oyunu oynadım - dişlerinizi sıktığınız ve sırtınızın sizi öldürmediğine kendinizi ikna etmeye çalıştığınız oyun. Eskiden çok zorlu bir boğa binişinden sonra bunu çok oynardım. Gerçekten eğlencelidir.

Aynanın üzerindeki lambayı yakıp ecza dolabını açıyorum, sakladığımı bildiğim ağrı kesicileri ve en son kontrol ettiğimde burada olduğundan emin olduğum bir ovucu aramak için etrafı karıştırıyorum.

"Oh, kahretsin... üzgünüm." Arkamdan hırıltılı, uykulu bir ses geliyor. Arkamı döndüğümde Briar kapının pervazında duruyordu. Üzerinde sadece bol bir kapüşonlu sweatshirt ve daracık bir uyku şortu var ve ışığa doğru kısık gözlerle bakarak kaşlarını ovuşturuyor. "Uyandım ve ışığı yanlılıkla açık bırakmış olmalıyım diye düşündüm."

Geri çekilmeye başlıyor, sonra elini gözlerinden çekince gözleri açılıyor, belli ki ikimizin de yarı giyinik halini fark edince çok çabuk uyanıyor. Belki de bu sadece benim pis hayal gücümdür, ama bu sahnenin çok daha iyi bir versiyonunu hayal etmek çok kolay.

Kıçının el leğeninin yanına tünemesini, dizlerini açmasını, o küçük şortunu bir tarafa çekmesini ve ben parmak uçlarımla amının derinliklerine girerken o boynuma doğru inlemesini tercih ederim.

Yumruğum krem tüpünün ve hap paketinin etrafında sıkışıyor, folyo kırışıyor. Bundan kurtulmanın tek yolunun onu omuz silmek ve hiçbir şey yapamadığım ve dokunmaya cesaret edersem kendimi suçlu hissedeceğim bir ereksiyonla salona doğru somurtmak olduğunu anladım.

Çünkü o göt deliği yeğenimi görünce dikleşmemeli. Yine de, işte buradayım, onu tamamen çıplak, bu tezgâhın üzerine eğilmiş, iri memeleriyle düşünüyorum ve aman tanrım, burada durduğum sürece kot pantolonumun durumu hiç de iyi değil.

"Banyo sizindir. İyi geceler." Tam mağara adamı tarzında homurdanarak çenemi ayarladım ve onu geçmeye hazırlandım.

Gözlerini kendine sakla. Göğüslerine, kıçına ya da çıplak kalçalarına bakma. Tanrım.

"Bekle, kendine ne yaptın? Sen Yaralandın mı?" Elini omzuma doğru uzatıyor, sonra duruyor, parmakları havada asılı kalıyor ve sonra tekrar yanına düşüyor.

"Önemli bir şey değil."

Gözleri yumruğumda sıkılı duran eşyaları tarıyor.

"Aman Tanrım. *Biliyordum.*"

Boynum karıncalanıyor. Burada onunla kalamam. Bu kadar yakın olmaz. Gecenin bu saatinde olmaz.

"Bırak onu, Briar."

"Acı çekiyorsun, değil mi? Ne zaman sorsam geçiştiriyorsun. Bu konuda aptalca davranmayı bırak ve yardım etmeme izin ver."

Belki çok yorgunum, belki de çok kötü bir adamım, ama tereddüt ediyorum. Ve o anda, dünyanın en baştan çıkarıcı hemşiresine dönüşüyor.

Boynunda sahte bir stetoskop sallanan minyatür beyaz bir elbisenin içinde göğüslerini ve kışklarını sallayan kızların olduğu sürtük bir Cadılar Bayramı kostümünü sikeyim.

Bu daha tehlikeli... Bin kat daha çekici.

"Otur." Parmağını yatak odasına doğru uzatıyor ve beni asi bir danaymışım gibi oraya yönlendiriyor.

"Gecenin bu saati için çok otoritersin, küçük diken." Aşağı inip yatağın kenarına tünediğimde yüzümde beliren irkilmeyi gizleyemiyorum. Kendi lanet yatağıma. Şu anda burada uyuduğu için örtüleri arkaya atılmış, buruşuk bir yatak.

Kokusu, oturur oturmaz farkındalığıma nazikçe, incelikle dolanıyor.

"Beni en iyi sosyal güçlerimde yakalıyorsunuz. Gecenin bir yarısı, karanlıkta ortalıkta dolaşan aptal amcalara karşı en toleranslı olduğum zamandır."

Bu beni kıkırdattı.

"Hasta başı davranışlarınıza bir puan verebilir miyim? Şimdiden gelişmeye açık bir alan olduğunu hissediyorum."

"Hayır. Ama o hapları alabilir, o kas masajını bana verebilir ve sana söyleneni yapabilirsin."

"Ne var senin tercih edilen yer için İnceleme mi? Öyle mi Orada giriş yapabileceğim bir web sitesi var mı?"

Briar ellerimdeki her şeyi silip süpürüyor, bana gözlerini deviriyor. Ben onunla dalga geçerken, neredeyse dizlerimin arasında duracak kadar yaklaştı. İki ağrı kesiciyi kutularından çıkarıp elime tutuşturuyor, diğer elime de pastel pembe bir su şişesi sıkıştırıyor. Tırnaklarındaki renk tonuna uyuyor. Dışında çıkartmalar falan var ama bacaklarımın arasına hapsolmuş kız dikkatimi dağıtıyor. Komodinden şişeyi aldığını bile fark etmedim, karşımdaki kızın bu korunmasız haliyle çok meşguldüm.

"Sevimli," diye mırıldanıyorum. Hapları geri atıp soğuk suyun onları kovalamasına izin verirken ona bakıyorum. Umarım su şişesinden bahsettiğimi sanıyordur. Su şişesinden bahsediyor *olmalıyım*.

"En çok neresi acıyor?" Gözlerini yüzümden ayırmadan ağrı kesicileri yutmamı izliyor.

Yeğenim çıplak göğsüme bakmamak için çok ama çok uğraşüyor. Ben de o kadar hıyarın tekiyim ki onun yerinde kıpırdanışının her saniyesini iliklerime kadar hissediyorum.

"Söyledim ya, ben iyiyim." Şişeyi ayaklarımın dibine bıraktım. Öne doğru eğildiğimde, omzumla boynum arasındaki etli kısma keskin, yakıcı bir acı saplanıyor, sanki bir sığır damgası yemişim gibi.

"*Anghhh*. Fuckkk." Çıplak tenime dokunduğunu bile tam olarak fark edemiyorum çünkü bu kız parmak eklemeni vahşice bütün hafta boyunca orada biriken düğüme sapladı.

"Oh, güzel. Kesinlikle haklısın. Tamamen iyiyim." Briar huffs. "Tanrım, eskiden üzerine tırmandığın yaratıklar kadar inatçısın. Kıpırdamadan otur."

Tüpün kapağı tıkırdıyor, yatak alçalıyor ve işte o zaman aklım başımdan gidiyor.

Briar'ın yumuşak elleri üzerimde. Kaslarımı ve ağrılarımı örtüyorlar ve o yatağın üzerinde diz çöküyor.

arkamda, o kadar yakın ki kapüşonu omurgama defalarca sürtünüyor.

"Özellikle üzerinde çalışmamı istediğiniz bir nokta varsa söyleyin."

Dilimi o kadar sert ısııyorum ki, her şey bittikten sonra dişlerimi kan kaplayacak. Belki de lanet şeyi ısırıp ikiye böleceğim.

Ben tekrar irkilinceye kadar omzumdaki gerginlik üzerinde metodik olarak çalışıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Ama bunun sana acı verdiğini kabul etmeyi reddettiğin için bunu hak ediyorsun."

Evet, sırtımın, boktan kanepenin ve yatağımda uyuyan genç ve güzel yeğenimin neden olduğu acı dolu bir ıstırap.

"Daha iyi hissediyor musun?" Özellikle ağrıyan düğümün üzerinde nazikçe çalışıyor, hafifletiyor, ustaca yoğuruyor ve ovuyor ve ellerinin üzerimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğiyle beni çıldırtıyor.

Sinirlerim boyunca binlerce kıvılcım dalgalanıyor. Avuçlarını ve parmak uçlarını gezdirdiği her yer derin bir memnuniyetle mırıldanıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "*Mmhm.*" Artık resmileşti. Briar beni mantıktan ya da konuşmaktan aciz hale getirdi. Beynimin içinde gürlemeye devam eden tek şey, lanet olsun, *bunun* harika hissettirdiğinin farkındalığı.

Birinin bana en son ne zaman böyle dokunduğunu hatırlamıyorum... ve lütfen yakın zamanda durmasına izin verme. Durmasını istemiyorum. Kadınların elleri vücudumun her santimini kapladı, ancak her zaman akılda tek bir amaç vardı. Seks.

Ama bu... bu alışılmadık alemlere doğru gidiyor. Gerçekliğin eğrildiği, eski bir cam gibi çarpıtıldığı bir yer. Her ne sebeple olursa olsun, arzulamak bir yana, fark etmemem gereken bu çarpıcı kız, aramızdaki çizgilerin bu anlık bulanıklaşmasına isteyerek dahil oldu.

Belki de ödemeye hazır olduğum bedel budur. Yeğenimin ellerinin çıplak sırtımda ve omuzlarımda gezinmesi bana en büyük ödülü ya da lanet olası cezayı getirecekse, vücuduma her gün işkence etmek.

Çünkü bu nazik bir jest ama aynı zamanda inanılmaz derecede samimi bir jest. Küçük bir kıvılcımın yeniden alevlenmesine ve Briar'ın *amcasıyla* olması gerekenden çok daha fazla ilgileniyor olabileceği fikrinin etrafında parlamaya başlamasına izin veriyor.

Kahretsin. Böyle düşününce kendime bile sarhoş gibi geliyorum. I

Onun yakınlığı, bir şey karşılığında olmadan asla görmediğim ilgi beni uyuşturmuş olmalı. Kara mizah ve damlayan ironi şu ki, hayatımda kaç kez takma kirpik taktığımı unuttum, bir dizi takma kirpik, otel odama geri dönüp bana masaj yapmak için çok da ince olmayan bir teklifle yoluma çıktı. Bir etkinlikten sonra isimsiz bir tokalı tavşanın beni okşamayı teklif ettiği anlardan biri yerine, o anlardan herhangi birini arkamda ellerini üzerimde gezdiren muhteşem bir kız olabileceği garantisine değiştirdim.

Tamamen yasak olan bir kız.

Kendimi tımar edilen bir at gibi hissediyorum, kaslarım o uykulu duruma dalıyor... rahatlamış ve ağır. Bir çeşit trans halindeyim, onun ustaca dokunuşu ve üzerimde taşıdığım gerginliği ve agresif ağrıyı hafifletme becerisiyle büyülenmiş durumdayım.

"Daha iyi misin Storm Amca?" Sesi eskisinden daha gırtlaktan geliyor. Tanrım, tahrik olduğunda sesi böyle mi çıkıyor? Çok hasta bir sikiciyim çünkü bana o sesle amca dediğini duymak sikimi kaldırıyor.

Yataktan kayarak indiğinde kanım hızlanıyor. önümde durmak için.

Tanrım. Neden boğazım kurudu ve kelimeleri oluşturmaya ne oldu? Alfabenin her bir harfi beynimden uçup gitti. Kalçalarının arkasına uzanma isteğime karşı yumruklarımı sıkamak zorunda kalıyorum. O

tam orada. Bir kol mesafesinde ve yeterince yakın, kotumun malzemesi onun yumuşak tenine sürtünüyor.

Yeğenim *uygun* bir şekilde konuşabilmem için yeterince yakınımda duruyor.

Teşekkür ederim.

Kelimelerin konuşulmadığı ama ağzımı ve dilimi kesinlikle iyi bir şekilde kullanabileceğim bir şey.

"Başka bir şey ister misin?" Yemin ederim kelimeleri neredeyse fısıldıyor.

Lanet olsun, benimle taşak mı geçiyor?

"Hayır. Teşekkürler, bu çok daha iyi." Vay anasını. Bir şeyler mırıldanıyorum. Hava aramızda ağır ve güçlü bir şekilde dönüyor ve Briar uzaklaşmıyor.

Ona bakıyorum. Koyu renk gözleri kalın kirpik perdesinin altında çerçevelenmiş. Yanakları pembeye çalan bir renkle tozlanmış. Dolgun ağzı hafifçe açık duruyor.

"Güzel." Nefes alıyor, dişleri bir saniyeliğine alt dudağını yakalıyor. Gözlerinin titremesi o kadar hızlı ki neredeyse kendimi bunun olmadığına inandırabilirdim. Ama oldu. Öyle. O izin verir onu gözler düşmek için benim ağız öncezıplayarak, irkilerek, bakışlarımı tutmak için geri döndü. "İyi uykular. İyi geceler." Ben bir şey söyleyemeden gitti. Salonda kayboldu, beni orada, kendi yatağında, azgın bir ereksiyonla bıraktı, dokunuşunun hayaleti tenimde kaldı, ve onun sarhoş edici kokusuyla çevriliydi.

BÖLÜM 10



T Bu kanepenin üstündeki tavanda yetmiş sekiz kalas var. Bir tanesinin kehribar renkli ahşabında bir dizi koyu budak var ve bu da onu bir köpek yüzüne benzetiyor. Uzun burun.

Gözler. Tüm etki oldukça gerçeküstü. Sanki bir Bu görsel hileleri bir kez gördünüz mü, bir daha göremezsiniz.

Bütün geceyi uyanık bir şekilde yatarak geçirdim. Banyodaki ve yatak odasındaki olayları tekrarlariken vücudum yasak bir cazibeyle karıncalanıyor, utançla somurtuyor ve genel olarak içim içime sığmıyordu.

Lanet olsun.

Amcamın çıplak göğsüne, geniş dövmelerine bir bakış... amım neredeyse kucağına tırmanıp kendi iradesiyle ona sürtünmeye başlayacaktı.

Küçük sürtük.

Kim bilir hangi saatte neden yarı çıplak ve banyoda olduğu başka bir günün gizemi.

Şimdi zihnimde pusuda bekleyecek olan şey, beynime kazınmış anıların flaşları ve anlık görüntüleriyle bana hatırlatmak için düzenli olarak köşeden tehlikeli bir şekilde bakacak olan şey, vücudunun ne kadar ateşli olduğudur. Çok ateşli. Amcam olan bir adamın cüret edebileceğinden bile daha ateşli. Kaslı, belirgin, göğsü ve kolları geniş o l d u ğ u belli. Yani, bir kız bunu hiç görmeden

kıyafetlerini çıkarması gerekiyor. Ancak gövdesi, profesyonel yıllarında rodeo pistinde geçirdiği zamanın ve bugünlerde Devil's Peak gibi çiftliklerde çalışarak harcadığı yorucu saatlerin etkisiyle yontulmuş, inanılmaz derecede bilenmiş.

O girintiler, koyu renk saçlarının tozuna ve kemerinin hemen altına doğru uzanan bir v işaretine doğru uzanıyordu; kahretsin. Bir erkeğin sert ve yıpranmış vücudunun ne kadar erotik görünebileceğinin farkında değildim.

Özellikle de mürekkeple kaplı olduğunda.

Şimdi, büyük olasılıkla etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyor, parmaklarımı o gergin deri ve sıkı kas üzerinde gezdirmek için can atıyor olacağım.

Bütün gece uyanık *kalıp* savaştığım o dürtü, adamın sırt kaslarının nasıl hissettirdiğini çok iyi bildiğim için tartıda daha da artıyor ve *göz kamaştırıcı* bir *hal* alıyor.

Zihnimde boynunun eğiminin altına düşen her girinti, çıkıntı ve dalgalanmanın anlık bir görüntüsü var. Karmakarışık saçlarından aşağıya doğru uzanan her şey parmak uçlarım tarafından kataloglandı. Kürek kemiklerinin hareket ettiği yer, omurgasının üst kısmındaki etli kısım, pantolonunun bel bandına kadar uzanan girinti.

Boğazımda ağır bir suçluluk duygusu düğümleniyor.

Dün gece o yatağa tırmanmadan ve hiçbir uyarıda bulunmadan ona masaj yapmadan önce iyi düşünmemiştim, belli ki.

Yine de... Hiçbir şeyden pişman değilim.

Dün gece bir kızın yatağına girmeye gittiğine kendimi inandırdığım için mi yaptığım şeyi yapmaya birazcık da olsa teşvik edilmişim?

Evet, öyleydim. Küçüklük ve azgınlık çılgınca bir karar vermek için bir araya geldi. Ne olduğunu anlamadan ellerim onun üzerindeydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ortadan kaybolmasının ne kadar acı verdiğini itiraf etmek istemiyorum. Tam da

Rahat bir ortama girmiştik, aramızda bir rahatlık, özlemini çektiğim bir yakınlık vardı, kalktı ve kapıya yöneldi.

Beni yalnız bıraktı, ama daha çok kafası karıştı ve daha iyi bir yerde olması gerektiğı düşüncesiyle yükselen duygular denizinde yüzdü.

Birlikte olmayı tercih edeceği biri.

Tek başıma geçirdiğim gecelerle ilgili tüm anılarımı canlandırdı. *Üzgünüm tatlım, geç saate kadar çalışmam gerekiyor. Bu müşteri teslim tarihlerinin nasıl olduğunu bilirsin.*

Gerçeklik, daha çok istekli olduğu zaman toplantı odasında uygun bir sikiş.

Ugh. O adama ve korkunç aletine ve işaretleri görmediğim için ne kadar zavallı olduğuma dair hafızamı beyazlatmak istiyorum. Ne zaman durup bir saniye bile olsa kaç kişinin bunu bildiğini ve hiçbir şey söylemediğini düşünsem içimi bir bulantı kaplıyor.

Orada kaç kişi - artık o cehennem deliğine evim demek istemiyorum çünkü değil - her gün bana gülüyordu? Grup sohbetlerinde bir erkeğı sadık tutma konusundaki başarısızlığımın dedikodusunu mu yapıyorlardı? Zavallı, acınası Briar Lane'i manipüle etmenin ne kadar kolay olduğu şakası mı yapılıyordu?

Pastırmalı yumurtamı fırlatma dürtüsü şiddetleniyor.

Kahve fincanımın kulpunu ileri geri çevirerek o döndürmek üzerinde ve ahşap

Masa, ve Kahve ve

Ben bunu yaparken krema da içinde dönüyor.

Beynimin içindekilerin, kafatası ve beyin sıvısı tarafından kaplanmış bir şekilde etrafta dolaştığını hayal ediyorum.

İçimde yaşanan kaostan kısmen sorumlu olan adam bu sabah gitti. Bir iş için Crimson Ridge'e gitmesi gerektiğini ama uzun sürmeyeceğini söyleyerek bana bir şeyler söyledi.

Peşine takılmamı istemediğı izlenimine kapıldım, bu yüzden kahvaltı köşesinde oturup çam ağaçlarını izledim.

Erimiş buz ve sabah güneşi ile parlıyor.

Bahar kendini göstermeye karar veriyor ve gece buz gibi olsa da, sıcaklıklar donma noktasının altında, görülecek yeni bir kar yok.

Kış aylarında gerçekten kar yağdığında buranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum. Layla, bu dağda, Devil's Peak Ranch'te yoğun kar yağışı nedeniyle yolların kapalı olduğu uzun dönemler, haftalar yaşandığından bahsetti.

Tamamen işlevsiz zihnim anında ateşin önünde kıvrıldığım, gidecek hiçbir yerimin olmadığı ve tek başıma kaslı bir adamdan başka hiçbir şeyin olmadığı bir sahneyi canlandırıyor.

Burada yapayalnız olurduk. Dünyanın geri kalanından koparılmış. Kimsenin bilmesine imkan yok.

Telefonuma gelen bir ping sesi beni yerimden sıçrattı. Küçük yasak fantezime o kadar kapılmıştım ki, daha önce Wi-Fi'ye bağlandığımı unutup e-postalarımı ve mesajlarımı açmak için cesur bir girişimde bulundum.

Herhangi bir şeye ya da kimseye yanıt vermek gibi bir niyetim kesinlikle yok, ancak gönderenin adında Antoine Montgomery geçen her şeyi toplu olarak silmek biraz katartık hissettirdi.

Sonra onu her yerde engelledim.

Ancak bu yeni ping'i yeni bir mesaj sesi takip ediyor. Ekranımda beliren isimle kalbim hemen yerinden fırlıyor.

Crispin Lane.

Kimse bana ablamdan daha uzun süre kin besleyemez ya da benden daha tutkulu bir şekilde nefret edemez.

Sadece e-posta göndermekle kalmayıp Instagram'ıma bir takip mesajı gönderdiğini görmek midemi düğümledi. Kadın benimle hiç konuşmuyor. Yıllardır birbirimize yabancıyız ama bu durum Cris'in benim aşağılanmamı en ön sıradan izlemesine asla engel olmadı.

Eminim biliyordur; o kaltak tam bir vahşidir. Eminim ofisinde bir yerlerde bir kavanoz ruh saklıyordur.

buğday çimi aşıları ve acı biber temizlikleri. Kazık attığı, kirli işler çevirdiği, sonra da kâr elde ettiği tüm insanlar çünkü Lane İmparatorluğu'nda başarılı olmak için bu gerekiyor.

Sevgili babam çok gurur duyardı.

Bu hiç komik değil, Briar. Antoine'ın mesajlarına cevap vermeye başlamalı ve geri dönmelisin. Adam çok endişeli.

İlk birkaç satıra gözüm takılıyor.
mesajının geri kalanında daha fazla duygusal manipölasyon olacaktır.

Sil.

Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bana kalırsa, hayatımın o kısmı sona erdi ve gideceğim yeni ufuk tamamen beni mutlu eden şeylere odaklanacak.

Artık ezilmeye razı olmayacağım ya da sahte bir gülümsemeyle benden bekleneni yaparak hareketlere katlanmayacağım. Sorumlu olduğumu hatırlamadığım bir şey için suçluluk yükü taşımayacağım. Lane'in varisi olmak için mükemmel giyinmek ve fotoğraf fırsatı için poz vermek değil.

Bir ping daha ve aşağı bakıyorum. Arayanın kız kardeşim olduğunu zaten biliyorum ama Antoine'ın kışını engellemekte bir sakınca görmezken, aynı şeyi onun iletişim bilgileri için yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Tanrım, ona ve babama sadakat konusunda gerçekten ustalıkla eğitildim. Harika bir iş çıkarmışlar. Kendim için daha iyisini istediğim için kendimi suçlu hissetmemi sağladıkları için on üzerinden on.

Briar. Her zamanki gibi bencil ve çocukça davranıyorsun. Bu şekilde davranmayı seçtiğine inanamıyorum. Biliyorsun, gelecek hafta onun doğum günü olacaktı ama sayende bunu kutlayamayacağız ve şimdi babam da gitti...

Parmaklarım o kadar sıkılıyor ki tırnaklarım derime gömülüyor. Öfke içime akıyor ve sıcak gözyaşları binlerce küçük iğne gibi gözlerimin arkasına batıyor.

Mesajı açmadan siliyorum. Bu ne cüret.

Her zaman, hiç şaşmadan, her şeyi üzerime atmak için kaynayan bir yağ fıçısına dönüştürüyor, var olduğum için bile utanç duyarak beni diri diri haşlıyor.

Kanım vücudumun içinde hapsolmuş gibi hissediyorum, sanki toksinleri bir şekilde atmam gerekiyormuş gibi, sanki kız kardeşimin gittiği her yere yanında getirdiği o siyah pislik derimin altına sızıyormuş gibi ve şimdi nefes alamıyorum.

Ayağa kalktım, kapıya doğru gidiyorum. Burası bin derece gibi. Soğuk hava. Temiz hava. İhtiyacım olan şey bu, ciğerlerimi buz gibi dağ oksijeniyle doldurmak ve üretken bir şeyler yapmak. Fiziksel bir şey.

Amcamın baltayla çıra odunlarını nasıl ayırdığını izledim. Kulübede düzenli olarak odun stoklamamız gerektiğini biliyorum.

Bu benim yapabileceğim bir şey.

Yapmam gereken şey bu. Şu anda telefonumdan uzakta, bu dört duvarın dışında olmam gerekiyor.

Botlarımı giyerek, bana verdiği ilk günden beri giydiğim ceket kapıyorum ve kapıyı gerekenden çok daha sert bir şekilde çekerek açıyorum.

Boşluğa çılgılık atmak
istiyorum. Bunu burada
yapabilir miyim?

Etrafta beni duyacak kimse yok.

Büyük doğrama tabanında dik duran balta sapını görüyorum ve ona doğru bir hamle yapıyorum. Onu gevşetmek için iki elimi kullanmam ve keskin bir çekiş yapmam gerekiyor ama elimde ağır ve ölümcül bir his uyandırıyor.

Bir an duraksıyorum; odun kırmaya çalışırken yanlış gidebilecek yaklaşık bin şey var. Bu listenin başında kendi ayağımı kesme ihtimalim var.

Dikkatli değilim. Yeterince vahşı bir ruh halinde olmam dışında, gerçekten umurumda değil.

Öfke kaynama noktasında ve bu keskin metal kafayı tahtaya çarpmak ve tatmin edici gümbürtüyü ve liflerin parçalanmasını duymak istiyorum.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Odunu önüme koyarak baltayı sallıyorum, ağırlık dağılımını hissediyorum ve ellerimi sapın üzerindeki yumuşak tutuşun üzerinde esnetiyorum.

Sonra, aşağı doğru süzölmesine izin verdim, momentumun, salınımın ve kör kuvvetin hasar vermesine izin verdim.

Kütük atlıyor. Tam olarak yol vermiyor, ben de baltanın başını çekip işlemi tekrarlıyorum. İkinci seferde katartik, yırtılma, kıymıklanma sesiyle yarılıyor.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Sanki yıllardır içimde taşıdığım ve sürekli bastırdığım duyguların küçük bir kısmı nihayet evrene saçılabilirdi. O bastırılmış öfke yararlı bir şeye dönüştü ve ileride bir zamanda ateşte kullanılmak üzere o kütüğü ayırdı.

Ele geçirilmiş bir kadının resmine dönüşüyorum. Küçükten başlıyorum. Bazı girişimlerim zayıf kalıyor ama her darbeye öfkem yavaş yavaş azalıyor, bir sele dönüşüyor ve sonunda tam bir sağanağa dönüşüyor. Darbeleri savurup indirirken en iyi savaşçı ığlığımı atıyorum, bir yandan da tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor.

Hilekar.

Yalancı.

Pislik.

Vay anasını. Bana bir balta ve kesmem için biraz odun verdiğinizde, bu bokun herhangi bir pahalı LA terapistinden daha katartik olduğu ortaya çıkıyor.

Zaman akıp gidiyor ve sonunda durduğumda, sırtımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve alnımı ıslatıyor, derin bir nefes almak için duraklıyorum ve etrafıma bir göz attığımda, başlangıçta amaladığımdan çok daha fazlasını doğradığımı görüyorum.

Potansiyel olarak ihtiyacımız o l a n d a n çok daha büyük bir yığın var ama olsun.

Bunu kadınsı öfkeye bağla.

Baltayı bulduğum yere geri sokuyorum ve verandadaki yığına taşımak için bir kucak dolusu odun topluyorum. Oradan başlayacağım ve daha sonra içeride neye ihtiyacımız varsa istifleyerek bitireceğim.

Kollarıma taktığım birkaç parça ile kulübenin önüne doğru ilerliyorum ve kendimi inanılmaz derecede tatmin olmuş hissediyorum. Bu taraf hala gölgelik, kulübe ile uzun çamlar arasında ve küçük bir atölyeye benzeyen bir şeyin dışında biraz beton bir ped var.

Tam etrafıma bakıp, buradaki sessiz güzelliğin tadını çıkarıyordum ki, her şey bir anda üzerime geliyor.

Botum betona çarpıyor ve anında yol veriyor. Kollarım dolu olduğu için düşüşümü engellemem mümkün değil. İki bacağım da havaya kalkıyor ve geriye doğru takla atıyorum.

Nefesim ciğerlerimi çatırdatarak terk ediyor, omurgama ağır bir darbe indiriyor.

Hatırladığım son şey, başımın arkası yere çarparken beynimde seken donuk gümbürtü.

Üzerimde yükselen, meraklı heykeller gibi aşağıya bakan ağaçlar, puslu siyah bir boşluğun içinde yutuluyor.

BÖLÜM 11



E Saniye.

Hayatımın uzun yılları boyunca, her şeyin sayıldığı ölçü buydu. O oluktan çıkmanın adrenalini, ağırlığa sıkıca tutunmak,

Altımda homurdanan canavar.

Tüm dünyam daralır, sonsuz küçüklükteki bir odak noktasına odaklanırdı. Duruş. Çekirdek. Kol. Tutuş. Çene. Nihayetinde, normal hayatta tamamen alakasız olan önemsiz bir dizi şey.

Hiç kimse kızgın bir boğanın sırtına isteyerek binmez. Para, şan, şöhret ya da sadece hayatın anlamıyla sağlıksız bir ilişkiye sahip olmak gibi belli bir tür berbat motivasyona sahip olmanız gerekir.

Ama yine de, hiçbir zaman başkalarının beklediğini ya da istediğini yapan biri olmadım.

Bu yüzden, çoğu insan için göz açıp kapayıncaya kadar geçen sekiz saniyenin nasıl sonsuzluk gibi gelebileceğini çok iyi biliyorum. Nefesler arasında anlamsız bir duraklama.

Şu anda yine o arenadayım, kalbim küt küt atıyor, beynim kanımı donduran bir manzaraya odaklanmış durumda. Bacaklarım beni kamyon ile yerde yatan umutsuzca küçük, korkunç derecede hareketsiz beden arasındaki kısa mesafeye taşıyor ve her saniye pekmeze dönüşüyor.

Saatin her tik takı kalın, yapışkan ve korkutucu derecede yavaş bir düzende geçiyor gibi görünüyor. Kendimi şoför mahallinden dışarı attığım andan onun narin bedenine ulaştığım ana kadar geçen süre sonsuzluk gibi geliyor.

"Briar. Siktir. Beni duyabiliyor musun?" Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve neredeyse kara buzun üzerinde dengemi kaybediyordum. Yüzü o kadar solgun ki; her yerde odunlar var, gelişigüzel bir yay çizerek yere yuvarlanmışlar.

"Briar?" Adını daha yüksek sesle, daha panikle tekrarlayarak, umutsuzca yüzünde bir tanıma titreşimi arıyorum. Buzun üzerinde görebildiğim kadarıyla kan yok ama düşerken omurgasına bir şey olmuş olma ihtimaline karşı başını oynatmaktan çekiniyorum. Doğrudan betonun üzerine. Lanet olsun.

Eskiden güvenli bir yere ulaşamayıp ayaklar altında kaldığım kabuslar gibi. Bu rüyalar sık sık görüldüğünden değil, ama eğer gerçekleşirse, sırlıklam çarşafarla uyanırdım ve beni duyacak kimse olmadan bağırmaktan boğazım ağrırdı.

Şu anda da öyle
hissediyorum. Telefon
çekmiyor.

Tıbbi bakımdan kilometrelerce uzakta.

Telsizim kulübenin içinde. Dağ kurtarma ekibini ve Şerif Hayes'i arayabilirim, Colt'u buraya gelmesi için kolayca telsizle arayabilirim. Ama onun yanından ayrılmak istemiyorum ve onu kendim hareket ettirmeye çalışırsam daha fazla zarar vermekten, bir yarayı daha da kötüleştirmekten korkuyorum.

Omurga hasarı olsaydı daha fazla zarar vermenin suçluluğuyla yaşayabilir miydim? Kırılmış bir disk ya da omur? Onu bir santim bile kaydırırsam kolayca kopabilecek sinirler.

"Siktir. Briar. Lütfen benim için uyan." Saçlarını nazikçe alnından geriye doğru tarıyorum ve tam nabzını kontrol etmek için kendimi zorlarken kirpikleri seğiriyor.

Teşekkürler.

Bir başparmağımı yumuşak yanağında gezdirirken

kalbim ağzıma geliyor. Onu böyle hayalet gibi görmek, tüm hayatı tükenmiş

Daha önce hiç bu kadar midemin bulandığını hissetmiş miydim bilmiyorum.

"Beni duyabiliyor musun?" Tanrım, tüm içgüdülerim onu kucağıma almak istiyor ve bunu yapmamak beni öldürüyor. Ama daha fazla zarar verme korkusu beni geri tutuyor. Zar zor.

Gevrek bir ses çıkarır, halsizdir, ardından yavaş bir inilti gelir. Gözleri çırpınarak açılıyor.

"Sakin ol." Hâlâ yanağını okşuyorum, ama en azından bilinci yerinde ve nefes alıyor ve bu iki küçük ayrıntıyla damarlarımdan bir rahatlama seli akıyor.

"Özür dilerim. Tahta." Sanki yüksek sesle konuşmak çaba gerektiriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Tahtayı siktir et. Seni içeri taşıyacağım, soğuktan koruyacağım, tamam mı?"

"Yardım etmek istedim."

"O zaman sana hemen yardım edeyim."

"Herkes benden nefret ediyor." Burnu kırışırken kahverengi gözleri biraz odaklanmadan etrafta dolanıyor.

Bunu duymak, sesinin bu kadar kederli çıkması beni kaskatı kesiyor. Ama sanırım kafasını oldukça sert bir şekilde kırmış olmalı, şu anda her şey çok mantıklı gelmeyebilir.

"Benim için oturabilir misin, sevgilim?" Elimi başının altından geçirip kucağıma aldığımda ıslaklığa ya da yapışkan bir kan izine rastlamayı bekliyordum ama dikkatlice oturmasına yardım ettiğimde hiçbir şey hissetmedim.

"Acıyor."

"Biliyorum. Seni içeri götürelim de sana iyice bir bakayım. Sanırım hâlâ bir beynin var ama emin olmamız gerekecek."

"Hiç komik değil."

"Ben çok eğleneliyim. Etrafına sor."

Gözlerini kapatıyor ve ceketimin kolunu kavırıyor. "Esprili bir şeyler söylemek istiyorum ama başım çok ağrıyor, onun yerine hayal etmeniz gerekecek."

"Eğer gecenin bir yarısı senin parlak mizah anlayışın gibi bir şeyse, sadece hayal edebilirim." Dik oturmaya alışırken burnundan biraz daha sert nefes alışını izliyorum. "Benim için ayağa kalkmayı denemeye hazır mısın?"

Küçük bir anlaşma sesi çıkarıyor. "Gününüzü mahvettiğim için özür dilerim. Eminim bununla uğraşmaktansa yapacak daha iyi işlerin vardır."

"Briar. Yardıma ihtiyacın olduğu için özür dilemene gerek yok." Parmaklarını koluma biraz daha sıkı geçiriyor. "Yine de teşekkür ederim. Özür dilemek zorunda değilsin."

Tanrım. Erik'in kızlarıyla berbat bir ilişkisi olduğunu biliyordum, neredeyse bir ebeveyn gibi davranmıyordu ama bu kızın incindiği ve yardıma ihtiyacı olduğu için kendini suçlu hissetmesi, sırf o orospu çocuğunun çenesini tekrar yumruklayabilmek için gidip onu mezarından çıkarmak istememe neden oldu.

Briar'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve yolumuzu başka buz parçalarından sakınacak şekilde yönlendirmeye dikkat ederken yavaşça içeri doğru ilerliyoruz. Aklımın bir köşesinde siktir et deyip kızı taşımak var ama sarsılmış olsa da yürümeye kararlı görünüyor, her ne kadar kendini sabitlemek için beni koltuk değneği olarak kullanması gerekse de.

İçeri girdiğimizde "Isınmak için duş alabilirim, sorun olur mu?" dedi.

"Kapı açık."

Bana bakmak için topuğunun üzerinde dönerken kaşları birbirine yaklaştı.

"Orada bayılmana izin veremem."

Briar saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Sanırım ben iyiyim.

Ayaklarımı tekrar yere basmam biraz zaman aldı."

Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve bunu önemsizmiş gibi geçiştirmeye çalışmak bana sökmez.

"Kapı. Kapıyı aç. Seslendiğimde bana cevap veriyorsun, bu yüzden iyi olduğunu biliyorum." Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Bir sorun olduğunu düşünürsem içeri girmekten çekinmeyeceğimi de sanma."

"Tamam." Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra soyunuyor. Su akmaya başlıyor ve birkaç dakika sonra duş perdesinin parmaklığın üzerinden kaydığını duyuyorum.

Dün gecedan kalan ağrı kesiciler hala bankta duruyor ve bana sitemle bakıyor, çünkü her ne kadar bunu koruyucu bir şekilde *sana bakmak için buradayım* anlamında söylemiş olsam da, içimde çok büyük bir parça içinde bulunduğumuz koşulları ve aramızdaki yaş farkını görmezden gelip yine de oraya gitmek istiyor.

İki elimi mutfak tezgahına dayayıp başımı öne eğiyorum.

Benim gibi bir ömür boyu kimseyle anlamlı bir şey yaşamak istemeyen erkekler için ayrılmış bir cehennem mi var ki, anlayamadığım ya da açıklayamadığım bir şekilde çekildiğim kişinin, bazı eyaletlerde yakınına yaklaşmamı yasaklayan yasalar olduğundan emin olduğum biri olduğunu fark ediyorum.

"*Hiiii*. Hâlâ hayattayım." Briar'ın sesi duyuldu. İnternette arama sonuçlarını ve evlat edinilmiş aile üyeleri arasındaki ilişkilerin yasal bataklığını araştırmaya başlama dürtümü yarıda kesiyor.

Aman Tanrım.

"Bütün sıcak suyu kullanma," diye bağıriyorum gözlerim kapalı.

Birkaç dakika sonra duş kapanıyor ve onun hareket ettiğini duyabiliyorum. Elimde bir fincanla durup Briar'ın geçen gün kasabada kendine aldığı rafta dizili üç farklı meyveli çaya bakıyorum.

Hangisini isteyeceğini nereden bilebilirim ki? Kahve yıllardır tercihimdir; hiçbir zaman gönüllü olarak meyve aromalı sıcak su içmedim. Bu konsept çok garip. Her birini kokladıktan sonra limon ve zencefilde karar kıldım. Bunun mide bulantısına iyi geldiğine eminim ve daha sonra kendini oldukça kötü hissetme ihtimali var.

Tanrım, profesyonel yıllarımda bir boğadan düşmedim ama gençken ve kendi iyiliğim için çok fazla aptalken aptalca şeyler yaparken kesinlikle kafamı yeterince çarptım. Kişisel deneyimlerim ve rodeo yaralanmalarında yeterince bulunmam bana bu kalıcı etkinin beyninize ne kadar zarar verebileceğini öğretti.

Briar sabun gibi kokarak ve buharla kızarmış bir şekilde ortaya çıkıyor ve içimde artık tanıdık gelen bir kanca onu kucağıma almak istememe neden oluyor.

Yeğenime sarılmayı istemek işin tuhaf kısmı değil; işin berbat tarafı, ona sarıldıktan sonra başımı eğmek ve dudaklarımızı birbirine değdirirken avucumu çenesine dolamak istiyorum ve bu yasadışı eylemlerin içinde benim devasa sorunum yatıyor.

"Otur. Sakinleş. Bir film falan aç." Başımı koltuğa doğru salladım. "O telefonuna dokunma." Birkaç ağrı kesici ve bir bardak su vermeden önce çayı yanındaki sehpa koyuyorum. Bu, dün geceki olaylardan sonra dünyanın en tuhaf geri dönüşü.

Hapları yutuyor ama telefonundan bahsedince yüzündeki gerginliği görüyorum. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Aklım hâlâ dışarıda söylediklerinde. Bu kızın buraya, Crimson Ridge'e gelmesinin en başta gelen nedeni hakkında ne kadar ketum davrandığını düşünüyorum.

Herkes benden nefret ediyor.

"Bazı evrak işlerini hallederken ben burada olacağım. Başın kötüleşmeye başlarsa ya da kusacakmışsın gibi hissedersen bana haber ver." Bir elimi enseme gezdiriyorum, o ayaklarını altına sıkıştırıp yerleşirken ben de yanında duruyorum. "Yemek yedin mi? Aç mısın?" Daha önce aniden ayrıldığımı fark ettiğimde, Beau'nun çiftlik işi için ihtiyacım olacak şeyleri halletmek üzere kasabaya gittikten sonra yemek yedi mi bilmiyorum.

O kapıdan kaçtıktan sonra, çünkü dün gece... şey... çok yakındı.

O geldiğinden beri ilk kez uyuduğumdan bahsetmiyorum bile ve bu kadar uzun süre kesintisiz uyumak bana şu anki karmaşık yaşam düzenimizle ilgili tüm sorunları hatırlattı.

Briar gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle bana vuruyor. "Ben iyiyim. Yine de teşekkürler... Bir şeye ihtiyacım olursa söyleyeceğime söz veriyorum."



"Bana porselenden yapılmışım gibi davranmak zorunda değilsin." Muhtemelen beyni zedelenmiş olan kız beni mutfağa kadar takip ediyor, sanki ona yemek yedirmek **ve** sonra tabaklarını toplamak gibi temel şeyleri yapmak benim yaptığım bir tür **üstünlükmüş** gibi arkamdan ofluyor.

Tanrım. Buraya gelmeden önce hayatında olan herkesten ve her şeyden nefret ediyorum.

"Otur yerine, bugün neredeyse kafanı kırıyordun," diye homurdandım.

"Ama ben yapmadım. En azından bulaşıkları yıkamama izin ver." Bu alan ikimizin de aynı anda lavabonun önünde olması için çok sıkışık, ama yine de beni geçmeye çalışıyor.

Bu bizi çok ama çok yakın bir yere koyuyor.

Yumuşak, küçük bedeni kalçama ve uyluğuma yaslanmış durumda, aşağıya bakıp başının üstünde toplanmış siyah saçlarını gördüğümde, zihnimin uzak durmam gereken bölgelere doğru gezinmeye başlamasını çok kolaylaştırıyor. **Başka** şekillerde birbirimize tam olarak nasıl uyacağımızı hayal ediyorum.

"İyi. Al bakalım." Bu noktada, nefes alma mesafesine her yaklaştığında sertleşmeye başlamamak için sadece irade gücümle hayatta kalıyorum. Sabun köpüklerini ve sıcak suyu ellerimden atıp bulaşık bezini kapıyorum. Kıcımlı mutfak tezgahına yaslayarak orada duruyorum ve temiz bulaşıkların köpüklerin arasından çıkmasını bekliyorum.

Temizlik için birlikte çalışıyoruz ve bu rahat bir sessizlik. Onun bu kulübede olmasıyla ilgili fark ettiğim şeylerden biri de bu. Briar uzun süren sessizlikten memnun görünüyor. Benim açımdan kasıtlı bir şey değil, ama bu kadar uzun süre tek başıma yaşadıktan sonra, alanımda geveze birinin olması ihtimali yaşayan bir kabus olurdu. Ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar.

Huzurumu arzuluyorum. Sessizliğin tadını çıkarıyorum. Sabah saat ondan önce pek konuşmak istemiyorum ve atları nalladığım uzun bir günün ardından beynim ve bedenim yorgun düşüyor.

Her nasılsa, Briar tüm bunların etrafında düzgün bir şekilde şekilleniyor ve zihnimin içinde durmadan, muzaffer bir şekilde kendini sunan bu altın bilgi külçesiyle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum.

Sohbet ettiğimizde, bu çok kolay. Saklı bir mizah anlayışı var ve arada bir gardını indirdiğini fark etmediğinde yüzeye çıktığını görmeye bayılıyorum. Dün gece hemşirecilik oynayıp kasılan kaslarıma ve harap olan sırtıma bildiğinden daha fazla yardım ettiğinde olduğu gibi.

Onun doğaçlama masajı sayesinde bugün rahatça hareket edebildim ve düzgün bir şekilde uyuyabildim, bu yüzden neredeyse yeniden yepyeni hissediyorum.

Muhtemelen bu yüzden lavabodan çıkan her eşyayı son derece titiz bir şekilde kurutuyorum. Briar ile yapmam gereken bir konuşma var ve nasıl gideceğinden tam olarak emin değilim.

Hesaplar, faturalar ve diğer konulara odaklanmam gerekirken, bütün öğleden sonra beynimde dönüp durdu.

faturaları falan ödüyordum. Bunun yerine, masada oturduğum yerden tam görüş alanımda, kanepemde kıvrılmış muhteşem kız yine dikkatimi dağıtmıştı.

Çatal bıçak takımının son parçası, pırıl pırıl temiz ve su pırıltısıyla kaplı olarak ortaya çıkıyor ve onu havluya sarıp bir kaşığı gereğinden fazla güç kullanarak kuruladığım için neredeyse ikiye bükülüyordum.

Briar lavabonun fişini çeker ve odayı dolduran tek ses kullanılmış suyun boşalması ve ateşte kısık ateşte yanan odunların çıtırtısı olur.

"Kafana iyice bakmam gerekecek." Boğazım kalın, sesim boğuk. "Bilirsin işte, beynin dışarı sızmış mı diye."

Benim neyim var böyle? Belli ki şaka yapmaya çalışıyorum, oysa tartışmamız gereken durum hiç de gülünecek bir şey değil.

Aslında, tüm bu beklenti alevler içinde kalabilir.

Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor, eli kafatasının arkasına doğru uçuyor. "Sorun olmadığına eminim." Kelimeleri yavaşça söylüyor, parmakları temas ettiğinde yüz hatları geriliyor, bu da hemen odağımı az önce dokunduğu noktaya daraltmama neden oluyor.

"Yukarıda. Bir bakayım." Havluyu sıcak bir kömür gibi bırakıp ilerliyorum. Duraklamadan ya da izin istemeden Briar'ı belinden tutup kaldırıyorum ve kışını tezgahın üzerine bırakıyorum.

İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor, minik yumruklarını gömleğimin önüne bastırıyor.

Bu küçük bağlantı eylemiyle, ellerinin üzerimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini bana tekrar hatırlattı.

Ama hayır. Lanet olsun. Hayatımda bir kez olsun ilgili ve sorumlu bir insan oluyorum. Bu kızın bu gece bilmeden, emin olmadan uyumasına vicdanım el vermiyor.

Yumruklarını sıkarak beni iten Briar'ın vücudu ben yerimde dururken kaskatı kesiliyor. İkimizin de olmamız gerekenden çok daha yakın olduğumuz o yere geri döndük, ama bu kıza karşı her türlü korumacı hissediyorum ve bana geçmişinden ya da daha önceki düşüşünden sonra nasıl hissettiğiyle ilgili gerçeği söylemiyor.

O yüzden benim yaptıklarımı sineye çekip kabullenmek zorunda kalacak.

"Benim için başını çevir, sevgilim." Uyluklarım dizlerinin arasına sıkışıyor, böylece yakın kalabiliyorum. Sonuçlarını tarttığım, keskin bir nefes çekmesi için geçen süre boyunca tereddüt ettiğim bir an var. *Yapmalıyım* kelimesinin ağır bir kelime haline geldiği bir yerde yakalandım.

Bu kıza dokunmalı mıyım?

Ondan bu kadar endişe verici bir şekilde etkilenmeli miyim?

Olsa olsa geri adım atmayı ya da aramıza uygun bir mesafe koymayı düşünmem *gerekir* ama o zaman da beyninin kanayıp kanamadığına dair endişeler öncelik kazanıyor.

"Kafanı kırdığın yeri kontrol edeceğim, tamam mı?"

Briar yumuşak bir ses daha çıkarıyor ama boyun eğiyor ve boynunu yana çevirerek gözlerini yere dikeyor.

"Acı varsa söyle." Ağır ağır yutkunuyorum ve parmak uçlarımı saçlarının dibinden yukarı doğru kaydırıyorum. Yumuşak teller düşün buharından dolayı ensesinde hafifçe kıvrılmıştı ve öne doğru eğildiğimde yüzünü çevreleyen gevşek dallar nefesimin altında kayıyordu. Tıpkı ahırda o lanet olası attan inmesine yardım ettiğim günkü gibi, ağzım kulağının kabuğuna o kadar yakın ki, o korkutucu derecede küçük birkaç santimi kapatıp çıplak tenine temas etmek için hiçbir şey gerekmiyor.

Ah, o mesafe fısıltısını yutmak ve dudaklarımın altında onun içinden geçen ürpertiği hissetmek ne kadar basit olurdu.

Gerçekten yapmak istediğim şey parmaklarımı saçlarına geçirmek. Koyu renk buklelerinin yumruğuma sarılmış, parmak eklemlerimde adımın mürekkebiyle iç içe geçmiş halini görmek. Kahretsin, bunun görüntüsü kan dolaşıma bir kuyruklu yıldız gibi bir şey gönderiyor.

Bu kızın benim olması gerektiğine dair tamamen sahiplenici, çıldırtıcı düşünceler, tıpkı bir atlama paraşütünden arenaya salınan saniyenin ilk patlayıcı kesri gibi damarlarımda patladı.

Burnumdan sabit bir nefes çekerek, hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu, odaklanmam gereken bir şey ve kendimi ya da aklımı iğrenç fantezilere kaptırmamalıyım.

Eğer bu kızın güvenini kazanacaksam, bu o yönde atılmış bir adım olacak.

"Henüz acı yok." Briar'ın sesi sessiz. Bir fısıltı.

"Peki ya şimdi?" Parmaklarım yukarı doğru kayarken mırıldanıyorum, ensesinin eğimini kafatasının tabanına doğru izliyorum.

Avucumun topuğu çenesini sıyırdığında titriyor. Briar başını yana doğru eğerek bana daha fazla erişim sağlıyor.

Lanet olsun. Bu en küçük jest ama içinde çok fazla teslimiyet var ve yüzünü yumuşatan bir rahatlık ifadesi var. Sanki her anın tadını çıkarıyor ve bundan gerçekten zevk alıyor gibi. Bu rahatlamayı görmek beni oyalıyor, bu anı uzatıyor. Tamamen elimdeki işe odaklanmam gerekirken, yani kafasında bir şişlik ya da aşırı morarma belirtisi olup olmadığını kontrol etmem gerekirken, hızlı ya da işlevsel olmak yerine, çok uzun zamandır yoksun kaldığı belli olan dokunma hissine izin veriyorum.

Onu avucumun içinde eritmek için tek gereken bu mu? Tanrım. Kaburgalarımın arkasındaki bok, göğsümün içinde sertçe sıkışıyor... dışarı fırlamak ve önümde oturan güzel küçük şeyi yutmak isteyen vahşi bir canavar var.

Kirpikleri yanaklarının üzerinde duruyor, küçük dudakları titrek bir nefesle ayrılıyor ve pembe dili alt dudağının üzerinde gezinerek parlak, ıslak bir çizgi bırakıyor.

Onu bu kadar yakından incelerken, zihnim en ahlaksız yerlere indi. Ellerini kendine saklayamayan amcalar için ayrılmış bir cehennem olduğu kesin. Şu anda tavşan deliğinden aşağı yuvarlanıyorum ve bu kötü maceradan yara almadan çıkma umudum yok.

Aslında yeğenimin yüzünü avuçluyorum, bacaklarının arasında duruyorum ve bu başka bir durum olsaydı, mutfağımdaki bir kadın hava karardıktan uzun süre sonra bu şekilde merhametimle konumlandırılmış olsaydı, sevişmemize yaklaşık yirmi saniye kalmış olurdu.

Ama bu an, tam burada, aramızdaki küçük mesafenin havasını emiyor. Zaman bir kancaya asılıyor, ateşkes çağrısı yapıyor ve ikimizin de şımartılmaması gerektiğini fark ettiğimiz mahrem bir anı keşfetmemize izin veriyor.

Parmaklarım yukarıya doğru ilerliyor. Omurgasının üst kısmının kafatasıyla birleştiği noktayı izliyor. Sonra daha da yukarı. Geçici olarak başının arkasında dinlenmeye geliyor.

"Şurada bir şişlik var," diye belirtiyorum lanet olası bariz olanı. Parmak ucumla başının arkasındaki kabarık yaranın üzerinden nazikçe geçerken dilim ağzımda ağır ve garip hissediyor.

"Biraz ağrıyor." İtiraf ediyor.

"Öncekinden daha mı kötü?" Yavaşça üzerinden geçiyorum, çok bastırmıyorum ama daha endişe verici bir şey olup olmadığını kontrol etmek istiyorum.

Briar uğultulu bir ses çıkarır. "Hayır. Hemen hemen aynı."

Hiçbir evrende ona hala dokunmam, bu kadar samimi bir şekilde oyalanmam gerekmiyor, ama Briar avucuma çok ince bir şekilde yaslanıyor, bu yüzden elimi orada bırakmayı seçiyorum. Tanrım, o çok güzel ve ben nasıl bu kadar Bundan sonraki kısmı atlatacağım.

"Bana bir söz vermelisin," diyorum.

"Bir dağ dolusu odunu öfkeyle kesmemek için mi?" Gözleri kapalı kalıyor ama dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Göğsümü işgal etmek için yarışan uygunsuz hisler çıkını yutuyorum. Bu kızın ne kadar komik, tatlı ve günahkâr derecede muhteşem olduğuna dair tüm düşünceleri geri püskürtüyorum. Ne kadar *yapmam* gerekse de, gerçeği kabul edemesem ve etmemem gerekse de artık gerçeği kendime inkar edemiyorum.

O benim hayalimdeki kız.

"Önermek üzere olduğum şey. Makul davranacağınıza söz vermelisiniz."

"Burada inatçı boğa sensin. Ben tanışabileceğin en makul insanım."

"Ben ciddiylim, Briar."

Bu onun kirpiklerini titretiyor. Koyu renk gözleri ses tonumdaki ağırlıkla bana doğru eğiliyor.

"Bu konuda benimle tartışmaya iznin yok."

"Tamam..." Dudaklarını bir kez daha ıslatıyor ve bana oldukça şüpheli bir bakış atıyor.

"Seni bu gece yalnız bırakamam." Boğazımı işgal etmeye kararlı o taşı yutarak elimi bıraktım. "Kafana bu kadar ağır bir darbe aldıktan sonra iyi olduğundan emin olmamız gerekirken olmaz."

Briar'ın göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. "Diyorsun ki..."

"Diyorum ki, gece boyunca bir şey olursa diye yanında olacak birine ihtiyacın var ve ikimiz de o kanepeye sığmayız."

Boğazı düğümleniyor. "Elbette."

Hava, henüz söylemediğim ama ikimizin de geleceğini bildiğimiz kelimelerle neredeyse titreşiyor.

"Sorun değil." Çabucak ekliyor. Bunu gerçekten yüksek sesle söylememe *ve* geceleri *siktir et* deyip onu takip etmeyi hayal ettiğim her ahlaksız saniyeyi itiraf etme riskini almama gerek kalmıyor.

Briar ağırlığını değiştirir ve tezgahı kayar. "İkimiz de yetişkiniz. Yatağımızı paylaşabiliriz. Ayrıca, o kanepede kendine işkence etmektense daha iyi uyursun."

Ve sorun da tam olarak bu.

Geri çekilip gidişini izlerken, bunu biliyorum. Gece için ateş yakarken, biliyorum.

Yatak odasındaki hışırtısını duyunca anladım. Ve yarım düzine kadar aşağı indiğimde, kısa,

Karanlıkta tanıdık adımlar atıyor, açık yatak odası kapısından gelen yumuşak ışık sızıntısına bir pervane gibi çekiliyor, nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyor.

O kanepeye katlanmak fiziksel bir işkence olsa da, kendimi yatağın diğer tarafına bıraktığımda, şiltenin cüssem altındaki her eğiminde, bir şeyden eminim.

Bu... bu tamamen farklı bir türden acımasız bir ceza olacak.

BÖLÜM 12



I Bu sabah hava çok sıcak.

Battaniyemin ağırlığı tam bir mükemmellik hissi veriyor, sanki güvenli bir şekilde kozalanmışım gibi. Sıcaklık her yerden sızıyor

bir parçam, ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Dün gece, hiç uyumadığım kadar iyi uyudum... şey... hiç mi?

Gözlerim hala kaşınıyor ve başım biraz zonkluyor, öyle ki endişelenip en yakın tıp merkezinin ne kadar uzakta olduğunu araştırmaya başlamalı mıyım yoksa endişelenecek bir şey yok mu emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, son olaylardan çıkarabildiğim tek olumlu sonuç, böylesine derin bir uykuya daldıktan sonra kendimi geçmişinden kaçan biri gibi değil de yepyeni bir kadın gibi hissetmem.

Yine de, ağırlığımı ayarlayıp esnemeye başladığımda, bu kadar mükemmel hissettiren şeyin battaniyenin ağırlığı olmadığını fark ediyorum.

Bu basınç başka bir cisimden geliyor. Son derece büyük bir cisimden.

Aman Tanrım.

Gözlerim birden açılıyor ve o anda her şey geri geliyor. Dün gece mutfak tezgahında olan her şeyin canlı, teknik renkli tekrarları beynimde cızırdamaya başlıyor.

Bir lokma ilgi görmek için amcamın eline nasıl da sokuluyordum.

Sonra, hemen ardından gelen şey. Bir yatağı paylaşmak.

Paylaşmak. A. Yatak.

Şimdi mi? Şey, şimdi... Bir şekilde onun figürüne dolanmış, bu ufacık şiltede kaşıklıırken uyandım ve yatakta hiç olmamam gereken bir adama ait dev dövmeli kol belime dolanmış, sırtımı göğsüne yaslamıştı.

Daha da kötüsü vücudum bunu zaten *biliyor*.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Beynim geride kalmış, olayları yakalamakta zorlanıyor olsa da, amım uyanık, tetikte ve ilgi için yalvarıyor. Elinde bir megafon var ve kibarca oturup çenesini kapatması söylendiğinde buna kulak asmaya hiç niyeti yok.

Kalçalarımın arasındaki yoğun ağrı dayanılmaz.

Amcamın elinin yeri de öyle. Çünkü beynimi işgal eden şehvetli sürtüğün çoktan neşeyle keşfettiği şeyi doğrulamak için battaniyeyi kaldırmaya cesaret etmek istemiyorum.

Ön kolu belimi sarıyor ve her temas noktasındaki hissi takip ederken, elinin uyku şortumun üstünde durduğu yere kadar o ağır ağırlığı takip ediyorum.

İlk başta, acı verici bir şekilde sunulan gerçeklere inanmayı reddediyorum. Gerçek şu anda ince pamuğun üzerine sıcak ve baştan çıkarıcı bir şekilde bastırılmış durumda.

Ancak kalçalarımın tek bir küçük hareketi, kendime itiraf etmek istemediğim her şeyi doğruluyor.

Uykudayken seksimi avuçladığını hissetmek, derimin altında kıvılcımlar ve ürpermeler yaratıyor. İki dakika önce uyuyordum ve burada olup bitenlerin farkında değildim. Şimdi uyanığım ve bedenim çoktan

Sıkıca sarılmış, serbest bırakılmak için yalvarıyor, hepsi beni tuttuğu gerçeği sayesinde.

Yani vücudumun çok mahrem bir yerini tutuyor ama anladığım kadarıyla bu onun bilinçli bir kararı değil. Arkamda ölü gibi uyuyor. Göğsünün sürekli inip kalkması, derin nefes alışının yankıları omurgamdan göğsüme kadar içimde akıyor ve bu hipnotik.

Tanrım, gitmem gerek. Bu karmaşadan sessizce ve dikkatlice kaçmam gerekiyor çünkü yumurtalıklarım bu kasıtsız sataşma biraz daha devam ederse yüksek sesle sızlanmaya başlayacakmış gibi hissediyor.

Üzerimdeki inanılmaz güçlü hakimiyetinin altından kurtulmayı planlamaya çalışırken, işte o zaman bunu hissediyorum. Bu büyük gerçeği görmezden gelmek kesinlikle mümkün değil.

Etkileyici uzunluğu belime batıyor ve bu sefer kaçmakla tehdit eden azgın nefesi bastırmak için gerçekten alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Vay anasını. Tamamen sertleşti. Elleri her yerimde. İhtiyaçtan neredeyse nefes nefese kalmıştım ve kafam tamamen karışmıştı çünkü onun gibi bir adamın benim gibi bir kızıdan etkilenmesine imkân yoktu. Uykusunda bile.

Bu 10. seviye bir alarm. Def con 1. Acil durum uyarı sistemini çalıştırın. Bok patlamak üzere. Tenimin her santimi elektrik ve arzuyla karıncalanıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor. Parmakları tam orada, amımı kaplayan yanmış malzemenin üzerinde duruyor.

Dünkü planım bir arkadaşlık uygulamasına girmekti ama o mesajlar ve düşüşümle ilgili olanlardan sonra artık telefonumun yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Ayrıca, bir zamanlar beyin sarsıntısı geçirenlerin ekran başında geçirdikleri sürenin sınırlandırılmasıyla ilgili bir şeyler duyduğuma eminim.

Tanrım, ama inanılmaz derecede azgıyım.

O dayanılmaz ağrıyı hafifletmek için nafile çabalarım ile sıkıp sıkıp küçük bir kayma daha yaparken, ırkiliyorum.

Başım yüzünden değil, o küçük hareket amımın ve üst kalçalarımın ne kadar kaygan olduğu gerçeğini ortaya çıkardığı için.

Vay anasını. Vücudum o kadar uzun süredir cinsel açlık diyetindeydi ki, tam olarak ne kadar ıslandığımı doğrulamak sadece bir saniye sürüyor.

Açıkça görülüyor ki, çarpılmış bir kafa ve her şeyle, uyurken vücudum onun dokunuşuna tepki verdi ve yastığımı ısırıp çığlık atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Şampanya baloncukları gibi yüzeye çıkan binlerce başka dürtüyle savaşmak zorundayım. Yani, delicesine ateşli amcamın üzerine binip beni yıldızları görecektik kadar sert sikmesini talep ederek onu uyandırmayı içerenler.

Eğer durumumuz farklı olsaydı, benimle ilgilenir miydi? Eğer uyanık olsaydı, vücudu aynı şekilde tepki verir miydi?

İlk gece beni başkasıyla karıştırmaması ve bana göz kulak olması dışında, merakta kaldığım birkaç an oldu. Ama sonra onu okumak imkansız. Düşünceli ve sessiz, ancak günah kadar çekici, beni o parlak mavi gözlerle sabitlediğinde, ağırlığı altında boğulabilirim.

Tanrım. *O çok büyük.* Omurgama ısrarla bastıran büyüklüğü beni nefessiz bırakmaya yetiyor. Ve inanılmaz derecede ahlaki açıdan berbat durumdayım çünkü uzaklaşmam gerekirken hala burada uzanıyorum ve sırtımın, kıkırmın ve kalçalarımın uzunluğu boyunca bastırdığı, vücudumun neredeyse her yerine dokunan dokunuşlarını ve sıcaklığını çalışıyorum. Yıllar geçtikçe çaresiz kaldığım o *dokunuşların* hepsini çalışıyorum.

Bana bilmeden veriyor olsa bile.

Hayır. Hayır. Hayır. Briar, kendini bu felaketten hemen kurtarmalısın. Yorgunsun, muhtaçsın ve bu adam sana iyi davrandı.

Gece boyunca olanlarla hiçbir ilgisi yokken bunu altın bir anlam ipliğine dönüştürmeyin.

Belli ki yatağında kadın olmasına alışmış ve eminim bu onun için sadece bir refleks. Yıllarca yatak arkadaşlarını eğlendirdikten sonra.

Ugh. Neden bu düşünce - onun böyle biriyle, bir kadınla birlikte olduğuna dair bir fikir damlası bile - bende hırlama isteği uyandırıyor?

Sonra, daha ciddi bir düşünce, sıcak avucunun altında özümü yalayan alevlerin üzerine soğuk su döküyor.

Bu yatakta kaç kadın sikti?

Daha kaç kişi bu çarşafın içinde onunla sarmaş dolaş oldu, onun adını vahşi doğada haykırırken, o da onların beynini sikti?

Bu, ayak parmaklarıma doğru buz damlatan bir ürperti gönderiyor.

Beni harekete geçiriyor.

Sikerim böyle işi. Düşüncelerimi ele geçiren küçük, çarpık şeytani canavardan uzaklaşmam gerekiyor.

Bir ninjanın tüm becerileriyle kolunun altından sıyrılan bedenim yataktan olabildiğince nazikçe kayıyor ve şafak öncesinin filtrelenmiş gri bulanıklığında sessizce banyoya doğru ilerliyorum. Arkamdaki yatak odasında kıpırdadığını duyuyor muyum bilmiyorum ama gıcırdayan döşeme tahtaları ya da gıcırdayan kapı menteşeleri olmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

En azından kendimi son derece garip olabilecek bir durumdan kurtardım. Eğer sabah odunuyla yatakta tek başına uyanırsa, bunda anormal bir şey yok, değil mi? Erkeklerin başına her zaman gelir.

Parmaklarım banyo kapısının kenarını kavrarken kararsızlık içindeyim, açık mı bırakmalıyım yoksa kapalı mı? Dün gece, ben duş alırken kapıyı açık tutmam konusunda ısrar etti ve şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Daha da kötüsü, kalçalarımın arasındaki durumla gerçekten ama gerçekten ilgilenmem gerektiğinde kapıyı açık bırakmak ya da kapıyı kapatıp homurdanan bir boğa gibi içeri dalması riskini almak.

Seçeneklerimi hızlıca tartarak, bu kapıyı kapatırsam duşta kendimi sessizce boşaltma girişimlerimin kabaca kesintiye uğrama olasılığının çok daha yüksek olduğunu anlıyorum. Bu yüzden nefesimi içime çekip duşa doğru adım atıyorum. Suyu açıp üzerimdeki kapüşonlu tişörtü ve uyku şortunu hızla çıkarmaya başladığımda, zihnim o yataktaki halime ve o güçlü kollara sarılmış olma hissine geri dönüyor. Onun sıcaklığı ve güçlü ağırlığı hala tenimde.

Tüm bu aşırı duysal yüklemeye çevrelenmişken, birinin sizi sevmesinin ve size değer vermesinin nasıl bir his olduğuna dair bölük pörçük bir fikir edindim. Bana çok yabancı olmasına rağmen, bir insanın size dokunmadan bir gece bile geçirememesi böyle bir şey mi?

Tanrım. O evde kapana kısılmış, tek başıma uyuyarak çok uzun zaman geçirdim.

Kendi odalarımız olsa daha iyi olur, bebeğim. Geç saatlere kadar çalışıyorum ve kendime ait bir yerim olmadan uyuyamıyorum. Anlayacağını biliyorum.

Çok klasik bir cümleydi; neden kendime izin verdim ki? Bunun için düşmek, tekrar yaşamak istemediğim bir kabus.

Sıcak suyun altında küvete adım atarken, bu sabah bedenimi sımsıkı kavrayan adamın o uyku saatleri boyunca beni düşünmüş olma ihtimali var mıydı diye merak etmekten

kendimi alamıyorum. Bilinçaltı *ben* olduğumu biliyor muydu, yoksa yatağında o yeri kapladığını hayal ettiği başka

bir kadın mıydı? O kadar sıkıyım ki, en hafif, en kısa fırçam parmak uçları üzerinde benim zor meme uçları gönderir a girdap hazzın çiçek açtığını hissediyorum. Su küvetin dibine doğru düzenli bir şekilde v u r u y o r , tenimin üzerinde süzülüyor ve kapı ardına kadar açık olmasına rağmen, keşke

çantamın içine özenle sakladığım vibratörümü kullanabilirdim, başka seçeneğim yoktu.

Bu vücudumun ihtiyacı olan bir şey. Bu konuda sessiz ve hızlı olabilirim. Şu anda tek yapmam gereken bu delilikten kurtulmak.

Bir elimi duvara dayayarak ağırlığımı kaydırıyorum, böylece bir ayağım çıkıntıya dayanıyor. Parmaklarım yarığımdan aşağı kayıyor ve orada beni bekleyen kaygan ıslaklık, vücudumun ne kadar çaresiz olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O elimle kedi dudaklarımı ayırıyorum ve bir parmağımı şişmiş klitorisimin üzerinde kaydırıyorum. Kahretsin, damarlarımdan akan rahatlama, nihayet ilgiye ihtiyaç duyan o parçamla temas kurduğumda güçlü, baş döndürücü bir duygu.

Zevk, dairesel hareketlerin altında içimde patlıyor; binlerce parçaya ayrılmam uzun sürmeyecek. Suyun sıcaklığı ve tenimin her santiminde sıvı ateş gibi akan arzu arasında, yanaklarımın ve göğsümün kızardığını, sinir demetine her sürtünmede arttığını ve yoğunlaştığını hissedebiliyorum.

Parmaklarım kiremitli duvarı tırmalarken gözlerim kapanıyor. Her şey parlıyor ve karıncalanıyor ve o sarmal daha sıkı sarılıyor. Dün gece dizlerimin arasında sert bir kovboy dururken hissettiğim duygunun aynısı. Ben orada kıpırdamadan otururken o üzerimde belirdi, bu kulübeyi çevreleyen çam ağaçları gibi uzun ve heybetliydi. Parmak uçlarını enseme bastırduğunda neredeyse inleyecektim, tıpkı şu anda inleme riskiyle karşı karşıya olduğum gibi.

Ses çıkaramıyorum...

Çıkaramıyorum- "Briar, orada iyi misin?"

Oh, lanet olsun. Oh, Tanrım. Parmaklarım klitorisimden uzaklaşıyor. Utanç göğsümden yukarı doğru fışkırıyor. Beni göremezdi, hiçbir şey duyamazdı, hiçbir yolu yoktu, kesinlikle?

"Briar?" O derin, tanıdık ses şimdi daha yakın. Çok yakın. Banyonun içinde ve bu dayanıksız duş perdesinin diğer tarafında onun varlığının belli belirsiz gölgesini görüyorum.

"Umm. Evet. Sadece hızlı bir duşa ihtiyacım vardı." Kekeleyerek söyledim. Elim kalçamdan yukarı doğru sürüklenirken, parmaklarımı kaplayan uyarılmamın kaygan izinin geride bir kalıntı bıraktığını fark ederek irkiliyorum.

"Orada iyi olduğuna emin misin?"

Kelimeler yerine içimden boğuk bir sese benzer bir şey çıkıyor.

Ne yazık ki bu onu daha da yaklaştırıyor. Utanç ve panikten neredeyse kıvranıyordum.

"Orada yardıma ihtiyacın var mı, sevgilim?" Sesi uykudan boğuk boğuk ve beni perdeyi bir kenara fırlatıp ona doğru fırlatmaya teşvik eden o derin, duygusal şeyi yapıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" O kadar yakın ki esnerken elinin gölgesini görüyorum ve kabaca saçlarını karıştırmak için uzanıyor.

Aman Tanrım. Şu anda bu kanalizasyonda eriyip gitmek istiyorum.

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Kekeleyerek, sadece küvetin tabanına vuran duş spreyinin gergin ses tonumu gizlemesini umabiliyorum.

"Aç mısın?" Suyun gürültüsü ve nabzımın vuruşları arasında bile sesini ağır bir uyku sesi kaplıyor ve aklım hemen yasadışı yerlere gidiyor. Her şeyi o kadar cinsel hale getiriyorum ki, kendimi boşaltabilmem için onun defolup gitmesine ihtiyacım var. Etrafımda uçuşan, tenimin altında hapsolmuş bu şehvet kasırgasından başarıyla kurtulmam gerekiyor ve banyoda başımda dikilmesi yaşadığım bu son derece uygunsuz kafa karışıklığına hiç yardımcı olmuyor.

"Teşekkürler, biraz kahvaltı harika olur." Sesim dağılıyormuşum gibi mi geliyor? Çünkü yanmama bir saniye kaldı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca cevap vermiyor. "Tamam." Sonra ayak sesleri geri çekiliyor.

Parmaklarım klitorisimi ararken rahatlama, kendi kendimi yargılamamanın sağanak yağmuruyla birleşiyor. Bu sefer daha önce çok yaklaştığım o uçuruma uzandığımda umutsuz, sert, hızlı daireler çiziyor.

Ayak parmaklarımdan kıvılcımlar çıkmaya başlıyor. Tanrım, göz kapaklarım tekrar kapanırken ve başım öne düşerken arkamda görebildiğim tek şey *O*.

Başka birini, herhangi birini hayal etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama

Belli ki sadece birkaç metre ötedeki adam için bir sürtüğüm.

Onu bu şekilde hayal etmemeliyim ama şehvetten sırlıklam olmuş beynimi istila ediyor.

Güçlü kolları.

Dövmeler görüş alanımı dolduruyor, arkamdan yılan gibi sarıldığında.

Sert elleri göğüslerimi, karnımı arıyor. Sert kas düzlemleri sırtımı kaplıyor ve onun uyarılma hissi omurgama saplanıyor.

Ne kadar kaygan ve kaygan olduğumu hissettiğinde zevkin gürleyen sesi kulaklarımı dolduruyor. Klitorisim ne kadar şişmiş, sadece onun için.

Elimi ustalıkla yolumdan çekerek, o devraldı.

Seninle ilgilenmeme izin ver, sevgilim. Neye ihtiyacın olduğunu göstermeme izin ver.

Lanet olsun, vücudum tutuşuyor.

Kulaklarımda bir çınlama var ve dalga anında çökerken dizlerim neredeyse çöküyor. *Hiç* düşünmemem gereken adamın bana dokunduğunu hayal ettiğim anda hızlı ve sert bir şekilde içimden geçiyor.

Beceriksiz ellerim ve dört nala koşan kalbimle Rüzgârla suyu kapatıyorum -çünkü bu duşta kesinlikle çok uzun süre kaldım- sessizlik beni sararken hayal kırıklığının yoğun acısını hissediyorum.

Arzulamaktan kendimi alamadığım, koridorun hemen aşağısındaki adam, asla sahip olamayacağım biri.

Ve her şeyden öte, apaçık ortada olan gerçeği kabul etmek zorundayım.

Daha önce gitmesini istemiş olabilirim. Ama gerçek şu ki, keşke bana katılsaydı.

BÖLÜM 13



"W Buraya gel, biraz zımpara kağıdı getirmem lazım, sonra da son durak olarak boyayı alacağım."

Hırdavat dükkanının koridorunda gözden kaybolan amcama gizlice bakarken, o mükemmel giyimli pantolonunun içindeki kışına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Çok başarısızım.

Bu dükkan öğleden sonra bu saatlerde nispeten ıssız görünüyor, bu yüzden kimsenin gözlerimin onun uzaklaştığını gördüğünü sanmıyorum. Ama yine de, tamamen yasak olan bir adama karşı bu sağlıksız takıntımı bırakmalıyım.

Karmaşık aile yapımızı göz ardı edersek, benden on dört yaş büyük. Saydığımın ya da bunun gibi küçük ayrıntılara takıldığımın değil. Neden böyle bir şeyi kafamda çözmek için zaman harcıyorum ki? Adam benim *amcamken* aramızdaki yaş farkının ne önemi var? O kesinlikle arzulamayacağım ve arzulamamam gereken biri.

Yine de buradayım. Bu kash, dövme, nalbant kılıklı, sanki Tanrı onun için seçmiş gibi bir çift pantolon giyen tamirciye fazlasıyla aşık oldum.

Eğilip alnımı arabanın koluna dayıyorum ve hayal kırıklığı dolu bir feryat koparmamak için kendimi zor tutuyorum. İçine daldığım bu baştan çıkarıcı cehennem de neyin nesi? Beşinci koridorun ortasında, çivi ve vidalarla çevrili bir şekilde dururken, şu anda inanılmaz derecede küçük bir yatağı paylaştığım adamı düşünmeden edemiyorum.

İlk gece beyin sarsıntımın kötüleşmediğinden emin olmak için olsa da, doğal olarak bir sonraki gece bana göz kulak olması gerektiğine dair söylenmemiş bir anlaşılmaya dönüştü, böylece yatak odasını paylaşmaya devam edecektik. Sonra, ondan sonraki gece.

Onun
odası.
Yatağı.

Şimdi, her zaman bana sarılmanın bir yolunu bulan bir kovboyla gece döngüsünün tam ortasındayım. Uyandığımda, onun kolları arasındayım. Aramıza mesafe koymak için yarım ağızla yatağın en ucuna kaçmaya çalışsam da, her iki gecede de benim bir şey söylememe gerek kalmadan bu gerçekleşiyor.

Sakladığım tomurcuklanan sır, sadece iki gece daha olmasına rağmen her fırsatta yemek yemem. Şafak sökmeden gözlerimi açıp ön kolunun belime dolanmış, vücudum boyunca ilerleyen ve her iki seferde de ilk geceki gibi şortumun üzerinden geçen lezzetli ağırlığını hissetmeye bağımlı olmaktan daha fazlasıyım.

Muhtemelen bir haftadır kanepede olmanın acısını çıkarmak için o kadar yoğun uyuyor ki, uyurken neler olup bittiğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun kıpırdadığına dair herhangi bir işaret gelene kadar ben yataktan çoktan kaybolmuş oluyorum.

Bunun devam edemeyeceğini biliyorum, ama aynı zamanda bu her neyse, uyku düzenimize alternatif bir çözüm bulmak için herhangi bir çaba sarf edemeyecek kadar açgözlüyüm.

Çünkü amcan için muhtaç, dokunulmaya aç küçük bir sürtük oluyorsun.

Gözlerimi kısarak parmaklarımı arabanın sapına daha sıkı geçiriyorum.

Tüm bu berbat hayallerim için kendimi yargılamakla meşgulken, vücudumda asılı duran çantam gelen bir aramayla titreşiyor. Beni sersemliğimden uyandırdı. Kulübede ya da Devil's Peak Çiftliği'nde cep telefonum çekmediği için mutlu olmaya o kadar alışmışım ki; burada, kasabada dış dünyayla bir şekilde yeniden bağlantı kurabileceğimizi tamamen unutmuştum.

Titreşimler duruyor ama bunun son olmayacağını biliyorum. İşaret verildiğinde tekrar başlıyorlar, vızıldayan drone çapraz çantamı titreştiriyor.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak telefonumu çıkarıyorum; ekranımda *Crispin* beliriyor. Sonunda ipucunu anlayıp telefonu kapatana kadar çalan telefona bakarken tutuşum sıkılaşıyor.

Tam çantama geri koymak üzereydim ki elimde tekrar titremeye başladı. Bu sefer ekranda *bilinmeyen* görünüyor.

Eski sevgilimi her şeyden engellemiş olsam da, onun aramaya çalıştığına para yatırabilirim.

"Cevap verecek misin, yoksa öylece bakacak mısın?" Amcamın sesi boş halimi yarıp geçiyor ve başparmağımla hızla düşüşe geçiyorum.

"Bilinmeyen numara." Omuz silkiyorum, ama telefonumu bir kenara koyamadan, başka bir arama girişimiyle yeniden başlıyor.

"Görünüşe göre birileri seni ele geçirmek istiyor." Zımpara kâğıtlarını arabaya atıyor.

"Önemli bir şey değil." Aramayı reddederek yine gülümsememi takınıyorum. "Bundan sonra ne almamız gerektiğini söylemiştiniz? Boya mı?" El arabasını ileri doğru itiyorum, sonra titremeye başlayınca irkiliyorum, bu sefer daha da yüksek sesle, çünkü hala elimde ve sert plastik tutamağa bastırılmış durumda.

"Önemli olabilir gibi geliyor." Yanımdaki duvar gibi adam gözlerini telefonumla benim aramda gezdiriyor ve tekrar bana dönüyor. Çelik mavisi bakışları okunmuyor. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Başımı iki yana sallayarak onu başımdan savmak için en iyi hareket tarzını bulmaya çalışıyorum. Crimson Ridge'e kaçma nedenlerimden dolayı çok utanıyorum ve şerefsiz eski sevgilimin beni telefonda taciz etmeye çalışmasının nedenleri hakkında amcama bir şey söylemektense kurbağa yemeyi tercih ederim.

"Briar." Çenesi bükülür.

"Sadece Crispin her zamanki gibi davranıyor." Parçalanmış bir gerçeğin hiç yoktan iyi olacağını düşündüm. Kız kardeşimin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyor ve ona yalan söylemekten rahatsız olsam da en azından kısmen doğru.

Uzun zamandır hepsinin bana kötü davranmasına izin verdim, bu çok aşağılayıcı. Ve onun benim hakkımda daha az düşünmesine katlanamıyorum.

"Onu senin için halletmemi ister misin?"

Tanrım. Kendimi ağzım açık ona bakarken buldum. Bu adam, sorgusuz sualsiz, saf sefaletin kaynağıyla kendi isteğiyle boğuşmaya, benim adıma zehirli, on iki başlı bir hidranın insan eşdeğerine karşı savaşa girmeye hazırды.

"Uh, hayır. Sorun yok. Ayrılmadan önce onunla bir anlaşmazlık yaşadık. Henüz onu aramak istemiyorum." Bu, öz kız kardeşimin bana Antoine gibi bir adamın bana tahammül ettiği için kendimi şanslı saymam gerektiğini ve aletini başka bir yerde ıslatmasının son derece normal olduğunu söylediği gerçeğini özetlemenin çok kibar bir yoludur.

Yüce İsa. Yaşadığım sürece o kadının yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağım için mutluyum.

"O her zaman bir parça işti," diye mırıldanıyor, sonra boya koridoruna doğru ilerliyor. Geniş omuzlarını takip ederken, yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.



Amcamın yeni bir çiftlik açmaya hazırlanan eski bir rodeo arkadaşıyla ilgili bir iş üzerinde çalışacağı bir çiftlik onarım işi için gereken her şeyi almayı bitirdiğimizde ikimiz de açlıktan ölüyorduk.

Bu gece ikimizin de yemek pişirmek zorunda olmama ihtimali bizi bir bara çekiyor, sanırım Crimson Ridge'de hava karardıktan sonra bir şeyler içmek ya da yemek yemek için tek yer burası olmalı.

The Loaded Hog isimli kovboy mekânı, içeri girdiğimizde sıcak bir ısıltı ve country bar havasıyla aydınlanıyor. Bir duvar boyunca uzanan kabinler, uzun ahşap bir bar ve mekan kalabalıklaştığında dans pistine dönüşecekmiş gibi görünen bir alanın etrafına serpiştirilmiş yatarlar var.

Kot pantolon, kazak ve bot giydiğimde kendimi biraz mahcup hissediyorum. Görünüşümü beğenmediğimden değil, ama uzun zamandır görünüşümün her zaman *mükemmel* olması gerektiği içime işlemişti. Tanrı korusun, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir görünümünden daha azını sergileyerek toplum içinde 'fotoğraflanırsam' Lane veya Montgomery aile isimlerinin itibarını zedeleyebilirdim. Bu dağlara gelmeden önce, akşam yemeği için bu kadar rahat bir şey giymeme asla izin verilmezdi, ama yine de etrafa baktığımda, bu gece buradaki herkesin tarzının çok daha fazlası olduğunu görüyorum.

Ayrıca, bu kotları çok seviyorum. Kıçım için sihir yapıyorlar, bu yüzden onları Crimson Ridge çevresinde giymek için daha fazla fırsatım olduğu için sessizce memnunum.

"Oh hey, Storm."

Masamızın ucunda boğucu bir ses belirdiğinde kabine daha yeni kaymıştım ki, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi saniyeler içinde geliverdi. Az önce bir mucize gerçekleştirip yoktan var olan garson, karşımda oturan adama odaklanmış ve başını iki yana sallayarak yüksek

sesle

sakız çiğniyor. Gözleri vücudundaki her kasta gezinirken, neredeyse masamızın üzerine salyalarını akıtıyor.

Bu kız çok güzel, lanet olsun ona. Parlak kestane rengi saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Mavi gözlü. Uyguladığı kusursuz cilt bakım rejimi için yürüyen bir vitrin. Üstüne üstlük, orta sayfalarda yer alacak türden zahmetsizce mükemmel bir makyajı var. O yürüyen, konuşan, mükemmel bir taşra prensesi paketi.

Yarım saniye içinde tüylerim diken diken oldu.

"Briar, bu, uhh-" Kabinde kendini yeniden ayarlıyor ve masanın üzerindeki menüye kaşlarını çatıyor.

"Luce..." Bana, gözbebeklerinin olması gereken yerde ince bir şekilde örtülmüş hançerler olan gözlerini gösteriyor. "Güzel kazak, Briar."

Gözleri görünüşümü inceliyor ve sonra yarım yamalak, sahte bir gülümsemeyle geri sığıyor. Adımı söylerken gözbebekleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacak. Bu kaltak kazağımın hiç de sevimli olduğunu düşünmüyor. Stôrmand Lane ile aynı kabinde oturmaya cüret ettiğim için pençeleri kınından çıkmış ve beni parçalamaya hazır.

Tanrım, daha fazla bacağını kaldırıp her yere işeyebilir miydi?

"Sipariş vermek ister misiniz?" Karşımdaki adam, muhtemelen benden daha genç olan bu kıza hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor ve bu beni daha iyi hissettirmesi gerekirken... nedense hissettirmiyor.

"Evet, ızgara tavuk alacağım." "Her zamankinden mi istiyorsun, Storm?"

Evet, mesaj açık ve net. Garsonumuz, ikisi arasında bir tür geçmiş olduğunu kanıtlamak için gömleğinin düğmelerini açmaya neredeyse hazır.

Masanın üzerinde duran s ü r a h i d e n biraz su doldurmakla meşgulüm.

"Sadece bir hamburger yeter, teşekkürler."

"Yemeğinin yanında içecek bir şeyler sipariş etmek ister misin Storm?"

"Briar?" Soruyu geçiştiriyor.

Gözlerim tam karşımdaki sert mavi bakışlarla buluşuyor.
"Hayır, suyla iyiyim, teşekkürler."

Başını sallıyor ve menüyü ona doğru kaydırıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Sorun değil." İki menüyü de alıp göğsüne yasladı, uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü. "ok aptalca ama bana hiç mesaj atmadın ve dudak parlatıcımı kamyonetinde bırakıp bırakmadığımdan emin olamadım... Yani, o gece cebimden düşmüş olabilir."

Tüm hayatımı sikeyim. İstedieğim kadar uğraşayım, burada oturup bu kızın amcamla ilgili, bir tüp dudak parlatıcısını yanlış yere koymasına neden olan ya da olmayan faaliyetlerini anımsamaya başlamasını dinleyemem.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldandım. İkisine de bakmadan kabinden kayarak ıktım.

Arkamda, Luce'un gevezelik etmeye devam ettiğini duyabiliyorum, sanki başka müşterileri varmış ya da onu muhtemelen, belki, kesinlikle kamyonetinde beceren adama asılmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi.

Banyoyu bulduğumda, kapıyı kapattığıma ve ciğerlerime hava dolmasına izin verdiğime seviniyorum. Tanrım, karmakarışık bir duygu karmaşası içindeyim. Biriyle birlikte olmaması için hiçbir neden yok. Yani, Tanrı aşkına, o kız geçen gece aceleyle görmeye gittiği kişi de olabilirdi, tüm bildiğim bu.

Ugh. İğrenç. Oydu, değil mi?

şakaklarımı ovuşturarak derin nefesler alıyorum, sonra musluğu açıp bileklerime soğuk su döküyorum. Vücudum sıcak ve dikenli hissediyor ve aniden Luce'un ve kuaförden doğruca işe gelmiş gibi görünen parlak kestane rengi saçlarının garsonluk yapmadığı zamanlarda amcamla ne kadar iyi ilgilendiğini hayal ediyorum.

Onlar hakkında herhangi bir şekilde hissetmeye hakkım yok. Hem de hiç.

Ellerimi kurulayıp kot pantolonumun önünü düzelttikten sonra aynaya son bir kez bakıyorum. Tek yapmam gereken gidip bir yemeğe oturmak. Hayatımda bir sürü berbat yemeğe, galaya ve sefil, kibirli insanlarla yapılan aptal sosyete etkinliklerine katıldım.

Sinir bozucu bir garsonla başa çıkabilirim, hatta ben yemeğimden bir ısırık bile alamadan dilini amcamın boğazına sokmaya niyetli bir garsonla bile.

Banyodan çıkıp koridordan ana bara doğru ilerlerken fikrimi değiştirdim. Sonuçta bir içki harika bir fikir gibi görünüyor.

Devil's Peak Ranch'teki herkesin artık Colt ve Layla da dahil olmak üzere beni çağırmaktan hoşlandığı gibi, tam bir *şehir kıızı* gibi görünmeden ne sipariş edeceğimi bilmeden, barın etrafında ayakta duran ve eğilen vücut sırasına katılıyorum ve kendime bir bira sipariş ediyorum. En kolay seçenek gibi görünüyor.

Bana hizmet eden tatlı görünümlü yaşlı bayana teşekkür ediyorum. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, buradaki herhangi bir kabadayı pisliği kolaylıkla yola getirebileceğine şüphe yok. İçkimi kaptığım gibi dönüyorum ve hemen geniş bir göğse çarpıyorum.

"Oh, kahretsin. Çok özür dilerim." Bütün içkimi bu adamın gömleğine dökmediğim için çok şanslıyım.

"Özür dileycek bir şey yok hanımefendi. Burada sakarlık yapıp yolunuza çıkıyorum." Bana son derece çekici bir gülümseme attı. Elbette, ne de olsa burası kovboy bölgesi.

Görünüşe göre flört uygulamalarının korkunç ormanına cesaret etmek zorunda kalmayabilirim çünkü Evren tam anlamıyla yoluma rüya gibi bir aday düşürdü.

Bu adam görünüşüne bakılırsa muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında, biraz kirli sakalı ve karışık siyah saçları var. Böyle bir gülümsemeyle tam bir kadın katili ve *uzun, karanlık ve baştan çıkarıcı* görünüm kesinlikle onun için çalışıyor.

Bu.

Bu tam da ihtiyacım olan şey.

İstediğim kovboyun bu olmadığını yüksek sesle haykıran, surat asan kalbi orospumu hızla bir kenara itiyorum. Açıkçası, kendi yargı duygum tamamen yanlış yere yerleştirilmiş ve istediğime sahip olamıyorum, bu yüzden lütfen, Tanrım, bana gülümseyen bu adamın bekar olmasına ve nasıl kullanacağını bildiği güzel görünümlü bir penise sahip olmasına izin ver.

"Burada hanımefendi yok, sadece Briar var."

"Tanıştığımıza memnun oldum, sadece Briar." Elini benimkine dolamak için uzatıyor ve o nasırlı, sıcak dokunuşu kalbimin çarpmasına neden olmalı. Ama bunun yerine, parmak uçlarımı ilk kez birbirine değdirdiğim zamanlardaki gibi bir kıvılcım çakmaması gerçeğine olması gerekenden daha fazla takılıyorum... hayır, frene bas, hemen dur, onu ya da o kulübede tek başıma geçirdiğim geceleri ya da gövde mi ve diğer büyük uzantılarını omurgamın uzunluğuna bastırarak uyanmayı düşünmüyorum.

Sakın bir saniye bile Stôrmand Lane'in sikini düşünme.

Yap. Yapma.

Gülümsemeye zorluyorum ve büyüleyici kovboya kirpiklerimi kırıştırıyorum. Kahretsin, adını söyledi de ben mi kaçırdım?

"Ben Westin. Ya da sadece Wes de olur."

Avucumu sıkıyor ve onun yakınlığı ve çekiciliği karşısında küçük bir heyecan duyuyorum. Tamam. Bay Kovboy kesinlikle umut vaat ediyor, *bu* konuda çalışabilirim.

"İleri gittiğim için kusura bakmayın ama bir soru sormam gerekiyor ve bundan sonra ne olacağına o karar verecek."

Dudaklarımı gülümsemek için büküyorum. "Oh, şimdi mi?" Hâlâ elimi tutuyor ve gözlerinin kenarları, onun gibi erkeklerin denemeden bile başarabildikleri o seksi gülümsemeyle kırıışmış.

"Stôrmand orada..." Çenesiyle kabinlerin olduğu yönü işaret ediyor. "Bu gece onunla birlikte misin?" Bu samimi bir soru; ısrarcı ya da talepkâr değil. Ama amcamın kim olduğunu çok iyi bildiğini ve kovboy çizmelerine basmak istemediğini hemen anlıyorum.

Ancak, bunların hiçbirisi garip cevap arayışım söz konusu olduğunda bana yardımcı olmuyor. Cevap vermem biraz uzun sürdüğünde, onun geri çekilmeye başladığını görüyorum.

"Oh, hayır." Gülüyorum. Sesim kaygısız mı çıkıyor? Hayatımda duyduğum en saçma şeymiş gibi mi? "O benim amcam." Umarım sesim doğal çıkmıştır, çünkü bu kelimeyi yüksek sesle söylemek kulaklarıma kara tahtaya tırnak geçirmek gibi geliyor.

Westin-Wes'in gülümsemesi parlıyor. "Amca mı? Kahretsin, tamam, bunu beklemiyordum." Başını sallar ve bir nefes üfler.

"Peki, bundan sonra ne olacak, şimdi sorunuzu yanıtladım..." Boştaki elimle biramdan bir yudum alıyorum.

Odanın öbür ucundan gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğime yemin edebilirim, ama o kabine ya da şu anda onun kucağına oturmuş olabilecek garsona bakmayı reddediyorum.

"Ailenizin akşam yemeği planlarını bozmak istemem ama sizin gibi güzel bir kızın kaba saba bir kovboyla kahve içmeye katlanabileceğine dair bir umut var mı?"

Aile olarak anılmaktan çekinmeyin.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun, 'sadece Wes mi?' Dudaklarımdan bir gülümsemenin süzülmesine izin veriyorum. Lütfen ve teşekkür ederim. Yani, kahve yeterince iyi bir başlangıç ve görünüşüne bakılırsa bu adam bana Crimson Ridge'de iyi vakit geçirtebilir, bundan eminim.

"Yeri ve zamanı sen söyle." Elimi hâlâ avucunun içinde tutuyor ve o bunları söylerken başparmağı benimkinin üzerinde kayıyor ve kanımda kıvılcımlar çaktırmasa da hoş bir his veriyor.

"Yarın mı? Şehirde yapmam gereken bazı işler var, bir kahve içebilirim, hatta siz kovboylar yiyorsanız öğle yemeği bile yiyebilirim?"

"Biz yemekten nasıl keyif alacağımızı biliriz, sen merak etme." Gözleri yüzümde sabit duruyor ama kibar dağ cazibesinin ardına gizlenmiş arsız ima karşısında bedenim aynı şekilde kızarıyor.

Evet. Buradaki kovboy kesinlikle ayaklarımı yerden kesip bana iyi vakit geçirebilir. Tüm dualarım kabul oldu.

Hızlıca numaralarımızı değiştiriyoruz ve yarınki kahve ve öğle yemeği randevumuz için planlar yapıyoruz, kulağa tamamen sağlıklı geliyor ama içten içe bunun çok da uzak olmayan bir gelecekte çok da sağlıklı olmayan bazı davranışlara yol açacağını umuyorum.

Crimson Ridge'de ayaklarının üzerinde durmaya kararlı yeni Briar Lane'e biraz daha güvenerek uzaklaşırken, başımı kaldırdığımda hayatımda bir daha görmek istemediğim mükemmel saçlı garsonun yemeklerimizi masaya koyduğunu görüyorum.

Kabine geri kayarak, masanın üzerinde uzanan garip sessizliği doldurmak için tabağıma saldırıyorum. Tüm bunlar olurken karşımdaki en vahşi ama bir o kadar da çarpıcı mavi gözler soğukluğunu koruyor.

Ve tüm bu süre boyunca, acımasızca bana sabitlendiler.

BÖLÜM 14



F Lanet olsun.

Siktir sahip olmak için dayanmak izliyor a
bar Tam bütün gece yeğenime bir
et parçasıymış gibi baktılar. Şimdi onu eve götüren,
yatağıma alan şanslı adamım ve tüm günahlarım için hiçbir
şey yapamıyorum.

Keşke durumumuz farklı olsaydı demekten daha fazlasını yapıyorum.

Amca olduğunu bilmiyordum, Storm. En azından babası falan değilsin, ama her halükarda, umarım sakıncası yoktur. Briar ve ben daha önce barda sohbet ettik ve yarın şehirde bir kahve içmek için buluşacağız.

Wes'i uzun zamandır tanıyorum. Bir kaç yerde yardım etti.

Benimle aynı çiftliklere sahip, yeterince iyi biri ve görünüşe bakılırsa, Briar'a hak ettiği şekilde davranmak için mükemmel bir adam.

Ama lanet olsun, hesabı öderken yanıma geldiğinde onun kilometrelerce genişlikteki gülümsemesini bar tezgahına çarpmak istemedim. Bütün bu lanet olası kasabadaki en güzel kız ona iki kez baktı diye gözleri parlayarak sohbet ediyordu. Onun ve mükemmel köylü çocuğu saçmalığının canı cehenneme. Gülümseyip flört ederken ve iki saniye içinde Westin Hayes'e numarasını verirken orada oturup izlemek zorunda kaldım. Üstüne üstlük bir de o puşa katlanmak zorunda kaldım.

az önce tanık olduğum sahnenin tüm detaylarını anlatmak için geliyor.

O pislige amcası olduğumu bile söyledi. Tanrı aşkına.

Bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiği ise cevaplanmaya muhtaç bir soru.

Bu kıza sahip olamam, yine de onu çok istiyorum ve bu lanet eyaletteki nabzı atan her erkeği ondan uzak durmakla tehdit etmekten bu geceki gibi bir etkileşime daha girmek üzereyim.

Neyse ki Kayce ile arkadaş gibi anlaşıyorlar çünkü Briar'a en ufak bir ilgi gösterseydi Colt'a kamyonetimi oğlunun üzerine sürdüğümü ve o sarışın salağın cesedini uçurumdan aşağı attığımı nasıl açıklardım emin değilim.

Ona binicilik dersleri verebilir ve ben de ancak bu kadarına tahammül edebilirim.

Kulübeye yaklaşırken kamyonet kiremitlerin üzerinden geçiyor. İkimiz de yemeklerimizi bitirene kadar ve dağa geri dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldık. Briar'a söylemek istediğim binlerce şey var *ama* hiçbirisi uygun ~~değil~~ ve kesinlikle *söylemek istemediğim ama yapmak istediğim* şeyler daha da az uygun.

Bu yüzden sessizlik en güvenli sığınak gibi göründü.

Motoru durdurduğumda, sessizlik bunaltıcı. Motorun uğultusu ve hoparlörlerden gelen her zamanki metal seslerinin aksine sağır edici. Farları kapatıyorum ve karanlık etrafımızı sararak içeri sızıyor. Sadece kulübenin dışında açık bırakılan sundurma ışığının parıltısı, kamyonetimin kaputundaki soluk kırmızımsı boyadan yansıyan sıcak bir sarı yama yayıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Bu arada araban boktan bir şey. Tam bir ölüm tuzağı." İki elimle direksiyonu sıkıca kavradım.

İkimizin doldurduğu küçük alanın acı verici bir şekilde farkındayken.

Briar sonunda bir şey söylediğim için biraz şaşırmış görünüyor. Sanki bu dağdan uzakta bir yerde, kendi düşünceleri içinde kaybolmuşken yakalanmış gibi. "Oh... öyle mi?"

"Onunla hiçbir yere gitme." Herhangi bir yere derken, yarınki randevusunu kastediyorum. Benim gözetimim altında olmadığı sürece bu dağdan hiç ayrılmamasını tercih ederdim ama Crimson Ridge'de geçireceği zamanın geri kalanında benimle birlikte olmaktan mutlu olması pek mümkün değil.

Birden gözümün önünde Westin Hayes'in benimkinin aynısı olan kamyonetiyle tam da bu yoldan geçerken, Briar'ın da kolunun altına girip yanına sokulduğu görüntüler beliriyor.

"Eğer şehre gitmen gerekirse, özellikle de hava buzluysa, o hurda yığınının değil benim kamyonumu al, tamam mı?"

Briar vücudunu bana doğru çeviriyor ve usulca gülüyor. Bu ses içimi burkuyor çünkü yanında böyle rahatça güldüğü tek erkek ben olmak istiyorum. Gözlerini devirdiği, onaylamaz bir şekilde oflayıp pufladığı ve ukala tarafını özel olarak gösterdiği kişi ben olmak istiyorum.

"Ben ciddiym." Parmak eklemlerim bembeyaz, direksiyonu sökmeye niyetliymişim gibi kavırıyorum.

"Nasıl vitesli araba kullanacağımı hiç bilmiyorum." Briar dudaklarını birbirine doladı. "Yani, bu durumda, burada sıkışıp kalacağım gibi görünüyor."

O bu sözleri söylerken kamyonetin içindeki sıcaklık fırlıyor. Kulağa bu kadar çekici gelmemesi gereken ama öyle gelen şeyleri yüksek sesle söylerken sesinde o hırıltılı kenar var.

Briar burada benimle kalmaktan memnun mu?

Hay sikeyim. Belki saatin geç olmasından ya da onu başka bir adamla görmenin gerginliğinden, gülümsemelerini çalmakla meşgul olan biriyle, ama beynimin içinde bir şey kırılıyor.

"Öğrenmek istiyor musun?" Kelimeler ağzımdan çıktı ve onları geri alamıyorum. Ya Briar ortadan kaybolacak

Ya o kapıyı suratıma çarpıp çıkacak ya da bu çizgiyi benimle birlikte geçecek. Koyu renk gözlerini benimkilere kilitlediği anda midemde korlar oluşuyor.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Buraya kay o zaman, sevgilim." Cehenneme gideceğime hiç şüphe yok ama siktir et.

Bir an tereddüt ediyor, sonra biraz daha yaklaşıyor. Kot pantolonu kalçalarının üst kısımlarında kırılıyor ve bu bana bugün kıcının etrafındaki mükemmel emiş şekline bakmamanın ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor. Bu kızın vücudu benim gibi bir erkeği dize getirmek için tasarlanmış.

"Oraya kadar gelmişken öğrenemezsin." Kalçalarımla direksiyon arasında daha fazla yer açmak için kendimi koltukta biraz daha geriye itiyorum. Evet. Doğruca cehenneme.

Bacaklarımı açarak bir elimi koltuk başlığına koyuyorum ve kucağımı açarak davet ediyorum.

"Buraya gel."

Gözleri hafifçe açılıyor ve lanet olsun, aramızda var olmaması gereken şeyin olasılığı karşısında kıvranmaya başladığı her saniyeyi yiyorum. İkimiz de görmezden gelmek için elimizden geleni yaptığımız bu yakınlığın etrafında dans ediyoruz.

Ama Briar iyi bir kız gibi kucağıma kayıyor ve ben de onun sırtının bana yaslanmasının, kalçalarının benimkilere oturmasının, vücutlarımızın en günahkâr, en baştan çıkarıcı, en mükemmel şekilde sıralanmasının ne kadar mükemmel bir his olduğunu düşünerek bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Başını bir yana eğiyor, sesi tıpkı mutfaktaki gece gibi neredeyse fısıltı gibi.

"Vites değiştirmek için debriyayı kullanmalısın." Ayaklarım pedalların üzerindeyken ona gösteriyorum. "Yukarı veya aşağı vites değiştirmek istediğinde, buradaki adamı kullanmalısın. Bu bir dans gibi. Bunu aşağı indirirsen, gazı bırakırsın. Sonra da hepsini tersten yap." Sesim alçak, hareketleri anlatırken çenem neredeyse onun omzuna dayanıyor.

"Pedallara ulaşamıyorum." İtiraz ediyor.

"Ayaklarını benimkilerin üzerine koy, sana rehberlik edeceğim."

Briar'ın düzenli nefes alış verışı, ben kollarımı kaydırıp vites değiştirmeyi göstermek için onu kafeslediğimde biraz hızlanıyor.

"Karmaşık görünüyor." Yumruklarını kalçalarının üstünde sıkıyor. Kokusu ve bedenlerimiz arasındaki sıcaklık başımı döndürürken, sopa kullanmaktan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden tam olarak emin değilim.

"Eğer denersen öğrenemeyeceğin bir şey yok." Avuç içlerimi yumruklarının üzerine koyuyorum ve nefesi kesiliyor, ellerini kaldırmak için doğrudan temas kurduğumda o değerli yumuşak bedeni hafifçe sarsılıyor.

"Çok fazla deneyimim olmadı."

Tanrım. Bu sözleri, bu itirafı duyunca sikim sarsıldı. İçimde ilkel bir şey dalgalanıyor. Tüm kanım hızla güneye akıyor.

"Bir el buraya..." Parmaklarını direksiyonun üzerine koyarak diğer parmağını vites koluna yönlendiriyorum. "Diğerini böyle kullan, bak." Üst kısmı tutmak için elimi onunkinin üzerine kapattığımda, şu anda ne kadar çok çizgiyi aştığımızın farkındayım.

Ama benden kaçmıyor. Bu kız bu kamyonundan kaçabilir ve geldiğimiz anda beni burada karanlıkta bırakabilirdi. Ama o kaldı.

O da benim kadar bu yasadışı şeyin derinliklerine çekilmiş durumda ve belki her çizgiyi geçemeyiz, ama şu anda burada, karanlıkta ve gece havasının sessiz soğüğünde tek başımıza kapana kısılmışken, belki bu çizgileri bulanıklaştırabilir ve bir süreliğine rol yapabiliriz.

"Pedalları dene." Dudaklarım kulağına o kadar yakın ki, nefesim teninde gezinirken nasıl titrediğini görüyorum. Kahretsin, tek yapmak istediğim boynunda çırpınan o nabız noktasını emmek. O noktanın sırtını kamburlaştıracağını ve kışını bana sürteceğini biliyorum, ama dişlerimle boğazı arasındaki mesafeyi koruyarak aziz bir kısıtlama uyguluyorum.

Yeğenimin kucağında oturduğu gerçeğini tamamen göz ardı ederek ve hiç şüphe yok ki kışının altında ne kadar sert olduğumu kesinlikle hissedecek, hatta her iki kat kot pantolonumuzdan bile.

"İşte böyle. Üzerime bastır." Ağır ağır yutkunurken adem elmam sallanıyor.

Briar ona gösterdiğim gibi yapıyor, debriyaja basmak ve vites geçmek için ayaklarımı yönlendiriyor, sonra ağırlığını değiştirerek bir taraftan geri çekiliyor ve diğer taraftan gaz pedalının botumun altına sıkıştığı yere bastırıyor. Park etmiş durumdayız ve motor kapalı, bu yüzden bu anın müziği olarak sadece pedalların sessiz tıkırtısı var.

Bacaklarının, ayaklarının ve ellerinin her kayışında vücutlarımız birbirine öyle bir sürtünüyor ki neredeyse inleyecek gibi oluyorum.

"Biraz daha yavaş, sevgilim," diye mırıldanıyorum. Ellerimi kalçalarına götürerek, sıcak avuçlarımı dar kotun üzerinde kaydırıyorum ve debriyaj ile gaz arasında daha yumuşak bir geçiş yapması için hareketlerini yönlendiriyorum.

Parmaklarım dizlerinin iç kısmına takılıp hafifçe sıkarken, Briar'ın başı omzuma doğru düşüyor. Havanın ciğerlerini terk ettiğini duyuyorum ve dudaklarından en ufak bir ihtiyaç sesi geçiyor.

Zaten tamamen gitmemiş ve her şeyi riske atmaya hazır olmasaydım, dokunuşumun altındaki o küçük boyun eğme hareketi, tutunduğum son ipliği de çözdü.

"Aferin kızıma. İlk seferin için mükemmeldi." Parmaklarımın dizlerinin iç kısmında biraz daha gezinmesine, biraz daha yukarılara doğru fırçalayıp keşfetmesine izin veriyorum ve onu bu şekilde tutmaya devam ettikçe göğsümde eriyor.

Elleri direksiyon simidinden aşağı kayıyor ve direksiyonun dibinde duruyor.

"Sana başka ne öğretilmedi?" Vay anasını. Aklıma çoktan bir sürü iğrenç senaryo gelmişti.

ama Şimdi bana yüksek sesle ne itiraf edeceğini duymaya aım.

Avuçlarım uyluklarının i kabarıklığı boyunca kayarken yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Pek ok Şey."

"Biri size yeni bir Şey ğretmeyeli ne kadar oldu?"

"Teklif mi ediyorsun?" Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ben bu kız için neredeyse vahŐileŐiyorum.

"Sana o bardaki pisliklerin gösterebileceğinden çok daha fazlasını gösterebilirim." İçimden gelen hırıltı alçak ve sahiplenici. Bu aŐamada artık umurumda değil. Buralarda başka biriyle yapacağı her Şeyin beni delirteceğini bilse iyi olur.

Beni deli ediyor.

Ellerim kalçalarını daha sert sıkıyor ve bu sefer Briar ihtiyaının en tatlı sesini çıkarıyor. "Biri bana bir Şey gstermeyeli... uzun zaman oldu."

Lanet olası aptallar, Briar Lane ile Őanslarını kim harcadıysa taşaklarına bir av tüfeğini hak ediyor. Ama bir Şekilde onu bana getirdi, bu dağın tepesinde saklandı, bu yüzden buraya böyle geldiğimiz için hakkım olandan daha fazla memnunum.

"Ne kadar sürecek?" Ağır ağır nefes veriyorum.

"ok uzun bir süre." Dizlerini hafıfe araladığımda sesi titriyor. İkimiz de tamamen giyiniktik, ama lanet olsun, bu muhtemelen Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli Şeylerden biri.

"Kendine bakma konusunda oldukça iyi olmalısın, sevgilim."

Briar mırıldanıyor ve kıını bana doğru bastırıyor, ben de neredeyse pantolonumun içinde patlayacağım. "abuk öğrenirim."

Nefesim yanağında gezinirken hava ıttırıyor, parmaklarım aşağı yukarı geziniyor, uyluklarının i dikiŐi boyunca ilerliyor.

"Bu gece amcanın seninle ilgilenmesini ister misin?" Dudaklarım sonunda yumuşak dudaklarına değiyor,

kulağının narin kabuğu. İkimizin de aramızda olmaması gerektiğini bildiğimiz kelimeleri fısıldıyorum, ama işte ikimiz de buradayız ve bu konuda hiçbir şey yanlış gelmiyor.

Hafif dokunuş, bağımlısı olmaya başladığım o küçük seslerden birini çıkarıyor. Yeğenimin zevkin dalgalarına kendini kaptırdığında ne kadar yüksek ses çıkarabileceğini görmek istiyorum.

Kucağıma tünemiş olan kız sanki bana uymak, o gelene kadar içimde uyuyan bir şeyi ortaya çıkarmak için yaratılmış gibi hissediyor. Kulak memesini dişlerimin arasına alıp emmem için hiçbir şey gerekmiyor. Taktığı altın halkalardan birini dilimle keşfetmek.

"Bana bir şey öğret Storm Amca." Başını omzuma yaslarken boynunu kavislendiriyor ve etinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Bu oyunu oynamak mı istiyor? Bu kelimeyi telaffuz edişinde pek de masum olmayan Briar'ın ipuçlarını duyuyorum. Havada cazip ve baştan çıkarıcı bir şekilde asılı duruyor. Kirpiklerinin titreyerek kapandığı anı görüyorum ve bu damarlarımda alev alev yanan ateşi körüklüyor.

Ama ona dokunamam. Eğer dokunursam, kesinlikle durmam mümkün olmaz ve yarın aramızdaki ilişkinin olması gerektiği gibi devam edeceğinden şüpheleniyorum. Her ne kadar bunu itiraf etmek beni öldürse de.

"Biri sizi izlerken hiç kendinize dokundunuz mu?"

Dudakları açık kalıyor. Sessiz bir cevap olarak başını hızlıca sallıyor.

"O zaman devam et ve şu kotun düğmelerini aç, küçük diken." "Sen... benim yapmamı mı istiyorsun?" Sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Sana ne yapacağını söylemem için bana güveniyor musun? Sana öğreteceğime Vücudunun neye ihtiyacı var?"

"Ben hiç..." Düğmeyi açarken parmakları biraz titriyor.

Ağzım kulağının kenarına sürtünmeye devam ediyor.

"Yapmadığını biliyorum. Ama vücudunun arzuladığı şeyin bu olduğunu biliyorum.

Sizi izleyecek, size dikkat edecek, dağıldığınızda tam olarak ne kadar mükemmel görüldüğünüzü görecektir birine sahip olmak."

Briar hırıltılı bir nefes çekiyor; parmakları belindeki gevşemiş kumaşın üzerinde duruyor. Lanet olsun, bir sonraki talimatımı beklemeye nasıl da hevesli.

"Bu mükemmel. Şimdi fermuarı yavaşça indir."

O lezzetli seslerden biri daha dudaklarının arasından kaçıyor, fermuarının kayışına eşlik ediyor ve kamyonu kusursuz bir sesle dolduruyor. İkimizi ayırması gereken çizgilerin çok ama çok ötesine geçtiğimizi doğrulayan bir ses.

"Güzel. Şimdi elini benim için külotunun içine sok, işte bu kadar, gerekirse kalçanı kaldır." Briar'la bir sonraki hareketleri hakkında konuşuyorum, bel bandının altına iniyorum ve ürperti o rulolar aracılığıyla onu vücut olarak o amına temas ediyor.

Kot pantolonu ve vücutlarımızın içinde bulunduğu pozisyon sayesinde narin parmakları sıkıca sıkışmış durumda. "Oh Tanrım." İniltili bir fısıltı karanlık kabini dolduruyor.

"Bu çok yanlış."

"Sevgilim, bunu istediğin zaman durdurabilirsin. Burada tüm güç sende." Avuçlarımı onun mükemmel kalçalarını örten kotun üzerinde kaydırarak dokunuşumu tüy kadar yumuşak tutuyorum. Ona istediği zaman gidebileceğini hatırlatıyorum, gitmeyeceğini bilsem bile.

Görünüşe göre yeğenim de en az benim kadar bu kötü oyunu oynamaya hevesli.

Eğer istediğim gibi olursa, yarın o randevuya gidecek ve tüm zamanını burada, karanlıkta benimle geçirdiği bu yasak anı düşünerek geçirecek. Çünkü ben böyle bencil bir pisliğim.

"Sırılsıklam olduğunu biliyorum. Şimdi parmağını kucağımda otururken külotunda yarattığın karmaşanın içinden geçir ve sonra elini çekip bana göstermeni istiyorum."

"Vay anasını. Bu çok ayıp." Titreyerek nefes veriyor ama dediğimi yapıyor. Elini çekip çıkarıyor ve parmaklarını,

üzerlerini kaplayan kaygan parlaklığı görmem için yukarı kaldırıyor.

Göğsümde gümbür gümbür bir ses yükseliyor. "Mmm. Şimdi tadına bak."

Keskin bir nefes çekiyor.

"İşte bu kadar." Elini itaatkâr bir şekilde ağzına götürüşünü, pembe tırnaklarının dolgun dudaklarının üzerinde gezinişini, orta ve işaret parmaklarının etrafında kapanışını yutuyorum. "Parmak eklemine kadar, sonra benim için içeri ve dışarı kaydır, dilini okşa, aşağı bastır ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkar."

Lanet olsun. Talimatlarıma uymasını izlerken kalçalarımı sabit tutamıyorum. Tek görebildiğim onun mükemmel bir şekilde çözüldüğü, bol kazağının omzunun bir tarafından kayarak yuvarlak ve tam göğüs dekoltesini ortaya çıkardığı. Umutsuzca dilimi üzerinde gezdirmek ve sikimi arasına sokmak istediğim bronz teninin genişliği... Cennet gibi hissettiriyor.

Daha sert nefes alarak kıcının altına kayıyorum ve Briar'ın parmaklarıyla ağzını sikerken ve kendi uyarılmasının tadına bakarken çıkardığı her küçük sızlanma sesini yiyorum.

"Şimdi o muhtaç küçük klitorise dokunacaksın. Önce parmaklarını güzel ve özensiz yap, iyi kız." Artık çaresizdir, parmaklarını ıslak bir sesle ağzından çıkarır. Elini külotunun ön kısmına geri sokuyor, dudakları aralanıyor ve parmakları o hassas tomurcuğun üzerinde gezindiği anda küçük bir sızlanma eşlik ediyor. Briar kendini o kadar kaptırmış ki artık ne kendinin farkında ne de ne yaptığımızı sorguluyor. Boşalmak için yanıp tutuşuyor ve ben de bu kızın ne kadar güzel parçalandığına tanık olmaya açım.

"Aynen böyle, benim için sert ve hızlı, sevgilim."

Briar doruk noktasını kovalarken nefes nefese kalıyor ve kucağında kıvranıyor. Gözlerim, elinin dantelli siyah külotunun kemerinin altında kaybolduğu noktaya sabitlenmiş durumda. Parmaklarının çılgınca hareketleri, daireler çizmesi, doruk noktasını araması, ipeksi kumaşın altında gözden uzakta saklanan en yasadışı şey.

"Neredeyse-" Nefes nefese kalıyor ve inliyor ve bu baştan çıkarıcı ses kalçalarımın kığına daha da sert bir şekilde kaymasına neden oluyor. Parmaklarım kalçalarının etli kısmına giriyor ve keşke siktir et diyebilsek ve çok daha fazlasını yapabilesek, tam burada, hemen şimdi.

"Kamyonetimde kendine dokunurken çok güzel görünüyorsun." Dudaklarımı tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaştırıyorum. "Bu gece seni eve götürmek isteyen o adamlardan herhangi *biri* olsaydım, sana tam olarak bunu verirdim, çünkü vücudunun böyle oynanmak isteyeceğini biliyorum."

Yeğenim soluk soluğa, inleyerek, neredeyse orada, ama uçurumun kenarından yuvarlanmak için son bir itmeye ihtiyacı var.

"Küçük tatlı amcığının yalanmaya, emilmeye ve gerilmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum... ve özlemini çektiğin o rahatlamayı birinin sana vermesini istediğini biliyorum. O yüzden bırak, küçük diken. İşte böyle. Aynen böyle."

"Oh, Tanrım-oh, Tanrım." Vücudu kasılıyor, ağzı açık kalıyor ve boşalırken başını göğsüme doğru çeviriyor.

Gözleri kapanırken ve dalga vücudunu sarsacak kadar şiddetli çarparken zevk uzuvlarını yıkarken bu en güzel manzara. Kot pantolonunu okşuyor ve ona usulca daha fazla kelime mırıldanıyorum, ona parmaklarına boşalırken ne kadar güzel görüldüğünü söylüyorum. Ve ona emmesini söylediğimde tereddüt bile etmiyor. Elini külotundan çıkarırken, orgazmın verdiği güçle hareketleri ağırlaşıyor.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu gör. Dölün ne kadar tatlı, sevgilim." Bu kızı sıkıca tutmaktan, ona gerçekten ne kadar iyi çığlık attırabileceğimi göstermekten başka bir şey yapmak istemiyorum. Ancak, o korkunç an çok yakında geldi. Bu oyunun sona ermesi gereken bir an, çünkü biz bu ormanın en derinlerinde saklanırken gidip yaptıklarımıza uzaktan yakından yakın bir şey arzulamaması gereken iki kişiyiz.

Göğsüme yaslanmasına izin veriyorum ve onun için kotunu düzeltiyorum. Beynimdeki onu öpmemi, ağzını alıp yatağa götürmemi ve tadının ne kadar tatlı olduğunu görmemi söyleyen her bir çığlık atan hücreyle savaşıyorum.

"Burada kalmak istemem garip mi?" Gömleğime sürtünüyor.

"Biliyorum, ama üşümeden içeri gir ve yatağa gir, tamam mı? Birazdan geleceğim."

Yalanı yutuyorum.

Kamyonetten inişini izlerken, ağır kirpiklerinin arasından bana küçük bir bakış attıktan sonra duraklıyor. Koyu renk gözleri yolcu tarafındaki pencerenin kalın camından bana bakıyor ve sonra keskin bir tıkırtıyla kapıyı kapatıyor.

Burada oturmuş, kamyonetimin ön koltuğunu dolduran şehvet ve uyarılmışlığının ağır kokusuyla çevrili bir şekilde onun içeri girmesini izliyorum. Peşinden koşmadığım için kendimi cezalandırarak, ilgilenmek zorunda kalacağım imkânsız sertlikteki sikimle koltuğumda oturuyorum. Tek başıma.

Çünkü bu gece onu takip etmeyeceğim, her bir parçam bunu istese bile.

BÖLÜM 15



I Bir randevuya hazırlanıyor olmam gerekiyordu.
Yatağın üzerinde üç güzel kıyafet var ve yine de tek
düşünebildiğim - beynimi kurcalayan takıntı - dün gece
amcamın kucağında sürtünürken kendimi boşalttığım
gerçeği. Tek odaklanabildiğim şey hafızamda kalan izler ve
onun kokusu.

Ben. Ağzının kulağıma sürtünme hissi.
*Kamyonetimde kendine dokunurken çok güzel
görünüyorsun.*

Tanrım, zihnimde tekrarlanan sözcükler, çakıllı sesinin
her daim var olan yankısı yüzünden kalçalarım birbirine
yapışıyor.

En kötüsü de, onun gelip başladığımız işi bitirmesini
umarak ve dua ederek uyanık kalmamdı. Küçük bir
parçam dışarıda içine girdiğimiz tehlikeli oyuna devam
etmemize izin vermeyeceğini bilse de. Parmaklarım
kamyonetin kapısının koluna kapandığı anda, gözlerim
onunkileri aramaya cesaret ettiğinde, büyüünün
bozulduğunu anladım.

Gece havasının serinliğiyle birlikte, kamyonun
kapısının sessizce kapanması o anı mühürledi ve kilitledi.

Hiçbir noktada yatak odasına yaklaşmadı. Sonunda içeri
girdiğini duydum ama kanepede kaldı. Beni yalnız bıraktı.

Daha önce çok küçük görünen bu yer, şimdi ufuksuz bir okyanus gibi etrafımda uzanıyordu.

Bu sabah kalktığımda çoktan gitmişti.

Arabamı kullanmamam konusunda yaptığımız kısa konuşmadan sonra, Crimson Ridge'e nasıl gideceğimden tam olarak emin değilim. Belki yakında geri döner? Nedense bundan şüpheliyim.

Kulağıma hırlayan, kalçalarımı sıkan ve vücudumun neyi arzuladığını bildiğini söyleyen amcamın gündeminde flört hayatımın özellikle üst sıralarda olduğunu sanmıyorum. Benim için kesinlikle sıfır umut var, o adamın etrafında bir su birikintisine dönüşmeme ihtimalim kesinlikle yok.

Bavulumu toplayıp yenilgiyi kabul edebilirim. Azgın Briar neredeyse istediğini elde ediyordu ama aramızdaki ilişkinin son derece garip bir hal almasına *n e d e n* oldu. Ona fazla mı yükledim? Dünyanın en büyük sik satıcısı mı oldum?

Yoksa bana sarılan ve hayatımın en yoğun orgazmı boyunca benimle konuşan adam aslında benden *daha fazlasını* mı istiyordu?

Bornozumu tutup beynimi toparlamaya çalışırken Hücreler, dışarıda tekerleklerin altında çakıl çıtırtıları duyuyorum. İşte o an geldi. Buraya adımını atacağı, kollarını o kocaman göğsünde kavuşturacağı ve bana hayatından defolup gitmemi söyleyeceği an bu, bundan eminim.

Ama onun yerine, kapı vuruluyor ve yumuşak ayak sesleri duyuyorum.

"Briar? Burada mısın? İyi misin?"

Kafamı yatak odasının kapısından dışarı uzattığımda elinde iki termos olan, ıslıl ıslıl parlayan Layla'yı görüyorum. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyor; soluk kot pantolonu, turkuaz kazağı ve dağınık bir topuz haline getirilmiş bakır bukleleriyle tam bir at kızı rüyası.

Onun beklenmedik gelişi karşısında beynimin kelimeleri bulması sonsuza kadar sürüyor.

"Kusura bakma, yarı giyinik sayılırım. Geleceğini bilmiyordum." Bu kızın yanında kendimi çöp gibi hissediyorum.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin; bir randevuya hazırlanmak için yardıma ihtiyacın olduğunu ve dağdan aşağıya bir gezintiye çıkabileceğini duydum." Bana doğru esneyerek yaklaşıyor, krema ile kahvenin ilahi aromasını bana sunuyor ve yatak odasına doğru ilerliyor. "Ooooooh, güzel kıyafetler. Hangisini düşünüyorsun?" Layla yatağın kenarına oturdu.

"Kahve için teşekkürler. Ama bir randevum olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerim ona dikildi. Haberler Crimson Ridge'de bu kadar hızlı yayılamaz, değil mi?

"Storm bu sabah erken saatlerde çiftliğe telsizle haber verdi. Bugün kasabaya götürülmen gerektiğini söyledi... ve Hayes adında bir çocuğun öğle yemeğinde biraz fazla eli açık davranmaya karar vermesi ihtimaline karşı yanımda bir silah getirmemden bahsetmiş olabilir." Layla'nın yeşil gözleri bir yudum alırken dans ediyor ve bana göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım. Yapmadı mı?"

"Ona zorba bir amca olmayı bırakmasını ve en iyi hayatını yaşamana izin vermesini söyledim."

Yüzümün, kamyonundaki olaylarla ilgili her kirli sırra ihanet etme isteğini gizlemek için şimdiye kadarki en büyük kahve yudumunu alarak ağzımı yakmayı göze almam gerekiyor.

"Peki, bu randevu için şirin-sıcak mı, kovboy-sıcak mı istiyorsun?"

Bu neredeyse kahvemi etrafa tükürmeme neden oluyor. "Layla." Azarladım.

"Ne var? Wes harika biri... Colt'a bunu söylediğimi söylemeyin çünkü bir dahaki sefere onu gördüğünde çiftliğin dışına gömebilir ama ben birinci sınıf bir kovboy örneğini gördüğümde takdir edebilirim."

"Bilmiyorum, sizce ne giymek en iyisi olur? Birdenbire çok heyecanlandım." Elimin topuğunu alnıma dayıyorum. "Layla... Ben bir randevuya ç ı k m a y a l ı ..." Sonsuza kadar. Hiç çıkmadım. Hiç çıkmadım çünkü

Berbat lanet olası ailem buna izin vermedi ve beni doğrudan Antoine'ın kollarına itti çünkü bu onların planlarına ve güç oyunlarına uyuyordu.

Önümde oturan muhteşem kadına şükürler olsun; benim telaşlı tavrımı anlayışla karşılıyor ve bana destek olmaktan başka bir şey hissettirmiyor.

O Şeytan Tepesi'nde yaşayan bir melek, bundan eminim.

"S o r u n değil. Harika bir iş çıkaracaksın ve belli ki tek kadınlı hype ekibiniz olmak için buradayım. Sen varsın. Ayrıca, zaten şehre inmem gerekiyordu ve senin de endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bildiğim kadarıyla Wes'e bakmak kolay olduğu gibi, o aynı zamanda gerçekten iyi bir adam."

"İyi olanların hepsinin alınması gerekmiyor muydu?" Burnumu kırıştırıyorum.

Layla kıkırdar. "Şey, karmaşık olmayacağını söylemedim..."

Hiçbir şey amcam için seve seve dizlerimin üzerine çökeceğim gerçeğinden daha karmaşık olamaz, bu yüzden bu konuda ona katılabilirim.

"Kahve ve öğle yemeği. Muhtemelen şirin ve sıcak bir şeyler almalıyım, değil mi?" Yatağın önünde durup, önceden belirlediğim seçenekleri gözden geçiriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Briar, bence ne giyersen giy, bizim Wes gözlerinde kocaman kovboy kalpleriyle sana bakacak... o yüzden içinde kendini iyi hissedeceğin bir şeyler giy. Sihrin geri kalanı kendiliğinden işe yarayacaktır."

"Bütün gün omzumda oturup egomu okşaman için seni kiralayabilir miyim?"

"Atlarla aynı hizaya gelmem gerekebilir. O muhtaç şeyler dikkatimi kilitledi." Elimden kahveyi almak için uzandı. "Tamam, hadi yapalım şunu. Ben oyumu bu sevimli karışıma veriyorum, şehirli kız."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Giydiğimde kendimi iyi hissedeceğimi bildiğim bir elbise. Uzun kollu ve tereyağı yumuşaklığında nervürlü bir malzemeye sahip, vücuda oturan jarse bir elbise.

yeni botlarım ve ceketimle eşleştirebilirim. Muhtemelen Crimson Ridge'deki küçük bir kafede öğle yemeği için fazla şık olacağım ama bugün üzerinde etki bırakmak istediğim tek bir adam varken neden umurumda olsun ki?

Dudaklarımı birbirine yuvarlayarak, beynimin beni bu kıyafetle görmesini gizlice umduğum başka bir kovboy olduğunu söylemeye karar veren küçük sürtük kısmını sessizce susturuyorum.

"Üzerimi değiştireyim, birazdan çıkarım. Rahatına bak."

"Beni kendine aşık edeceksin, değil mi Briar Lane?" Layla kıkırdayarak arkamdan sesleniyor.

Banyoya girip hazırlanmayı bitirdiğimde, onun kulübede ateşin sıcaklığına doğru ilerlediğini duyuyorum.

"Bu arada, sana başka bir randevu ayarladım bile..." Salondan sesleniyor. "En iyi arkadaşım Sage şehirde olacak. Ziyarete gelmek için uçuyor."

"Olay nedir?"

"Kendi halkla ilişkiler ve pazarlama markasını yeni kurdu... serbest çalışıyor... genel olarak bir baş belası ve dünyaya hükmediyor."

Layla bana küçüklüklerinden beri süren arkadaşlıklarının detaylarını, Sage'in şehirde ne kadar kalacağını anlatmaya devam ediyor ve genel olarak tüm bunları çok zahmetsiz bir şekilde dile getiriyor. Tamamen normal, sıradan ve iş bağlantıları ya da potansiyel müşterilerle ilgili önyargılı art niyetler içermeyen türden bir şey.

Bu sadece kız arkadaşların birbirini desteklemesi ve çok az tanıdığım bu kızın beni şimdiden bu tür bir kutlamanın parçası olmaya davet etmesi kalbimi sıkıştırıyor.

"O gece akşam yemeği için sen ve Storm'un bize katılması konusunda şimdiden söz veriyorum, tamam mı? Belki Wes de gelebilir... eğer bugün iyi anlaşırsanız."

Makyaj masasının üzerindeki aynada yansımama bakarak sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. İçim de bir burkulma var çünkü Layla kesinlikle haklı olsa da, bugün işler yolunda giderse, onunla ve arkadaşıyla yemeğe çıkma ihtimalim var, o da benimle gelecek.

Ama elbiseyi çekiştirip kumaşı düzeltirken midem bulanıyor. İçimden bir ses, arkadaşlarımla dışarıda geçireceğim bir akşamda yanımda sadece bir erkek olmasını istediğimi söylüyor.

Ve arzulamamam gereken adam.



"İYİ GÖRÜNDÜĞÜME EMİN MISIN?" Layla'ya kulübeden ayrıldığımızdan beri onuncu kez soruyorum. Kamyoneti park ediyor ve çantasını arka koltuktan çıkarıyor.

"Eğer siz yemek siparişi verene kadar o adam çiftliğinde ikiniz için bir arsa ve ev planlamamışsa çok şaşırrım." Yüzüm solmuş olmalı çünkü başını sallayıp bana gülüyor. "Şaka yapıyorum, Briar."

"Hiç komik değil."

"Öğle yemeğinde 'kovboy arayışı ve evlilik teklifi' konusunda *hayır* diyorsunuz sanırım?"

"Layla." Başımı sallıyorum ve inliyorum. Bana gülüyor, yeşil gözleri parlıyor.

"Tamam, halletmem gereken bir sürü iş var, en az birkaç saatimi alır. Numaram sende var, *beni buradan çıkarmam* için acil bir telefon çağrısına ihtiyacın olursa mesaj atabilirsin."

Bu beni bir gülümsemeye itti. "At acil durumu mu?"

"İstediğiniz kadar yaratıcı olabilirim. İhtiyacınız varsa bana birden ona kadar bir sayı verin, böylece ne kadar aşırıya kaçacağımı bilirim."

acil bir durum yaratmam gerekiyor. Bir, ani bir migrenim varmış gibi; on ise tüm Peak yanıyor demektir."

"Neden avuçlarım terliyor gibi hissediyorum?" Ellerimi sallıyorum. Beş dakika içinde olmam gereken kafeye bakarken sinirlerim kan dolaşımda ateş gibi yanıyor.

"İyi olacaksın." Layla anahtarlarla oynuyor ve bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Sadece... buranın küçük bir kasaba olduğunu unutma, tamam mı? Yerel söylentiler ve dedikodular... bilirsin işte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Wes amcanı tanıyor ama buradaki bazı yerlilerden Storm hakkında duyabileceğin her şeye inanma. Özellikle de senin onun yeğeni olduğunu öğrendiklerinde."

Yüzümde dünyanın en şaşkın ifadesi belirmiş olmalı. Randevu öncesi moral konuşması için beklediğim şey bu değildi. Amcamın belli ki kadınlardan epeyce ilgi gördüğünden mi bahsediyordu? Dün geceki garson kızdan ve ikisi arasında her ne oluyorsa ondan mı bahsediyor? Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor, çünkü ben kesinlikle onun kucağına atlayıp her tarafına sürtünmekte hızlı davrandım ve aramızdaki şeylerin bu kadar ileri gitmesini engellemek için onun tarafından hiçbir çaba gösterilmedi.

"Tanrım, beni görmezden gel. Sadece... Stôrmand Lane yerel bir şöhret ve sadece rodeo başarılarıyla değil. Bu kasabada onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmeyen ama gerçekleri bilmeden hemen sonuca varmak isteyen insanlar tarafından hazırlıksız yakalanmanızı istemedim."

İkimiz de kamyonundan inmek için hareket etmeye başladığımızda kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Saati kontrol ettiğim ve Wes'in beni ayağa kaldırmayacağını teyit ettiğim telefonum elimde ve kapıyı arkamdan kapattığımda aynı anda çalmaya başlıyor.

İnanılır gibi değil. Aptal başparmağım yanlışlıkla cevap düğmesine basıyor.

Layla bana el sallıyor ve başparmağını omzuna atarak yakında görüşeceğimizi ve iyi şanslar diliyor ve caddede gözden kayboluyor.

"Briar? Sakın kapatma. Lütfen bebeğim." Bir daha asla duymak istemediğim o ses yalvarıyor.

Kendimi toparlayarak ve başımın üzerindeki bulutlu gökyüzüne bakarak telefonu kulağıma götürüyorum.

"Ne istiyorsun?" En azından randevu için son derece yakışıklı bir adamla buluşmam gereken kafenin hemen dışında duruyorum ve bu bana yeterince güven veriyor, en azından telefonda iki dakika boyunca eski dangalak sevgilimle başa çıkabileceğimi hissettirecek kadar iyi.

"Tanrı'ya şükür iyisin." Antoine'ın sahte kaygısı kulağa boş geliyor.

"İyi olup olmadığım umurunda bile değil. Bunu ikimiz de biliyoruz, Antoine. Benimle iletişim kurmaya çalışmayı bırak."

"Briar, lütfen, ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin."

"Gerçekten mi? Üzgün müsün? Bu saçmalığın kokusunu bile alabiliyorum.
buradan."

"Eve dönmen için ne gerekiyor?"

İçimden soğuk bir kahkaha yükseliyor ve telefonu kulağımdan çekip şaşkınlıkla ekrana bakıyorum.

"Briar... bebeğim... hala orada mısın..." Sesi, acınası sızlanmaları kadar tiz çıkıyor.

"Hayır. Bu telefonu kapatıyorum ve bir daha benimle iletişime geçmeye çalışmanı istemiyorum. İşimiz bitti." Ellerim titriyor olabilir ama sesimi sert ve alçak tutuyorum. Etrafta başka kimse yok ama yine de buranın küçük bir kasaba olduğunun farkındayım, büyük bir şehirde günün ortasında ve kaldırımın ortasında yabancılar arasında telefonda her türlü rastgele tartışmaya kulak misafiri olmanın aksine, bu tür şeyler muhtemelen burada olmaz.

Tüm şehirde haber olacak kadar kargaşaya neden olmadan olmaz.

"Crisp de çok endişeli. Sizinle temas kurmaya çalışıyor."

"Tanrım, durabilir misin? Nefesini boşa harcama, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Seni önemsiyoruz."

"Evet, çok fazla ilgi. Taşakların sekreterinin içindeyken beni düşünüyor muydun? Ofiste masanın altında sana sakso çekerken bizi mi düşünüyordun?" Telefona tısladım. Onun mesai sonrası istismarları hakkında öğrendiğim her şeyin öfkesi boğazımın arkasını yakıp kavuruyor.

Ama bu pislik için ağlamayı reddediyorum. Onun yalanları ve saçmalıkları yüzünden makyajımı ve günümü mahvetmeyi reddediyorum.

"Hadi bebeğim. Nasıl olduğunu bilirsin." Arka planda bir şeyleri karıştırıyor. Kağıtlar ya da dosyalar. Belki de zaten olmayan ahlakını bir kenara itiyordur. "Ailelerimiz arasındaki anlaşmayı biliyordun. Her şeyin bir peri masalı gibi olmayacağını biliyordun ama birlikte iyi olabiliriz. Sen bir Lane'sin, ben bir Montgomery. Bizim gibi insanlar için farklı beklentiler var."

Oh, onu çok sikeyim.

O ve kız kardeşim gaz verme ve manipülasyon konusunda doktora yapabilirler.

"Ülkenin her yerinde özel dedektifler tuttuğumu biliyorsun. Telefonlarıma çıkmamaya devam edersen, seni aramak için elimdeki tüm tazıları göndermek zorunda kalacağım. Tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda kalmak istiyor musun gerçekten?"

"Bitti mi?" Derin bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sessiz sokağın sesleri kulaklarımı dolduruyor. Bir yerlerden hafif bir müzik sesi geliyor ve bir grup kadının kafeden çıkarken yaptıkları konuşmaları duyuyorum.

"Neredesin? Seni almak için uçacağım. Sadece eve gel, Briar."

Bu sözler omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Orası benim evim değil. Antoine ve kız kardeşim en kötüler.

ve geri dönmeye hiç niyetim yok. "Aslında kahveye geç kaldım, gitmeliyim."

Telefonu kapattım ve sessize aldım.

Bir randevuya çıkıyorum ve bana kalırsa Antoine Montgomery ve Crispin Lane isimleri dikiz aynamda toz olabilir.

BÖLÜM 16

Storm



I Ceketimi çıkarıp yanımdaki bankın üzerine atıyorum. Elimi şapkama uzatıp onu çıkarıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek şapkamın koltuğun üzerine oturmasına izin veriyorum.

Yanımdaki boş alan da.

Bugün lanet bir gün oldu.

Günün yarısını Beau ile telefonda görüntülü konuşarak, yeni çiftlik girişimini düzeltmek için ne yapılması gerektiğini bulmaya çalışarak geçirdim, o ise beyaz boyanın beş farklı tonu ve hala tamamlanması gereken tadilatlarla uğraştı. Günümün diğer yarısı ise Briar'ın saatlerdir Westin Hayes'in kamyonetinde dolaştığına kendimi ikna etmekle geçti.

Ya da daha kötüsü, ona bindiğini.

Aman Tanrım.

Oturmuş, kıcıımı içeri sokacak enerjiyi toplarken, kamyonunda takılı olan telsizim çalışıyor. Devil's Peak'in izolasyonunda yaşamayı seçen bizler için bir iletişim biçimi olarak hepimizde var ve bu çağrının ya Colton Wilder'dan ya da Şerif Hayes'ten geleceğine para yatırabilirim.

"Stôrmand." Colt'un tanıdık homurtusu kamyonetimi dolduruyor.

"Siktir git. Beni ne zaman rahat bırakacaksın?"

Kıkırdıyor. Layla'nın hayatına girmesinden sonra o göt heriften bu kadar sık duyacağımı düşünmemiştim.

"Ne kadar çok sevdiğini bildiğim halde... beni suçlayabilir misin?"

"Beni arayıp sohbet etme fırsatı bulduğuna göre bugünlerde çok fazla vaktin var gibi görünüyor. Bütün gece benimle telefonda dedikodu yapmak ister misin, günüşiğim?"

"Tanrım." Sesindeki ürpertiye duyabiliyorum ve kendi kendime sırtımdan kendimi alamıyorum.

"O zaman çıkar ağzındaki baklayı, yaşlı dostum." "Aynı yaştayız."

"Son baktığımda benden en az bir ya da iki yıl öndeydin.

O yüzden galibiyeti ve tokayı alacağım, teşekkürler."

Hat bir anlığına çatırdıyor ve onun elini yüzünde ovuşturduğunu hayal edebiliyorum.

"Her ne kadar sorduğuma pişman olacaktım gibi hissetsem de, o çirkin kışını yarın buraya getirip bizimle birlikte eyerleyebilir misin?" Bir duraksamadan sonra radyo tekrar açılır. "Kar tahmini temiz."

Bu dağda, hava durumuna göre plan yapmak için çok zaman harcıyoruz, özellikle de yılın bu zamanlarında ve Bahar güzel yüzünü gösteriyor olsa da, koşullar hala bir anda değişebilir ve çok hızlı bir şekilde tehlikeli hale gelebilir.

"Yollar iyi görünüyor, bir sorun olmamalı." Kar, buz ve kışın son telaşıyla birlikte gelen diğer tüm lanet olası komplikasyonların yanı sıra kaya düşmesi riski de var. Şerif, dağı mümkün olan en kısa sürede yeniden açmak için canla başla çalışan ekibiyle işi sıkı tutsa da, her zaman bir şeyler çok hızlı bir şekilde ters gider.

Burayı asla hafife alamazsınız. Sanırım burayı sevmemin bir nedeni de bu. Vahşi doğada yaşamak bir meydan okumadır.

"Yeğenin de mi geliyor? Briar'ı bir ata bindir ve ona gerçek bir binicilik göster."

Boğazım düğümleniyor. Colt'un kız arkadaşına takıntılı olduğunu çok iyi biliyorum. Yine de, başka bir adamın onun adını anması?

Kahretsin, onun söz konusu olduğu yerde bu boku bir araya getirmeliyim.

Yumruğumu telsiz ahizesinin etrafında sıkarak kaşlarımı çimdikliyorum. "Evet. Orada olacak."

Onu yalnız bırakma fikrinden, tüm gün Kayce ve onun altın çocuk cazibesinin etrafında olması fikrinden daha çok nefret ediyorum. Sanırım onu bir atın üzerinde görmek ve onun aptal şakalarına gülmek katlanmam gereken bir gerçek.

"Sığırların etrafında olacak kadar kendine güvenmiyor." Aniden söze girdim.

"Elbette. Layla hızlı öğrendiğini söyledi."

Tanrım, bir anda dün geceye geri döndüm ve yeğenimi eğitmek söz konusu olduğunda zihnimi meşgul eden her türlü *yanlış* şey tekrarlandı.

"İyi misin?" Colt söylüyor. Bir şey söylemiş olmalı ve ben bunu tamamen kaçırdım çünkü yemin ederim onun uyarılma kokusunu tekrar algılayabiliyorum ve sikim iyice dikkat kesiliyor.

Colton Wilder ile radyodayım ve sikim kotumun içinde kalınlaşıyor ve hayatımı sikeyim, bu konuşmayı bitirmem gerekiyor.

"Evet, gitmeliyim." Kelimeleri ısırarak söylüyorum. "Sabah orada ol."

"Anladım."

Ahizeyi tekrar yuvasına öyle bir fırlatıyorum ki neredeyse çatlayacak.

Başımı koltuğa yaslayıp iki elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Dün gece bir hataydı. O zamanlar gerçekten iyi bir hataydı, ama düşüncesizce davrandım ve düşünmediğimden başka ne düşündüğümü bilmiyorum ve çoğunlukla onun bugün bir randevuya çıkma fikrinden nefret ediyordum.

Yani evet, Westin gibi bir adamın Briar'la açıkça yaşayabileceklerini kışkandığım için aramızda olmaması gereken bir fanteziye kapılmış olabilirim.

Belki de hastalıklı bir yanımdır, onun büyüleyici çiftlik hikâyelerini dinlemek yerine dikkatinin dağılacığından ve dün gece ne yaptığımızı düşüneneğinden emin olmak istiyordu.

Belki de hayatımda yaşadığım tüm bu saçmalıkları hak eden sefil, yaşlı bir piçim. Yalnız kalmayı hak eden.

Ama lanet olsun, bütün gün onu aklımdan çıkaramadım ve bitiremeyeceğim bir şeye başladığım için kendime kızgıyım.

Briar benim değil.

Öyle olmalı ama bu imkansız.

Onun kadar güzel ve zeki bir kızın, dış dünyaya göre öz amcası olan bir adam için geleceğini bir kenara atmasına imkân yok. Evlat edinme ya da birbirimizi çok az tanımamız gibi detaylar kimsenin umurunda değil.

Manşetler sadece skandalları sever ve benim adım daha önce de bir kez çok fazla saçmalığa karışmıştı. Erik'in bu bok fırtınasını ortadan kaldırmak ve kimse bir şey duymadan iz bırakmadan ortadan kaybolmak için medya bağlantılarındaki her şeyi aldı, kendi evlatlık kardeşini önemseydiği için değil, hepsi Lane Enterprises adını korumak için.

Yine de söylentiler ortalıkta dolaşmaya devam ediyor. Küçük kasabalar hala konuşuyor.

Lane soyadını içeren başka bir aile skandalının kokusunu almak yeterli olacak ve her şey sona erecekti.

Felaket. İtibarım umurumda değil; insanların Stôrmand Lane hakkında ne söyledikleri umurumda değil, zaten en kötüsünü söylemişler ve varsaymışlar.

Benim umursadığım şey, tek bir bakışıyla tüm ruhumu eritme gücüne sahip, yumuşak kestane rengi gözleri olan kız.

Onu çok fazla önemsiyorum ve bunu kapatamıyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kucağında duran kanıtlara bakıyorum.

Onu düşündüğüm için sikim kotumun ön tarafına sertçe bastırıyor. Dün gece fazla tecrübesi olmadığını itiraf ettiğinde sesindeki nefes nefese kalmışlık - ikimiz de araba kullanmayı öğrenmekten bahsetmediğini biliyorduk. Sonra, dişlerinin alt dudağının dolgunluğunu yakaladığı ve ardından başının omzuma doğru düştüğü o an.

İşte o an, işimin bittiğini anladığım andı.

Sikime bakarken göt deliğim zonkluyor, gittikçe artan baskıdan kurtulmak için çaresizce çırpınıyor. Ağır bir iç çekiyorum ve etrafıma suçluluk dolu bir bakış atarak -her ne kadar hiçbir yerin ortasında kendi evimin önüne park etmiş olsam da- kalçalarımı kaldırıp kemerimi çözüyorum. Düğmeye fiske vurup fermuarımı indirirken utanç ve aciliyet çarpışıyor ve külotumu olması gereken şey için yeterince aşağı ittiğimde uzunluğumun karnıma doğru sallanmasına izin veriyorum. Lanet olası pis beynim, bu kıza duyduğum saplantıyla hemen şimdi başa çıkmamı istiyor.

Bu çok tanıdık bir sahne. Daha dün gece, tam da bu noktada park etmiş otururken, aletimi yumruklarken ve kendime mastürbasyon yaparken saklanmıştı. Belli ki bu dürtülerimi tatmin etmeye yetmemişti. Gideremediğim ve açıklayamadığım bir ihtiyaç var ve küçük güzel yeğenimi düşünmeyi bırakmaya çalıştıkça daha da kötüleşiyor.

Bir hırıltıyla avucuma tükürdüm. Parmaklarım uzunluğumun etrafını sararken ve kökten uca doğru okşamaya başladığımda, taşaklarım zaten sıcak ve sıkı, yukarı çekilmiş ve kesinlikle iki kez bakmamam gereken biri hakkında başka bir fantezi turu için hazır.

Doğruca cehenneme.

Çünkü dün geceden kalan tüm hisler bir anda sel olup akıyor, sanki tekrar oradaymışım gibi. Ama bu sefer ellerim özgürce geziniyor. Kucağımda sürtünen güzel kız nefes nefese ona dokunmam, onu becermem için yalvarıyor. Ve ben hayır diyecek kadar iyi bir adam olmadığımı eminim.

İhtiyacı olan şeyden mahrum kalacaksa olmaz.

İğrenç hayal gücümde, kot pantolonunun düğmelerini açıp elimi önden aşağı kaydırırken Briar kıvranıyor ve tatlı küçük amının ne kadar yumuşak ve sırlıslıkla olduğunu keşfediyor.

Lütfen, Storm Amca.

O hışırtılı, boğucu sesiyle bana kibarca yalvarıyor. Ve tek bir parmağımı onun sıkı, ıslak sıcağına sokmak için hiçbir şey gerekmiyor. Gözlerimi kapatıp daha sert çekerken yumruğum aletimin etrafında sıkılaşıyor. O kadar canlı ki içimden lanetler yağıyor, inlemelerini duyabiliyor, kıvranışını ve bana boyun eğişini hissedebiliyorum. Onu tam burada, kamyonetimde parmaklarken amcığı çırpınıyor.

Seni tatmama izin ver.

İnliyor ve çok nazikçe soruyor. Bırakıyorum ve Briar iyi bir kız, üzerime diz çöküyor, beni yutuyor ve içimden çıkan ses gırtlaktan geliyor.

Omuriliğimin tabanında ısı oluşuyor. Ağzının ıslaklığını ve sıcaklığını hissediyorum. Dudaklarının pelüş kayganlığı yumruğumun her hareketini taklit ediyor ve boğazının ucumun etrafında kapandığını hayal ettiğim an taşaklarım geriliyor ve karnım sıkışıyor.

Boşalmanın her utanç verici pompasını hissederken, sperm fişkırıyor, yumruğumu kaplıyor. Kulaklarımda gümbürdeyen nabız, hissi kovalarken ve düzensiz nefeslerle boğuşurken kalçalarımın sallanmasıyla aynı anda geliyor.

Vücudumdaki tüm kan aletimde ve her düşüncem o. Sanki onun kokusunu bile alabiliyorum, beni temizlemek için dilini boyum boyunca gezdirirken zevkle inlediğini duyabiliyorum.

O benim mükemmel yasak fantezim. Lanet olsun, doğru düzgün göremiyorum.

Her şeyi berbat ettim ve kendimi toparlamam birkaç dakika daha sürdü. Aletime ve yaptığım yapışkan pisliğe bakıyorum ve kendimi temizlemek için tişörtümü başımın üzerinden çekmek zorunda kalıyorum.

Kesinlikle açıklayamayacağım bir durumla burada yakalanma tehdidi beni harekete geçirmeye yetiyor. Kapıyı arkamdan çarparak düş almak için doğruca içeri giriyorum. Sanki üzerime kaynar sıcak su dökmek günahlarımı affettirecekmiş gibi.

Kurulandıktan ve havluyu saçlarımın üzerinde ovaladıktan sonra, kulak kesildim ve ben buradayken Briar'ın geri döndüğüne dair herhangi bir belirti olup olmadığını dinledim.

Olmasını istiyor muyum?

Bu kapıdan çıkıp onu sağ salım geri dönmüş ve bir pislik onu kamyonetinde hissetmiş gibi görünmeden bulmak istiyor muyum? Yoksa dışarı çıkıp her şeyi sessiz, bu dağda tek başıma olduğum zamanki gibi mi bulmak istiyorum? Briar'dan ve onun tatlılığından ve bağımlısı olduğum kıvılcımından önce beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıp her şeyi alt üst etmeden önce.

Bir çift eşofman ve temiz bir tişört giydikten sonra kulübeyi boş bulmak için dışarı çıkıyorum.

Gözlerim hemen mikrodalga fırının üzerindeki saate kayıyor. Geç değil ama Tanrım, randevusu öğle yemeğindeydi ve saat neredeyse akşam yedi. Layla'nın ona göz kulak olması gerekiyordu ve Crimson Ridge'de siki olan herkesi ondan uzak durmakla tehdit etme planlarımı tekrar gözden geçirmem gerektiğini hissetmeye başlıyorum.

Wes ve onun mükemmel büyüleyici gülümsemesinden başlayarak.

Birkaç dişi olmasa çok daha az çekici görünürdü.

Tam telsizi elime alıp bir ağrı yapsam mı diye düşünürken, farların sesi kulübenin içinde yankılanıyor. Bir kamyon motoru ve çıtırdayan çakıllar, Briar'ı dağa geri getiren her kimse onun geldiğini haber veriyor. Pencereden dışarı bakıp kapıdaki tanıdık *Devil's Peak Ranch* logosunu gördüğümde göğsümdeki gerginlik hafifliyor - Colt'un kamyonu benimkinin yanına yanaşıyor, üzerinde

Layla direksiyonda.

Başımı eğdim ve akşam yemeği için ısıtmak üzere yemek artıklarını çıkarmakla meşgul oldum. melmiş, buzdolabına yığılmış Tupperware'leri yeniden dzenliyordum ki n kapı arkamdan tık diye kapandı.

"Oh, hey." Briar'ın sesi mutlu geliyor. Sesinde bir hafiflik var. "Günün nasıl geçti?"

Doğrulup arkamı dönüyorum ve beni karşılayan manzara dünyanın en iyi ve en kötü şeyi. Çantasını kapının arkasındaki kancaya asmak için uzanıyor ve sırtı dönükken, o an bana açıkça bakmak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Kalçalarını ve poposunu saran elbisesi çok yumuşak görünen bir kumaştan yapılmış, zengin bir kakao tonu tenine sıkıca yapışmış. Koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde tepeden düğümlemiş. Hay sikeyim. Gözlerim her yere sıçrıyor, burada ilk gün aldığı kovboy çizmelerine kadar, pürüzsüz teninin küçük bir parçasını, dizlerinin altındaki çıplak bacaklarının bir anlık görüntüsünü ortaya çıkartıyor.

İşin en kötü yanı, belki de en iyi yanı, böyle bir kıyafet giymiş olması ve ceketimi omuzlarına asmış olması.

Bugün benim ceketimi giyerek bir randevuya çıktı ve bu, bastırmak için elimden geleni yaptığım tüm vahşi ve sahiplenici hisleri tetikledi.

Briar dönüyor ve paltosundan sıyrılırken yüzünü aydınlatan gülümseme her şeyi anlatıyor. Elbisenin kıvrımlarına nasıl oturduğunu gösteren bir hareket. Vücuduna bir eldiven gibi oturuyor ve o kadar güzel görünüyor ki Wes'in yarım saniye içinde ona aşık olmaması mümkün değil.

Kapları mutfak tezgâhının üzerine bırakırken, kan hücumu kulaklarıma çarpıyor. Aramızdaki her duruma kızgınlığım ve zihnimi bulandıran da bu. Beni canlı canlı yiyen bu şeyi yenmeye çalışmak yerine, küçük, öfke dolu kıskançlık dalgasına teslim oluyorum.

Paltomu ve botlarımı giyiyorum, anahtarlarımı ve telefonumu elime alıyorum, diğer elim gözümü kırpmadan kapının koluna gidiyor. Dönüp ona doğru düzgün bakmadan -çünkü bu kızın ne kadar büyüleyici görüldüğünü bir saniye daha görmeye tahammül edemiyorum- kulübeden bir kasırga gibi fırlayıp çıkıyorum.

Ve bu kızın benden nefret etmesi için elimden geleni yapmaya çalıştığımdan, kapıyı çarpıp çıkarken ağzı açık beni izlerken söylediğim sözler bir hırıltı, bir havlamaya dönüşüyor.

"Bekleme, sevgilim."

BÖLÜM 17



Bana her şeyi anlat.

L Instagram gelen kutumda Ayla'nın mesajı belirdi. Kanepede uzanmış, amcamın eski rodeo görüntülerini izliyor ve genel olarak kendimi bir tam bir karmaşa.

Eve dönerken sorularımdan kaçmakta çok iyiydin.

Konuşmayı kendimden uzaklaştırma sanatında ustayımdır.

Benimle, çiftlikle ve atlarla ilgili elli soruluk oyunun çok hoştu.

Bunu anladın, değil mi?

Şimdi dökülme zamanı, şehir kızı.

Eminim randevum hakkında konuşmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır.

Uh oh.

Bu pek umut verici değil.

Eyerler ve deri bakımı hakkında beni sorguya çekmek istemene şaşmamalı.

Bugünkü olayların bir hikayesi var gibi
görünüyor.

İyi biriydi.

Ama...

Sanırım sürekli amcam hakkında konuşmak istemesi
biraz ruh halimi bozdu.

Ouch.

Westin, seni aptal.

Muhtemelen bunun buzları eritmek için bir yol
olduğunu düşündü.

Aslında, onunla bir bira içip 'rodeo' konuşmayı tercih
ediyorsa, ikisine bir araya gelmelerini söylemem
gerektiğini hissettim.

Bahse girerim o salak çok gergindi.

Sana ikinci kez çıkma teklif etti mi?

Ona bir şans daha vermeyi düşünüyor
musun?

Söyledi, ama müsait olduğumda ona haber vermem
gerektiğini söyledim.

Bilmiyorum... belki tekrar deneyebilirim?

Sinirlerim beni ele geçirdi ve ben de sorunun bir
parçasıymışım gibi hissediyorum.

Daha önce hiç doğru düzgün bir randevuya
çıkamıştım ve kendimi çok kaptırmışım gibi
hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, en iyi formumda değildim.
Benim dağınıklığımın daha iyisini hak ediyor.

Bize bir masa bulmak için içeri girdiğimde kulaklarımda
cınlayan eski sevgilimden gelen telefon ve tehditler
sayesinde tamamen keyifsiz olduğum gerçeğini
görmezden gezelim. En başta kesinlikle düşünmemem
gereken tamamen yasadışı diğer düşüncelerden
bahsetmiyorum bile...

Affedersiniz, bunların hiçbiri değil, siz bir
KAÇAK'sınız.

Ayrıca, Wes'in Storm'u kahve içmeye götürmek yerine daha iyi bir şansı olsa bile, eminim ki Üç kardeş gibi bir şey.

Hayes ailesinin çiftliğinde keşfedilecek daha çok şey var, eğer bu kotların görünüşünü seviyorsanız, tabiri caizse *göz kırpma yüzü*

BİRAZ DAHA SOHBET EDİYORUZ, Layla bana gitmesi gerektiğini söylemeden önce sohbeti dövmeli bir boğa binicisi ya da onun kovboy arkadaşlarından ziyade atlara ve Devil's Peak'in tepesindeki hayatına yönlendirmeye çalışıyorum.

Her zamanki gibi kendi düşüncelerimle ve ateşin çıtırtısıyla baş başa kaldım. Bir şey izlemek ya da bir film bulmak için televizyonu açmayı bile denemedim, sadece rahatsız olamıyorum. Belki dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı, kitap okuyabilirdim.

Bunun yerine, kendimi telefonumda belirli bir rodeo profesyonelinin kliplerini suçluluk duygusuyla tekrar tekrar izlerken, Instagram'daki tüm eski paylaşımlarına göz atarken, ekranda bulduğum ayrıntılara bakıp dudakımı ısırduğım her saniye içimdeki dolambaçlı gerilimin daha da arttığını hissederken buluyorum.

Arena ve çevresindeki etkinliklere hazırlanırken birinin bir araya getirdiği özel bir ağır çekim montajı var. Isınmadan bileğine ve ön koluna bant yapıştırmaya kadar her şeyi gösteriyor ve ben bunu utanç verici sayıda kez döngü halinde izledim. Şapkalar. Şapka. Sponsor logolarıyla kaplı yelek. Kendisi burada değilken bile varlığı bu kulübeyi dolduran adamın çalımları.

Burada yanlış düşünme çukurumda otururken kafamı kurcalayan bir şey var: Yarışmayı aniden bıraktı ama neden bıraktığına dair bir açıklama yapılmadı. Yarışma turunda herhangi bir sakatlık ya da önemli bir sorun bildirilmedi. Bir gün, görünüşe göre her yerdeydi ve ertesi gün, artık rodeo pistinde hiçbir etkinliğe katılmadı. Belki de kariyerini sona erdiren bir sakatlık geçirdi ve sessizce emekli olmayı seçti?

Yine de, bu adam hakkında bildiklerime göre, gittiği her yerde kesinlikle dikkat çekiyor.

Tanrım. Nerede olduğunu, ne yaptığını ya da en kötüsü *kiminle* yapıyor olabileceğini bilmemekten gerçekten nefret ediyorum.

Kamyonetinin ön koltuğunda kucağında otururken kaç kıza daha ders verdi? Luce dudak parlatıcısını böyle mi kaybetti?

Ugh. Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyorum ve burada ateşten, yaramazlık yapan hormonlarımdan ve aşırı aktif hayal gücümünden başka bir şey olmadan oturmanın iyi bir şey olmayacağına karar veriyorum.

Kendimi yatak odasına atarken, kabinin dışından tanıdık bir ses gelince midem bulanıyor. Bir motorun gürleyen uğultusu yükseliyor ve kesiliyor, ardından kapının ağır gümbürtüsü kapanıyor. Bundan sonrasında nasıl başa çıkacağımızı bilmediğim kısım burası. Dün gece bu yatakta uyumadı ve bana bir bakış atıp kaşlarını çattıktan sonra kendini kapıdan dışarı atmasına bakılırsa, bu gece de uyuyacağından şüpheliyim.

İşler garip olsa bile, kanepenin vücudunu mahvetmediğini iddia etmesinden bıktım. Eğer yetişkin gibi davranıp yatağımızı paylaşamıyorsak, bundan sonra salonda uyuyan ben olacağım.

Yatak odasında amaçsızca oyalanıyorum, ayak sesleri koridorda yaklaşmadan önce onun içeri girip mutfığa vurmasını dinliyorum. Buraya gelmeyecektir. Tuvaleti kullanma niyetiyle geldiğinden eminim, bu yüzden onu köşeye sıkıştırmak için uygun zamanı seçiyorum.

Tam yanından geçmek üzereyken, açık kapı çerçevesinden içeri adım atıyorum ve kendimi tam onun yoluna koyuyorum.

"Bilirsiniz, çoğu zaman düzenli konuşmalar iki yönlüdür, tıpkı size gününüzü sorduğumda gerçekten cevap vermeniz gibi."

Delici mavi gözler bana bakıyor. Tanrım, ona bakmak o kadar güzel ki, bu hiç adil değil. Her zaman

Bu şekilde yaklaştığımda, onu tamamen içine almak için başımı eğmem gerekiyor ve bu bana boynundaki mürekkebi ön sıradan izleme imkanı veriyor.

Artık tamamen farkına vardığım günahkâr derecede ateşli dövmeleer göğsünden aşağıya, kolları boyunca uzanıyor ve daha fazlası sırtına da dağılmış durumda. Hayatından çok merak ettiğim ama sormaya cesaret edersem kendimi aptal gibi hissedeceğim hikâyelerden oluşan bir goblen.

"Gerçekten de karanlık çöktükten sonra kendini buluyorsun, değil mi küçük diken?" Sert sesi fazlasıyla çekici.

"Şimdi benden kaçmayı mı planlıyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek o soğuk bakışlarıyla beni inceliyor. "Yapacak işlerim vardı ve ayrıca biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Neden? Çiftlik işinde sana yardım edeceğimi sanıyordum." En azından benimle konuşuyor ama koridorun kasvetinde aramızda kalın bir gerilim örtüsü var.

"Bugün benimle çalışmak yerine *randevuna* gitmekle meşgul olacağını tahmin etmiştim." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor ve sanki bu kelime onu kişisel olarak rencide etmiş gibi hırlıyor. Bu adam konuşabiliyor. Gri eşofman altı ve tüm kaslarını saran beyaz tişörtüyle etrafta vals yapıyor. Az önce nerede olduğunu düşününce boynum diken diken oluyor.

"Bu yüzden mi bütün gün beni görmezden geldin? Ne olmuş sana? Bu gece yine Luce muydu? Kamyonetinin zemininde kayıp bir dudak parlatıcısı daha mı arıyordu?"

Bu onu kıkırdatıyor, ama dostça bir şekilde değil. Kalpsiz, duygusuz bir ses. Tam bir pislik gibi davranıyor ve elim hala tuttuğum telefonun etrafında sıkılaşıyor. Aklımın bir köşesinde onunla kafasına vurmak var.

"Sana ne ki? Küçük randevun nasıldı? Elini tuttu mu, sana hanımefendi dedi mi ve mükemmel, kibar, küçük kasaba kovboyunun ıslak rüyası oldu mu?"

Küçümseyici sözlerine öfkeleniyorum. Dün gece hiçbir şey olmamış ya da yaşanmamış gibi davranmaya nasıl cüret eder?

Bugün benden uzak dur ve beni görmezden gel, çünkü belli ki kahve içmeye gitmemle ilgili bir sorunu var.

Oraya güvenli bir şekilde gidip gelebilmem için ayarlamaları yapan o olmasına rağmen. En başta Layla'yla irtibata geçen oydu. Onun yardımı olmasaydı, bu dağda mahsur kalacaktım ve cevap vermek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor.

İşte o zaman benimle alay eden ve bana ters ters bakan adam dikkatini çeken bir şey fark ediyor. Başını yana eğiyor, mavi gözlerini elimdeki telefona dikeyyor. Ne olduğunu anlayamadan, dövmele iri bir el uzanıyor ve telefonu avucumdan çekip alıyor.

Midem yere düşüyor. Aman Tanrım.

Olamaz.

Lütfen o ekranda duraklatılan şeye bakmayın.

Geri almak için kolunu tırmalamaya çalışıyorum ama bu adam kemikli bir köpek gibi ve beni iterek yatak odasına doğru ilerliyor.

Çelik gibi gözler benimkilere kayıyor, ısıltılı ve daha önce hiç yaşamadığım kadar tedirgin edici.

Yatağın kenarına çöktüğünde, telefonum büyük avucunun içindeyken, oynat düğmesine basıyor ve kayıttaki spiker kirli küçük sırrımı kalabalığa ifşa ederken ses şeytani bir kükreme gibi odaya yayılıyor... ve ayrıca bana tamamen okunamaz bir ifade veren adam.

Bayanlar ve baylar, Stôrmand 'Storm' Lane'i alkışlayın.

BÖLÜM 18



I Yerimde kıpırdanıyorum.

Bu dağın yamacı ve kulübe dev bir obruk açıp beni canlı canlı yutar mı, çünkü amcam telefonumu inanılmaz büyüklükteki elleriyle tutuyor ve ekranda aşkımın, saplantımın, bu tür sağlıksız bir şeye ne dersiniz deyin, acınası kanıtını görüyor.

davranış.

Ne düşündüğünü söylemek imkansız. Kızgın mı? Kızgın mı? Saçmalıklarımın bıkılmış ve beni kapı dışarı edip şehirdeki bir motelin önündeki kaldırıma atmaya hazır mı?

"Geri ver onu." Beklentiyle elimi uzattım.

O da bana kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor. Gözlerini sessizce üzerimde gezdiriyor.

Onun çapkın, dağınık saçlarını ve seksi burun halkasını cesurca görmezden geliyorum.

"Bu özel bir şey." Utanç, bacaklarına kızgın kömür bağlanmış örümcekler gibi tüm tenimi sarıyor. Her ne kadar onun yanındayken midem bulanıyor olsa da, daha bir dakika önceki alaylarına hâlâ kızgınım, hatta daha da öfkeliyim. Bu adam benden bir mil daha yaşlı ama ruh halinin ne kadar hızlı değişebildiği konusunda beni şaşkına çeviriyor.

Yatağın kenarında oturuyor, seks, ayartma ve yanlış yapma gibi görünüyor... ve pislik muhtemelen bütün gece başka bir kadınla - kim bilir, hatta birden fazla kadınla - sürtünüyordu.

Bu korkunç senaryonun en nefret ettiğim yanı, ona yapmak istediğim tek şeyin bu olması.

"Tamam. Her neyse. Telefon sende kalsın, yatak senindir, bundan sonra kanepeyi ben alacağım." Gözlerimi devirip oflayarak topuğumun üzerinde dönüyorum ve odayı hızla boşaltmaya çalışırken aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum.

Hantal yapısının onun boyundaki bir adam için mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı vuruyor.

Kapıya doğru bir adım atamadan, güçlü bir kol belime dolanıyor ve temas ettiği noktadan vücuduma ısı yayılıyor. Bu, böyle basit bir hareketin olabileceğini hayal ettiğimden çok daha güçlü bir his ve k a r a r s ı z c a yüzüstü yatağa fırlatılıyorum. Karnımın üzerine yayılarak bir çığlıkla yere düştüğümde şilte altımda eğiliyor ve zıplıyor.

"Ne oluyor lan?" Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Arkamda dağ gibi bir adam var ve kalçalarımın arkasına binerek beni ağırlığıyla yatağa sabitliyor. Bir eliyle iki bileğimi birden tutuyor ve yüzümün önünde, dev pençesinin içinde zahmetsizce sabitliyor.

Yüzükleri, manşeti, kanımı arzuyla akıtan lanet olası dövmeli ismi, hepsi görüş alanımı dolduruyor.

"Bana veletlik taslama, Briar."

Kahretsin, kulağımdaki o sesteki derin uyarı nabzımı hızlandırıyor. Hiç böyle bir muameleye maruz kalmamıştım. Bu daha önce yaşadığım her şeyden daha sert ama yine de kendimi güvende hissetmiyorum.

Aslında.

Tanıdık acı ve sıcaklık içime, amıma, göğüslerime yayılırken gözlerim kapanıyor. Neden bu adam bana sadece iki kelime söylemek ve beni savurmak zorunda ve ben tüm dikkatimi rüzgara atmaya, tüm akıl sağlığının kalan son kalıntılarını neşeyle parçalamaya ve bacaklarımı açmaya hazırım.

Benim neyim var böyle?

Yüzümü yana çevirerek gözlerimin bir aralık açılmasına izin veriyorum, omurgamın üzerinde gezinen cüssesinin ne kadar yakın olduğunu hissediyor ve görüyorum.

Aşağılanmışlığıma ek olarak, nefes nefese kaldım.

Nefes nefese.

Amcam için.

"Benden ne istiyorsun?" Sesim nefes nefese çıkıyor ve gerçekten olduğum kadar çaresizmişim gibi geliyor. Çok yanlış olsa da, dün gece içimde bir şeylerin kilidini açtı. Asma kilitli ve sürgülü kalması gereken o kapıyı acımasızca açtı ve şimdi diğer tarafta ne olduğuna bir göz attım.

Karanlık bir uçuruma doğru ilerlemek istemememe rağmen, o kadar çözülmüş durumdayım ki günaha girme arzusu sürücü koltuğuna oturdu ve beni şu anda damarlarımda dolaşan güvenilmez, azgın karar verme türlerine karşı koruması gereken uçurum bariyerine doğru yönlendiriyor.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, sevgilim." Boştaki eliyle telefonumu yatağın üzerinde, doğrudan görüş alanıma doğru kaydırıyor ve ikimizin de ekranda ne olduğunu tam olarak görebilmemiz için yastığın üzerine koyuyor.

Ekranı tam olarak *kim* dolduruyor.

"Önce ben sordum." Sesi bir inilti gibi çıkmaya çok yakındı. Tanrım, onun ağırlığı üzerimde çok iyi hissettiriyor. Gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmakla tehdit ettiğini şimdiden hissedebiliyorum. Kaslarım sanki eriyip su birikintisine dönüşmüş gibi hissediyorum. Mutluluk ve özgürlük duygusu içime doluyor.

ılık bir esinti gibi, çünkü bu kendimi verebileceğim bir şey.

Bu kadar iyi hissettirdiğinde ona bu tür bir gücü memnuniyetle veririm. Çok doğal. Onun için inanılmaz derecede doğru.

Ne olduğumuza dair koşullarımızdan ve bu bağlantının etrafındaki teknik detaylardan nefret ediyorum.

"İstediğin bu mu, Briar?" Ağzı kulağıma gelecek şekilde alçalıyor, tıpkı dün gece beynimi eritirken yaptığı gibi sıcak ve ıslak bir şekilde bana sürtünüyor. "İstediğin bu mu?"

O kelimeleri söylerken, bunu hissediyorum.

Elinin yılan gibi süzülüştü bedenimle yatağın arasında kendine yol buluyor. Tıpkı uyandığım sabahlardaki gibi beni sarmalıyor, omurgamı örtüyor ve bir eliyle amımı avuçluyor.

Ekrandaki video sessiz; sesi kapatmış ama kariyeri boyunca farklı sürüşleri gösteren videoların döngüsel bir klibinde bırakmış. Bunu daha önce birkaç kez izlemiştim. En az on dakika sürüyor. Arkamdaki kovboyun her bir güçlü ve nefes kesici detayını sergileyen ağır çekim görüntülerden oluşan bir derleme.

"Söyle bana sevgilim... İstediğin bu mu? Ünlü boğa binicisini mi? Yıldız *Stôrmant Lane*'in seni sikmesini ve sikimin tadına bakma şansı için yanıp tutuşan isimsiz bir toka tavşanı gibi seninle işinin bitmesini mi?"

Sözlerinin kabalığına, amıma bastırdığı parmaklarının sıkılığına, avucunun topuğunun beni sahiplenici bir tutuşla kavrayışına karışan bir nefes kaçıyor. Klitorisime baskı uygulamak için mükemmel bir pozisyon, ama beni kötü sözlerle kızdırıyor ve elini hareket ettirmeyi reddediyor.

"Bilmiyorum." Kalçalarım istemsizce kayıyor ve içimden bir inleme sesi daha çıkıyor.

"O ekranı izle. Bunu istediğini biliyorum. Çünkü geceleri burada bu videoları izliyorsun... bu yüzden söyleyen iyi olur

Nasıl olacağını hayal ederek kendini tatmin mi ediyorsun?"

Parmaklarına daha sert vuruyorum. Telefon ekranımda tüm gücü, çevikliği ve korkusuzluğuyla görünüyor. Gençliği ve atletizminin zirvesi sayesinde daha zayıf ama daha az etkileyici değil. Arkamda aynı adam, sadece daha yaşlı ve hayat tarafından daha sertleştirilmiş, daha da ateşli, daha cazip.

Umutsuzca dilimin üzerine damlamasını ve nektar gibi boğazımdan aşağı akmasını dilediğim saf ayartma ve yasak meyve.

Beynim ve bedenim parçalanıyormuş gibi hissediyorum, parçalanmış bir kağıt parçasından başka bir şey değilim.

"Yapamayız, bu olamaz." Dudağımı ısırarak inlememi güçlkle bastırırken, parmaklarını kucaklıyor ve içimde daha sıkı sarılan o sarmalı arıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Burnu aynı noktaya değmeden önce dudakları kulağımı okşuyor. Avuçlarının sıcaklığı her iki bileğimi de daha sıkı kavırıyor ve vücudu benimkinin üzerinde kayıyor. O halkaları, deri kelepçesini yakından bir kez daha görüyorum ve amım, peşinde koştüğüm serbest kalmanın kıyısına bu kadar yakın olmaktan dolayı dalgalanıyor.

Aman Tanrım. Vücutlarımız mükemmel bir şekilde aynı hizaya geliyor ve tamamen giyinik bir şekilde yatağın üzerinde birlikte kıvranıyoruz.

"*Lüt fen.*" Bedenim haykırıyor, serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyor. "Onu istemiyorum." Ekrandaki adamı ya da bugünkü randevumu istemiyorum. Vücudu dizlerimden kalçalarım, beni tutan güçlü kollarına ve kulağımın dibindeki ağzına kadar üzerime yayılan muhteşem kovboyu istiyorum.

"Siktir, sevgilim." Boynuma doğru homurdanıyor ve ben de kutsal olmayan bir ses çıkarıyorum. Az önce elbisemi yukarı kaydırması ve ikimizin de acısına son vermesi için ona yalvarmaya mı başladım?

Zil sesi duyulana kadar telefon ekranımdaki devasa boğanın üzerinde kalabilmek için kafamı başka yöne çevirmeye, güreşirkenki görüntüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum ama o buna izin vermiyor.

"Şuna bak sevgilim. İzlemek mi istiyorsun? O zaman izle, o güzel küçük amcığını elime sür ve ihtiyacın olanı al. O boğaya binişimi izle ve sana binmemin nasıl bir his olacağını hayal et."

Onun merhametine kalmayı ne kadar sık hayal etsem de, bu adamın gerçekten böyle üstümde olması beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Güçlü erkeksi koku, sıcaklık, altımdaki çarşafların hışırtısı.

"İhtiyacın olanı al. O küçük tatlı amcığının buna ihtiyacı var ve keşke sana daha fazlasını verebilseydim, ama bunu alan sen olmalısın. Parmaklarımı kullan ve boşaldığında ne kadar muhteşem göründüğünü görmeme izin ver."

Önümde sallandığı yasadışı meyve çok cazip, çok olgun ve ağız sulandırıcı. Aramızdaki kumaş katmanları o kadar ince ki, neredeyse sert aletin her santimini ve damarını hissedebiliyorum. Parmaklarım başımın yanındaki battaniyeyi pençeliyor, hâlâ onu tutuyor. Kalçalarımın her muhtaç, hızlı yuvarlanışı doruğa ulaşmamı sağlıyor. Kulaklarımdaki kan uğultusu ve sert meme uçlarımın sütyenimin iç kısmına sürtünmesi, hepsi birleşiyor ve o mükemmel zirveye ulaşmak için tırmanışa geçiyor.

"Lanet olsun. Bu elbise yasadışı olmalı." Kulak mememi ısıırıyor, dişleri keskin ve sıkıcı, sesi tahrikten sert. "Bu gece nerede olduğumu bilmek ister misin?"

İçimden hıçkırık sesleri geliyor, tutarsız yalvarışlar ve battaniyeye karşı baş sallamalar.

"Üzerindeki kıyafetleri yırtmamak için elimden gelen her yolu deniyordum."

Ağzını daha da yaklaştırıyor, hararetli dudaklarını bastırıyor ve duyularımı sert, kaba kelimelerle dolduruyor.

"İnan bana, başka biriyle birlikte değildim, sevgilim... bu yüzden ister oraya ulaşmana yardım edenin ben olduğumu hayal et, ister o videolarda izlediğin adam mış gibi davran, umurunda değil, ama hemen şimdi benim için geleceksin."

Bu son sözleri söylerken kalçalarını sertçe kıcıma sürüyor, eşofmanının yumuşak kumaşı ve sert siki beni yatağa yapıştırıyor. Beni tekrar tekrar parmaklarına doğru itiyor ve bu da beni uçurumun kenarına getiriyor.

Ayak parmaklarım kıvrılırken orgazmım damarlarıma doluyor ve içimden kısık bir inilti kopuyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." İlahi söylüyorum ve tüm vücudum kenetleniyor, kanalım boş hissediyor ve doldurulmak için çok çaresizim, çünkü bu sıvı zevk çok daha yoğun olacaktı, kalın uzunluğu beni gererken binlerce parlak ışık iğne ucu daha parlak ve daha kışkırtıcı olacaktı.

"Lanet olsun. Lanet olsun, Briar." Üstümde, kalçalarının benimkilere karşı son bir vahşi itişinden önce yoğun hayal kırıklığının açık homurtusunu duyuyorum. O kadar kuvvetliydi ki ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Bu yüzden benimle ilişkisini neredeyse kaybettiğini bildiğim için kafamdan uçup gidiyorum.

Ona yaptığım şey yüzünden.

Kesinlikle şımartamayacağımız ve aramızda kıvılcımlanmasına asla izin vermememiz gereken bu çekimle savaştığını bilmek daha mı iyi, yoksa cezalandırıcı derecede daha mı kötü?

Bir süre birlikte uzandık. Kalbim hala çılgınca çarpıyor ve dün gece olduğu gibi, en başta olmaması gereken bir şeye karıştıktan sonra kendini ağırbaşlılıkla idare edebilen Briar versiyonu olmaya çalışıyorum... ama bu kadar yoğun bir orgazmdan sonra tutulmadan bir gece daha geçirebilir miyim bilmiyorum.

Tanrım, çok muhtacım. Çok yapışkanım.

Tek kelime etmeden beni örtmekten vazgeçiyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve beni isteyerek soğuk ve yalnız bir yatakta bırakan başka bir adamdan daha aşağılayıcı bir şeyle yüzleşemeyeceğime karar veriyorum. Zihnimin içine kurduğum barajı yıkmakla tehdit eden istemediğim çok fazla anı var, bu yüzden saklanmak ve kendimi battaniyenin altına sokmak için acınası bir ihtiyaca teslim oluyorum.

Kanepede uyuyacağımı söylediğimi biliyorum, ama eğer uzaklaşmak ve aramıza mesafe koymak için çoktan kaçmaya hazırlanıyorsa. Az önce olanların yoğunluğundan sonra, uzuvlarım ağır ve sarkık.

Yan yatıp kendimi top haline getirmeye çalışırken ve kızgın bir kediye dönüşüp amcamın yanına her yaklaştığımda ona sürtünmemle ilgili ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışırken yatağın arkama doğru eğildiğini fark ettim.

Güçlü kollar etrafımı sardı.

"Buraya gel. Benim için otur."

İnançsızlık içindeyim, o kadar ki cevap verme yeteneğimi kaybediyorum. Tek yapabildiğim onun yol gösterici dokunuşunu ve kısa talimatlarını takip etmek.

Boynunun arkasına uzanıp tişörtünü tek bir yumuşak hareketle çıkarıyor ve geriye her santimlik alanı dolduran, görüşümü dolduran bir mürekkep ve kas girdabı bırakıyor.

Sözsüzce kollarımı yukarı kaldırmam için dürtüyor. Bunu yaparken, yüzüne bakmaya cesaret ediyorum; ifadesi sıkışmış, kaşları çatılmış. Yoğun bir şekilde elindeki işe odaklanmış durumda; elbisemi omuzlarımdan ve başımdan yukarı kaydırıyor.

Tüm bu süre boyunca gözlerini omzumun etrafında bir noktada tutuyor. Vücuduma bakmıyor ama dikkatini ne yaptığına veriyor. Elbisemi çıkardıktan sonra, az önce giydiği tişörtü hızla toparlıyor ve başımın üzerine yerleştirerek beni kendi sıcaklığı ve kokusuyla kaplıyor. Aynı dikkatli ve özenli tavır, kollarımın her birini yerine oturtmak için yönlendirirken de devam ediyor.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Bunu yaptıktan sonra kumaşın altına uzanıyor ve işte o zaman keskin bir nefes alıyorum çünkü parmakları kaburgalarımın arkasını ve omurgamı sıyrıyor.

Bu yatakta yanımda diz çöken kovboy hayali sütyenimi çözüyor ve beni titreme dürtüsüyle savaşıırken bırakıyor.

Pürüzlü parmakları çıplak tenimi hafifçe okşuyor. Hayal edebileceğimden daha fazla özen ve dikkatle, çıkarmama yardımcı olmak için kayışların her birini kol deliklerinden çekmeye çalışıyor.

Kolayca cinselleştirilebilecek bir dizi adım. Özellikle de birkaç dakika önce nerede olduğumuzu düşünürsek.

Sadece, soyunmama yardım edişinde ilgiden ve bir tür şefkatten başka bir şey yok.

Hâlâ ağır bir sessizlik içinde oyalanırken yorganı geri çekiyor ve altına yerleşmemi işaret ediyor. Dakikalar önce yapmaya çalıştığım gibi yan tarafıma kıvrılıyorum.

Sonra arkamda biraz hışırdadı.

Komodinin üzerindeki lamba sönüyor ve bizi karanlığa gömüyor.

Ne bekleyeceğimden emin değilim, önümüzdeki birkaç saniye içinde geri çekilen ayak seslerini duyacağımı tahmin ediyorum.

Ancak, sıcak, çıplak bir göğse doğru sürükleniyorum.

Bacakları benimkilere dolanıyor.

Kalbim, kesinlikle ezmem ve bastırmam gereken bir şekilde heyecanla çırpınıyor ve soluk soluğa kalıyor çünkü bağlanmama izin vermem mümkün değil.

Bir şey söylememize gerek yok. İkimiz de söylenebilecek bir şey olmadığını biliyoruz, çünkü dün gece onun kamyonunda ve bu gece, bu çalıntı, pervasız anların ikisi de bizi ayırması gereken sınırların çok ötesine geçti.

Sanırım sabah olduğunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağım: Kendimi çok rahat hissettiğim adam, kesinlikle sahip olamayacağım tek adam.

BÖLÜM 19



T Dünden sonra bir anda iki metre kareye düşmüş gibi hissettim. Bu kulübe, yapmaya çalıştığım her girişimin, her dikkatle adım atma çabasının, bir daha böyle bir şeyle karşılaşmamak için

Briar, ben başarısız oldum.

Sefilce.

Ondan uzak durmak istediğim için değil, tam tersi doğru. Mesele onun küçük kirli sırrını biliyor olmam ve bu da zincirinden kurtulmayı düşünmemem gereken tarafımı **ç a ğ ı r ı y o r .**

Kendini beğenmiş, kendinden çok memnun pislik, bu kızı yere atmaktan ve ona kaçırdığı her şeyi göstermekten başka bir şey istemiyor.

Ona vücudunun ve lanet olası ruhunun benim dokunuşum altında nasıl tepki verebileceğini öğretmek için.

Şu anda, bu yakın sınırlar bana işkence etmek için gönderilmiş bir cehennem ateşi cezası gibi geliyor. Bu kız nereye dönsem ayaklarımın altında ve beynim o kadar dağınık ki -şimdiye kadar aramızda olan her şeye o kadar takılmışım ki- sürekli ona takılıp kalıyorum.

Fiziksel ve metaforik olarak.

Ne kadar uğraşırsam o kadar beceriksiz oluyorum.

Bu sabah duştan çıkarken bile içeri girmeyi başardım çünkü kendi zihnimde çok kaybolmuştum, altımda nasıl hissettiğini yeniden canlandırıyordum... ve, şey, onu basmak istemedim, ama kazara onu yarı çıplak görmek için başka bir fırsat bu lanet durumu sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Bize kahvaltı hazırlamaya başlayalı beş saniye olmuştu ki, bir şekilde onu tezgâha sıkıştırmayı başarmıştım. İstemedim elbette, ama içimdeki pislik onu orada tutmak ve ona uzanmak istiyordu ve sürekli onun vücuduna çekildiğim için kendimi azarlamam gerekiyordu.

Briar bana endişelenecek bir şey olmadığını söylerken, sabahın tüm bok gösterisi temelde özür dilememi içeriyordu. Ancak gözlerimin içine bakmıyor ve yanakları pembeleşmiş durumda.

Bana bakmaması beni öldürüyor.

Dün gece yaptığımız şeyin rızaya dayalı olduğunu bilsem de, utanması, mahcup olması ya da aklından ne geçiyorsa artık, yine de sinirimi bozuyor.

Darmadağın olduğunda muhteşem bir manzaraydı ve lanet olsun, onunla tüm kontrolümü kaybetmeye çok yakındım. Bu kızın beni neredeyse pantolonumun içinde patlayana kadar kışına sürttüğü gerçeği bana ne kadar iyi ve gerçekten kafamda becerdin olduğumu bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O kızın çalkalanacak bir şeyi yok. Ellerimi ondan uzak tutamayan ya da tutamayacak gibi görünen hasta piç benim. Benim eski görüntülerimi izlediğini gördükten sonra kendini kaybeden bendim. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama onun bir randevuda olduğunu düşünmek, sonra onu benim paltomu giyerken görmek, sonra hayatımla ilgili bir şeyle az da olsa ilgilendiğini bilmek... etrafta dolaşan son sağduyu kırıntılarını da yok etti.

O an zaten çökmüş olan ahlaki pusulamı paramparça etti ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Kokusunu, inlemelerini, nefes alışlarını biliyorum.

Ayrıca bir sır sakladığını da biliyorum ve bu göğsümün içinde vahşi bir şeyi harekete geçiriyor.

Kollarımda, gömleğimin içinde o kadar iyi hissettiriyordu ki, onun yanında uyumak hayatımda uyuduğum en iyi şeydi. Yanımdaki yastıkta onun yumuşaklığı ve sessiz nefes alışıyla uyuduğum gibi sorunsuz ve kesintisiz bir gece geçirdiğimi hiç sanmıyorum. Yıllarca kendimi içkiyle ya da seksle uyuşturmaya çalıştıktan sonra ya da sadece bedenimi temizledikten sonra, bunların hiçbiri işe yaramadı. Hala uyanık olurdum ya da huzursuz uzuvlarımla yatıyor olurdum ya da ayağa kalkıp şeytani saatlerin karanlığında volta atıyor olurdum. Tüm bunlar olurken dünyanın geri kalanı rüya aleminin derinliklerindeydi.

Ancak Briar'la birlikte öyle derin ve huzurlu bir uykuya dalıyorum ki onun kalkıp yataktan çıktığını fark etmiyorum bile. Sadece o gittikten sonra kıpırdanıyor ve göğüs boşluğumda sanki biri kalbimi yumruklamaya çalışıyormuş gibi rahatsız edici bir his hissediyorum.

Bu yüzden, Devil's Peak Çiftliği'ne gitmek üzere birlikte kamyonete binerken, müzik setini açıyorum ve hiç konuşmak zorunda kalmazsak ikimiz için de çok daha kolay olacağını düşünüyorum.



zıl ÇALDI ve kendimi hırlayan, vahşi canavarın arkasına fırlattım. Boğa güreşçileri, ben kendimi güvenli bir yere çekip arenadan uzaklaşırken, hayvanın dikkatini dağıtmaya çalışıyorlar. Gürültü, sıcaklık, pislik, hepsi duyularıma hücum ediyor.

Nabzım hızla atıyor, eldivenimi sıkıyorum, bunun şampiyonluk kazanacak bir sürüş olabileceğinden şimdiden eminim. Doksanlar kulübüne bile girebilir.

Spiker puanımı söylediğinde, 92.5'ti.

Damarlarımı ateşleyen elektriksel coşku kanımda roket etkisi yaratıyor, yolculuğun adrenalini ile birleşince neredeyse hissiz kalıyorum. Beau tam orada, beni yakalıyor, omuzlarımdan tutup sarsıyor ve yüzüme bağırıyor. Beni kucaklamak için kendine çekerken ve bağırmaya devam ederken müzik çalıyor ve arenanın ışıkları gözlerinde dans ediyor.

Bu gece zaten çok iyi bir yolculuk geçirmiş olan ve şu anda dünyanın zirvesinde olabilecek olan arkadaşım da benimle birlikte kutlama yapıyor. Beynim bu duyguyu algılayamıyor. Onun yerine Beau kolaylıkla kazanabilirdi, toplam puanı benimkinin hemen arkasından geliyordu. Yine de benim adımları haykırıyorlar. Alnımızı birbirine vururken gömleğimi yumruğunun altında sıkıyor ve büyük ekranda kazanan toplam puanımı görünce sevinçten havalara uçuyor.

Ben kazandım.

Ben kazandım.

Ama bana doğru gelen heyecan ya da neşenin neredeyse hiçbirini duymuyorum.

Tüm bunların arasında, duyurular, medya, sunum ve kalabalıktan gelen övgülerin karmaşası arasında, o tanıdık çukur midemde pusuda bekliyor. Orada kimse yokken bunların ne önemi var ki? Stôrmand Lane bir şampiyonluk daha kazanıyor ve binlerce taraftar ıslık çalıp benimle ilgilenmem için bağırıyor ama tribünlerde beni alkışlayan kimse yok. Öz kardeşimden hiçbir iz yok ve onun Las Vegas'ta olduğunu biliyorum; bu gece aynı şehirde ve ortaya çıkma zahmetine katlanamıyorum.

Klasik Amerikan rodeo yıldızı. Rüyasını yaşıyor, umurunda olan tek bir aile üyesi bile kalmamış. Şaka gibi.

Nihayet kazanan olarak taçlandırılmanın kargaşasından kurtulup yarışmacıların alanına doğru yola çıktığımda adımları duyuyorum. Birkaç kız

ve onlar tebriklerini sunarken aç gözler takdirle vücudumu tarıyor. Bu geceden sonra bir daha asla göremeyeceğim kızlar. İçlerinden biri sarışın, uzun bacaklı, tipik bir toka tavşanı. Arkadaşı da hemen hemen aynı görünüyor. Ben yaklaştıkça ikisi de beyaz gülümsemeler atıyor ve kirpiklerini bana doğru kırptıştırıyor.

Elimde bir şampiyonluk tokası, nakde çevrilecek bir ödül çeki olabilir ama göğsümün içindeki boşluğu unutmak için mükemmel bir yol gibi görünüyorlar.

"Yapabilirsen onları orada tut Storm. Biz yolumuza devam edeceğiz.

sürünün önüne doğru." Colt bana sesleniyor ve zihnimi Devil's Peak Çiftliği'ne geri götürüyor.

Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, yapmam *gereken* şeye konsantre olmakta zorlanıyorum. Bu, taşıdığımız düveleri kuşatmak, boktan geçmişimde kaybolmak ya da o gece farklı bir seçim yapmış olmayı dilemek değil.

Alnımı çimdikleyerek gözlerimi önümde böğürüp gürleyen, kaba kürkleri, püsküllü kulakları titreyen siyah beden yığınınına dikiyorum.

Bugün ihtiyacım olan son şey Colton Wilder'ın keyfi yerindeyken o sivri diliyle bana saldırmak için bir neden bulması. Huysuz herif iyi gününde bile burada bir şey yapmak için kimseye güvenmiyor.

Atlarının üzerinde oturan o ve Layla otlığın uzak tarafında, sığırlara önden rehberlik ediyorlar. Bugün sürüyü aşı için getirirken yardıma ihtiyaçları vardı ve bu yerde yardıma ihtiyacı olduğunda her zaman ortaya çıkacağım.

Ancak, daha önce geldiğinden beri dişlerimi sıkan genç Wilder'dı.

Kayce her zamanki sarı saçlı, mavi gözlü hıyarlığını yapıyor. Ona baktığımda gençlik yıllarımın tüm anıları bana geri yansıyor. Eskiden olduğum her şey, dövmelerden ve kötü adam rolünü benimsemeden önce

profesyonel turdaki çocuk. Sponsorların ve halkla ilişkiler makinesinin anlatılarına mükemmel bir şekilde uyan bir adamdım.

Stôrmand Lane'i çok seviyorlardı, ta ki sevmeyene kadar.

Vegas'ta körkütük sarhoşken ve aklımı kaçırmışken bir gece bir hevesle verebileceğim en kötü kararı vermeden hemen önceki kurşun geçirmez, büyüleyici hayatım.

Dünyamı ve kariyerimi tamamen tersine çeviren bir karar... beni bu dağda saklanırken kendi akıl sağlığımın peşinde bıraktı. Hayatımdaki tüm bu çarpık zamanın en kötü yanı, yaptıklarının sonuçlarını görecektik kadar bile etrafta olmaması.

En azından bugün dolu dolu geçti ve beni uyuşturacak kadar meşgul etti. Oturup *düşünmeye* pek vakit bırakmayan türden bir günlük çiftçilik eziyeti. Kayce, çiftliğe geldiğimiz andan itibaren Briar'ı eyere bindirdi ve ben de Colt'a bahara girdiğimiz şu günlerde kontrol edebilmesi için büyükbaş hayvanları taşımasında yardımcı oluyorum.

Alçak sesle bağırışlar, gıcırdayan inilti ve homurtular havayı doldururken siyah paltolarından buhar yükseliyor. Sadece küçük bir grubu topluyoruz. Colt'un büyük bir sürüsü yok, ama seyahatten döndükten sonra onları aşılamaya ve daha yakından izlemeye hevesli.

Beau gibi, o da bu lanet gezegende yardım etmek için her şeyi yapabileceğim tek kişi ve biliyorum ki o da benim için aynısını yapardı.

Tanrım, adam birkaç yıl önce bir ağaç devrildiğinde çatımdaki bir deliği tamir etmeme yardım etmek için zifiri karanlıkta ve dondurucu yağmurda bir geceyi merdivende geçirdi. Lanet şey neredeyse kulübenin yarısını havaya uçuruyordu ama yine de telsizden çağrı yaptıktan bir saat sonra yanımdaydı. Colton Wilder iyilerden biri ve yanındaki eyerde oturan bakır saçlı kadına baktığında yüz hatlarına yayılan bir parça yumuşaklığı izliyorum

İki uzun örgüyle, sonunda Layla'da aradığını bulduğunu görmekten daha mutlu olamazdım.

Tanışma koşulları pek alışıldık olmasa ya da şu anda bulundukları yere gelmeleri kolay bir yol olmasa bile.

Uzanarak şapkamı düzeltiyorum ve bir kolumu atımın boynunu okşamak için aşağı eğiyorum. Ağırlığı altımda yer değiştiriyor ve kulakları seğiriyor; zeki, neden burada olduğumuzu ve neyin gerekli olduğunu tam olarak biliyor. Ona ne kadar iyi bir iş çıkardığını anlatan birkaç kelime mırıldanırken, ikimiz de herhangi bir kaçış ihtimaline karşı bir gözümüzü kalabalıktan ayırmıyoruz.

Sürünün diğer tarafında Kayce, Briar'ın bir yanında, her ikisi de kendi atlarının üzerinde. Tam olarak toplama işine yardım etmek için burada değiller - Kayce istese kolayca buraya gelip daha fazla yardım edebilirdi - ama en azından Briar'ın yanında ve ahırın yanındaki ağılların ötesinde at sürerken daha fazla güven kazanmasına yardımcı oluyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Kayce Wilder bu öğretmenlik saçmalığında çok iyi. Benim olabileceğimden çok daha iyi ve çok daha sabırlı. Bu yüzden Briar'ın yanında rahat olduğu biriyle öğrenebildiği için mutluyum, burada geçirdiğimiz süre boyunca Layla'nın onu kanatları altına almış gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Dün birlikte çok fazla zaman geçirdiler ve içimdeki deli parça Briar'ın benden bahsedip bahsetmediğini merak ediyor. Bizim hakkımızda. Bir *biz* olamayacağımız halde, bu zaten gülünç bir düşünce ve aklımda dolaşan bir soru olmaya bile hakkı yok.

Hâlâ özgürce güreşmek isteyen en karanlık yanımda, Wes'in her an ortaya çıkıp onu başka bir randevuya götürmesini bekliyor. Bu, onun birkaç dişini kaybetmesine ve belki de birkaç parmağını kırmasına yardım etmek isteyen kısım, bilirsiniz, iyi bir önlem için. Neyse ki akıl sağlığım için hiçbir şey söylemedi... onu istemediğini az çok itiraf ettiği dün gece dışında.

Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun rodeo yıllarımın kliplerini izlediğini bildiğim için kendimi fazla kaptırmış olabilirim ve bu dört basit kelimeyi kasten yanlış yorumlamış olabilirim.

Onu istemiyorum.

Eylerde ağırlığımı öne vererek gözlerimi tekrar Briar'a dikiyorum. Sanki üzerimizde parlayan tüm gün ışığının kaynağı oymuş gibi ve ben sadece bir ışın daha, bana doğru parlayacak küçük bir pırıltı için çabalıyorum. Ancak bu sefer ona baktığımda, göğsümün içindeki kendini beğenmiş herif bir zafer davulu çalıyor. Süzülen, sarhoş edici bir his kreşendoya yükseliyor.

Zaten bana bakıyor.

Lanet olsun, buradan kataloglayabileceğim tüm o detaylar - koyu renk saçları, duygusal kahverengi gözleri ve dudakları - eğer hepsi onun benim olduğunu haykırmıyorsa.

Hiçbir zaman benim olamayacak olsa bile.

Kimse benim hakkımda düşündüğümü bilmeseyse bile
Yeğenimi hiç hakkım olmayan bir şekilde.

Sürü, homurtular ve guruldama sesleriyle yavaşça ilerlemeye devam ediyor, sonunda hepsi Layla'nın aşıları üzerinde çalışmaya başlayabilmesi için onları sabitlemesini istediği bekletme bölmesine gelene kadar. Böylece benim atım da Briar'ınkiyle aynı hizaya geliyor ve hayal kırıklığıma rağmen Kayce tam orada bana gülümsüyor.

Dişlerim gıcırdıyor ve çenemdeki nabzı hissedebiliyorum. O ve ben, Colt'un yokluğunda burayı idare etmeye yardımcı olmak için kış boyunca çiftlikte kalırken, son birkaç aydır birlikte çok zaman geçirdik. Ayrıca onu bir sonraki yarışmasına hazırlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu çocukta büyük işler başaracak yetenekler var, keşke son birkaç yılda gündüz sarhoş olup sponsorlarını göz açıp kapayıncaya kadar kaybederek tüm bunları mahvetmek için elinden geleni yapmasaydı.

"Hey, Storm. Bu hafta sonu boş musun?" Ahıra doğru ilerlerken Kayce atını benimkiyle aynı hizaya çekiyor.

Ona bıkkın bir bakış attım. "Duruma göre değişir."

Bu lanet şeyin ne olduğunu tam olarak öğrenmeden hiçbir şeyi kabul etmem mümkün değil.

"Hepimiz Crimson Ridge'e gidiyoruz çünkü Layla'nın arkadaşı şehre geliyor ve onunla tanışmamızı istiyor. Babama eşlik edebilmen için o sefil tavrını da getirsen iyi olur, tamam mı?"

Yumruklarım dizginleri sıkıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken, Briar bu kadar yakındayken ve eyerde çok güzel görünüyorken ona bir bakış atmamak imkânsız geliyor.

Bu dağa gelmeden ve hayatımı altüst etmeden önce hiç ata dokunmadığından emin olduğum kız.

"Şehirli kız burada. Eminim senin antisosyal kığın bile birkaç saatliğine Peak'ten ayrılabilir."

"Ne arkadaşı?" Eyerdeki ağırlığımı değiştiriyorum. Eğer Briar bu pisliğe çoktan evet dediyse ve Colt da gidiyorsa, o zaman tüm sağduyuma rağmen bunu kabul etmek zorunda kalacağım gibi görünüyor.

"Sage... onlar ezelden beri arkadaşlar." "Kulağa eğlenceli geliyor." Briar da katılıyor.

"Küçük erkek arkadaşını da getirecek misin?" Kayce, yüzünde onun için memnuniyetle kaldıracağım bok yiyen bir sırıtışla ona doğru bakıyor.

Küçük bir söz bile omuzlarımın sertleşmesi için yeterli. Gözlerimi atımın başının arkasına dikmek için sahip olduğum tüm öz kontrolü kullanmam gerekiyor.

"Sanırım Wes'e müsait olup olmadığını sorabilirim."

Wes. Tanrım. Westin değil. Ona şimdiden bir lakap takmış ve onunla tekrar görüşmeyi ciddi ciddi düşünen biri gibi konuşuyor. Yapacak bir şeyim yoksa

Ama bu kızın vaktini kiminle geçireceği konusunda söz hakkım yok, bu yüzden dilimi kan akıtacak kadar sert ısırmak zorundayım.

"Wes iyi bir adamdır, bilirsiniz; ailesi uzun zamandır burada çiftçilik yapıyor. Ailesi emekli olabilsin diye arazilerini devraldığına eminim. Burada herhangi bir konuda yardıma ihtiyacımız olursa ya da Crimson Ridge'e yakın bir yerde antrenman yapmak istersem her zaman yardım teklif eder; o böyle bir adam."

Siktir git. Hemen şimdi siktir git.

Kayce aslında ona bu adamı satıyor ve Briar'a 'kovboy randevusunun' ne kadar mükemmel olduğu konusunda elinden geleni yapıyor. Tüm bunların en kötü yanı, hepsinin doğru olması. O iyi bir adam, tüm o iyi adam, tuzu kuru saçmalıklarıyla.

Westin Hayes benim olmadığım her şey. Adına bir çiftliği, hep birlikte toprağı işleyen bir ailesi var ve kapıdan her girdiğinde ellerin arkasından fısıldanan söylentiler, bir insanın nasıl bu kadar korkunç bir şey yapıp bundan kurtulabildiğini soran kısık sesler ve iri gözler kesinlikle yok.

Böyle bir adamın yanında benim neyim var ki?
Yaşadığım mülk bile bana ait değil.

Belli ki yanımdaki eyerdeki kız biliyor.

Mükemmel kovboy Wes hakkındaki kara düşünceler ve onunla ve Briar'la *birlikte* akşam yemeğine oturmaktansa kendi ayağımı çiğnemeyi tercih edişim, atların ahırlarına gittiğinden emin olma sürecinde öncelik kazanıyor. Colt ve Layla'yı kontrol ettim, onlar da bana sığırlarla ilgili işleri halledebileceklerini söylediler. Kayce ile aralarındaki bitmek bilmeyen sohbet boyunca kim bilir neler konuşuyorlardı, çünkü dinlemiyordum bile. Hayır, çenesini kırıp bunu bir kaza gibi göstermenin yollarını bulmakla meşguldüm. O ana kadar, arabayı geri sürüyordum.

kamyonetimin yolcu tarafına tünemiş güzel genç şeyle dağ.

"Kayce'in sorusuna daha önce hiç cevap vermedin, biliyorsun." Briar pencereden dışarı bakıyor ama sesi bana doğru geliyor. "Bu hafta sonu akşam yemeğinde bize katılmayı planlıyor musun?"

"Benim orada olup olmamamla ilgileneceğini düşünmemiştim." Omuz silktilim. Azı dişlerim sıkılı. Yumruklar direksiyonu sıkıyor.

"Onlar senin de arkadaşların. Layla senin de gelmeni istiyor. Ayrıca, Colt'un seninle birlikte oturup huysuzluk etmekten çok hoşlanacağını sanıyorum."

Benimle dalga geçiyor, tatlı diliyle kandırmaya, dürtmeye ve yolculuk için yanımda getirdiğim gök gürültüsü bulutu havasını hafifletmeye çalışıyor.

Ancak ben bir pisliğim ve karşılığında sunabileceğim tek şey hırlayan, kıskanç bir cehennem köpeği gibi görünüyor.

"Peki ya Wes? Onu da davet etmeyi düşünüyor musun? Bu sefer onunla işleri daha ileri götürmeyi mi planlıyorsun?" Ben bir şey yapamadan kelimeler ağızımdan dökölüverdi.

Briar'ın başı bana doğru savruluyor, koyu renk gözleri parlıyor ve o baştan çıkarıcı dudakları biraz aralanıyor. Bir bağımlı gibi her beş dakikada bir bakışlarımı kaçırmamam gereken pelüş bir ağız. Ama işte tam da bunu yapıyorum.

Dudaklarını ıslatıyor ve acı verici bir şekilde uzun bir süre boyunca beni inceliyor.

"Amcam mı soruyor... yoksa hava karardıktan sonra ortaya çıkan adam mı?" Sesi yumuşak. Sanki ikimizin de eğlenmemesi gerektiğini bildiği sözlerini birinin duyma riski varmış gibi.

Gözlerimi yola diktim. Lanet olsun. Bu bizi şimdiye kadar kaçınmaya özen gösterdiğimiz bir şeye daha da yaklaştıyor. "Konuşmayı seven birisin. Dikenlerin herkesi uzak tutmak için iyi bir iş çıkarıyor." Bunun en mahrem görüntüsünü izlediğim birkaç geceden sonra gerçek bir konuşmadan kaçma konusunda uzman olduk.

kız kollarımda parçalanıyor. "Sivri dikenlerinin neden burada olduğunu ya da neyden kaçtığını ortaya çıkarmaya yaklaşmadığını fark etmediğimi sanma Briar. Sabrım bir yere kadar."

Briar ceketinin -benim ceketimin- manşetiyle oynuyor, avuç içleri kucağında duruyor.

"Emin değilim, tamam." Göz ucuyla kolundaki bir ipliği son derece yakından incelediğini görüyorum. "Onunla tekrar buluşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum, bu şekilde, bir randevu için."

"Sana iyi davranmadı mı?" Boynum karıncalanıyor. "Eğer bir şey yaptığını öğrenirsem, bana yardım et-"

"Hayır, hayır... o iyiydi. Öyle bir şey değildi." Briar, yükselen gerilim dalgamı hissederek, içine dalmak üzere olduğum karanlık yerden beni kurtarmak için cevap vermekte gecikmedi.

"Sonra ne olacak?"

Nefes nefese pencereden dışarı bakmak için bakışlarını kaldırıyor. "Senden bahsetti... biraz fazla."

Bu kelimeler ılık ve hoş bir meltem gibi esiyor ve tüm gergin duyguları ve sıkılmış kasları anında eritiyor. Sadece bir avuç kelime bile beni bu kamyonun kabininde bir metre boyunda hissettirdi.

"Şimdi mi?" Bu benim için yeni bir haber ve birdenbire Westin Hayes benim bok listemden çıktı. "Bunların hepsini bir kenara bırakabilirsin." Briar koltuğun diğer ucundan bana doğru dönüyor ve elini benim belli belirsiz sırtışıma doğru sallıyor. "Kendinden bu kadar memnun görünme."

Onaylamayan bakışları kendi iyiliği için fazla sevimli.

"O zaman ne olmasını tercih ederdin, sevgilim? Seni bir yere götürmesini ve seninle hiç konuşmamasını mı tercih ederdin?"

Kıvranıyor. Bir şey söylemiyor. Bakışlarını hemen parmaklarının ceketinin koluna dolandığı yere çeviriyor.

"Briar. Soruya cevap ver." Dilimi dişlerimin önüne değdirip, her bakışında daha da kızaran güzel kızdan daha fazlasını isterken, kulübeye giden uzun çamların arasından dolanan çakıllı yola sapıyoruz.

Dışarıda durup kamyoneti park ettim ve motoru durdurdum. Sessizlik, tam da bu noktada park halindeyken kucağıma oturduğu geceyle aynı kalıcı şekilde etrafımızı sarıyor ve kesinlikle, ahlaki açıdan doğru ve onurlu olan her şey için, bu benim gitmem için bir uyarı olmalı.

O sağır edici sessizlik alarmin, sirenin, alarm zilinin çalmasıdır. Bu araçtan defolup gitmem ve onun cevabını beklemem için bir işaret. Bu kızı lanet olası fantezilerimle bozmamak için.

Yine de, ellerimi uygunsuz bir yere koymamak için her türlü çabayı göstererek parmaklarımı direksiyonun etrafında tutarak bekliyorum.

Kendimi *ona* dokunmaktan alıkoymak için.

"Utañ verici, tamam mı?" Briar dudağını çiğniyor ve kirpikleri bakışlarının üzerine sarkarken bana o koyu renk gözlerini gösteriyor.

"Bana anlatabilirsin." Bu kızın kelimelere dökmek üzere olduğunu düşündüğüm şey karşısında kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Gerçek sebebin ne olduğundan şüpheleniyorum. Onun amcası olduğumu düşünürsek, merak etmeye hakkım olmayan bir şey.

Ama lanet olsun. Duymak istiyor muyum?

"Sana geçen gece de söyledim. Fazla deneyimim yok, bu yüzden bir yerlerden bir şeyler bulmam gerekiyor, değil mi? Eğer biriyle olmak zorundaysa, bunun Bay İyi Adam Kovboy Taşra Adabı ile olmasını tercih etmez miydin?"

Briar'ın kelimeleri aceleci bir itirafla ağzından dökülüyor, hemen ardından sanki çok fazla şey söylemiş gibi ağzını kapatıyor, ama artık dışarıda ve bu kelimeleri geri alamıyor. Boyalı tırnakları kapı koluna takılıyor, kaçmak için yan tarafını açmaya çalışıyor

onun patlamasından sonra bu ön koltuk. Ancak, kader ya da aramızdaki bu önemli, onaylanmamış anı nasıl adlandırmak isterseniz, açıkça başka niyetleri var.

Kapısı sıkışıyor.

Briar oflayıp puflayarak ve küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkararak ne kadar uğraşırsa, o kadar kararlı bir şekilde ona orta parmağını gösteriyor ve yerinden kıpırdamayı reddediyor.

Yan tarafımı açıp koltuktan kalkıyorum ve bu beklenmedik ve sonsuz cazip olaylar dizisinin nelere yol açtığını düşünürken botlarımın toprağa değmesine izin veriyorum. İki elimi kamyonetin tavanına dayayarak vücudumun açık kapı aralığından sarkmasına izin veriyorum, başımı eğip gözlerimi bana bakan kıza diktiğimde boşluğu cüssemle dolduruyorum. Bakışlarımız kilitlenmiş halde öylece kalıyoruz ve dilimi alt dudağımı ıslatmak için gezdiriyorum. Briar bu harekete odaklanıyor, delici bir yoğunlukla ağzımı izliyor -koyu gözlerinde dehşet ve ilgiye benzer bir şey var ve lanet olsun, eğer bu kombinasyon güçlü bir uyuşturucu değilse- ben de gözlerimin onun her muhteşem santimini almasına izin veriyorum.

Çünkü buradaki bu his, arenaya salınmaya hazırlanan atlama oluğunda olmakla aynı şeydir.

İkimiz de hissediyoruz ama bundan sonra olacaklar üzerinde sadece onun gücü var.

Bu, havanın çatırdadığı, adrenalinin yükseldiği andır. Bu, bir toynak darbesiyle sıfırdan yüze çıkacağını bildiğiniz bir duruma gönüllü olarak tırmanma eylemidir, bir boğa kırbacı havayı bir çatırtıyla keser, göz açıp kapayıncaya kadar öngörülemeyen bir şekilde takla atar.

Kendinizi ya tepelenmeye ve ezilmeye ya da zil çaldığında zaferin o tatlı kükremesini duymaya hazırlayın.

Ya da belki, benim durumumda, yıkım.

"Görünüşe bakılırsa, bu tarafa kayman gerekecek, hayatım."

BÖLÜM 20



M Kapı sıkışmış.
Her bir mantıklı parçam ıgılık atıyor, diz çökmüş yalvarıyor, o kapının açılması için yalvarıyor.
aç. Bana aradığım bahaneyi vermek için.

Bu adamdan kaçmak *istemeliyim*.

Hiçbir parçamın, kaderin o çağırın parmağının çağrısını, aramızdaki o boşlukta kaymanın iç gıcıklayıcı cazibesini hissetmemesi, amcama isteyerek daha fazla yaklaşmaması gerekiyordu.

Benim gibi bir kızın başka birini, herhangi birini arzulaması gerekir. Düşünceli, dövme, günahkâr derecede ateşli, mavi gözlü bir kovboyu değil.

Şimdiye kadar, olan şeyler hakkında konuşmaktan kaçındık, ikimiz de eterde neyin dönüp durduğunu ve geliştiğini anlamaya cesaret edebilecek bir noktada görünmüyorduk. Tek bildiğim, vücudumun bütün gün, her an ve her fırsatta bu adam için bana yalvardığı. Onu çiftlikte izlerken, sığırlarıyla çalışırken, atını şüphesiz bu becerileri başka şekillerde nasıl kullanacağını bilen bir kovboyun tüm becerisi ve kolaylığıyla sürerken. Tüm bunlar olurken kendi eyerimde sinirlerim paramparça olana kadar itilip kakıldım.

Kendimi zor tuttum.

Şimdi burada, daha önce bir kez geçmememiz gereken çizgileri çoktan geçtiğimiz yerde, üç metrelik bir bank koltuğu ile ayrılmış durumdayız.

Ne yazık ki, akıl sağlığım, ahlaki değerlerim ve tüm bunlar hakkında net düşünebilme yeteneğim adına, o evde bir gece daha geçirmeyi, bir gece daha acı verici bir şekilde çekildiğim, ciğerlerim patlamadan dokunamadığım bir adamın yanında yatmayı düşünmeye dayanamıyorum.

"Yana kay." Gözleri parlıyor. Bu iki kelimeyi söyleme şekli, aynı emre en son itaat ettiğimde olanları hatırlayarak amımın sıkılaşmasına neden oluyor.

Beynimde bu senaryoda ne yapmam gerektiğini bilen bir parça var. O anda yapılması gereken *doğru* hareket tarzının dolaylı olarak farkında olan.

Kapıyı o kaltağın suratına çarpacağım.

İçimde umursamayan, istediklerinin reddedilmesinden bıkmış olan kadın, bu adam için bir sürtük.

Kadın isteyerek adamın dediklerini yapar.

"Tamam." Hoşnutsuz görünmeye çalışarak teslim oluyorum, ağırlığımı kaydırıyorum, sürücü tarafına doğru ilerliyorum ve kenara geliyorum, hareket etmiyorum.

Dışarıda hava sıcaklığı hızla düşüyor olabilir ama benim tüm vücudum alev almış gibi hissediyor. Burada kapana kısılmışım, ona bakıyorum ve beynim boşalmış gibi hissediyorum.

"Dün onunla eve gider miydin? Eğer sana sorsaydı?" Önümdeki adam iri yarı, açık kapının her santimini dolduruyor, iki avucu da tavanı kavradığı noktada esniyor. Kollarını başının üzerine uzatmış iki elini yavaşça dinlendiriyor, bir tanrı gibi mevcut tek çıkışı dolduruyor ve tüketiyor.

Hay sikeyim. Ona dürüstçe cevap vermemin hiçbir yolu yok, ona *aşkım* hakkında benimle alay etmesi için daha fazla yakıt vermeden ya da

Bu hayranlık her neyse. Ben de gözlerimi devirerek huysuzluğa razı oluyorum. "Buna cevap vermeme gerek yok."

"Briar. Eğlendir beni." Beni yumuşatıyor. Bana o boğuk sesi veriyor, atları ikna ederken kullandığı ses. Hala. Hareket etmiyor. Hareket etmiyor.

"Hayır. Bu oyunu oynamayacağım."

Bu itme-çekmeyi yapamam. Doğruluk mu cesaret mi oyununun bu boktan versiyonunu oynayamam. Kafam o kadar karışık ki, tek istediğim bu adamın bana vücudumun onun talimatlarına ne kadar doğal tepki verdiği dair verdiği birkaç bakıştan daha fazlasını göstermesi.

Tabii ki, bu arzuyu başka bir yerde tatmin etmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Ayaklarımı kapıdan dışarı salladığımda bacaklarımız birbirine dolanıyor, bükülmüş dizlerim inciklerinin önüne geliyor ve geriye kalan tek seçenek onu iterek geçmek oluyor. Tek yapmam gereken kollarının altından eğilmek, göz hizamdaki mükemmel kot pantolona bakmamak için elimden geleni yapmak, ama bunu yaparken botlarım yere zar zor çarpıyor.

Amcam, kısa sürede aşık olduğum adam.

-Tıpkı dün geceki gibi kaçmama fırsat vermeden belime sarılıyor ve beni geri çekiyor. Beni döndürüyor, önümü kamyonun yan tarafına çarpıyor, bu o kadar hızlı oluyor ki kendimi desteklemek için iki avucumu da düzleştiriyorum.

Korku, heyecan ve sevinç, bir arada olmaması gereken duyguların baş döndürücü karışımıyla damarlarımda dolaşıyor.

Kafese kapatılmış durumdayım ve kesinlikle ama kesinlikle serbest bırakılmak istemiyorum.

"*Fırtına*." Sesim nefes nefese ve muhtaç; bahar güneşi battığından beri soğuyan hava sıcaklığıyla birlikte dudaklarımdan beyaz bir tüy fırlıyor.

Karanlık bir ses çıkarıyor, buraya geldiğimden beri ona ilk kez böyle hitap ettiğim için memnun ve acı çekmiş gibi.

"Gerçek zamanı. *Onunla* birlikte olsaydın... sana bir şeyler göstermesine izin verseydin... kimi düşünüyor olurdun?"

Sırtımı onun geniş göğsüne yaslıyorum. Onun sıcaklığı dün gece olduğu gibi üzerimi örtüyor ve parmaklarım kamyonun yan tarafındaki soğuk metale doğru kıvrılıyor. Dövmeli elinin benimkinin hemen yanında durduğunu görüyorum.

Siyah mürekkeple yazılmış *S.T.O.R.M.* bana bakıyor ve şu anda o elin üzerimde olması için inanılmaz sürtükçe şeyler yapabilirim.

"Hadi ama, küçük diken. Eğer o senin tatlı amına dokunsaydı, kimi düşünürdün?"

Bir iniltiyi yutarken, midemde bir kelebek sürüsü patlıyor.

"Ne fark eder ki?" Tüm düşünceler kafamdan uçup gitti ve kanım vücudumda hızla dolaşarak aramızdaki dönüşlerce temasa karşılık veriyor. Karnımı saran kolu, beni sıkıca tutuşu, omurgam boyunca uzanan bu bağlantı.

"Tek düşünceniz o olduğu için anın içinde kaybolur muydunuz? Sizi nefes nefese bırakır, kıvrandırır ve sadece onun için çaresiz bırakır mıydı?"

"Bunun senin için neden önemli olduğunu bilmiyorum." Sorduğu şeyin bir anlamı olmasını istiyorum ve başka bir adamla birlikte olup da Stôrmand Lane'i düşünmememin mümkün olmadığını itiraf etmek dışında ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ağzı kulağımı buluyor ve sözlerini gürleyerek söylediğinde tüylerim diken diken oluyor. "Güvenebileceğin biriyle öğrenmeyi tercih etmez miydin?"

"Kimseye güvenemeyeceğimi söyleyebilirim."

Storm'un parmakları ceketimin önünden aşağı kayıyor. *Onun ceket i*. Kokusuna bağımlı olduğum için giymekten vazgeçemediğim ceket i.

Pratik bir verimlilikle ön tarafı açarak açıklığın serbestçe sarkmasına izin veriyor.

"Kamyonda yaptıklarımız hoşuna gitti." Bu bir ifade. Doğru olduğunu bildiği bir gerçek.

"Belki." Çırpınan kanatlar havalandı ve midemde bir isyana neden oldu.

Kıkırdıyor. "Yaptığını itiraf etmen sorun değil. Kimseye söylemem... Ayrıca, dün gece bana güvendin."

Duraksıyorum ama kalçalarım bana ihanet ediyor. Kot pantolonumun bel bandında usulca gezinen parmaklarını takip ettiklerinde bu soruya hemen vereceğim cevabı ele veriyorlar.

Tanrım, bu adam bu işte çok yetenekli, çok uzman. Kendilerini ayaklarının dibine atmaya ya da kamyonetainde akıl sağlıklarını ve güzellik ürünlerini kaybetmelerine neden olacak her şeyi yapmaya hazır bir sürü kadın var. Neden bana doğru iki kez bakıyor ki?

"Hoşuma gitti," diye nefes alıyorum, titriyorum ama bu büyüü bozmak istemiyorum.

Seksi, erkeksi bir sesle mırıldanıyor ve benimkini cüceleştiren kamyonun metaline bastırılmış dövme eli kalkıp karnımdan aşağı yılan gibi iniyor.

Pantolonumun düğmelerini ustalıkla açmak için iki elini bana doladığında karnım çöküyor. Kalbimin boğazımdan kaçma ihtimali var, o kadar sert çarpıyor ki.

"Ne yapıyorsun?" Bir nefes kabarcığı yükselir.

"Söylesene, eğer küçük randevuna gitmiş olsaydın... ve sonrasında seni güzel ve özel bir yere götürseydi, elini bu şekilde içeri kaydırırdı ve seni sırlıklam bulsaydı, sana dokunmasını istediğin el onun eli mi olurdu, yoksa başka birinin mi?"

Beni tuzığa düşüren ve büyüleyen o sinsi sözleri mırıldanırken, dikkatimi sadece parmaklarının vücudumda durduğu yere -iç çamaşırımın oturduğu, ağrıyan amımın tam üzerindeki o et şeridine- verebildiğim için odağımı çok kolay kaybediyorum.

Her nasılsa, beynimi meşgul eden tek şey her bir kayma ve yanma olduğunda kelimeleri bulmam gerekiyor,

parmak uçlarının keşif fırçası. Ne kadar ararsam arayayım, tek ve yeterli bir tane bile bulamıyorum.

Bunun yerine, ona nefes alış verişimde bir aksama yaşıyorum ve atları ve metali tutuşunu izlediğim ve bu adamın yaptığı her şeyde büyük bir beceri gösteren nasırlı parmaklar çıplak tenime temas ettiğinde küçük bir zevk iniltisi olarak ortaya çıkıyor.

"Sakin ol. Sadece benim için nefes al." Burnunu çenemde gezdirirken sesi çakıl ve bal gibi. Aynı anda bir eli kumaşın altına giriyor, gittikçe aşağı iniyor ve bana tersini söylemesine rağmen ciğerlerimi nasıl kullanacağımı unutuyorum.

"Oh Tanrım." Dudaklarımdan çaresiz bir ses daha kaçıyor. Parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım solmuş boyaya sürtünüyor. Nasıl hâlâ ayaktayım? Daha önce hiç kimse bana böyle dokunmamıştı, acele etmiyor, vücudumla alay ediyor, beni nazikçe keşfediyordu. Karnımın alt kısmına bastırıyor, oradaki yumuşaklığa sert, yatıştırıcı bir basınç ekliyor ve amıma ulaşmadan önce memnun bir ses çıkarıyor.

Parmakları gerçeği keşfederken Storm boynuma doğru "Tanrım," diye nefes veriyor.

Sırılsıklam oldum.

"Yapamayız..." İtirazım nafile, kalın parmakları içime girip şişmiş klitorisimi keşfedip bulduğunda gece havasında ölüyorum. Açık havadayız, etrafımız ağaçlarla, kararan gökyüzüyle ve yıldızların saçılmasıyla çevrili.

Mantıksal olarak en yakın kişinin kilometrelerce uzakta olduğunu bilsem de, bu anın yasadışı doğası yine de içimi ürpertiyor.

Kalp atışlarım bacaklarımda durmaksızın atıyor.

"Ne kadar ıslak olduğunu hisset, bahse girerim ağrıyorsundur, değil mi sevgilim?"

Kesinlikle haklı. Onun sesini duyunca amım kasılıyor, kanım şehvetle dolup taşıyor ve o kadar sıkı sarılıyorum ki sanki patlamaya hazırmışım gibi hissediyorum.

Storm parmaklarını kayganlığımda gezdiriyor, masaj yapıyor ve acele etmiyor, klitorisimin üzerinde kısa bir daire çizip sonra uzaklaşırken beni delirtiyor. Tekrar ve tekrar. Sanki emrinde saatler varmış gibi. Şu anda acelesi yok, dün gece beni yatağa yatırdığı zamanki gibi değil, ikimiz de görünüşe göre aklımızı kaçırmış ve bir tür çılgınlığa kapılmıştık.

Bu deneyim, tam burada, sanki en mahrem yerimin tadını çıkarıyor ve her sert vuruşta beyin kimyayı tamamen değiştiriyor.

"Şu anda onu mu düşünüyorsun?"

Vay anasını. Sesinde daha önce olmayan bir keskinlik var. Bilmesem kıskançlık ya da en azından sahiplenici, kontrolcü bir şey gibi gelebilirdi. Ondan nefret etmiyorum. Aslında bu, bir parçamın daha da hızlı erimesine neden oluyor. Ağzını kulağıma bastırdığında, sıcak ve ıslak, dokunuşu yoğunlaşıyor, beni daha hızlı ve daha hızlı çözüyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Hayır."

Zengin, tatmin edici bir ses beni tepeden tırnağa kaplıyor. "Bilmem gerek... Eğer onunla gittiysen ve o da ağzını sana dayadıysa-"

Klitorisimin etrafında sertçe döndüğünde içimden bir inilti kopuyor. Dokunuşunun altında titrerken, tırnaklarım kamyonetinin yan tarafını sıyrıyor. Her şey çok fazla. O çok fazla. Bunların hiçbirinde umutsuzca ve ne yazık ki deneyimsizim. O sorusunu tamamlamadan itirafımı ağzımdan kaçırdığım için arzu dolu çırpınışlarım onun sözünü kesiyor. "Bilmiyorum, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Patlamam yüksek sesli bir iniltiyle gece havasında uçuyor.

Parmaklarını sabit tutuyor.

"Hiç kimse ağzını sana dayamadı mı?"

Kahretsin, bunu ona söylemek istememiştim ama zihnim karmakarışık, bedenim ise arzu ve boşalma isteğiyle karmakarışık. Başımı sallıyorum, aniden utancın yanaklarıma vurduğunu hissediyorum. Benim hakkımda daha az mı düşünecek?

Hiçbir erkeğin beni bu şekilde karşılık verecek kadar arzulamamış olmasını ne kadar da istemezdim.

"Siktir." Storm'un ağzı boynumun kenarından aşağı iniyor ve ardında ıslak bir iz bırakıyor. "Kimse seninle hiç ilgilenmedi, değil mi sevgilim?"

Vücudumla oynamaya devam ediyor, zekice daireler ve hareketlerle beni nazıkçe kenara çekiyor. O güçlü parmaklar, girişimi bulup içeri bastırana kadar kotumun içinde daha aşağı, daha aşağı, daha aşağı sıkışıyor. Oynuyor, alay ediyor ve merkezimi ustalıkla okşuyor. Tek yapabildiğim bir dizi iniltili ses, nefes nefese kalmak, gecenin keskin havasında çaresizce nefes almak gibi görünüyor. Bu adam için basitçe eriyorum.

"Çok yumuşak, çok ıslak, çok mükemmelsin. Seninle daha fazla bir şey yapmama izin verilmemeli. Sana bu şekilde dokunmama izin verilmemeli ama buna karşı koyamıyorum." Dişleriyle kulak mememi ısırıyor ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

"Öyle olduğunu biliyorum." Sözleri hınzırca ve alçakça.

Aman Tanrım, tüm bunları yüksek sesle inlediğime eminim, öyle bir niyetim olmasa da.

"Sana bakılmasını hak ediyorsun... istediğin her şeye sahip olmayı."

Storm beni yavaşça ve işkence edercesine parmaklarken boynuma, çeneme öpücükler kondurmaya başlıyor. Vücudumla oynuyor, böylece kenarda sallanıyorum, kalçalarımı her hareketin peşinde bırakıyorum - sırılıklıam göbeğimde her kaymanın ardından takip ediyorum - içime bastırırken, sonra klitorisime geri dönüyor.

"Lütfen." Ne için yalvardığımı gerçekten bilmiyorum. Beni boşaltması için mi? Beni becermesi için mi? Her şeyi mahvetmeden gitmeme izin vermesi için mi?

Külotumun ön kısmına sokmadığı eliyle, boynuma ulaşana kadar avucunu vücudumu kaplayan katmanların üzerinde gezdiriyor. Tıpkı banyodaki ilk gecede olduğu gibi, çenemi sıkıca kavrayarak sarıyor, ancak

bu sefer tamamen farklı. Storm onun için dönmemi istiyor ve tabii ki dönüyorum.

Tabii ki başımı eğmesine, boynumu tam istediği gibi konumlandırmasına izin veriyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye mırıldanması çok yakın, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

İlk başta, şehvet dolu zihnim nedenini anlamıyor. Sonra hissediyorum. Dudakları, ılık ve gece havası tadında, baharat, nane ve erkeksilik kokan dudakları, ağzını ağzıma bastırırken tüm farkındalığımı istila ediyor.

Parmaklarının aynı kararlı, günahkârca emredici vuruşlarıyla beni öpüyor.

İşim bitti. Bu dağa bakan gökyüzünde kayboldum. Dizlerim her an çökebilir çünkü bu öpücük, çok daha yaşlı, çok yasak, yoğun bir sıcaklık ve arzu dalgası hissetmemem gereken bir adamdan... *yanlış* olması gereken bir şeyi alıyor ve bunu kalp durduran bir şeye dönüştürüyor.

Stôrmand Lane beni öpüyor ve sanki tüm hayatımı tersine çevirmiş gibi hissediyorum.

İniltilerim onun ağzına akıyor ve dudaklarının benimkilere her sürtünüşünde kontrolü kaybediyormuşuz gibi hissediyorum. Kirli sakalları tenimi törpülüyor ve bu his tamamen tüketiyor, beni uyuşturuyor ve *ondan* başka bir şey isteyemez hale getiriyor.

Durmasını istemiyorum.

Ben duramam.

İçime çektiğim bir iniltiyle, dilinin benimkine doğru kaydığını, dudaklarımın arasından geçip ağzımı keşfettiğini hissediyorum. Tanrım, bu adam hayatıma girmeden önce hiç öpülmüş müydüm? Bu andan önce her ne yaşadıysam bahsetmeye bile değmez, bir öpücüğün nasıl hissettirmesi gerektiğine dair zayıf bir taklitten başka bir şey değil.

Ağzı ve dili, ayak parmaklarımdan başlayan ateş ışığı gibi bir sıcaklık yaratıyor, ürperti ve kıvılcımlar saçıyor.

parmak uçlarıma kadar.

Bu adam bana vücudumla neler yapabileceğinin mükemmel bir ön gösterimini yapıyor, eğer ona izin verirsem.

"Storm... Lütfen..." Ağzının içine doğru inleyip yalvarmam, parmaklarının çenemden kayarak boğazımın sütununa dayanmasına neden oluyor.

"Bunun vücudunuz için ne kadar iyi hissettireceğini öğrenmek ister misiniz?"

Benden çıkan ses çok çaresiz ama onu memnun ediyor gibi görünüyor. Nasırlı parmakları boynuma daha sıkı bastırıyor, nefes almamı kısıtlamıyor ama yine de beni böyle tutması bana bir şeyler hissettiriyor. Diğer eli de külotumun altından sert, sahiplenici, kavrayıcı bir tutuşla bu hareketi yansıtıyor.

"Sana öğretmeme izin ver, sevgilim. Amında bir erkeğin diliyle boşalmanın nasıl bir his olduğunu sana öğretmeme izin ver."

BÖLÜM 21



"L Sana öğreteyim. Bilmek istediğin her şeyi... izin ver sana öğreteyim."

Kahretsin, ben ne yapıyorum, burada ne öneriyorum?

Seks söz konusu olduğunda hiçbir zaman kendimi tutmadım ve kadınları asla tekrarlamadım, ama bu kız, bu güzel yaratık, kollarımda çok narin hissediyor. Yüzlerce ödüllü podyum ve tokenin bir araya getirilmiş hali gibi. Değerli bir şey. Hazine değerinde bir şey.

Narin bir ipeğin en yumuşak kayışı gibi, amcığı sıcak, ıslak ve dokunuşumun altında inanılmaz derecede duyarlı. Ona sahip olmak ve her santimini tatmak için duyduğum delice ihtiyaç damarlarıma süzülmemiş benzin gibi akıyor. *Briar*'la ilgili her şeyi inkâr edemediğim ama etmem gereken saplantımı körüklüyor. Onu tekrar tekrar ve tekrar tekrar istediğim tüm yollara teslim olmamam gerekiyor.

"Oh lanet olsun. Düşünemiyorum, düşünmeyi imkânsız hale getiriyorsun." Ağzıma karşı pantolonunu indiriyor, ama kalçaları hareket etmeye devam ediyor, seksini kavrayan avucuma sürtünüyor.

"O zaman yapma. Sadece buna evet de. Başka her şeyi unut ve kendinle ilgilenilmesine izin ver." Dişlerim alt dudağını yakalıyor ve hafifçe çekiştiriyorum, elimde sıkışıp kalan kızdan en tatlı küçük azgın sesi çıkarıyorum. Onu saran parmaklarımin altındaki titreşimde bunu hissediyorum.

ince boğaz. Bu dansı yaptıkça amının daha da ıslandığını hissediyorum.

"Sen delisin. Bu delilik."

Bu hayır demek değil. Bununla çalışabilirim.

"İçeri giriyoruz." İsteksizce elimi külotundan çekiyorum, ama vücudunun bunu ne kadar istediğini ve buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayana kadar buradan ayrılmamın imkanı yok.

"Ne kadar mükemmel, seksi ve tatlı olduğunu gör." Elimi yukarı kaldırıyorum ve onun uyarılmışlığıyla kaplanmış parmaklarımı dudaklarının arasından geçiriyorum ve Briar'ın usulca inleyişini duyuyorum - ağzının verdiği o yumuşacık his karşısında neredeyse ölüyorum - ses doğrudan ağrıyan sikime gidiyor.

Çelik gibi sertleşmişim. Sikim kalkmış, onu çırılçıplak soymamı ve tam burada, kamyonetimin açık kapısının yarısına kadar sarkarak sevişmemi istiyor. Etrafımızı saran çam ağaçlarından seken çığlıklarını duymaktan başka bir şey istemiyordum.

Belki de bu başka bir zaman hayata geçirilecek bir fantezidir.

Şu anda dilinin üzerimde gezinme şeklini yiyorum. Lanet olsun, en nazik, keşif turlarını atıyor, parmak uçlarımin üzerinde geziniyor, orada kendini tadıyor.

"Yürüyebilir misin? Yoksa seni omzuma mı atmam gerekiyor, küçük diken?"

Diline hafifçe bastırmama rağmen küçük bir itiraz sesi çıkarıyor.

"Atlardan biri gibi üzerime doğru eğiliyorsun. Bacaklarını hâlâ kullanıp kullanmadığını kontrol etsem iyi olur diye düşündüm." Ağzımı kulağına bastırırken, içinden geçen küçük zevk ürpertilerine tamamen bağımlıyım.

Onu tekrar öpmek, ağızlarımızı birbirine yapıştırmak ve çıkardığı o lezzetli mırıldanma seslerinin son damlasına kadar içime çekmek istiyorum. Ağzımı onun sıcak, yumuşak amcığında istiyorum. Lanet olsun, sadece tadına bakmak, yalamak ve ısırarak istiyorum.

Pürüzsüz, narin etinin her santimini, tamamen benim olarak işaretlendiği gerçeğini görmezden gelmek imkansız olana kadar.

Bu şehvetli, baş döndürücü sesi, parmaklarımı ağzından kaydırıldığında zar zor çıkan bir protesto sesi takip ediyor.

"Yürüyeblirim." Nefes alıyor, sesi rüya gibi geliyor.

Kendimi Briar'dan kurtarıırken ve onu sırtının alt kısmına nazik bir dokunuşla kulübeye doğru yürümeye yönlendirirken içimi ateşli bir ihtiyaç kaplıyor. Tüm bu süre boyunca bakışlarım, ceketimin kışının üzerinden sıyrıldığı yerin altındaki kalçalarının kıvrımına ve eğimine sabitleniyor çünkü en azından şu anda bu kıza açıkça bakabiliyorum. Kapıdan içeri girmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor, her santimi baştan çıkarıcı kıvrımlı bir paket gibi görünüyor.

İçerideki kalabalık, kanepenin yönünü işaret etmeden önce kurtulmak için sabırsızlandığım ceketleri, botları ve katmanları atma eyleminde ona yardımcı olmama yol açıyor. "Şuraya otur." Briar yeterince sersemlemiş görünüyor ki daha fazla itiraz etmeden talimatlarıma uyuyor. Şu anda yapmak istediğim en son şey, kalbim göğsümün içinde bir izdiham gibi gürlerken işleri yavaşlatmak, ama şömineyi yakmak zorundayım ve ben bunu yaparken, her hareketimi tenimin altında elektrik hissi veren bir açıklıkla yiyor.

Belki de benim ona karşı denediğim ve başaramadığım gibi, o da bana karşı ne kadar istekli olduğunu saklıyordur.

En azından bu şekilde, ikimize de bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için ya da en azından benim sormam gereken soruları sormam için bir an veriyor. Tüm bunlar kesinlikle bir amcanın düşünmeye ya da yüksek sesle nefes almaya cesaret edemeyeceği türden şeyler ama artık Briar'a karşı koymamın imkânı yok. Kaderimde cehennem olduğuna göre, yol boyunca onun rızasını aldığımı bilerek bavulumu toplamayı tercih ederim.

Alevler dans etmeye, odanın etrafına gölgeler ve titrek turuncu ışıklar saçmaya başladığında

İnkâr edilemez saplantımı görmeye. Potansiyel olarak mahvetmek için büyü yaptığım kız.

Briar ayaklarını altına almış, kot pantolonunun düğmeleri hâlâ açık, kalçalarının üzerine gevşekçe yerleşmiş, koyu renk kirpiklerinin kalın perdesinin arkasından bana bakıyor.

Onun önünde kamburlarımın üzerinde çömelmiş bir şekilde dururken, başparmağımı çeneme sürtüyorum. Kokusu hala tenimde ve lanet olsun, eğer bu ona saldırmamayı neredeyse imkansız hale getirmiyorsa. Dilime boşalmasını istiyorum. Kadifemsi amının sikimi yutmasını istiyorum. Boşaldığında, yalvardığında ve adım inlediğinde içimdeki hayatı sıktığını hissetmek istiyorum.

"Bana en çok neyi sevdiğini söyle."

Koyu renk gözleri genişliyor. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bir düşünün... Kendiniz söylediniz: Kendi başınıza bir şeyleri halletme konusunda iyisiniz. Peki, yalnız kaldığında ne kullanıyorsun? Oyuncak mı?"

Alev alev yanakları her şeyi anlatıyor.

Kalbim ikiye katlanıyor. Briar'ın sırılsıklam olmuş amının üzerinde vibratör gezdirirkenki görüntüsü aklımdaki diğer her şeyi hızla buharlaştırıyor. "Yanında mı?" Allah kahretsin. Neredeyse kendi kelimelerimde boğuluyordum.

"Şu anda utançtan ölmek istiyorum." Dişleri, tekrar emmek ve bunun onu nasıl titrettiğini hissetmek istediğim alt dudagina batıyor.

"Sadece konuşuyoruz... Bilmem gerek."

"Gerçekten bilmiyorsun. Bu konuşmayı yapmamalıyız bile."

"Dışarıda güvenebileceğin birinden deneyim kazanmakla ilgili söylediklerin neydi?" Başımı iki yana eğdim, utanmadan karnımı doyurmaya çalışıyorum. Bu kız teslim olmayacağımı aklına soksa iyi olur.

Bunu istiyor; sadece *bir şeyden* çok korkuyor ya da Bunu kabul edecek ve arzuladığı şeye ulaşacak *biri*.

Briar yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor parmaklarının arasında, sesi boğuk. "Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum... bunun hakkında konuştuğumuza."

Yüzü gizliyen bu fırsatı hamlemi yapmak için kullanıyorum, bizi ayıran birkaç ayak boyunca kayıyorum ve kendimi tam önünde konumlandırmak kolay oluyor. Buradan, kanepenin kenarında yere diz çökmüşken, avuçlarımı kolayca kaydırıp kalçalarını yumuşatabiliyorum. Sarsılıyor, nefesi kesiliyor, temas ettiğimde elleri yüzünden uzaklaşıyor.

"Yani yanınızda taşıdığınız ya da taşımadığınız bir oyuncağı kullanmaktan hoşlanıyorsunuz. Zor bir sınırın var mı?" Onu pozisyona getirmek için dokunuşumu kullanan Briar, gözleriyle bana temkinli bir bakış atıyor olabilir ama vücudu kesinlikle ne istediğini biliyor. İyi bir kız olduğu için bacaklarını ayırıp dizlerinin arasına yerleşmeme izin veriyor. Tıpkı kamyonda kucağımda otururken olduğu gibi, elimde olmadan ona dokunmaya devam ediyorum ve kalçalarını saran kumaşın üzerinde yavaş ritmik bir şekilde aşağı yukarı kayıyorum.

Yutkunuyor, beni izliyor ve ben de ona nefes alması için zaman tanıyorum, acele ettirmeye çalışmıyorum çünkü bu kız zaten yeterince ürkek. Sonunda Briar bir cevap buldu. "Bende olup olmadığını ya da ne olduklarını nasıl bilebilirim?"

"Sizin için acil bir *hayır* gibi hissettiren şey nedir? Bilmiyorsanız da sorun değil, bir tanesiyle karşılaştığınızda bana her zaman söyleyebilirsiniz."

Briar yumuşak bir ses çıkarıyor ve kalçaları seğiriyor, düğmesinin açık olduğu yere doğru kayan avuçlarımın hareketini takip ediyor. "Bütün bunları sanki birden fazla kez olacakmış gibi söylüyorsun."

Az önce hayatımın en büyük ironisine işaret etti, çünkü şimdiye kadar kimseyi bir kereden fazla istemedim.

"İnan bana, şimdiden biliyorum, seni bir kez doğru dürüst tatma şansını elde ettiğimde, bir kez yeterli olmayacak, sevgilim."

Bu istenen etkiyi yaratmış gibi görünüyor çünkü vücudunda bir ürperti yayılıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

"Bana şunu söyle..." Bu kız için öldüm bittim. Eğer bir şeyleri durdurursa, elbette isteklerine saygı duyarım, ama bunu yaparsa gerçekten ölebilirim. Ya da sikim düşebilir. "Bana seni neyin tahrik ettiğini söylemeye ne dersin? Sınırlarının ne olduğunu bilmiyorsan, *istediğini* bildiğin şeylerle başlayalım."

Parmaklarımı gevşemiş bel bandının üzerinde kıvrarak duraklıyorum, ona ateşli bir bakış atıyorum, bunun ne kadar iyi hissettireceğine dair her türlü pis vaatle dolu ama yine de izin isteyen bir bakış.

Mükemmel bir rüya kız gibi, Briar kalçalarını yukarı kaldırıyor, böylece kotunu aşağı çekebiliyorum.

"Hoşuma gidiyor... Ne istersen yapman fikri hoşuma gidiyor. Beni kullanman... ve bana göstermen." Bir solukla kelimeler ağzından döküldü ve parmakları kanepeyi tırmaladı.

Gergin ama en azından istediğini isteyecek cesareti var.

İşleri yavaştan alarak, malzemeyi dikkatlice kalçalarından aşağı indiriyorum, gözlerim sürekli yüzüne sabitlenmiş durumda.

"Kontrolü bırakma fikri hoşuna mı gidiyor?" Tanrım. Kanım vücudumda pompalanıyor, ya da en azından kasıklarına akmamış olan kanım.

Briar başını sallıyor. Ayak bileğini tutup o hassas noktaya bastırarak kot pantolonunun paçasını önce bir taraftan, sonra diğer taraftan çekiştirirken gözleri biraz kayıyor.

Kahretsin, kız muhteşem. Bu açıdan tüm Briar Lane'i içime çekiyorum. Baldırlarına kadar uzanan soluk pembe çoraplarından, siyah iç çamaşırının kazağının eteklerinin altından görüldüğü yere, başının üstünde toplanmış koyu buklelere kadar.

"Gerçekten bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da benimle olman hoşuma gidiyor." Çok sessiz, çok yumuşak bir itiraf. "Bundan daha fazlasını istiyorum ve bunu seninle istiyorum, bunu yüksek sesle söylemek muhtemelen yanlış olsa da. Nerede ve ne zaman olduğu umurumda değil. Kontrolün sende olması iyi ve güvenli hissettiriyor."

Şimdi sertçe yutkunma sırası bende çünkü beynim son derece kötü yerlere gidiyor, yeğenimi tam olarak nasıl kullanmak, ona bir şeyler göstermek ve onun güzel küçük deliklerini onu defalarca boşaltacak şekilde kullanmak istediğimi düşünüyorum.

İsa.

Bu güzel kız az önce serbest kullanım sapkınlığı olduğunu itiraf etti ve eğer ağzımı ona götürmek için zaten çaresiz değildiysem, şimdi onun tatlılığı ve teslimiyeti için vahşileştim.

Beynim çok uzun süre durmuş olmalı, çünkü yüzünü tekrar ellerinin arasına gömüyor, parmaklarının arasından yoluma bakıyor.

"Aman Tanrım. Bu garip, değil mi? İnsanlar böyle bir şey ister mi? Bu çok garip bir şey, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve dizinin iç kısmına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Bu çok seksi. Sen lanet olası en ateşli şeysin ve burada bana seni istediğim kadar, istediğim zaman ve istediğim yerde boşaltmam için izin mi veriyorsun? Az önce beynimin içine ulaştın ve tüm fantezilerimi hayata geçirdin."

Briar ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Sen de mi beğendin?"

"Eğer senin gelmeni de içeriyorsa..." Parmaklarım kıvrılıp külotunun bel bandına takılıyor.

İşte o zaman Briar kıvrılmaya başlıyor. Elleri protesto için omuzlarımı itiyor. "Bekle... Duş almadım, tıraş olmadım..."

Bu kelimeler bana bir şey yapıyor. Göğsümden derin, ilkel bir ses çıkarıyor.

"Her şeyini istemediğimi mi sanıyorsun? Hepsini istiyorum, tam olarak olduğun gibi. Eğer bunu yapacaksak, sana ihtiyacım var.

Ne zaman, nerede ve nasıl olursa olsun sizi isteyen birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayın."

Külotunu aşağı indirmeye devam ettiğimde Briar keskin bir nefes alıyor, karnının yumuşak kabarıklığını, kıvrımlarını ve bütün bir günü haritalayarak ve öğrenerek geçirmek istediğim narin tenini ortaya çıkarıyor.

"Sevgilim, benim nasıl bir erkek olduğuma dair bilmen gereken bir şey varsa o da burada, senin için sorgusuz sualsiz yanıp tutuştuğumdur. Bu bedenin istediğim zaman *benim* olması için bana izin verdiğini söylüyorsun, o zaman geçmişte birlikte olduğun puştların sana karşı kullanmış olabileceği hiçbir koşul ya da saçma sapan bahane olmadan bunu yapacağımı söylediğimde bana inan."

Sikerim böyle işi. Bu kızın benden saklanmasına imkan yok. Şimdi bir amaç uğruna hareket ederek kumaşı kalçalarından geçiriyorum ve amının gölgesi kendini göstermeye başlıyor. Kız mükemmel. Parmaklarımla keşfetmekten zevk aldığım her şey şimdi bana sunuluyor ve zihnim zaten üç adım ileride, ağzımın onun üzerinde ilk sıcak kaymasını bekliyor.

"Ben onlar değilim, Briar ve sana bunu söylediğimde, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde seni dilimin üzerinde parçalayacağıma inan."

"Ya bu işte iyi değilsem?"

Nemli külotunu bacaklarından tamamen çekip çıkardıktan sonra arka cebime koyuyorum ve yukarı bakıyorum. Ağzımı onun üzerinde gezdirerek, bu kızın bana verdiği her titreşim nefesin ve titremenin tadını çıkararak, amının üzerine yavaş bir öpücük yerleştiriyorum. Tüm bu süre boyunca onu bakışlarımla arasında hapsediyorum.

"Bunun tadını çıkarmaktan başka yapman gereken bir şey yok, o yüzden ellerini başımın üzerine koy ve benim için ne kadar yüksek sesle konuşabileceğini duymak istiyorum."

Briar'ın küçük sesi kısmen protesto, kısmen inilti ve çok seksi.

"Böyle hissetmemem gerekiyor... sana dokunmam gerekiyormuş gibi, ama her zaman dokunmak istiyorum." İtiraf ediyor. Bir an için tereddüt ediyor, sonra parmaklarını saçlarının arasına sokuyor, saç tellerini alnından geriye doğru itiyor ve neredeyse inleyeceğim.

Uyarılmasından dolayı parlayan ve kızaran amına hafifçe üflüyorum.

"Ne zaman istersen ellerini üzerime koy, sevgilim. Çünkü benimkini kendime saklamayacağımdan eminim."

Konuşmam bitti. Azmış ve sırılıslam olmuş Briar'ın kokusu beni mahvediyor. Ağzım onun üzerine kapanıyor ve o hayal ettiğimden daha tatlı. Sırtı eğilirken kalçaları yukarı doğru kayıyor, güzel boyalı tırnakları saçlarıma daha sıkı batıyor ve altımda eriyor. Anında çıkardığı inilti kulaklarıma müzik ve şiir gibi geliyor.

Belki başka bir zaman, onu kızdırır ve bu mükemmel küçük amcığın her santimine hak ettiği yavaş ve şehvetli ilgiyi gösteririm. Ama şimdilik, onu parçalara ayırmak, dilimin üzerinde ilk kez paramparça olduğunda nasıl hissettiğini bilmek için çaresizim ve ayrıca önümüzde uzanan koca bir gece var. Çoğunu onun kalçalarının arasına sıkışarak geçirmeyi planlıyorum.

"Aman Tanrım. *Storm*."

Hay sikeyim. Onun inlemesini ve nefes nefese adımı söylemesini duymak, sadece umabileceğim türden zevkli bir işkence. Dilimi sertleştirerek klitorisine çalışıyorum ve onu daha fazla ve daha fazla dışarı çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, sızlanıyor, parmakları saçlarını çekiştirirken neredeyse alttan yüzüme sürtünüyor. Briar'ın bu kadar duyarlı olması benim sonum olacak.

Benim olmaması gereken bu kıza zaten çok fazla takılmamış olsaydım, o zaman yalvaran sözleri, başımın etrafına sarılmış titreyen uylukları kaderimi mühürledi.

Kesinlikle durmamın bir yolu yok. Ona her yerde sahip olmamı istediğini söyledi.

İstediğim zaman. Belki de onu kaybetmemek için elimden geleni yaparım.

İki parmağımı ekleyerek, onları içeri ve dışarı pompalamak için kullanıyorum, sızlanana ve nefes alana kadar kanalının içinde kıvrılıyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım." Briar şarkı söylüyor, altımda gerilirken kalçaları dilimin sert girdabıyla aynı anda hareket ediyor. "Ben-oh lanet-"

Ritmik bir şekilde kenetlendiğinde parmaklarımı biraz geri çekiyorum ve o parçalanırken üzerime fişkırان bir ıslaklık seli oluyor. Briar titremeyi ve başıma yapışmayı bırakamıyor. O bağımlılık yapan tatlı kokusu, döllerı, kayganlığı beni boğuyor ve göğsümden çıkan karanlık iniltıye engel olamıyorum.

Lanet olsun, bu kız.

"Ne... üzgünüm... aman tanrım... bu asla... ben asla... çok üzgünüm." Benden uzaklaşmaya çalışıyor ve salgısıyla kaplanmış ağızımdan kaçmak için saçlarımı çekiyor.

Avuçlarımla kalçalarını sıkıştırıyorum ve ıslak iç uyluğunu ısııyorum. Sert bir ısırık değil ama dikkatini çekmeye ve kaybolmakta olduğu spirali durdurmaya yetiyor.

"Sen bir fişkirticısın, sevgilim." Dilimi iğnenin üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok ateşli, tahmin bile edemezsin. Sana arka arkaya kaç kez adımı haykırtıp yüzümü ıslattırabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu kanepenin beni yutmasını istiyorum. Çok özür dilerim."

Bu, içimin derinliklerinde bir yerden bir hırıltı çıkarıyor. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmiş, pantolonumun içine sızıyor ve bu kıza sınırsız zevk almayı hak etmiyormuş gibi hissettiren zavallı gevşek siklerin izini nasıl sürebileceğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini gevşetiyorum, sonra başımın üzerinden geçiriyorum ve onun üzerine çullanıyorum. Bir dizimi kanepenin kenarındaki bacaklarının arasına sokup, bir elimi başının yanına koyup, diğer elimle parmaklarımı boğazının ön kısmına doladığımda Briar'ın koyu renk gözleri kocaman oluyor.

Ben durmam. Duraklamıyorum. Ağzını tutuyorum ve onu öpüyorum, dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum, bunu yaparken benim için çıkardığı her küçük sesi yiyorum.

Parmaklarım onu dudaklarımda ve dilimde kendini tamamen tatmaya zorlarken biraz daha sıkıyor, parmak uçlarımda altında nabzının çılgınca atışını hissediyorum.

Geri çektiğimde nefes nefese kalmıştı. Gözleri parlıyor, dudakları öpücüklerle ısırılmış ve tam da benim kızımın gün boyu nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle görünüyor.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve hiç şüphesiz orada kendini tattığını biliyorum. Bunu gözbebeklerinin patlamasından, doruğa ulaştığı için çoktan kızarmış ama daha fazlası için istekli olmasından anlıyorum.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu gör. Beni ne kadar vahşileştirdiğini gör. Şimdi, söyle bana..." Boğazına biraz daha baskı uyguluyorum, parmaklarımda dövmesi olan ismimin boynuna mükemmel bir şekilde oturmasına hayranlıkla bakıyorum. "Bu sende sevişme isteği uyandırıyor mu, sevgilim?"

BÖLÜM 22



D *Bu sende sikişme isteği uyandırdı mı, sevgilim?*
Bu adam için çok azdım. Kanımın alevlere
dönüştüğünden neredeyse eminim.

Birkaç dakikasını ayırıp vücuduma yapabileceğini bile
bilmediğim şeyleri nasıl yaptırabileceğini göstermekle
k a l m a y ı p paniğimi yatıştırdığı ve beni tek bir öpücükle
tahrik ettiği için ona lanet olsun. Bacaklarımın çalışmasına
kesinlikle imkan yok. O orgazmdan sonra olmaz. Az önce
ağzıma sahip olup bana kendimi tattırdıktan sonra olmaz.
Özellikle de bana akıl sağlığımı memnuniyetle kaybettiğimi
ve

en derin sulara dalmayı seçti. "Lütfen. Evet, lütfen.
İstiyorum... Seni çok istiyorum." Parmaklarım
boğazımı hala bir tasma gibi saran bileğinin üzerinde
durmak için yukarı çıktı.

"Bana bilmem gerekeni söyle."

Bir anlığına ona, kaslarının sert düzlemlerine,
dövmelerine, parmaklarımı batırmaktan asla vazgeçmek
istemediğim asi saçlarına o kadar vuruluyorum ki, başka ne
bilmek isteyebileceğini hayal bile edemiyorum.

Sonra, anlamı bana çarptı.

Doğru ya.

Seks.

Konuşma.

"Temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." Yutkundum. Lütfen bana en son ne zaman pille çalışmayan bir şeyle seks yaptığımı sormayın. Zaten bu adamın önünde bir ömür boyu yetecek kadar utanç cehenneminde öldüm.

Yine de, nedense, az önce yaptığım karmaşadan iğrenmiyor.

Daha önce hiç başıma gelmemiş bir şekilde bir fıskiye gibi üzerine fışkırdım. Fışkırma diye bir şey duymuştum ama vücudumun bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Parmaklarını esnetiyor, ağzımı açık bir açlıkla izliyor ve ben yine inliyorum. Her yaptığında, eklenen her günahkâr küçük baskı noktası klitorisimin tepki olarak zonklamasına neden oluyor.

"Ben de temizim." Storm'un sesi sert. O kadar seksi ki, buradaki zamanım bittikten sonra amımın asla iyileşemeyeceğinden korkuyorum. Ama beynimdeki o kıpırtıyı hemen bir kenara itiyorum. şu anda bunu düşünmüyoruz.

Ayrıca bu adama - bu yaşayan, nefes alan cinsel fanteziye - *temiz* olduğunu söylediğinde inanmak için gerçekten çok uğraşıyoruz. Ona inanmayı ve güvenmeyi çok istiyorum, gerçekten, ama aklım bara geri dönüyor...

İnanılmaz mavilikteki bakışları gözlerimin üzerinde geziniyor. İçimdeki tereddütü fark ettiği anı görüyorum. Bu adam çürük ve aldatılmış kalbimi ve orada bir parazit gibi gizlenen içgüdüsel güvensizliği doğrudan görüyor.

Ne olduğunu anlamadan güçlü kolları beni kaldırıyor ve mutfak tezgâhının kenarına doğru ilerliyor. Çıplak kığım serin yüzeye yatırılıyor ve Storm avuçlarını kalçalarımın iki yanına koyduğunda kaslı, çıplak göğsü, dövmelelerden oluşan bir okyanus, görüş alanımı dolduruyor. Eğilerek aynı hizada olduğumuzdan emin oluyor. Göz göze.

"O kafanın içinde neler oluyor?"

Bunun bir şey olmadığını, onun gibi bir seks tanrısı için çok genç, çok güvensiz olduğumu, beni görmezden gelmesi gerektiğini çünkü açıkça bir aptal olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum... ama kaşları birbirine yaklaşıyor ve beni bunu söylemeye zorlamak için tek yapması gereken dilini şaklatmak oluyor.

Beynim, az önce bedenimle ustaca oynamasının ardından hala oksitosin ve dopamin denizinde yüzüyor ve düşünmeden kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum.

"Peki ya birlikte olduğun diğer kadınlar? Bilirsiniz, kamyonentinizin içinde eşyalarını kaybedenler."

Storm'un yüzü yumuşuyor ve Tanrım, eğer bu benim aptal küçük kalbimin göğsümden fırlamasına neden olmuyorsa. Adının yazılı olduğu dövmeli elini kaldırıyor; amımı okşayan, boğazımı sıkkan ve şimdi de yüzümü çevreleyen gevşek bir kıvrımla dalgınca oynamasına izin veren elini.

Bu adamdaki zıtlıkların muazzamlığı o kadar çarpıcı, o kadar dikkat çekici ki, bana böylesine narin ve küçük bir jest yaptığında ciğerlerime yeterince hava alamadığımı hissediyorum.

"Kolay kolay güvenmediğini biliyorum ama yine de burası Briar. Kış mevsiminde buradaki hava çok hızlı bir şekilde boka dönebilir." Saç tellerimi parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Birkaç ay önce beklenmedik bir kar dalgası geldi ve ben, Şerif Hayes ve birkaç kişi daha Crimson Ridge'de hava koşullarından etkilenenleri evlerine ulaştırdık. Bir grup bar çalışanının ve müşterinin güvenli bir şekilde evlerine gitmelerine yardımcı oldum. O kız, bir grup yabancının arasında bir yabancıya yardım ettiğim bir andan başka bir şey değildi."

Gözlerindeki mavi beni öyle sıkı tutuyor ki. Hayatım boyunca etrafımda olan insanlardan farklı olmadığını düşünmek için çok acele etsem de, sözlerinde sadece gerçek var.

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor, sonra aynı elini kazağımın eteğinin altından geçirmek için aşağı indiriyor. "Farkında olduğum bir şöhretim var Briar, mümkün olmasını ne kadar istesem de geçmişte kim olduğumu değiştiremem. Dedikodu dedikodudur ve bunu durdurmanın mümkün olmadığını zor yoldan öğrendim ama uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım."

Beni biraz nefessiz bırakan derin bir tonda, çok düzgün, çok emin konuşurken, o büyük avuç içleri kalçalarımın yukarı, üstümün altından, kaburgalarımın üzerinden, ağrıyan göğüslerime ulaşana kadar dolaşıyor. Onun gibi huysuz, asık suratlı bir kovboyun sahip olmaması gereken ustalıkta bir dokunuşla, sütyenimin üzerinden meme uçlarımın tepelerini okşamaya başlıyor.

Neredeyse mutfak tezgahından uçacaktım. Tüm bu konuşmayı unutun, bu adamın tüm gün boyunca göğüslerimle oynamasına ihtiyacım var. Klitorisimdeki zonklama şimdi yayıldı, uyluklarımın arasında çarpan bir kalp atışına dönüştü.

"Tamam." Bu adam için tekrar inlemeye başlamaya hazırmışım gibi mi konuşuyorum? Tüm bedenimi yeniden ateşlemeyi başardığı için kemerini tutmama iki saniye kaldı.

"Birbirimizi çok iyi anladığımızı göstermek için söylüyorum, bunu yaparken başka bir adamın şapkasına bakarsan, o herifin göğsünü herhangi bir boğadan daha iyi ezerim."

"Şapkası mı?" Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, çoğunlukla sertleşmiş meme uçlarımı okşayan başparmaklarının her geçişinde kaçmakla tehdit eden sürtük seslerini durdurmak için.

"Şapka istiyorsan, benimkini tak. Tüm bunları bana veriyorsun ve gizli olup olmaması umurumda değil... Bana ait olana başka kimse yaklaşamaz."

Tanrım, bu kovboya tırmanmak istiyorum.

"Briar, şu istediğin şey..." Storm meme uçlarıma biraz daha işkence ediyor, çünkü bana sahip olmaya gerçekten niyetli görünüyor

tamamen onun büyüğü altında. "Kontrolü bana vermiş olsan da, bunun hala sınırları var, anlıyor musun?"

"Sınırlar mı?" Alaycı bir gülümsemeyle başını salladığında surat asmaya hazırlanıyorum. Dilimin ucuna gelen itirazımı şimdiden tahmin edebiliyorum.

"Buna sınırlar diyelim. Bunu istemeyeceğiniz anlar, günler olacaktır. Bu çizgiyi kolayca koyabilmeniz için bir şeylerin olması gerekiyor ve bu da benim buna saygı duymamı sağlıyor."

"Sen... sen daha önce böyle bir şey yaptın mı?" Kalbim boynumda gümbür gümbür atıyor.

"Böyle bir anlaşma olarak değil. Ama bu kavrama aşınayım."

Kafam söyledikleriyle uzlaşmaya çalışıyor ama ben izlerken o hiç beklenmedik bir şey yapıyor. Elleri üstümün altından kayıyor. Pratik hareketlerle deri kelepçesini çıkarıyor ve bileğimi avucunun içine alıyor. Elimi kaldırarak deriyi bileğimin etrafına sarmaya başlıyor. Sıcak ve esnek bir his veriyor ve çıkıntılı kemiğin üzerine gevşekçe oturuyor, her ne kadar gidebildiği kadar sıkı bağlamış olsa da. Koyu kahverengi tonlar ve dokular yüzeye kabartma olarak işlenmiş girdaplı bir desene sahip, ancak çok fazla yaşam sürdüğü için yıpranmış ve solmuş.

Storm kolumu tutarken başparmağını manşetin üzerinde gezdiriyor. "Eğer onu takıyorsan, o zaman açık... ne zaman, nerede olursa olsun... ama ara vermek istersen ya da havanda değilsen, onu çıkarabilirsin ve söz veriyorum buna her zaman saygı duyacağım, tamam mı?"

Vay anasını. Bu adam için mükemmel bir sürtük olmaya çok hazırım çünkü sanırım içimde yeni bir arzunun kilidini açtı. Bileğime düzgünce takılan deri şeridin sahiplenici, ince ağırlığı beni yaşayan en azgın şeytana dönüştürdü.

"Fırtına." Nefes alıyorum. Tamamen donmuş bir halde ona bakıyorum. "Bunu kimseye söyleyemeyiz. Seninle yatmak istemiyorum."

Daha aptalca söylentilerle yaşamak... İnsanların yanlış anlaması çok kolay..."

Avucumu öpüyor, ıslak ağzı, pelüş dudakları ve elimin etli kısmına değen kirli sakalının tırmalayıcı törpüsü arasındaki o temas noktasıyla kalan tüm akıl sağlığımı alıyor. "Bunu söylemekten nefret etsem de, aynı fikirdeyim... başkalarının ne düşündüğü ya da söylediği umurumda olduğundan değil - ve bu dünyada herhangi birinin senin hakkında saçma sapan konuşmasına ve hala dişlerinin sağlam kalmasına izin vermemin mümkünatı yok - ama aramızda kalmasını tercih ederim. Eğer istediğin buysa?"

Midem bulanıyor ve sesinin gürleyip alçalmasıyla içime bir baş döndürücü telaş yayılıyor. Avucuma karşı konuşurken, beni mavi gözlerine hapsederken, sanki her bir kelimeyi kastediyor ve beni o kapının ardında gizlenebilecek her şeyden ve herkesten korumaya tamamen niyetli.

Çenemi hafifçe eğmem yeterli.

Bu adama aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Amcama. *Fırtınam*.

"Peki... kelepçe takılı mı kalacak yoksa Bu gece, sevgilim?" Üzerimde olsaydı külotumu eritebilecek bir bakışla bana vurarak, sorgulayan, baştan çıkarıcı başparmağını deri kayışın üzerinde ileri geri sürüyor.

O kadar uzun zamandır ihmal edildim ve istenmedim ki; kabul ettiği bu şey başımı döndürüyor. Muhtemelen ilk kez arzulandığımı hissetmek mi? Birinin beni kullanma izni ve kontrolü vermesi, beni özlediğim her şeye maruz bırakması, bana dokunmadan beş dakika geçiremeyecekmiş gibi hissetmesi... Bu kovboyun istediği her şeyi alabileceği fikriyle sürükleniyorum.

"Açık kalıyor." Nabzım durmaksızın atıyor. Bu adamın her bir yönünü mümkün olan her şekilde deneyimlemeye çok hazırım.

Becer beni. Beni özgürce kullan. Bu kelimeler dudaklarımdan dökülmek istiyor. Ağzımı onunkine mühürlemek ve hayatımı değiştiren o öpücüklerden birini daha deneyimleyerek ona tüm bunları ve daha fazlasını söylemek istiyorum.

O hayatıma girene kadar ne istediğimi bilmiyordum ve şimdi burada kimsenin anlayamayacağı bir şeyin eşliğindeyiz. Ama onunlayken inanılmaz derecede doğru ve güvende hissediyorum.

Fırtına ağır bir nefes verir ve nefesinin altından usulca, saygıyla küfreder. Sonra hareket eder.

"Kollar yukarı." O güçlü eller kazağımı avuçlarken, sert komutu amıma yeni bir uyarılma dalgası gönderiyor. Sütyenime geçmeden önce onu başımın üzerinden çekip bir yere fırlatıyor.

"Bu lanet memeler beni çıldırıyor." Gözleri çıplak tenimde gezinirken hiç vakit kaybetmeden tokayı açıyor, sonra kayışları omuzlarımdan aşağı kaydırarak beni ondan da kurtarıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bu adam o kadar kararlı, o kadar şehvetli ve her adımında kendinden o kadar emin ki, neredeyse bunu bu geceden çok önce kafasında planlamış olabileceğini hayal etme fantezisinde kaybolabilirim.

Bir avucunu dizimin altına kaydırarak bacağımı kancalıyor ve bu hareket beni hafifçe geriye yatırarak ellerime yaslanmaya zorluyor. Bu pozisyon omurgamı dikleştiriyor ve göğüslerimi öne doğru itiyor ve çoraplarımı teker teker çıkarırken -ön sevişme gibi hissettirmemesi gereken bir hareket, ancak bir şekilde o dövmeleri ve kasları kullanıyor ve her şeyi tamamen erotik hale getiriyor-başından beri sinsi niyetinin bu olduğundan şüphe duymuyorum.

Göğüslerim ağrıyor, ağır ve dolgun hissediyorum, meme uçlarım o kadar sert ki üzerlerine nefes alsa tekrar parçalanabilirim.

Bana bakarken gözlerindeki sınırsız ve tereddütsüz açlığı seviyorum. En küçük, en seksi

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Kendine çok fazla güveniyor, bu konuda kendinden çok fazla emin.

Bu arada nefes nefese kalmıştım ve her yerim zonkluyordu, ne isterse yapsın diye kendimi bu tezgâhın üzerine bırakmaya hazırdım.

"Kahretsin... Biliyor musun, her fırsatta seni burada üstsüz mükemmel fahişem olarak dolaştırabilirim, küçük diken. Böylece istediğim zaman bu mükemmel memelerle oynayabilirim."

Konuşurken bir tanesini çimdikliyor ve istemsizce çaresiz bir ses çıkararak ağlamama neden oluyor, sonra gözlerinde gerçek bir kıvılcım beliriyor. Şapkasını tezgahıtan alıp başıma yerleştirirken büyülenmiş gibi izliyorum.

"Kukum." Başparmağını çenemde gezdirerek çenemi yukarı kaldırıyor. "Şapkam." Sesi daha alçak, daha baştan çıkarıcı bir tona düşerken mavi gözleri takdirle yukarı kayıyor. "*Küfüm*."

Storm gözlerimden birini almak için öne düşerken gözlerimi tutuyor.

Meme uçlarımı ağzına alıyor ve tüm vücudum zevkten titrerken gerçekliği biraz daha kavrayamıyorum. Dilinin ve dudaklarının sıcak, ıslak süzülüşü ve sıkı tomurcuğu emip yalaması beni çılgına çeviriyor. Çaresiz yakarışlar ve belki de sabah olduğunda utanabileceğim ya da kendimden utanabileceğim türden sesler çıkarıyorum... şu anda umurumda değil.

Her iki göğsümle de ilgileniyor, dudaklarını göğüslerin kabarıklığı üzerinde gezdiriyor ve ben onun için kıvrana kadar diliyle sertleşmiş tepelerime vuruyor.

"*Mmmfuck*. Çok duyarlısın. Bence bu fikri sevdin, değil mi? Göğüslerine ne istersem yapmama izin vermen. Onları döllerimle kaplamamı ister misin?"

En azgın sesler benden kaçıyor. Görünüşe göre bu fikri sevdim. Hem de çok.

Bu onun kıkırdamasına neden oluyor, ağrıyan göğüslerime karşı karanlık ve arzulu. Ama şimdi hareket ediyor, kemerini hızla çözüyor

ve kaygan kalçalarımın arasında dururken külotunun kemerini aşağı doğru itiyor - önümdeki bu adam için ne kadar dağınık olduğumun kanıtı.

"Lütfen. Lütfen, Storm." Boyunun büyüklüğü amımın sıkılaşmasına ve karnımın şişmesine neden oluyor. O kendini yavaşça okşarken gözlerim yumruğuna sabitleniyor, ben *onu* izlerken aç gözlerle beni izliyor. Gizlice porno izlemenin ötesinde daha önce böyle kalın, dik ve damarlı bir erkek görüp görmediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Daha önce birlikte olduğum herkesten daha iri ve ben de onun tadına bakma isteği duyuyorum. Dilimde onun kadifemsi ağırlığını hissetmek istiyorum.

Ama bundan daha fazlası, onu içimde istiyorum.

Storm benim aceleciliğime uyuyor gibi görünüyor, elini yumruk yapıyor, başparmağını başın üzerinde gezdiriyor, orada bir boncuk ıslaklığı var ve gözlerinin arkasında şeytani bir parıltı alev alıyor.

Daha da yaklaşarak elini ağzıma götürüyor ve sertleşmiş sikinin ağırlığının aramızda sallanmasına izin veriyor. Üstü başıyla kaplı başparmağını ağzıma sokuyor ve ucundan sızan tuzlu, keskin salıverme ipucuyla tat tomurcuklarımı kaplıyor. Onu emmenin, ağzımı istila etmesine izin vermenin, bunun ne kadar zengin bir şekilde tatmin edici olacağına dair kışkırtıcı bir ipucu. Benim kadar deneyimsiz birinin onun vücudu üzerinde yaratabileceği etkinin bu olduğunu bilmek hipnotik, güçlü bir his.

Sikinin başını ilk kez amımın üzerinde gezdiriyor ve kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum. Daha bana dokunmadan nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyor?

"Her şeyi izleyeceksin. Amcığının etrafımda nasıl gerildiğini izle, her şeyi yutmak için, beni içine çekmek için ne kadar istekli olduğunu gör. Nasıl ortalığı dağıttığını, damladığını ve doldurulmaya ne kadar hevesli olduğunu, nasıl ıslak ve mükemmel olduğunu hisset." O konuşurken, kayganlığım boyunca kendini ovuyor, aşağı indiğinde girişimi dürtüyor,

Kalçalarımı onun aletini kovalamaya, çok aç olduğum şeyi kovalamaya teşvik ediyorum ve o da bunu çok iyi biliyor.

"Başlangıç için sadece ucu." Storm kalçalarımından birini destekliyor ve diğeriyle başını öne doğru bastırarak içimden bir inilti çıkarıyor. "Etrafımda mükemmel bir şekilde oturduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

Ucu içeri kayarken karanlık, seksi bir inilti çıkarıyor. Gözlerim, aletin vücuda mükemmel bir şekilde bastırıldığı ve ilerlediği noktaya perçinlendi. Onun gerginliği daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, yine de delicesine iyi hissettiriyor.

Başım tamamen belada. Bunu zaten biliyorum. Şimdiden hissediyorum. Her hücremde derinlerde bir yerde, küçük bir şey yerine oturdu ve bu adamdan kurtulabileceğimden emin değilim.

"Lanet olsun, çok darsın, bu küçük amcığın seni tatmin etmek için bir oyuncak ve parmaklarından başka bir şey kullanmadı, değil mi? Ama bu senin gibi değerli biri için yeterli değil, sevgilim. Düzgünce sikilmeyi hak ediyorsun. Bütün gün sikimin etrafında gerilmeyi, sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimi içine almayı hak ediyorsun."

Storm boştaki eliyle diğer bacağımı tutarak dizlerimi müstehcen bir şekilde açıyor ve beni ihtiyaçları için mükemmel bir pozisyona getiriyor ve hareket etmeye başlıyor. Yavaşça ileriye doğru itiyor, kaygan bir kayma ile içime giriyor. Beni düşürdüğü azgın karmaşa kesinlikle sıırılsıklam olmamı sağladı, amım onu vücudumda ağırlamaya inanılmaz derecede hazırды.

"Aman Tanrım... Bu çok iyi... Lütfen... Daha fazlasına ihtiyacım var." Nefes nefese kalıyorum, izlemeye devam etmek için avuçlarımın üzerinde dengemi sağlamak zorunda kalıyorum, çünkü izlemeyi bırakamıyorum. Görüntü çok erotik. Çok kötü. Her ne kadar parmaklarımı üzerinde gezdirmek ve tırnaklarımı o kaslara geçirmek istesem de, bu pozisyonun onun kontrolündeymiş gibi hissettirmesine de bayılıyorum. Beni titreten bir zevk karmaşasına sürüklüyor.

beni bu şekilde mutfak tezgahının üzerinde kullanması.

Yine de bir şekilde aynı anda kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor. İğrenç kelimeler döküyor, sikinin etrafında gerilen amıma bakıyor ve yine de sesinde çok fazla arzu var.

Daha önce hiç kimse beni bu kadar arzuladığını hissettirmemişti. "*Storm*. Tanrım. Sana ihtiyacım var."

Yalvardığımı duymak onu memnun ediyor gibi görünüyor çünkü

yine o gürleyen seslerden biri ve bunu vücudumun her santiminde, kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Beni nasıl daha derinden emmeye çalıştığını izle, seni her biraz daha beslediğimde, tatlı küçük amın her şey için yalvarıyor, beni içeri çekmeye çalışıyor. Sıkıldığını hissedebiliyorum, şimdiden sikimi sağlamaya çalışıyorsun. Çok açgözlüsün. Ama bu yüzden bu sefer yavaş gidiyoruz, çünkü önümüzde seni sikimle doldurmayı planladığım koca bir gece var. Beni bu şekilde almanı izlemek mükemmel."

İşte o an kabzasına kadar ileriye doğru batıyor ve benden çıkan yüksek sesli inlemeye engel olamıyorum. Kesinlikle söylediği her şeyi yapıyorum, amım onun etrafında kenetleniyor, sıkıyor, onu daha derine teşvik etmeye çalışıyor.

Onu bu şekilde içimde hissetmek o kadar dolu ki. Tekrar ileri doğru bastırmadan önce ucuna kadar geri çekerken hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir gerginlik.

İkimiz de bu anın ne kadar yoğun olduğunu, bunun ikimizin yapabileceği en mükemmel, en kötü seçim gibi hissettirdiğini yansıtan sesler çıkarıyoruz.

Sonra içime pompalıyor. Neredeyse ucuna kadar çekildiği ve sonuna kadar ileri ittiği uzun, işkenceli kaymalar. Tekrar ve tekrar. Sikişmenin kaygan, ıslak sesleri havayı dolduruyor ve vücudumu zaten ne kadar çok kızdırdığından o kadar sıkı sarılıyorum ki orgazmım bana doğru uçuyor.

Umutsuzca bunun uzamasını, daha uzun sürmesini istiyorum, ama ben gittim ve çoktan emildim.

"Siktir... Tanrım... Sanırım... Tekrar boşalacağım..." Durdurmak mümkün değil, bedenimi kontrol etmeyi ve beni bu kadar hızlı ve bu kadar iyi bir şekilde aklımdan çıkarmayı nasıl başardığını bilmiyorum, ama tam orada.

"İşte bu kadar. Sikimin her yerine boşal, sevgilim." Bir kasırğa gibi hareket ediyor. Bir eli boğazımın önünü sıkıca kavırıyor ve bu kesinlikle benim felaketim olurken, diğeri klitorisimi bulmak için aramıza giriyor ve o kadar derine batıyor ki, akıl sağlığımın her santimini istila ettiğini hissediyorum.

Baş aşağı yuvarlandım. İnliyorum ve onun etrafında kenetleniyorum. Denge ya da belki akıl sağlığı için kollarına yapışıyorum. İnlemelerim ve sızlanmalarım arasında nefes nefese kalıyorum.

O kadar güçlü ki tamamen boşluğa düşmeliyim. Beynim tekrar çevrimiçi olduğunda, ağızlarımız birbirine kaynaşıyor ve doruk noktam durgun dalgalar halinde yuvarlanmaya devam ederken amım hala dalgalanıyor ve onun etrafında sıkılıyor.

Storm ağzıma karşı homurdanıyor ve beni vücuduna doğru kaldırmak için kıcımın altından tutuyor.

"Sikeyim. Bana bundan çok daha fazlasını vereceksin. Bütün gece boyunca boşalacaksın. Benim mükemmel küçük sürtüğüm, sikimi bir rüya gibi içine almak için yaratılmış." Övgüyle kaplanmaktan başka bir şey hissettirmeyen bu iğrenç sözlerle beni yatak odasına taşıyor, boyu hala içimde derinlere gömülü.

Ve ikimizi de yatağa yuvarlarken, şapkası yere düşerken, bu sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

BÖLÜM 23



TAletime sarılmış mükemmel kız boğazıma doğru inliyor.

İki orgazmdan sonra zevkten neredeyse aklını kaçırarak ve bu gece onu daha fazla sürüklediğimde ne kadar kolay titrediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Tekrarlanan ilişkilerden kaçındığım hayatımda, daha önce hiç birine karşı bu tür bir takıntılı ihtiyaç hissetmemiştim. Sürekli olarak onun her düşüncesine, her nefesine, kirpiklerinin tenimi sıyrırken çıkardığı her titreşime takılıp kalmak.

Bu kız, verebileceğim en lezzetli yanlış karar.

Yatağa uzandık ve onu altıma yatırdım. O lanet olası bir rüya. Hak ettiğimi düşündüğüm tek şey karanlıkken, bir şekilde bana bahşedilmiş ilahi bir yaratık.

Persephone Hades'le birlikte derinliklere indi, değil mi? Onun saçmalıklarına ve kıyametine isteyerek adım attı. Burada yaptığımız şey bu mu? Ben, onu kendi kişisel yeraltı dünyama sürüklüyorum. Bu kızın bende ne bulduğunu ya da neyi görmezden geldiğini anlayamıyorum.

"Fırtına. Tanrım. Bu çok iyi." Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor ve lanet olsun, Briar Lane'i çözmeyi o kadar çok istiyorum ki, bu kızın daha fazlasını görme ihtiyacının çılgınlığına kapıldım.

vahşilik. Muhteşem ve bağımlılık yapıyor ve o benim bir şekilde kazandığım kendi ödülüm.

"Boşaldıktan sonra bu mükemmel memeler ne kadar hassas oluyor acaba?" Dişlerim sıkı küçük tomurcuklardan birinin üzerinde geziniyor ve o sızlanıyor, aşırı uyarılmış ve zevkten gevşemiş.

"Yapamam. Bu çok fazla." Sesi soluk soluğaydı, vücudunu bir ürperti sararken soluk soluğaydı.

Devam ediyorum. Yavaşça ama dikkatle hissin tekrar yükselmeye başlamasına izin veriyorum. Dilimi döndürüyorum ve dişlerimi nazikçe kıvrılmış tomurcukların üzerinde gezdirdikten sonra çekiştiriyorum ve kabarık dudaklarının bir nefesle nasıl açıldığını izliyorum.

"Bu sefer..." Ağzım dolanıyor, karnının yumuşaklığını keşfediyorum, sıcak, ıslak bir çizgiyi amına doğru sürüklerken çöküyor. "Bu sefer göğüslerinin nasıl zıpladığını görmek istiyorum, tekrar paramparça olduğunda yüzünü görmek istiyorum. Bakalım bu çarşafı benim için ıslatabilecek misin, hmm."

Acele etmemek için duraklayarak, Briar'ın omurgasının yataktan yukarı doğru eğilmesine neden olan uzun bir yalamayı dikişinden geçiriyorum. Parmakları çarşafa dolanıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Ellerinin üzerimde olmasını tercih ederdim ama bunu ona öğretebilirim. Kontrolü verirken bile ihtiyacı olanı nasıl isteyeceğini anlamasına yardımcı olmak için bolca zaman var.

"Artık yok. *Yapamam*." İnliyor. Bu da kulağa lanet bir davet gibi geliyor. Vücudu hakkındaki bu varsayımı silmem için acil bir meydan okuma.

"Evet, yapabilirsin sevgilim..." Bir elimle dizini tutup bacağını omzuma doğru kaldırıyorum. "Bana bir tane daha vereceksin."

Koyu renk gözleri arzuyla kaplanmış bir şekilde bana bakıyor. Briar'ın gözbebekleri tamamen genişlemiş, tüm zengin kahverengiyi kaplıyor ve genellikle en iç çembere yakın görünen birkaç ballı beneği gizliyor.

Sikim onun girişini dürttüğünde, bu çok iyiydi. Çok kaygan ve kaygan, yine de hala benimkini sıkıştırmak

zorunda kalıyorum

Çünkü çok sıkı.

"Siktir, sevgilim, her Şeyimi alacaksın. Ne zaman istersem bu daracık amcığı doldurmama izin vereceksin."

Kirpikleri titriyor, gözleri geriye kayıyor, ben daha da içine girdikçe nefes nefese kalıp inliyor. İstememem gereken bu kızın her santimini sahiplenmeye devam ediyorum.

Bu duyguyu arzulamamam ya da onun bana karşı ne kadar duyarlı olduğunun baş döndürücü hazzında kaybolmamam gerekiyor. Bunun dışında, bu kız söz konusu olduğunda tamamen kaybolduğumu, buzel yerde haritasız olduğumu inkar etmek yok.

Sikim zonkluyor, taşaklarım geriliyor. Beni o kadar sıkı kavırıyor ki; gözlerimin arkasında yıldızlar uçuşuyor ve kanımın olması gereken yerde düz hi-oktan akıyor.

Bu sefer, kabzaya kadar battığımda, içimden çıkan karanlık, ilkel homurtuya engel olamıyorum.

"Aman Tanrım. Çok derinsin." Briar uzunluğumun etrafında spazmlar geçiriyor ve çenem kilitli, sert. Yabani bir içgüdü kontrolü elden bırakıp bu seksi kı parçasını kazıklamak için çığlık atıyor. Ona tekrar tekrar pompalamak istediğimin yoğunluğundan sonra yarışmak cazip geliyor.

Ama bunun sonsuza dek sürmesini de istiyorum. Briar'ın yanaklarındaki kızarıklığa, dudaklarındaki ve meme uçlarındaki derinpck ısırığı gölgesine takıntılıyım. Ona iyi, derin ve yavaş seviŐmenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu gösterdiğimde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ucuna doğru kayarken, onu hissediyorum. Etrafımda nasıl kenetlendiğini. "*Mmmfuckkkk*. Senin ağzly küçük amcığın bir saniye bile bırakmak istemiyor." İkimizi de dalgalandıran bir inilti ile kalçalarımı ileri doğru yumrukluyorum, itiŐimin arkasındaki g göğüslerini zıplatıyor ve muhteşem kızımdan yüksek bir inilti patlıyor.

"Beni içine gömmek için ne kadar uğraştığına bir bak." Geri kayıyorum, kadifemsi eldivenin etrafını sarması ve tüm hayatımı becermesi için sadece ucunu bırakıyorum, onun içinde olmak cennet gibi.

"Seni benim için tekrar fışkırtmama ne dersin?" Gözlerim yüzünde sabit kalıyor, sınırsız arzunun her titreyişini ve yüz hatlarının zevkle gerilmesini ve buruşmasını iliklerime kadar hissediyorum.

"Bilmiyorum eğer-" Sözleri tökezlerken Briar'ın sırtı eğiliyor. "Başka zaman olmaz." Aslında söylediği şey daha çok bir *evet* gibi geliyor, *lütfen beni kocaman horozunun her tarafına fışkırt.*

"Evet, yapacaksın." Sesim alçalıyor ve ben Bekle. "Beni mahvedeceksin, sevgilim." *İt.* "Sonra seni ters çevireceğim." *İt.* "Böylece kendini izleyebilir ve beni ne kadar iyi aldığını görebilirsin." *İtme.* "Kendini o aynada izleyeceksin."

"Aman Tanrım." Briar daha yüksek sesle ve daha çaresiz bir şekilde inliyor. Benim için nasıl çözüldüğünü görmek çok güzel bir manzara.

"İşte böyle, aynen böyle. Benim için iyi bir kız olabileceğini biliyorum."

"Bu çok fazla." Kirpikleri titriyor. Tam o sınırdan, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin içine düşmeye hazır.

"*Mmm*, ama amın aksini söylüyor. Beni sıkmaya devam et, bebeğim. Sen en sıkı şeysin."

Başını geriye atıp boğazını ortaya çıkarıyor. Mükemmel göğüslerini benim için zıplatıp titreten bir güçle ona vurmaya devam ettiğimde, daha yüksek bir tonda inliyor, inliyor, kasılıyor ve parçalanmaya başlıyor.

Başparmağımı resme ekliyorum, klitorisini buluyorum, sikimle kazığa oturduğu yerden aramızdaki kayganlığı sürüklemek için aşağı iniyorum ve sonra o şişmiş sinir demetini ovuyorum.

Briar'ın yumuşak küçük vücudu geriliyor ve sonra lanet bir rüya gibi paramparça oluyor. Uzun, alçak bir çığlık ve ardından biraz geri çekildiğimde fişkıran bir ıslaklık.

Evet.

"Sen mükemmelsin. Beni nasıl da ıslatıyorsun, sanki bunun için yaratılmışsın."

Briar kelime üretme yeteneğini kaybetti. Altına kaçırıyor, inliyor ve gözlerimi her kapattığımda duyacağım en seksi sesleri çıkarıyor.

Etrafımda dalgalanıyor, doruk noktası uzun, yuvarlanan bir kuyrukla sürüklenip gidiyor. Geçen seferkinden farklı olarak, bu seferki içimdeki hayatı emmeye çalışıyor.

Aramız o kadar kaygan ki, seksi cehennem seli aletimin uzunluğunu kaplıyor ve taşaklarımdan aşağı damlıyor ve bu gece yine beni tamamen mahvetmesine bayılıyorum. Sanki bir tür hile kodunun kilidini açmışım gibi ve şimdi onu üzerime böyle fişkırtmak için tüm yolları ve pozisyonları bulmaya çalışacağım.

O kadar yakınım ki; basınç şimdiden omurgamın tabanında kilitlenmiş durumda. Taşaklarım sıkı, yukarı kalkmış, onun içinde harcamaya hazır.

Ama izlemesini istiyorum.

Düzgün davranılmaya ne kadar layık olduğunu görmesini istiyorum.

"Güzel ve gürültülü yapabilir misin, sevgilim... bana ne kadar iyi olabileceğini göster." Kendimi kontrol etmek için her şeyimi harcadım, onun gevşek formunu aldım ve vücutlarımızı yatağın ucundaki aynaya bakacak şekilde hizalamaya yönlendirdim. "Seni çevirdiğimde bu seni tahrik ediyor mu?" Dudaklarım arkasındaki pozisyonumdan Briar'ın kulağını buluyor, gözlerimiz yansımada birbirimizi arıyor. Bu açı, koridordan sızan sıcak bir ışık parçasıyla yıkanan figürlerimizi gösteriyor, odanın derin gölgeleriyle tezat oluşturuyor.

"Mükemmel gidiyorsun." Briar'ın kalçalarının altına bir yastık koyuyorum ve kendimi avuçlarımda üzerinde destekleyerek vücudumun

omurgasını örtüyor. O gözler benimkileri takip ediyor, bu kadar kısa sürede bu kadar zevkle parlıyor, ama yumuşak tenine dokunduğum, yönlendirdiğim ve okşadığım her yere sabitleniyor. "Oynamak için kendi mükemmel küçük oyuncağım."

Onun girişinde sıraya girmek büyük bir mutluluk. Birbirimize tesadüf olamayacak bir şekilde uyuyoruz, çünkü bu kız sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi altımda yuvalanıyor ve ben bunca zamandır kollarıma sarmam gereken *kişinin kim olduğunu* bilmediğim için aptalın *tekiyim*.

Briar'ın ağzı açık kalıyor, gözleri ışığın yüz hatlarında süzülüşüyle parlıyor.

"Senin." Nefes veriyor.

O tek kelime, Tanrım, sanırım tüm felaketim o.

"Oyuncağım." İleriye doğru bastırıyorum, onun kadife sıcaklığına gömülüyorum.

"Benim malım." Sikim kabarıyor, zonkluyor. "Benim küçük sürtüğüm."

Aletimin etrafına sarılan güzel şey yumuşakça inliyor, sıkıyor, tüm bunları ve daha fazlasını ne kadar arzuladığını bana tam olarak bildiriyor.

"Hoşuna gitti mi, sevgilim?" Aynada onu izliyorum. Göğüsleri yatağa yaslanmış, kolları kalp şeklindeki yüzünün önünde uzanmış, bileğindeki kelepçemle çarşafı yumrukluyor. Bizi izlemek için başını arkaya eğdiğini, omurgasını dikleştirdiğini ve kıcını havaya kaldırdığını görünce göğsümde sahiplenici bir sesin yükseldiğini hissediyorum. "Benim gizli oyuncağım olmak hoşuna mı gidiyor? Benim mükemmel, güzel, küçük fahişem olmak hoşuna gidiyor mu?"

Kalçalarım tekrar tekrar onunkilere çarpıyor ve her bir itişin o sihirli noktaya çarptığında zevkin yıkandığını görüyorum, herhangi bir pisliğin bu kıza hak ettiği türden düzgün bir sikiş bulmak ve vermek için zaman ayırdığından şüpheliyim.

"*Fırtına...*" Gözleri geri yuvarlanıyor ve ağızımdan dökülen pislikler karşısında kendini kaybettiğini görünce işim bitiyor.

Sikim patlamaya hazır. Karıncalanma artıyor, omurgamda baskı oluşuyor ve itişlerim onun kıcına karşı duraksıyor.

"*Mmmfuck*. Bak ne kadar güzel görünüyorsun, sikimle dolu, dölleriyle dolu."

"Evet. *Evet*." Yumuşak bir inilti dizisi gibi mırıldanıyor.

İleri doğru sürüyorum ve aletim sarsılıyor ve salıverilmem onun amcığını sular altında bırakıyor. Amının etrafında dalgalanması zihnimin tamamen boşalmasına neden oluyor. Arkadan onun dar, kaygan kanalına nabız atarken, zevk dalgaları ve rahatlama homurtuları içimde yuvarlanıyor.

Kendime geldiğimde, ağzım boynuna yapışmıştı. O narin teni emmek, yalamak ve öpmek en yeni takıntım, sanki dilimde bu kızın tadı olmadan nasıl nefes alacağımı unutmuş gibiyim.

İçimden bir ses, aklımın bir köşesinde bir uyarı, çok geç kalmış olabileceğimi söylüyor.

İki ayağım da derinde ve belki de, neredeyse kesinlikle, çoktan girdim.

BÖLÜM 24



"W Bu yeni bir şey..." Storm'un sesi kulağımın hemen dibinde kalın ve uykulu, bir başka uykudan uyanırken ağır bir uyku. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok; oda gölgelerle kaplı ama hareketsiz yatmaktan memnunum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sırtımda onun rahatlatıcı, sabit nefes alışını dinlemekten keyif alıyorum. Omurgama oturan gövdesinin her yükseliş ve düşüşüne eşlik eden ritmi içime çekiyorum.

Onun sözlerini duyunca dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, çünkü aslında tam tersinin doğru olduğunu keşfetmek üzere.

"Yani, bu konuda." Yüksek sesle düşünürken parmaklarım aşağıya doğru iniyor, ön kolunun gergin kaslarını takip ediyor. Şimdiye kadar dokunmak istediğimi itiraf etmekten korktuğum damarlarını ve şeklini izliyorum.

Parmakları çıplak amımı kavradığı yerde sıkılaşıyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Burnuyla kulağımın kabuğunu dürtüyor. O kadar arzulu ve günahkârca çekici bir sesle vuruyor ki, verebileceği herhangi bir emre karşı koyma şansım kesinlikle yok.

Öyle bir niyetim olduğundan değil. Kelepçe hala *takılı*.

"Bu, uh, aslında sabahları beni hep böyle tutuyorsun." Kalın kalın yutkunuyorum. "Biliyorsun, daha önce aynı yatağı paylaştığımız zamanlar..."

Sen bir davetle, bir öpücükle, bir anlık ayartmayla tüm hayatımı altüst etmeden önce ne aklım başımdaydı ne de reddetmek için tek bir neden bulabiliyordum.

"Neden bir şey söylemedin?" Beni sıkı bir tutuşun altına sıkıştırmaya devam ederken sözleri üzerimde kayıyor. Omurgam göğsüyle aynı hizada. Kolunun ağırlığı karnımdan aşağı süzülüyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor. Sesine bir merak notası renk katıyor.

Neden yapmadım?

Sorusu beni bir anda telaşlandırdı. Yanaklarım alev alev yanıyor, utanç vücudumun her köşesine yayılıyor. Bunları nasıl kelimelere dökebilirim ki? Dün gece geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden çok önce bana dokunmasını arzuladığımı.

Ne kadar zavallıyım ki, bana vermeye niyeti bile yokken onun okşamalarını çalıyordum.

"Briar." Gürlüyor, boynumu öpüyor, parmak uçlarının altında sıvı ısı biriktiriyor. Bu adam beni o kadar zahmetsizce okuyabiliyor ki, ne zaman bir sarmalın içinde olduğumu anlayabiliyor.

"Bilmiyorum. İşleri senin için zorlaştırmak istemedim, bu yüzden sen fark etmeden kalkacaktım."

Dalga geçmesini ya da tipik zekice bir şey söylemesini bekliyorum. Bunun yerine, omurgamdan göğsüme kadar uzandığını hissettiğim alçak bir ses çıkarıyor.

Bir an için düşünceli görünüyor.

"Kalmalıydın."

Bu kelimeler, sabahın erken saatlerinde onun sesiyle söylendiğinde mantıksız derecede seksi ve tenime damlayan balı dinlemek gibi.

Ancak o zaman, kötülüğü sıcak ve baştan çıkarıcı bir şekilde onu takip eder. "Yoksa *amcanın* her sabah sana sarılması biraz fazla mı hoşuna gitti? Bu yüzden mi sabahın erken saatlerinde duş alma zevkini geliştirdin?"

Beni okşamaya başladığında inliyorum, bir kez daha, bu adam için kalçalarımın arasında kesinlikle sırılsıklam olduğumu doğruluyorum.

Storm tatmin olmuş bir homurtu çıkarıyor; kendinden emin, muzaffer bir ses. Ardından bacağımı tam istediği gibi nazikçe kavırıyor ve ardından kalın sikinin başını içime sokmak için öne doğru bastırıyor.

Kalçalarının sığ, nabız atışlarıyla içeri girerken, parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ediyor ve onun için kesinlikle eriyorum.

"Sevgilim, neden aniden yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğun bir sır değil, neden her sabah o duşta olduğunu çok iyi biliyorum." Kahretsin, beni lezzetli, ısrarlı bir şekilde ileri doğru itiyor.

"Aman Tanrım."

"Yine de, tüm bu acı ve gerginliğin benim için olduğunu söylememiş olman utanç verici. Sana yardım edebileceğim pek çok yol düşünebiliyorum. Orada sana katılabileceğim onca zaman." Sonuna kadar yerleşiyor, düzgün düşünemeyinceye kadar içimi dolduruyor, sonra hareketsiz kalıyor. Storm itmiyor ya da hareket etmiyor, sadece amımın gerilmesine ve onu saracak şekilde şekillenmesine izin veriyor ve kutsal lanet, içimde vahşi bir şeyi ateşliyor.

"Ne yapmam gerekiyordu?" Nefes nefese kaldım. Bu çok iğrenç. Kendini içime sokmak ve orada kalmak mı istiyor? Bedenimi kendi bedenine yaslayışı, klitorisimi tembelce okşayışı, meme uçlarımı çimdiklemek ve okşamak için kayganlığımı yukarı çekişi, sanki... sanki saatlerce içimde gömülü olarak böyle kalmaktan mutlu olacakmış gibi.

Bunun düşüncesi - onun sikine kazığa oturtulmak ve etrafına sarılmış bir amdan başka bir şey olmamak çünkü o

İçimde olmak istiyor. Neredeyse sızlanıp inleyeceğim.

"Başlangıç olarak, eğer azgın ve sırılsıklam uyanırsan, o zaman beni kullan." Büyük avucu göğsümü kavırıyor ve sıkıyor. "Ya da o güzel amcığınla oynamak istersen, sana seyirci olmaktan çekinmem. İstedğin zaman parmaklarının üzerine boşalmanı izlerim."

"Tanrım. Fırtına." Kötü biri ama yine de doyamıyorum.

"Bak ne kadar mükemmelsin. Her kıvrımın, her lanet santimine kadar." Aleti sonuna kadar derin, o kadar derin ki, orada yatarken hala itmeye ya da hareket etmeye çalışmıyor. Bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğu aklımı başımdan alıyor.

"İstersen uyumaya devam et, sevgilim." Storm'un dudakları boynumun eğimini takip ederek kollarımda tüylerimin diken diken olmasına ve ürpermeme neden oluyor. "Sana şunu öğretmeme izin ver. Şu anda istediğim şey, sen benim için güzel ve hareketsiz yatarken, beni çok sıkı bir şekilde sıkarken seninle oynamanın tadını çıkarmak."

Ben tam olarak bunu yaparken iniltili bir ses çıkarıyor.

"*Mmmfifuck*. İstedğim şey için uyanık kalmana ihtiyacım yok, ama eğer beni bu kadar sert kavramanı sağlayacaksam, o zaman devam et ve ben senin tatlı küçük deliğini kullanarak eğlenirken orada yat."

Bu adam.

Bu lanet adam.

Sert dokunuşunu karnımın, göğüslerimin, kalçalarımın her yerinde gezdirirken, formumun üzerinden her geçişinde amıma doğru inerken, hatta hâlâ içimi doldururken bile, başımın ciddi bir belada olduğundan eminim.

Böyle bir muameleden nasıl kurtulacağım?

Kıyaslayacak başka birini nasıl bulacağım?



Stôrmand Lane'i idare etmek için yeterli donanıma sahip değilim.

Bugün Devil's Peak Çiftliği'ndeki son atların işini bitirirken bütün günü onun yanında geçirmek zorunda kalmak beni öldürecek, bundan eminim.

Adam o kadar yumuşak ki, beni her seferinde nefes nefese, ahlaksız bir karmaşaya dönüştürmese dayanılmaz olurdu.

Ağzının köşesinde gizemli bir seğirmenin oynadığı her bir bakış - vücudumda lanet bir silah olarak kullandığında nasıl ve neye muktedir olduğunu çok iyi bildiğim bir ağız - atlarla konuşmak için derin, seksi sesini kullanarak bu ahırlarda zahmetsizce dolaşmasıyla birleştğinde beni ele geçirmeye yetiyor.

Dizlerimin üstüne çöküp dilimi çıkarasım geliyor.

Sadece bir geceden sonra beni seks bağımlısı mı yaptı?

Çünkü onun sikini düşünmeden duramıyorum.

Tek yapabildiğim zihnimin gözünde tekrarları çalıştırmak gibi görünüyor. Birlikte olduğumuz anların anlık görüntüleri ve erotik kesitleri. Storm kafamdaki son beyin hücresini de sikip attıktan sonra aynada kendimi, tanımadığım bir versiyonumu görüyordum.

Dövmeler ve kaslarla dolu bir fatih gibi üzerimde dolaşırken gördüğüm şey, onun altında yayılmış olan bendim. Gevşemiş, kızarmış ve aklımı kaçırmıştım.

Saf, katıksız bir mutluluk halinde.

Ağırlığımı değiştirip atın başını tutarak nallarını takmaya çalışırken bileğimdeki deri bandın ceketimin kolunun altından hafifçe içeri girdiğini hissediyorum.

Tenime verdiği pürüzsüz hissin aşırı farkındayım. Vücut ısıma uyacak şekilde nasıl ısındığını. Nasıl ona ait olduğunu, daha doğrusu benim ona ait olduğumu gösteriyor.

En azından bu oyunu oynadığımız süre boyunca. Sanırım burada kalmayı seçtiğim sürece.

Gözlerim omuzlarında geziniyor, aynı geniş alanın camdaki yansımayı nasıl doldurduğunu hatırlıyorum.

Dün gece bana izlememi emrettiğinde ayna.

Arkamda nasıl da belirmişti. Dövmeli, kaslı ve çok heybetliydi, omurgamın üzerinde duruyordu.

Yüzündeki ifade... Bu benim DNA'ma işlenmiş bir şey, bundan eminim.

Çok aç görünüyordu. *Benim için.*

Onun sert emirleri, nasırlı avuçlarının tenimde gezinmesi için başım dönüyor. Bana ne yapacağımı söylemesini, tam olarak ne zaman izleyeceğimi, ne kadar inanılmaz göründüğümüzü görmesini, onun sikiyle dolu olmaktan ve dölleri sızdırmaktan ne kadar zevk aldığımı görmesini istiyorum.

Bu sahiplenici davranış içimde bir şeylerin kilidini açtı, zorlayıcı bir şey. Bunu rahatlatıcı bulmayı beklemiyordum, ama bana onun oyuncağı ve kullanacağı bir sürtükten başka bir şey olmadığının söylenmesi... kahretsın.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ya da kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Sen yetenekli bir adamsın, Storm." Layla'nın tanıdık sesi salyalarımın aktığı sessiz hayalimi böldü.

Duyulamayacak bir şeyler homurdanıyor, iki büküm olmuş, at nalına hassas bir şekilde çivi çakıyor. Sadece onun kadar yetenekli birinin başarabileceği türden on bin saatlik bir kusursuzluk. Benim gibi sıradan bir ölümlü ya o çekiçe başparmağımı kırardı ya da çivi atın toynağı yerine doğrudan elime saplanırdı.

"Harika görünüyorlar." Layla yanıma geliyor ve bir elini uzun, parlak boynumda gezdiriyor. "Bu yaz büyük bir değişim geçirmeye hazırsın, değil mi muhteşem çocuk?" Kocaman nemli gözlerini kırıştırıyor ve ben de attan farksızım, Layla'ya sanki bu ahırın yeşil gözlü elf kraliçesiymiş ve ben de onun mütevazı hizmetkârıymışım gibi bakıyorum.

Her şeye rağmen Devil's Peak Ranch, Layla'nın sosyal medyasının geçen yıl patlamasından sonra hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Eğlenceli bir etkinlik olarak sevimli videolar ve fotoğraflar paylaşarak başladı.

Veterinerlik eğitimi sırasında burada ilk işe başladığı günleri paylaşmak için bir yol bulduktan sonra her şey çığ gibi büyüdü.

Şimdi, yaklaşan yaz sezonu neredeyse tamamen dolu, buradan Crimson Ridge'e kadar uzanan bir bekleme listesi var ve bu atlar yıldız cazibe merkezi.

"Evet, Colt titiz bir piç. Eminim bir kez bakıp kendisinin daha iyisini yapabileceğini söyleyecektir." Storm fazla tırnak uçlarını bir çift metal makasla keserek toynaktan dışarı çıkmamalarını sağlıyor, sonra da kolunun tersiyle alnını siliyor.

Doğrulurken o delici mavi gözlerini bana diktiğinde neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. Sadece kısa bir bakış ama gözlerinin hemen benimkileri aradığını fark etmek içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor.

"Sanki bunun için zamanı varmış gibi." Layla kıkırdar.

"Bana cehennemi yaşattığın için mi? O hıyarın her zaman zaman bulacağını biliyorsun." Storm eğeyi eline alıyor ve at nalının üzerindeki pürüzleri hızla düzeltiyor. Uzun, yumuşak vuruşlar beni ellerindeki dövmelere ve patlayan damarlara hayran bırakıyor.

"Senin için iyi şeyler söylememe ne dersin? Kibarca rica edersem bu hafta sonu yemeğinin hesabını bile ödeyebilir?" Layla karşılık veriyor ve bu insanların yanında olmak çok zahmetsiz. Hiçbir gündem ya da gizli amaç yok. Herkesin birbirine karşı *iyi kalpli* olmasını seviyorum. Bir oyun oynamaya, puan toplamaya ya da daha sonra karşı tarafa karşı kullanmak üzere bir zayıflık detayını saklamaya çalışmıyorlar.

"Siktir et. Bana bir yıllık sıcak yemek borcun var, Stôrmand Lane. Ben yokken derin dondurucumdaki tüm eti temizledikten sonra." Colt ahıra gelir, sert görünüştüdür ve sanki buradaki manzaradan oyulmuş gibidir. Yaklaşırken gözleri

Sadece Layla'ya, aralarında konuşulmayan bir dil akıyordu.

Tanrım, birbirleriyle o kadar mükemmel bir uyum içindeler ki. İki insan arasında böylesine derin bir ruh bağı görmek kalbimi pıt pıt attırıyor.

Etten kemikten bir hatırlatma, *böyle* bir sevginin var.

En azından şanslı olanlar için.

Colt atını arkasından götürüyor, yanımızdan geçerken durup Layla'nın alnındaki ince tüyleri fırçalıyor ve eğilip boynunu öpmeden önce ağzının kenarında küçük bir sırtıtma oynuyor. Bu hayatımda gördüğüm en romantik şeydi ve eğer önümde yular olmasaydı, tüm ruhumun eriyip yere düşme ihtimali vardı.

"Beyaz atlı prensine katlandığın, lanet olası ineklerini beslediğin ve Akdeniz'e çıplak yüzmeye gidebilmek için bütün kış buzun içinde kaldığın için mi? Ödeştik diyebilirim, ihtiyar." Storm çalışmaya devam eder ama kalan tırnak uçlarını törpülerken başını sallar.

İkisi huysuz bir şekilde didişmeye devam ediyor ve Layla atın eyeri ve takımları gibi işlerle ilgilenirken bir yandan da sohbeta katılıyor.

Bu arada ben de burada durmuş bana bakıp hemen anlayabilecek birini merak ediyorum. Bu ceketin kolunun altında *onun* manşetini giydiğim gerçeğine dair herhangi bir fikirleri olur muydu? *Onun ceketini*.

Hiç kimse bir şeyden şüphelenir mi? Küçük sırrımız ve Anlaşmamızın gerektirdiği tüm yasak incelikler.

Yanağımın içini çiğnedikçe ve ağırlığımı kaydırdıkça, bu yaramaz küçük gizli ayrıntı beni daha da tahrik ediyor.

Storm işini bitiriyor, bu onun gün boyunca üzerinde çalıştığı son at ve ben de onun mükemmel asistanı olmak için elimden geleni yapıyorum. Şimdi biraz daha aşına olduğum için

Onun rutin işleriyle uğraşırken, toparlanıp gitmeye hazırlanırken gerçekten faydalı olabileceğimi hissediyorum.

Layla bizi dışarıda takip ettiğinde kamyonu yüklemeyi yeni bitirmiştik.

"Cumartesi günü saat altıda buluşuyoruz... Bu serseriye senin becerikli ellerine bırakıyorum, şehir kızı, en azından kendini temizlemeye çalıştığından emin olmak için."

Bagaj kapağını sert bir hareketle kapatan Storm, Layla'ya doğru alaycı bir gülümseme gönderiyor. Mavi gözleri bana doğru dönüyor ve orada titreşen beladan kaçış yok. Çocuksu, sinsi ve sağlığım için fazlasıyla çekici.

"Merak etme Layla, mükemmel bir amca olacağım ve yeğenimin bana söylediği her şeyi dinleyeceğim."

Neredeyse boğuluyordum, bir elim kendimi yolcu kapısına sabitlemek için dışarı fırladı.

"Mükemmel. Dikkatli sürün çocuklar, Sage'le tanışmanız için sabırsızlanıyorum." Layla ana eve doğru ilerlerken el sallıyor; batmakta olan güneş, arazinin güneye bakan manzarası boyunca uzanan büyük cam pencerelerden yansıyarak turuncu bir parıltı yayıyor.

Kapımı çekip açarken, aramızdaki mesafeye en sert bakışlarımı yöneltiyorum. "Böyle şeyler söylemeye devam edemezsin. Sen kötü, çok kötü bir adamsın."

Sürücü tarafına geçerken ukala bir sırıtışla karşılandım.

"Evet, ve bunu her söylediğimde daha da azgınlaşıyorsun, yani burada hepimiz kazanıyoruz, küçük diken."

BÖLÜM 25



"İnternette biraz araştırma yaptım. Bahsettiğin şeyi araştırdım." Briar öne doğru eğilerek Stereo aşağı.

"Neydi o şey?" Dedim. Bir bileğimi direksiyona asarak bizi dağ yolundan aşağıya doğru yönlendiriyorum.

İlk bakışta, bunun neyle ilgili olabileceğini merak ediyorum. Sonra Briar'ın kıpırdadığını fark ettim. Kesinlikle seksle ilgili bir şey.

Göğsümün içindeki ukala pislik kendini beğenmiş bir memnuniyetle ötüyor.

"Bana ne olmasını istemediğimi ya da nelerden hoşlanmadığımı sorduğunuzda."

"Ahh. Sınırların."

"Evet. Bunlar." Etrafında dolanıyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana yandan hızlı bir bakış atıyor.

"Ve?" Yüzümdeki sırıtmayı engelleme çabalarım başarısız oluyor. Çiftlikte geçirdiğimiz günün ardından dağdan aşağı inerken direksiyonu sıkıca kavriyorum.

Briar'ın tüm zamanını kocaman gözleriyle beni soyarak geçirdiği bir gün.

"Acı verici şeyler yok." Bir parmağını işaretliyor. "İnternette bulduğum listede bir sürü şey vardı.

acıya neden olmak ya da acı çekmek ve ben bunu kesinlikle istemiyorum." Yüzünü buruşturarak titriyor.

Kahretsin, çok tatlı.

Onaylarcasına mırıldanıyorum. "Adil. Herkes bundan hoşlanmıyor."

"Öyle mi?" Gözleri üzerimde geziniyor. Meraklı bir enerji kamyonetimin kabininde dolaşıyor.

"Denediğin için teşekkürler ama *senden* bahsediyoruz, unutma." Lanet olsun, yine de ilgisini çekmeyi sevmiyorum.

Dudağının içini kemiriyor ve ben ona doğru bir bakış attığımda elmacık kemiklerinin hafifçe kızarmaya başladığını görüyorum.

"İşemek ya da onun gibi bir şey yok." Bir parmağını daha işaretlerken burnu kırışıyor.

Bu beni güldürüyor.

"Gözleri bağlamak ya da o tür şeyler de yok."

Direksiyonu tutuşumu değiştirerek, elim onun kalçasını bulana kadar uzanıyorum ve o biraz sıcıyor.

"Bu iyi," diyorum, aklı başında ve aklı başında görünmeye çalışarak ve bu kızın ona yapmamdan hoşlanabileceği veya hoşlanmayabileceği şeyleri aradığını bilerek arzuyla patlamak istemiyormuşum gibi.

İnternete bakmaya ne zaman fırsatı oldu bilinmez ama aletim bu konuşma için çok hevesli.

"Bunların bazılarını kendi başına çözdüğün için seninle gurur duyuyorum. Başlangıç olarak bu mükemmel."

Briar bu sözleri söylediğimi duyunca çenesini eğip biraz daha kıpırdandı. Evlatlık kardeşimin nasıl bir pislik olduğunu bildiğimden, eminim bu kıza daha önce hiç kimse onunla gurur duyduğunu söylememiştir. Bir avuç pislik, hepsi de.

"Seyretmeyi seviyorsun, o yüzden bunu elinden almak yok. Anladım." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Zevk veren şeylerden daha fazlasını almasına izin vermekle ilgili olduğu kadar - küçük röntgencinin

Briar'ın içinde saklanıp oynamak için dışarı çıkıyor - terapist değilim ama gözlerinin bağlanmasını istemiyorsa daha derin güven sorunları olduğundan şüphelenmek için dahi olmaya gerek yok.

"Bağlanmaya ne dersin?" Zaten bu yolda ilerlediğimiz için biraz daha bastırıyorum ve parmaklarımın kalçalarının yumuşaklığına batmasına izin veriyorum.

Yanaklarında daha derin allık lekeleri oluşuyor. "Orada kıvranarak oturuyorsun, sevgilim."

Briar küçük bir ses çıkarıyor, kısmen protesto, kısmen anlaşma gibi bir şey ve şu anda hangisini kastettiğini bildiğinden bile emin değilim. Gerçi bütün gün bana ısrarla baktığı gözlerden sonra, beyninin tüm bunlar hakkında ne söylediğini umursamanın çok ötesindeyim.

"Kenara çekip ağrıyla ilgilenmemi ister misin?" Gözlerim yola odaklanmışken, parmaklarımın bacağının iç kısmında gezinmesine ve biraz daha yukarıları keşfetmesine izin veriyorum.

Ağırlığı değişiyor, kalçalarının tatlı kabarıklığı birbirine sürtünüyor, elimi yerinde hapsediyor ve eğer hala zihninde dolaşan varsa, son kalan şüphelerinden vazgeçtiği anı biliyorum. Ağzı hafifçe aralanıyor.

"Bir şey öğrenmek ister misin, sevgilim?" Sesim alçalıyor.

Briar başını sallıyor, oturduğu yerden gözleri üzerimde geziniyor.

"Peki, bana bileğini göstermeye ne dersin?"

"İşte." Biraz titreyerek nefes alıyor ama lanet olası ceketimin kolunu geriye kaydırarak deri bandın düzgünce yerine oturduğunu gösteriyor. Tam da her zaman olması gerektiği yerde.

"İyi kız." Evet, o ağır yutkunuşuna ve göğsünün daha hızlı inip kalkmasına bakılırsa bu birkaç kelimeyi çok seviyor.

"Burada mı?" Dişleri alt dudağının kıvrımına batıyor.

"Tam burada, sevgilim. Kelepçe takılı ve lanet olsun, sikime sarılmanı istiyorum."

Sanki başka bir ruhun bizi görebileceğine dair en ufak bir ihtimal varmış gibi gözlerini etrafta gezdiriyor. Bu sırada hoparlörlerden ağır bir ritim geliyor ve bu anın arka plan müziğini oluşturuyor ama hangi şarkının çaldığını bile söyleyemiyorum çünkü duyabildiğim tek şey kendi kanımın vücudumda hızla akıp gitmesi.

"Sikimle dolu olmak ister misin?" Kotumun içinde, bunun nasıl gideceğini düşündükçe uzuyor ve kalınlaşıyorum.

"Lütfen." Yer değiştiriyor ve bana doğru dönüyor.

"O zaman bana o güzel dudaklarını ver, o mükemmel küçük ağzını kullanacaksın. Ben senin boğazını kullanmanın keyfini çıkarırken senin de beni emmeni istiyorum." Elimi kalçasından çekip ceketinin önünü kavıyorum, çekiştiriyorum ya da daha doğru bir ifadeyle, onu bana doğru yönlendirmek için yaklaşmasını talep ediyorum.

Briar keskin bir nefes alıyor, kaba sözlerimi duyuyor ve emirlerimin ağırlığını hissediyor.

"Nasıl..."

"Buraya kay ve beni dışarı çıkar."

Mükemmel kızım duraksıyor, önce ceketini çıkarıyor, sonra biraz tereddütle tam olarak istediğimi yapıyor, ama kara gözlerindeki merak ve şehvet kıvılcımını yanlış anlamıyor.

"İşte böyle." Yanıma sokulup bel bandıma uzanırken onu cesaretlendiriyorum. Kalçalarımı ayarlayarak çevik parmaklarının kemer tokamı, düğmemi ve fermuarımı hızlıca açmasını sağlıyor ve Tanrım, delicesine sertleştirm ve şimdiden sızıntı yapıyorum. Bu kızın kamyonetimde olmasını istediğim tüm yollar düpedüz ahlaksızca, ama cehennem, bu yıpranmış eski bank koltuğunda yanımda tünemiş lanet olası bir rüya gibi görünüyor.

"Sakın çarpma." Briar küçük yumruğunu uzatıp külotumun kemerini aşağı iterek aletimin serbest kalmasını sağlarken bana cilveli bir bakış fırlatıyor.

Bir elimle parmaklarımı onun ipeksi saçlarının arasına sokuyorum, gözlerimi yoldan ayırmazken tutuşumu sıkılaştırıyorum. Nefesinin kesildiğini ve küçük bir inilti

ıkardığını duyduğumda, zaten lanetlendim

ve bu daha da vahŖi bir Ŗeyi serbest bıraktı.

"Güzelce sor bebeğim, sonrasında ikimizin de tadına bakmana bile izin verebilirim," diye homurdanıyorum.

Mırıldanıyor ve başını aŖağı indirmeme izin veriyor, kendini kucağıma yaslıyor ve lanet olsun. Bir yumruğı uzunluğumun etrafına sarılıyor ve parmakları uyluğuma giriyor ve mükemmel ağız sızan ucumun etrafına kapanırken bu kamyonun kontrolünü kaybetmemeye odaklanmak için savaŖmak zorundayım.

"Tanrım, sevgilim..." Parmaklarım saçlarını daha sıkı tutuyor ama kendi hızında gitmesine izin veriyorum. İlk kez yola kafa atıyor ve kim bilir, belki de ilk kez doğıru düzgün sakso çekiyor.

"Boğazını benim için güzel ve rahat tut, içine ittiğimin ıslak küçük amın olduğunu hayal et. Seni germemi ve her aŖağı inişinde daha derine kaymamı ne kadar sevdiğini düşün."

Boyumun etrafına sarılmış dudaklarıyla çıkardığı iniltili sesler içime ürperti gönderiyor. Taşaklarım şimdiden karıncalanıyor, ağzının her sıcak, pelüş kayışıyla geriliyor ve beni tükürükle kaplıyor.

"O kadar mükemmel ki, sanki bunun için yaratılmışsın gibi beni emiyorsun. Sadece bunun için mi yaratıldın? İstedğim zaman sikimi almak için mi? Belki de seninle böyle oynarım, sen beni boğarken seni kirli küçük sırrım gibi kucağımda tutarım."

Briar'ın bacağımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve çaresiz bir ses çıkarıyor, mırıldanıyor ve höpürdetiyor, onunla konuştuğça daha da dağılıyor.

"*Ffiuckkk*. Bana o güzel küçük dilini ver. Her Ŗeyimi yuttuğunu hissetmeme izin ver." Yukarı aŖağı sallanmaya devam ettikçe, ayarlayıp daha derine battıkça, yanaklarını etrafımda alıştırıp oyduğça, tükürüğünün uzunluğumdan aŖağı damlamaya başladığını hissediyorum ve Ŗaftım boyunca çalışan dili bir

cennete yolculuk. Sikim şişerek sıcak küçük ağzını giderek daha fazla doldururken usulca inlemeye başladı.

Kızımın şu anda ne kadar tahrik olduğunu anlatan bir dizi tatlı küçük ses. Tanrım, bahse girerim kesinlikle damlıyordur.

Her ne kadar bu işi boğazını doldurup tam burada, şu anda döküldüğüm noktaya kadar götürmek cazip gelse de, taşaklarım boşalmanın ve dilini dölleriyle kaplamanın beklentisiyle şimdiden gerilmiş olsa da, onu sıkıp tekrar aletimin üzerine boşalmasını hissetmek için çıldırıyorum.

Dağın bu ücra köşesinden birilerinin geçme ihtimalini umursamadan, bizi yol kenarındaki kiremitle örtülü bir alana yönlendiriyorum. Akşamın bu saatinde birilerinin buralarda dolaşması pek olası değil ve bunun için kulübeye dönene kadar beklememin imkanı yok.

Briar kamyonun bir sarsıntıyla durduğunu hissettiğinde ıslak, özensiz bir sesle fırlıyor, biraz kafası karışmış bir şekilde etrafına bakarken şehvetle parlayan gözlerinde sırlı bir ifade kalıyor. Çenesini tutup ağzıma götürüyorum ve şişmiş dudaklarından süzülen her azgın sesi, dilinde kalan tadımın her ipucunu yutuyorum.

"Ne kadar iğrenç bir şeysin, değil mi?" Alt dudağını dişlerimin arasına alıp çekiştiriyorum ve doğrudan sikime doğru roket gibi fırlayan lezzetli bir ses daha çıkarıyorum. "Kullanılmaktan gizliden gizliye tahrik oluyorsun. Boğazının arkasında sikimin olması hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Neden durduk?" Briar nefes nefese kalıyor ve çılgınca ağzıma boşalıyor. Bu kadar duyarlı olmasına, benim tüm ahlaksızlığımın arenaya girmeye ve raund raund eşleşmeye bu kadar hevesli olmasına bayılıyorum.

"Çünkü tatlı amın beni çağırıyor, küçük diken... ve beklemek benim tarzım değil."

Pantolonumun düğmelerini açık, kemerimi gevşek bırakarak hızla külotuma geri sokuyorum ve sonra kapımı açıyorum. O karanlık gözler genişliyor, kamyonundan çıkışımı izliyorlar.

Başını sağa sola çevirip bir o tarafa, bir bu tarafa bakıyor, köşeyi dönüp altımızdan ve üstümüzden geçen boş çakıllı yola bakıyor, sonra da benim beklenti dolu bakışlarımla karşılaşmak için geri dönüyor. Uzun çamlar her şeyi çok daha karanlık gösteriyor, sanki gece dağın bu kısmını kaplayan sık ormanın uzun ahşaplarını sinsice ve kurnazca sarmış gibi.

"Yapamayız..." Nefesi kesiliyor.

"O kelepçe takılı mı kalacak, yoksa çıkacak mı?" İçeri uzanarak her iki dizinin arkasına birer avuç içi geçirdim ve kıcını koltuk boyunca açık kapıma doğru sürükledim.

Uzun bir saniye boyunca, kan kulaklarımda deli ve vahşi bir şekilde akarken, gözlerinin bileğine sarılı deriye kaymasına izin veriyor. Lanet olsun, hiçbir şeyi zorlamak istemiyorum ama o kayışı çözerse muhtemelen aklımı kaçıracağım.

Ağır ağır yutkunuyor, sonra öne doğru eğilip kollarını enseme doluyor.

"Kahretsin, sen benim delilik türümsün, sevgilim." Onu vücuduma doğru çekip kamyonundan dışarı çıkarıyorum ve içimde erirken ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Bu kez parmakları saçlarıma dolanıyor ve dilini benimkiyle aynı anda itiyor, tüm sınırsız zevk seslerinin ağızıma dolmasına ve tat alma tomurcuklarımda dans etmesine izin veriyor.

Kamyonetimin kaputuna doğru yürüyorum ve onu motorun üzerindeki sıcak metalin üzerine oturtuyorum. Bu kızı nasıl yiyip bitirmek istediğimi tam olarak biliyor ve ona istenmeyi hak ettiği tüm yolları gösteriyorum. Beklemeye, merak etmeye ya da *eve gitmek* gibi sıkıcı mantıklı şeyleri içeren bir zaman çizelgesine razı olmayan türden bir aciliyet ve aciliyetle.

Bu güzel şeyin, onu istemek söz konusu olduğunda, nerede olursak olalım her zaman tadına bakmak için can atacağımı göstermesi gerekiyor.

İsteksizce ağzından geri çekiliyorum, avucumu göğsüne bastırarak kaputun üzerine geri yatması için onu yönlendiriyorum. Bunu yaparken, dudaklarının ne kadar kızarmış ve öpücüklerle ısırılmış olduğunu açgözlülükle içiyorum. Koyulaşmış gölgelerini ve göz bebeklerinin şehvetle nasıl şiştiğini.

"Storm... dur... yapamayız... burada olmaz... ya biri bizi görürse?"

Sözleri gönülsüzce tartışıyor olabilir ama kalçaları benim için kalkıyor ve düğmeyi aceleyle açıp fermuarı indirmeme izin veriyor.

"Umurumda değil." Ağzım çoktan onun çıplak bedenini öpmeye ve ısırmaya başlamıştı. Kalçaları, kalçalarının üst kısımlarının yumuşaklığı, üst yarısını sıcak tutan tişörtün altından görünen karnının kıvrımı.

"Şu haline bak. Azgın ve çaresiz. Benim için fişkırıyorsun ve bu güzel kalçalarını ayırıp içine soktuğumda sikimi ıslatmaya hazırsın. Şimdiden damlayacaksın, değil mi?" Beynime dolan pisliğin kendini göstermesine izin verirken, ele geçirilmiş bir adam gibiyim, kotunu çekiştirip çekiştirip kalçalarını yeterince aşağı indiriyorum, böylece amını ortaya çıkarabiliyorum. Ama bu yeterli değil. Hiçbir yerde yeterli değil. Gerilmiş ve yumuşak etine batan, beni onun en tatlı merkezine ulaşmaktan alıkoyan bir kot pantolondan çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Amcığı ortaya çıktığında, rahatsız edici kumaş kalçalarından ve kışından aşağı çekildiğinde, daha düşünmeden ağzım onun üzerinde oluyor. Parlıyor ve şişiyor ve dilim yarığı boyunca gezinerek ne kadar tahrik olduğunu her damlasına kadar yalıyor.

Briar, dilimi klitorisine doğru ittiğimde bir dizi küfür ve vahşi sesler çıkarıyor, oturduğu yerde, muhtaç ve hazır olan kabarık tomurcuk üzerinde masaj yapıyor. Alay etmemi bekliyor ve

Tam da istediğim şekilde işkence. Sertçe emiyor ve şişmiş parçalarını ağızıma alıyorum, sırtı eğiliyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Hassiktir. Hassiktir. Aman Tanrım."

İşte bu, güzel kız. Tıpkı benim gibi aklını kaçır.

Bir bacağıyla birlikte bir botunu da çekmeyi başardım. Kot pantolonunu çıkarıp ayak bileğinden sıyrıyorum ve muzaffer bir hırıltıyla kalçalarını aralıyorum. Ağızım girişine kapanıyor ve Briar'ın tatlı, sırsıklam amını dilimle sikiyorum, kalçaları başımın etrafında titreyene kadar defalarca içine sokup çıkarıyorum. Kamyonetimin kaputunda bir ziyafet gibi yayılırken inliyor ve yalvarıyor ve damarlarımda saf bir sürüş, her şeyi tüketen sikişme ve sikişme ve sikişme ihtiyacı dışında bir şey var mı bilmiyorum.

Onu genişçe tutarak, tutuşumu üst uyluğuna kazarak, bir parmağımı içeri itiyorum ve klitorisini emiyorum. Gürültülü bir iniltiyle saçlarımı koparıyor ve tam patlamak üzere olduğunu anladığım anda ikinci parmağımı ekleyip ihtiyacı olan baskıyı uyguluyorum.

Briar dağılıyor. Ben her damlasını kucağıma alırken yüzüme ve ellerime sel gibi akıyor. Bu sefer kafası o kadar yerinde değil ki, belki az önce ne olduğunu anlamadı, belki de benim iyi kızım bu tepkiyi onun bedeninden çekip çıkaracak tek kişi olmayı çok sevdiğimi çoktan öğrenmişti.

Her neyse. Alttan utanmadan ağızıma giriyor ve ben dilimi dolaştırmaya, tatlı, şişmiş amının her tarafına öpücükler ve uzun yalamalar bırakmaya doyamıyorum.

Briar'la birlikte olmakta beni çıldırtan bir şey var. Bizim hakkımızda bir bok bildiklerini düşünen pisliklerin gözünde birlikte olmamızın yasak doğası kadar ateşli bir şeyden daha fazlası. Sanki içimde daha önce hiç var olmamış bir parçanın kilidini açıyor. Her nasılsa bir Stôrmand vardı

O gelmeden önce var olan Lane ve bir de diğer tüm saçmalıkların yanıp kül olduğu ateşin korları arasında kalan adam var.

Eskiden sadece seks sırasında boşalan ve hepsi bu olan parçam yok oldu, o orospu çocuğu sadece birkaç kısa gün içinde kül oldu. Onları bir daha asla görmek istemezdim, bir ilişkiyi asla tekrarlamazdım ve yine de buradayım, bu kızın içinde memnuniyetle tekrar tekrar boğulmaya hazırım.

Vahşi istek ve ihtiyaç kontrolü ele geçiriyor, sikim külotumun önüne doğru geriliyor, her yere sızıyor.

Dizlerine kanca takarak vücudunu benimkiyle buluşması için aşağı sürüklüyorum. Kıçını kaputun en ucuna tüneyerek, külotumu yoldan çekiyorum ve sırlıklam girişine çentik atarak sikimi yumrukluyorum.

"Tanrım. Sana içimde ihtiyacım var." Briar sızlanıyor.

"Biliyorum. Biliyorum bebeğim." Gözlerim, ucumun onun ortasına sıkışmasını izlemek için düşüyor, yolumu zorluyorum çünkü kızım dağınık ve horozum için yalvarıyor olabilir, ama o en sıkı şey.

"Oh, lanet olsun." Ben ileri doğru iterken o başını geriye atıyor. Daha derine battığım her santimde, duvarları dalgalanıyor ve uzunluğuma uyum sağlıyor ve kutsal cehennem, beni acımasızca sıkan en sıcak, kadifemsi küçük yumruk.

Bu açıdan mı? Güzel küçük amcığı mükemmel bir şekilde sergileniyor ve görsel olarak, onu bir rüya gibi etrafımda gerilmiş görmek beni hızla kaybedecek. Ancak, şu anda onu sert ve pis bir şekilde becermek için ilkel bir ihtiyaç içinde boğulduğum için, hareket etmeliyiz.

Onu sıkıca sarıp aracın yan tarafına doğru manevra yaptığımda itiraz ediyor ve soluk soluğa kalıyor, böylece yarı yarıya kamyonetimin kapısından dışarı sarkıyor. Briar dirsekleri üzerinde geriye doğru eğildi, dizleri genişçe açıldı ve şimdi tam olarak ileriye doğru sürmek ve bileğindeki lanet olası kelepçemin söylediği gibi ona sahip olmak için ihtiyacım olan açığa sahibim.

"Ben seni o kadar doldururken bana göğüslerini göster, kalçalarından aşağıya aktığımı hissedeceksin."

Kalçalarım, kamyonetimin ön koltuğunu dolduran kızımın bunun için ne kadar ıslak olduğunun kaygan sesiyle öne doğru pompalıyor. El yordamıyla sutyeninin üzerindeki kumaşı yukarı çekiyor ve göğüslerinin yumuşak, sıkılmış vadisi yeterli gelmiyor. "Bana düzgünce göster," diyorum sıkılmış çenemin arasından. Tanrım. Taşaklarım zaten sıkı ve harcamaya hazır.

Briar yumuşak bardağı kancalayıp bir tarafından aşağı çekerken inliyor. Diğerine ulaşamıyor ve işte o zaman başı omuzlarının arasına düşüyor ve gözleri bana panik ve şehvetin hipnotik bir karışımıyla ve benim için tekrar paramparça olmak üzere olduğu ezici hissiyle çarpıyor.

Kendime engel olamıyorum. Okuması çok kolay.

"Bir araba sesi duydun mu güzel kızım?" Bacaklarını o kadar sıkı tutuyor ki kıpırdayamıyor, Briar mızımız bir ses çıkarıyor ve koltuğu tırmalıyor. Bu lanet şeyin onu ne kadar tahrik ettiğini itiraf etmek istemiyor. İçinin derinliklerinde, yarağımın içine gömülü olmasından dolayı bir sürtük olduğunu kabul etmeye cesaret etmek istemiyor, açıkta, birinin bizi böyle görebileceği bir yerde.

"Sikeyim evet. Beni daha sıkı kavra, aynen böyle. Birinin bizden haberdar olması fikri seni daha da tahrik ediyor mu? Birinin seni amcan için bacaklarını açarken görmesini mi istiyorsun?"

Kestane rengi gözleri şehvetle parlıyor, pelüş ağzı açık.

Uçurumun kenarından yuvarlanmak üzere olduğunu bildiğim için her itiş daha da yoğunlaşıyor.

"Merak etme, sırrın benimle güvende. Küçük pis yeğenimin en çok amcasının kalın sikinin amının derinliklerine gömülmesinden hoşlandığını kimseye söylemeyeceğim."

Kızımın omurgası, titrerken ve alçak bir iniltiyle paramparça olurken bank koltuğundan eğiliyor.

"Birinin senin sadece bana ait olduğunu düşünerek ıslanan küçük oyuncağım olduğunu bilmesini mi istiyorsun?"

Briar en seksi sesleri çıkarıyor, amı kasılırken ve etrafımda tekrar tekrar kasılırken inliyor. Bu baş döndürücü his beni de onunla birlikte çekiyor, duymak istediğini bildiğim tüm vahşi övgüleri sürüklüyor.

Ne kadar mükemmel olduğunu. Eve gider gitmez onu tekrar becermek istediğimi. Bütün günümü onun ne zaman ve nerede istersem sahip olabileceğim tatlı oyuncağım olduğunu düşünerek geçiriyorum.

İşte bu fikir, tam olarak bunu ve daha fazlasını elde etme fikri, bir dizi küfür savurmama neden oluyor. Gerginlik kör edici bir hızla omuriliğimin tabanında patlıyor ve ben farkına bile varmadan, koltuğu kavrayıp bana her bir parçasını verirken derinlere itiyorum, içeri dökülüyorum.

Tembelce içeri girip çıkarken, ikimizin de yavaş yavaş aşağı inmesine izin verirken, gürleyen kalbim uçuşuyor ve göğsümden kaçmaya çalışıyor, çünkü Briar'ın şu anda tam olarak ne hissettiğini bilmiyorum ama şu anda hissettiklerime yaklaşan bir şeyse, bu lanet olası mükemmel.

Bu kesinlikle mükemmel olmalı.

Dünyaları hak eden muhteşem bir kız ve bir şekilde benim onun zamanının sadece bir kısmına layık olduğumu düşünüyor.

Sahip olmamam gereken biri.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve spot ışıkları altındaki kısa anım sona ermeden önce arenada savrulmamaya çalışırken ip elimle şimdiye kadar yaptığım gibi buraya ve şimdiye sıkıca sarılıyorum.

Bir tıslamayla çekiliyorum ve kızarmış, şişmiş ve tamamen sahip olunduğunun kanıtıyla parıldayan görüntüsünü incelemek için kalçalarını geniş tutmaya devam ediyorum.

Bana bakarak alt dudağını ısırıyor. "Tadına bakmayı hak edecek kadar iyi miydim?"

Başımı eğip döllerimin onun girişinde birikmeye başladığı noktanın hemen üzerinde gezinirken ağzımın kenarlarına bir hınzırlık yerleşiyor. Bakışlarımı hep onun üzerinde tutuyorum.

"Kesinlikle öyleydin, sevgilim. Önce seni temizleyeyim, sonra da ne kadar iyi iş çıkardığını sana göstereyim."

BÖLÜM 26



"City girl... what chain' doing down here?"

Kamyonun kapısını zor açtım.

Rhodes Çiftliği'nin ahırlarının kapısından Kayce'in parlak gülümsemesi yüzüme çarptığında çalışmak için geldiğimiz yeni çiftliğe yaşıyoruz. Tayt giyiyor ve kaldırmaya kalkışsam muhtemelen beni ezecek devasa bir eyer taşıyor. Bir an için onu burada gördüğüme şaşırarak göz kırpiyorum, sonra aklım başıma geliyor ve onun geliyor aşağı itibaren ve dağ için Muhtemelen Bu çiftlik ve diğerlerinden biri rodeo eğitimi için.

bilgilendirildi.

"Görünüşe göre bu kasabada atların olduğu her yer, bugünlerde takıldığım yer." Ona cıvıldayarak karşılık veriyorum ve başımı şoför mahallinden çıkan adama doğru sallıyorum.

Storm bu sefer kaçmıyor. Onun yerine, aracın benim tarafımda bize katılıyor.

Yanaklarımın hemen neon pembesine döndüğünden eminim çünkü bu kamyonun kaputunda, Kayce'in bizimle konuşmak için solmuş boyaya yaslandığı aynı noktada yaptığımız çok fazla şey var.

Aman Tanrım.

Diğer yanımdaki dev kovboy mavi gözlerini önce etrafta gezdiriyor, sonra kısa bir süre bana bakıyor. Şu anda yüzünü nasıl düzgün tutmayı başarıyor, bilmiyorum ama lanet olasıca kıvranıyorum.

"Rhodes bana bahar için gelen yeni yatılılardan bazılarına bakmamı söyledi." Storm o kadar yakınımda duruyor ki tenim karıncalanıyor, geniş göğsünün sıcaklığı enseme yakıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum çünkü artık aramızda birkaç gün öncesinden çok daha fazla şey olduğu açık olmalı.

Artık toplum içinde birlikte görüldüğümüz için, sanki başımın üzerinde yanıp sönen ışıklar ve oklarla tüm dünyanın görmesi için beni işaret eden dev bir tabela varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Amcasının sikine tapan yeğen... işte burada, millet!

"Güzel... Keşke kalıp sohbet edebilseydim dostum... ama benden bir parça koparmak isteyen yaban atları var." Kayce eyerdeki tutuşunu yeniden ayarlıyor. "Ama bu akşam yemekte görüşürüz, değil mi?"

"Elbette." Yanımdaki adam homurdanıyor.

"Rhodes içeride," diye sesleniyor Kayce omzunun üzerinden, zırhını ve altın kovboy cazibesini çıkarıp çitin yanında toplanmış benzer kıyafetler giymiş bir gruba doğru ilerlerken.

"Haydi, *şehirli kız*." Sırtımın alt kısmından dürtüldüm, şeytani bir kıkırdama onun sözlerini yankıladı.

"Ne? Buraya geldiğimden beri bana çok iyi davranıyor."

"Aklına bir şey gelmediği sürece sorun yok."

Dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, Kayce iyi bir arkadaş."

İçimden bir ses bu etkileyici, muhteşem adamın biraz kışkanç olabileceğini söylüyor. Ama bu konuyu açmaya cesaret edemiyorum.

Bu adamın bugün yapması gereken çok fazla şey var ve benim ona Kayce Wilder hakkında takılmam sadece aptallık. Ne de olsa onun kelepçesini takıyorum. Eğer bu kesinlikle, yüzde bin, sadece onun için gözlerim olduğunun bir güvencesi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Burası bir sığır çiftliği değil o zaman?" Sonsuz gibi görünen ahırlara ve atlara bakarak soruyorum.

"Sadece atlar burada, hanımefendi." Zengin bir ses bizi selamlıyor. "Sığırları bütün gün at koşturmaktan hoşlanan kovboylara bırakıyorum."

Yanlarına doğru yürüyen adam bir elinde kömür rengi şapkasını tutarken diğerini saçlarının arasında gezdiriyor. Bütün gün bu yaratıkların etrafında olmayı tercih edeceğini söyleyen bir bakışı var, bir yandan da insanlara biraz tahammül ediyor.

Şapkasını yerine koymaya giderken, asi koyu renk buklelerinin önünden kıvrılmış beyaz bir parıltı görüyorum. Muhtemelen Storm'la aynı yaşlarda olmasına rağmen, hatta kısa sakalının tuzunu ve biberini yakından gördüğüm için biraz daha yaşlı olmasına rağmen, bu gösterişli ve alışılmadık bir durum ama bu belirgin beyaz çizgi ağarmadan kaynaklanmıyor, sanki her zaman oradaymış gibi görünüyor.

"Briar, bu Lucas Rhodes."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kot pantolonunun kenarındaki kiri fırçalıyor, sonra avucumu sıkıca sarmak için büyük bir el uzatıyor.

"Yeni gelenler bu tarafta." Aynen böyle, kenara çekildi ve onu takip etmemizi işaret etti.

Tanrım, bu adama benim hakkımda, kim olduğum ya da bu resme nasıl uyduğum hakkında soru sormadığı için sarılabilirim. Belli ki burası yoğun bir yer ve tahminimce bir sürü işi olduğu için sohbet etmeye vakit bulamıyor.

Gerçi, görünüşüne bakılırsa, onun da pek *konuskan* biri olmadığını sanıyorum.

Önümdeki iki figür kendi aralarında atlarla ilgili işler hakkında sert ses tonlarıyla mırıldanırken, ben çok daha yavaş ilerliyorum. Atların her birine göz atmak ve talaş ve samanla dolu ahırlarının yanında isimlerinin yazılı olduğunu görmek için zaman ayırıyorum.

Bazıları beni görmezden gelmekten mutlu. Diğerleri meraklı gözlerle uzun boyunlarını bana doğru sallıyor. Birkaçı ise uzanabildikleri kadar uzağıma sarkıyor ve paltomun ceplerinde ne saklı olabileceğini iyice görebilmek için dudaklarını bükerken bana etkileyici diş sıralarını gösteriyorlar.

Storm'un nalbantlık işlerini yaparkenki rutinini artık yeterince biliyorum. Eğer peşlerine takılırsam, onun yoluna çıkmış olurum, bu kadar basit. Tek başına çalışmak ve kendi ritmini yakalamak için kendi alanına sahip olmaktan daha mutlu görünüyor, sonra genellikle bana ihtiyaç duyulduğunda beni çağıracaktır.

Şimdilik hayvanların etrafında olmaktan ve onları izlemekten keyif alıyorum. Beni büyülüyorlar ve anlam veremediğim bir şekilde beni sakinleştiriyorlar.

Bir sonraki ahırın önünde duruyorum. Neredeyse simsiyah bir at arka duvarda asılı duruyor. Hayatımda gördüğüm en uzun kirpiklerin arkasından kocaman sıvı gözler bana bakıyor.

Ben orada dururken, bir toynak yere vuruyor. Sanki bana ilerlemem söyleniyor gibi.

Bir şey beni olduğum yerde kalmaya zorluyor. Burada o kadar çok at varken nedenini anlamıyorum ama yine de bu çocuğun neden onun tarafına bakmamam için beni zorladığını anlamak istiyorum.

Telefonumu cebime sokup avuçlarımı yukarı kaldırıyorum ve ellerimde endişelenecek bir şey olmadığına dair ona güvence verdikten sonra kapısına yaklaşıyorum. Bir homurtu çıkarıyor, tekrar damgalıyor ve kafasını birkaç kez zıplatıyor, hala durduğum yerden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta asılı duruyor.

Siktir et.

Mesajı açık ve net.

"Hey, evlat." Sesimi alçak tutuyorum. Durağının yanındaki isim etiketine bakınca onun geçici yatılılardan biri olduğunu görüyorum. "Sadece ziyarete geldin, değil mi Teddy?"

Burun delikleri açıldı.

"Teddy," diyorum küçük bir gülümsemeyle adını tekrar. "Hiç de oyuncak ayıya benzemiyorsun."

Bir damga daha. Kuyruğunu salladı.

"Olmaz, sende çok fazla alınganlık var... ve çok yakışıklısın."

Bu sefer kulakları bana doğru seğiriyor.

"Bahse girerim tüm bu kabadayılığın altında yumuşak bir tarafın vardır."

O kadar küçük bir alan için hızlı hareket ediyor, aniden ızgaramın içine giriyor ve ben de tepkime engel olamayıp biraz geri çekiliyorum. Pislik herif o kocaman kirpiklerini bana fırlatıyor ve kendinden memnun olduğunu belli eden bir ses çıkarıyor.

"Oh, öyle mi? Hep konuşuyorsun, değil mi?" Başımı iki yana eğiyorum ve kollarımı kavuşturarak bir saniye önce olduğum yere geri dönüyorum.

Teddy bu sefer çekinmiyor. Bunun yerine bir süre birbirimizi izleyerek duruyoruz. Sonunda, bu sefer çok daha yavaş bir şekilde başını eğiyor ve dirseğimi dürtüyor.

"Hmm. Saçmalıklarla ve sıcak havayla dolu, ve şimdi bir şey istiyorsun, onu talep edeceksin, ha?"

Avucumun burnunun uzun, zarif çizgisinde dolaşmasına izin verdim, dokunuşumun altında sıcaklığı ve kısa tüyleri hissettim.

Sıcak, nemli nefesleri kabarıyor ve gözlerinin arasındaki noktaya gelip parmak uçlarımla kaşımaya başladığımda, o güçlü göğsünün derinliklerinden gürleyen, memnun bir ses çıkarıyor.

Kaşınmaya devam ederken, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Dikkatimi çevirdiğimde gördüğüm benim kovboyum değil, Lucas Rhodes. Adam omzunu ahşap bölmelerden birine yaslamış, ayakta duruyor.

Kollarını kavuşturmuş ve bir bileğini diğerine geçirmiş. Yüzünde tam olarak bir gülümseme yok ama düşünceli bir şekilde etkileşimimizi gözlemliyor.

Bir an için yapmamam gereken bir şey yaptığımdan endişeleniyorum. Elimi kaldırıp tam geri adım atacak ve burada durup sormadan atlarını okşadığım için özür dileyecektim ki büyük, siyah, bıyıklı bir ağız elime yapıyor.

Lucas kıkırdamaya başladı.

"Özür dilerim." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Görünüşe göre burada iki saniye kaldıktan sonra Teddy'nin kişisel tırmalama direği haline geldim."

"Orada istediğin kadar kalabilirsin." Başını sallıyor ve duvarı itiyor. Arkasındaki bölmeden bir kürek ve dirgen almak için döndüğünde, Teddy'nin yere sürtünen metalin keskin sesiyle biraz irkildiğini hissediyorum.

Ama o orada duruyor, ben parmaklarımı yumuşak kulaklarına doğru uzatırken okşamaya devam etmeme izin veriyor.

"Burada ne kadar kalacak?" Ben soruyorum.

Lucas bana katılıyor. "Emin değilim. Bu çocuk şimdiye kadar zor bir yol geçirdi."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım çatılıyor, ikisinin arasına bakıyorum.

"Birkaç yıl önce kurtarıldı. Piçler onu dövüyordu ve şu anki ailesi onun için en uygun evi bulmaya çalışıyor."

"Tanrım, insanlar çok kötü." Ağlamak istiyorum. Bu güzel at hiçbir şey yapmadı, kesinlikle istismar edilmedi.

"Haksız değilsin."

"O Yani Güzel, neden olur herhangi biri yap bir şey bu kadar korkunç mu?"

Lucas kahkaha gibi bir şey olan küçük bir nefes verdi.

"Oğlumuz bunların hiçbirini hak etmedi... İşte bu yüzden şimdi böyle bir pislik. Böyle bir pislik olduğu için onu affedeceğim."

ekşi piç, ama o morlukların iyileşmesi biraz zaman alır." "Çürükler mi?"

Dilini şaklatıyor ve neredeyse kucakladığım ata gözlerini kısarak bakıyor. "Buradaki en iyi arkadaşın hepimizi defalarca ısırды ve hatta geldiğı gün onu boşaltırken oğlum Brad'e iyi bir tekme attı."

Ağzım bir karış açık kalıyor, gözlerim hâlâ dokunuşumu hisseden yüzle Lucas arasında gidip geliyor.

"Şaka yapıyorsun."

"At ısırığının komik bir tarafı yok, inan bana." Bir an beni düşündü, sonra çenesini ayaklarımın dibinde duran kovaya doğru eğdi. "Madem ikiniz bu kadar iyi anlaşıyorsunuz, bari boynunun yanlarından aşağıya doğru bir tımar yap ve omuzlarına ulaşabilirsen. Kapının bu tarafında durun, ama onu ellemenize izin verirse, hazır oradayken yelesini ve tüylerini de fırçalayın."

Başımı salladım. "Denemek isterim. Onun için olduğı kadar benim için de tedavi edici olabilir gibi görünüyor."

"Atlar dışarıdaki en iyi terapilerden bazılarıdır."

Lucas uzaklaşmaya başladı ama sonra geri döndü.

"Yine de asla bir ata sahip olma, yoksa hayatının geri kalanında at fakiri olursun." Bir parmağını havada döndürerek, içinde durduğumuz ahırları ve böyle bir çiftliğı işletmek için harcanan onca emek düşünüldüğünde hayatını tükettiğinden emin olduğum şeyi işaret ediyor.

Devil's Peak Ranch'i sadece yakından görmüş olsam da, günlük operasyonlarında ne kadar çok iş olduğunu zaten biliyorum. Buranın bakması gereken at sayısı onlardan bile fazla.

Ben yerdeki kovadan fırçayı alırken Teddy sessizce beni izliyor, boynu hareketlerimi yansıtmak için aşağıya doğru eğilerek beni takip ediyor.

Doğrulduğumda, ona tımar fırçasını gösterdim ve bir of çekmeden önce fırçayı iyice inceledi.

O büyük burun deliklerinden onay geliyor.

Başlamadan önce telefonumu çıkarıp hızlıca bir fotoğraf çekiyorum ve Storm'a bir mesaj göndererek nereye gittiğimi bildiriyorum.

Yeni bir arkadaş
edindim.

RESİM EKTEDİR.

Çok yakışıklı.

Rekabet konusunda endişelenmeme gerek var mı?

Ona bir fırça verip veremeyeceğimi
sordu.

Şanslı pislik.

Bir süre burada takılmamın sakıncası yok değil mi?

İstedğin kadar zamanın var,
sevgilim.

BÖLÜM 27



I'Bir şekilde akşam yemeği ve yeni arkadaşlar ile bütün bir akşam boyunca oturmam ve büyük olasılıkla tam karşımda oturacak olan amcama bakmamam gerekiyor. .ve kabinleri Astar Bu bar ile lütfen-rail-me anlamsız gözler.

Bugün yaşadığım en güzel duyguydu. Teddy'ye dünyanın en uzun tımarını yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Her ne kadar kapının diğer tarafında kalmak zorunda olmamayı dilesem de, Lucas Rhodes özellikle yapma dedikten sonra ahırına atlamak inanılmaz derecede aptalca bir karar gibi görünüyordu.

Bugün çiftlikteyken, tüm deneyim neredeyse ağırlıksız olmak gibi hissettirdi ve kendimden ne kadar keyif aldım. Devil's Peak'te geçirdiğim zaman da bende aynı etkiyi yaratıyor ama tek başıma takılmak, Teddy ile sohbet etmek ve kürkünü fırçalamak, her şey tam olarak anlamlandıramadığım bir şekilde özeldi.

Şimdi dikkatimi, fırsatını bulduğunda etimden bir parça koparmaya çalışacak bir attan çok daha zor bir senaryoya çevirmek zorundayım.

Bu gece eğlenmem, rahatlamam, yemeğin tadını çıkarmam ve her şey tamamen normalmiş gibi davranmam gerekiyor. Neredeyse hiç hava almadığımdan ya da mutluluk balonundan kaçtığımdan değil.

O görünmez çizgiyi ilk geçtiğimizden beri lanet Storm beni şımarttı.

Eğer manşetin *açık* olduğu konusunda gerçekten ciddi olduğundan şüphe ettiysem, o zaman aksi yönde eğitildim.

Gün boyunca birlikte çalışmak sürekli bir ön sevişme turu gibidir, sadece beni köşeye sıkıştırmak ve son derece uzlaşmacı yerlerde ve pozisyonlarda beni yemek için bir oyun haline getirmeye devam etmesi için.

Şimdiye kadar vücudumu o kadar iyi tanıyor ki, an ne kadar riskli olursa, o kadar sert boşalıyorum ve aklımı ve amımı ona tekrar tekrar kaybetmemi sağlamayı kişisel misyonu haline getirmiş gibi görünüyor.

Geceleri, bu bağımlılık her neyse, birbirimize dolanmış durumdayız. Bazen, kelimenin tam anlamıyla durmuyor, beni yatakta kovalıyor, öyle ki titriyorum, nefes nefese kalıyorum ve daha fazla dayanamayacağımı söyleyerek ona yalvarıyorum.

Ama artık benim pis bir yalancı olduğumu biliyor.

Eğer gerçekten durmasını istersem o kelepçeyi her an çıkarabilirdim.

Çılgınca gerçek şu ki, bunu yapmasını istemiyorum. Kemiksiz, gevşek ve artık bacaklarımı hissetmiyor olsam da umurumda değil. Tek istediğim kullanılmak ve bu adamın damarlarıma pompaladığı iksirin benzersiz pis ama tapılası karışımından daha fazla porsiyon almak.

Beni bir tür kovboy fantezisi gibi beceriyor, bana oynacağım ve sürtüğüm diyerek beni çılgına çeviriyor ve aynı zamanda bana söyleyebileceği en şefkatli şey gibi geliyor. Sonrasında o dövme eli o kadar nazik, o kadar şefkatli, o kadar dikkatli ki özleminden kanım donuyor.

Başım büyük belada.

Mantıken bunu biliyorum, aptal kalbim gerçeği görmezden gelmekte ısrar etse bile, ama aklım

tehlikeli bir şekilde ince bir buza saplandı.

Kıyı görüşümü kaybettim, her an düşüp donmuş yüzeyin altına dalma riskini göze aldım.

Bu gece buraya gelirken, dudak parlatıcısını kaybeden kadın için gözümü dört açtım, ancak buraya gelip bir yemek kaptığımız o geceki aşırı arkadaş canlısı sunucumuz işe yaramıyor gibi görünüyor.

The Loaded Hog, Crimson Ridge'in hava karardıktan sonra yemek için tek seçeneği olmaya devam ediyor ve bar olarak belirgin bir şekilde kurulmuş olmasına rağmen, hepimiz bu gece su veya soda içmeye karar verdik. Kayce'in yaklaşık bir yıldır tamamen ayık olduğunu öğrendim. Geçen gün Devil's Peak Ranch'te ata binerken bana hikayesinin birkaç parçasını daha anlattı ve sosyalleşmekten kaçınmamayı yararlı bulduğunu söyledi.

Bu adam kesinlikle kalabalığın içinde olmak için yaşayan bir insan, bu yüzden anlıyorum, böyle bir durumda sadece otursaydı muhtemelen çok daha fazla mücadele ederdi.

Kahkahalar dikkatimi kapılara ve bu akşamki partimizin diğer üyelerinin gelişine doğru çekiyor. Layla yanında oturan bir kızla omuz omuza çarpışıyor ve kızın enerjisi odayı bir anda dolduruyor. İki arkadaş geniş gülümsemeler takınıyor ve birbirleriyle kankadan çok kız kardeş gibi görünen bir rahatlığı paylaşıyorlar - kendi dişi şeytan kardeşimi göz önünde bulundurarak bu hissi bildiğimden değil

-Ama ısıltılı bir güneş yakalayıcı gibi enerji yayıyorlar.

Eğlenceli ve hafif ve elbette, söz konusu kadının birlikte vakit geçirmek için ne kadar inanılmaz olduğu düşünüldüğünde, bu Layla'nın en iyi arkadaşı.

"Geç kaldığımız için üzgünüm." Layla beni hemen kollarıyla sımsıkı sardı. "Sage, şehirli kızımız Briar'la tanış."

Söz konusu güzellik kraliçesi, kucaklaşmak için doğruca içeri dalıyor. Koyu kahverengi teni ve nemli yüzüyle kusursuz bir kadın.

Ten rengi ve omuzlarına gevşek dalgalar halinde dökülen ipeksi kuzguni saçları.

Layla, taba rengi kovboy çizmeleri ve çiçek desenli sevimli elbisesiyle at kızlarının her yerde bayılacağı bir fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünürken, Sage tamamen siyah giyinmiş. Kot pantolon kalçalarını sarıyor, sade bir jarse kıvrımlarına uyum sağlıyor ve omuzlarına attığı uyumlu deri ceket aynı anda hem çabasız hem de şık bir görünümü tamamlıyor.

O kadar havalı ki eriyebilirim.

"Tamam, tamam, bırak şu şehirli kızı, gidip yemek yiyelim dostum." Kayce şakacı bir şekilde benimle diğer ikisinin arasına giriyor ve beni omuzlarımdan tutarak en büyük kabine doğru yönlendiriyor. Bunu yaparken Storm'un sırtına bir tokat atıyor. "Bütün öğleden sonra bir ata yapıştım ve açlıktan ölüyorum. Bahse girerim ben açsam, bu pislik de lanet olası bir atı yemeye hazırdır."



"Onları mutlaka aramalısın, buranın yeniden markalaşmak için her türlü yardıma ihtiyacı olacak." Kayce bara doğru bir kızartma sallıyor.

Görünüşe göre, geçtiğimiz aylarda The Loaded Hog, geçen kış yaşanan ve kimsenin konuşmak istemediği bazı olaylardan sonra yeni sahipleri tarafından devralındı, ancak hepsinin söylediklerinden daha fazlasını bildiklerinden şüpheleniyorum.

"Bir dahaki sefere onları gördüğümde Hayes'lere senin için iyi şeyler söyleyebilirim." Ekliyor, sonra da bana pis pis sırıtıyor. "Ya da belki bizim kız *Hayes*'lerden biriyle arkadaş olduğu için senin için bir şeyler ayarlayabilir."

Neredeyse dilimi yutacaktım.

"Onları son gördüğümde çocuklarla sohbet ediyordum. Wes'in küçük erkek kardeşi - aslında erkek kardeş değil, daha çok evlatlık gibi bir şey - ama her neyse, işi, binayı, her şeyi satın alan kişi o..." Kayce, ağzına atmadan önce bir kızartmayı daha sosa batırmak için duraksıyor.

Layla, o küçük tatlı kovboy çizmelerini kutsasın, boğazını temizler ve o daha devam edemedi konuşmanın kontrolünü ele alır. "Hayes oğlanları hakkında konuşmak için burada değiliz." Göz kırparak bana doğru bir bakış fırlatıyor ve Wes'le başka bir randevuyla ilgilenmediğimi bildiği için nabzım biraz rahatlıyor. Bunun gerçek nedenlerini bildiğinden değil, ama bu ne burada ne de orada.

Solumda, çok fazla dikkat etmemek için elimden gelen her şeyi yaptığım bir adam var, ancak Westin Hayes'in adı konuşmaya karıştığında onun varlığıyla sertleşmekten kendimi alamıyorum.

Bütün gece masanın karşısından ona ay gözleriyle bakma konusunda endişelenmeme gerek olmadığı ortaya çıktı. Hayır, aslında, uğraşmam gereken çok daha sinsi bir durum var.

Storm yanıma oturdu ve bedenlerimizi olabildiğince yakınlaştırmak için ısrar etti. Onun kaslarını ve güçlü vücudunu belimde, kalçalarımda ve kalçamın tüm uzunluğunda hissetmeden nefes alamıyorum. Ondan yayılan sıcaklık elbisemin yumuşak kumaşına doğru yayılıyor.

Telefonumun titreşimini hissettiğimde soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

UNCLE STORM:

Hayır, bu masada oturup masum görünürken ve benim kelepçemi takarken kesinlikle diğer kovboylardan bahsetmiyoruz.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Öncelikle, aman Tanrım, ilk geldiğimden beri telefonumda onun adını değiştirmedim ve bilgilerimizi değiş tokuş ettiğimizde onun iletişim bilgilerini girdim. Uzun zamandır

Benden orgazm üstüne orgazm çıkardığında ayak parmaklarımın kıvrıldığını bilecek kadar işler ilerlemeden önce. İkincisi, her tarafımız birbirimize mesaj attığımızı fark edecek insanlarla çevriliyken bu tür bir oyun oynama konusunda ciddi olamaz.

Ben hâlâ şaşkın şaşkın ekrana bakarken, başka bir mesaj beliriyor.

Gördüğüm kadarıyla kişi adımı değiştirmemişsin.

Amca olayı seni gerçekten etkiliyor, değil mi tatlım?

İçimden çıkmak üzere olan boğuk sesi yutkunarak bastırıyorum ve hızla konuşmadan çıkıp telefonumu kilitliyorum.

"Her şey yolunda mı, Briar?" Layla soruyor ve ben de yüzüme sıkı bir sırıtış yerleştiriyorum.

"Evet." Telefonumu kucağıma bırakıyorum. Buna cevap vermemin imkanı yok. Yemekte olduğumuz sürece, hele de o tam yanımda otururken.

Bir saniye sonra, neredeyse kabinin arkasına tırmanıyordum.

Çünkü bu adam Colt'la sessizce konuşmakla meşgulmüş gibi görünebilir ama eli masanın altına giriyor ve tek bir parmak ucu elbisemin eteğinin hemen altındaki çıplak teni sıyrıyor. Yüzüm anında pancar kırmızısına dönüyor ve o, kumaşı dikkatlice kalçamın daha yukarısına asarak alaycı bir dokunuş çalmaya devam ettikçe rengi daha da yoğunlaşıyor.

Lanet olsun. Gazozumu elime alıp dikkatle buzun şingirtısına ve burnumu gıdıklayan baloncuklara odaklanmalı, bir yandan da bir küp koparıp yanaklarıma sürme isteğine direnmeliyim.

Masanın altından olabildiğince yavaş ve dikkat çekmeden uzanarak elini itiyorum, şımartmaya niyetli görüldüğü bu ahlaksızlık seviyesine dikkat çekmek istemiyorum.

Yerinden kıpırdamıyor ve ben de aramıza biraz mesafe koymak için kabinde biraz aşağı kaymaya çalışıyorum. Bu sadece avucunu bacağımın üst kısmına sarmasıyla sonuçlanıyor, görmezden gelmeye çalışırken sadece iç yanağımı ısırabildiğim her onsluk emredici baskıyı kaldırıyor.

Ancak kalçalarımın arasında öyle bir durum var ki, elinin *tam orada* olduğunu düşününce kesinlikle göz ardı edemiyorum.

Dirseğimi masaya dayayıp çenemi tutuyorum ve şöyle yapıyorum
Etrafımda dönen konuşmalara kulak kabartmak için elimden geleni yapıyorum.

Layla, en iyi arkadaşını kutlamanın ortasında ışıltı ışıltı gülümsüyor. "Bu gece yüzde yüz Sarge'la ilgili, tam da onun sevdiği gibi."

Söz konusu diğer kadın kadehini kaldırıyor ve omuzlarını silkeliyor.

"Çavuş?" Son birkaç dakikadır kendimde olmadığımı biliyorum ama konuşmanın bu kadarını kaçırdığımı düşünmemiştim. Kabinin benimle aynı ucunda oturan Layla, Kayce *ve Sage*'e bakarken şaşkınlıktan kaşlarını birbirine çarpıyor. Eminim yanlış duyuyorumdur?

"Sevgili kankam küçükken bana Sergeant adını vermişti." Sage gözlerini deviriyor, çenesini bir elinin üzerine koyarak benim pozisyonumu taklit ediyor. "Görünüşe göre, ikna gücüm nezaket departmanında biraz eksikmiş. Zamanında hiç takdir edilmedim, benden söylemesi." Geniş geniş sırıtıyor ve Layla neredeyse gazozunu tükürüyor.

"Aman Tanrım... Yanında getirdiğin o devasa bavula alçakgönüllülüğünü koymayı mı unuttun?"

Kucağımda dengede duran telefondan gelen bir başka uğultu, kulaklarımın arasındaki zonklama sesini şiddetlendiriyor.

UNCLE STORM:

Benim olanı benden esirgemeyi aklından bile geçirme.

SERTÇE YUTKUNUYORUM. Ciddi olmasına imkan yok. Gözlerimi bir kenara bırakıp dikkat çekmemeye çalışarak ona doğru bakmaya çalıştığım da, tek görebildiğim onun rahatça konuştuğu. Telefonunu önündeki masaya koymuş ve bardaki en rahat kovboy gibi görünüyor.

Muhtemelen elini elbisemin içine soktuğu içindir ve ben burada ne kadar tahrik olmuş hissettiğimden utanç duyarak oturdukça giderek daha da yukarıya doğru ilerliyor.

"Briar, iyi olduğuna emin misin... biraz gergin görünüyorsun?" Layla diyor ki.

Beni buraya gömün.

"Mmmhm." Sodadan kocaman bir yudum daha alıyorum.

Sage hâlâ Kayce'le sözlü münakaşasının ortalarında, onun organizasyon eksikliğiyle ilgili bir şeyler söylüyor ve eğer buraya taşınırsa ilk işinin Kayce'i elektronik takvim kullanmayı öğrenmeye zorlamak olacağına dair tehditler savuruyor. Sage kıkırdarak omuz silkiyor ve etrafına bakınıyor. "Yine de bu dağlarda bir şeyler var. Haftalık ajandam için tam bir sürtük olsam da, burada olmak içimdeki akışı ortaya çıkarıyor."

"Söylediği tek kelimeye bile inanma." Layla beni işaret ediyor ve ben de onların birbirlerine karşı olan şakacı tavırlarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sonra dikkatini altın gülümsemeli adama çeviriyor. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de..."

Kayce hemen kabarıyor, gülümsüyor. "Sana söylemiştim." "Evet, evet, bir şeylerin peşinde olabilirsin. Mutlu musun?" "Son derece," diyor.

"Bu konuda söz hakkım bile yok mu, yoksa siz dağlı dinsizler beni köylü tulumlarıyla dolaşmaya mı ikna etmeye kararlısınız?" Sage, Kayce'in tabağındaki kızartmalardan birini göz kırparak alıyor. Kalanını ona doğru itiyor ve Kayce de ona bir öpücük konduruyor.

Bu arada, Storm'un parmakları kalçamın daha yukarılarını keşfetmeye devam ettiğinde yüksek sesle ciyaklamamak için elimden geleni yapmak zorunda kalıyorum.

Söyleyebilirler mi? Aman Tanrım. Bunun neden içimde her zamankinden daha ısrarlı bir sızıya yol açtığı, ileride açıklığa kavuşturulacak çok iyi bir soru.

"Bu benim pek de gizli olmayan planım. İtiraf et, burada yaşamayı seversin, Çavuş." Layla başını sallıyor ve yeşil gözleri parlıyor.

"Bakın, şu anda müşteri arayışında olduğumu biliyorum ama Crimson Ridge'deki bir kovboy barı buraya kalıcı olarak taşınmam için yeterli olmayacaktır."

"Çiftliğin web sitesi ve sosyal medya üzerinde de çalışacaksın, değil mi?" Layla, masanın altında eli kesinlikle kalçasında olan Colt'u dürtüyor.

Nasıl dokundukları bu kadar açıksa, kesinlikle tüm Masa yanımdaki adamın ne yaptığını görebiliyor mu? Bir mesaj daha geldiğini hissettiğimde kalbim boğazımın arkasında bir yere sıkışmış gibi hissediyor ve onu açmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Şu anda tüm konsantrasyonum yüz ifademde ve burnumdan nefes alma ihtiyacında.

Colt konuşur. "Elbette, bize vermekten mutluluk duyacağın her türlü yardıma ihtiyacımız var, Sage."

"Gerçekten minnettarım, ancak tüm bunları çoğunlukla uzaktan çalışarak da yapabilirim."

"Ya aradığın türden bir iş için, yeni açılan bir iş için bir bağlantım varsa, Sage?" Yanımdaki adam konuştu ve tüm gözler ona çevrildi.

Bunu yaptıklarında, sanki midem yere düşüyor. Dehşet ve azgınlıktan taştan *bir* heykele dönmüşüm, *birilerinin* amcamın elinin nerede olduğunu ve neden amımı okşamak üzere olduğunu soracağına tamamen ikna olmuşum.

"Kim?" Kayce sessizlikte asılı kalan soruyu soruyor.

Gerçekten neler olduğunu göremiyorlar mı?

"Bir arkadaş." Storm omuz silkiyor ve ben patlamak üzereyken nasıl bu kadar soğukkanlı davranabildiğine dair hiçbir fikrim yok. "Çok ihtiyatlı olmak gerekir, ama ben

Bir toplantı ayarlamak ve uygun olup olmadığını görmek için sizi işletme müdürleriyle temasa geçirebilir."

"Kulağa inanılmaz geliyor. Seni kesinlikle kabul edeceğim." Sage telefonunu çıkarır ve dijital planlayıcısını açmak için tıklamaya başlar.

Storm'un bana sıkı sıkıya tutunması, bir iletişim e-postasını ve en iyi nasıl iletişime geçileceğini tartıştıkları süre boyunca azalmıyor.

"Pazarlama, halkla ilişkiler, lansman gibi bir sürü saçmalık yapılması gerekecek. Bunun size uygun olabileceğini düşündüm ve güvenebilecekleri birine sahip olmak en önemli şey olacak." Şunu da ekliyor.

Masa daha fazla konuşmayla meşgulken, en son metni cesurca açıyorum. Bu kovboyun cazibesi çok büyük ve ben onun için çok fazla aptalım.

UNCLE STORM:

Unutma, sevgilim.

Manşetim. Şapkam. Ne zaman istersem oynayabileceğim amım.

BÖLÜM 28



"O k, bu mükemmel." Layla sevinçten koltuğunda kıvranıyor, belli ki ayın üzerinde sıçırıyor ve en iyi arkadaşının çantasını çoktan hazırladı.

Tüm bunlar olurken, telefon ekranımdaki metin satırını hazmettikten sonra artık pancar kırmızısı değilim. Hayır, şimdi bir itfaiye aracıyım, siren sesleri ve yanıp sönen ışıklar, ağır avuç içi ve hınzır parmaklarıyla yumuşak etimi o kadar küçük hareketlerle okşayan adam için ne kadar utanç verici bir şekilde ıslak olduğumu gösteriyor ki ne yaptığını görmek imkansız. Yine de burada her yavaşça süzülüşü sanki yoğunluğu arttırılmış gibi deneyimliyorum.

"Yani, tabii ki seni işe alacaklar, Çavuş. Bunu zaten biliyoruz." Layla bana uzun uzun bakıyor ve ben de elimden geldiğince gülümsemeye ve bu masanın altında her şey tamamen normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Söz konusu kadın bir inilti çıkarıyor. "Eğer -ve bu büyük bir eğer- işe yararsa, lanet olası tulumlar olmayacak."

"Bir dahaki sefere Hayes'i gördüğümde onunla konuşacağım ve Loaded Hog'un yeniden markalaşması konusunda neye ihtiyaçları olabileceğini soracağım." Kayce kendi telefonunu çıkarır ve bir mesaj gönderir.

Sage düşünceli bir şekilde bir kızartma daha çiğneyip cevap vermeye başladığında ve daha çok

Crimson Ridge'e taşınması yaklaşırken, telefonumun belirgin titreşimini hissediyorum.

İlk başta bunun yanımdaki adamdan gelen başka bir günahkâr mesaj olacağından eminim. Ancak, uğultu devam ediyor ve o zaman bunun dikkatimi isteyen bir telefon görüşmesi olduğunu anlıyorum.

İçten içe ürperiyorum.

Gecenin bu saatinde mi? Bir anda mı? Beni aramaya çalışan sadece iki kişiden biri olacak ve ikisi de konuşmak için en ufak bir istek duyduğum kişiler değil.

Antoine'ın son konuşmamızdaki tehdidi kulaklarımda yankılanıyor. Bu çağrıya cevap vermeyi gerçekten ama gerçekten istemesem de, kabul etmek ve benimle iletişime geçme girişimlerini reddedersem ortaya çıkabilecek potansiyel insan avıyla uğraşmak zorunda kalmamak daha kolay.

"Hey, buna bakmam lazım." Başımı eğip yanımdaki adamla sessizce konuşuyorum, ne onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmak ne de kendi aralarında hararetli bir şekilde konuşan masanın geri kalanının dikkatini fazla çekmek istiyorum.

Diğerleri kısa bir süre bana bakıyor. Layla'nın kaşlarının hafifçe çatıldığını görüyorum ve telefonu kaldırıp işaret ediyorum, bir yandan da sessiz bir özür dileyerek aceleyle çıkmam gereken süreci başlatıyorum.

Neyse ki Storm çoktan kabinden çıktı da tek kelime etmeden kaçmadan önce elbisemin yerine oturup oturmadığını hızlıca kontrol edebildim.

Ciğerlerimden rahatlama fişkırıyor, tuvalete doğru koşarken midemde batma hissiyle iç içe geçiyor. Şu anda tek istediğim bu işi bir an önce bitirip arkadaşlarıma yanına dönmek.

Telefonumun ekranında, işbirliğimi talep edecek olan tek bir pisliğe ait olduğunu bildiğim, kalın harflerle yazılmış *bilinmeyen bir numara* yanıp sönüyor. En azından

Bu sefer kız kardeşimin azarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

"Ne?" Telefonu kulağıma götürürken nefesimin altından tıslıyorum.

"Bebeğim, sesini duymak çok güzel."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Sesi şurup gibi, alkolle ağırlaşmış, dokunduğu her şeyi çürütmekten başka bir işe yaramayan hastalıklı bir tatlılıkta geliyor. Bar alanını koridordan ayıran kapılar var ve her biri ayrı tuvalet kabinleri içeriyor. En azından kendimi en uçtaki tuvalete kilitleyip bu saçmalık her neyse onunla mümkün olduğunca çabuk başa çıkabilirim.

"Sana beni yalnız bırakmanı söylemiştim." Diğer boş tuvaletlerin yanından geçerken, avucumla en uçtaki kapıyı iterek açıyorum ve rahatlıyorum.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Briar. Sen benim için çok önemlisin."

"Siktir git. Önemli olan tek şey benim soyadım. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kapıyı arkamdan iterek kapatmaya çalışırken, lanet şeyi kilitlemeyi başaramadan kapı kırılarak açılıyor. Refleksle, önüme savrulan masif ahşaptan kaçınmak için zıplıyorum. Delici mavi gözler benimkilerle buluşuyor ve çılgınca bir kalp atışı içinde geri çekiliyorum. O kusursuz geniş omuzlar ve dövmelemler çıkışla aramdaki boşluğu doldurmak için irileşirken ağzım açık kalıyor.

Storm kapıyı arkasından kilitliyor, bizi bu boktan küçük banyoya hapsediyor ve kollarını kavuşturuyor. Bakışları kulağımda tuttuğum telefonumla gözlerimin arasında gidip geliyor.

Az önce söylediklerimin ne kadarını duydu?

"Bu doğru değil bebeğim. Seni seviyorum. Seni özlüyorum."

Antoine'ın sesi sessizliği dolduruyor ve fayanslardan ve lavabonun üzerindeki çatlak aynadan yansıyor. Büzülüp ölmek istiyorum. Benden bir adım ötede duran adam her şeyi duyabiliyor, her acınası yalanı duyabiliyor.

telefonda konuşuluyor ve ben midem yere düşmüş gibi hissediyorum.

Boğazım ağır bir yutkunmayla düğümleniyor, gözlerimle yalvarmaya, ona görüldüğü gibi olmadığını söylemeye, bunun -aramızdaki bu beklenmedik mükemmel, ruhu tüketen şey her neyse- benim için bu telefonun diğer ucundaki adamla geçirdiğim acı dolu saniyelerden çok daha fazla şey ifade ettiğini anlatmaya çalışıyorum.

"Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun, böylece tüm bunları geride bırakabiliriz."

Donup kaldım. Kelimeler oluşmayı reddediyor. Ağzım açık kalıyor ve sıkışmış, büzüşmüş ciğerlerime hava ulaşmıyor.

"Hayır." Tek söyleyebildiğim bu. Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor ve Storm aramızdaki mesafeyi kapatırken benim geri çekildiğimi fark ediyorum.

Omuzlarım fayanslı duvara çarpıyor.

"Olanlar için üzgün olduğumu biliyorsun. Hiçbir şey demek istemedi. Bildiğim her şekilde özür diledim..." Antoine'ın bunu düzeltmeye yönelik acınası çabası havada çınlıyor.

Storm'un gözleri parlıyor, gök gürültülü ve ölümcül. İçime girip bizi çevreleyen havanın her bir molekülünü ele geçirdiğinde, o kadar aşık olduğum mavi, elektrikli bir tona dönüşüyor.

O kadar geniş ki, tek gördüğüm göğsü, dövmeleleri, kokusu beni sarıyor ve bir şekilde bu deliliği hafifletiyor ama aynı zamanda böyle uzun boylu ve kaslı olduğunda doğru düşünmeyi imkansız hale getiriyor.

"Önemli değil." Sesim titrek mi çıkıyor? Bu adam ne düşünecek, telefonumun hoparlöründen duyduklarına nasıl tepki verecek diye endişelenmekten tüylerim diken diken olmuş gibi mi çıkıyorum?

"Briar, öyle olduğunu biliyorsun. Bu böyle devam edemez, eve gelmene ihtiyacım var, böylece bunun üzerinde birlikte çalışabiliriz, böylece..."

Antoine onu nasıl affetmem gerektiğini uzun uzun anlatmaya başladığında, işte o zaman hissediyorum. Storm bir parmağını elbisemin uzun kolunun altına, telefonumu kulağıma götüren elimin bileğine takıyor ve kumaşı çekiştirerek hafifçe geriye doğru sıyrıyor.

Manşetini ortaya çıkarıyor.

Tam da bildiği gibi orada, elbisemin yumuşak streç pamuğunun altında güvenli bir şekilde tutturulmuş ve deri bantla yüzüm arasına bakarken, zihnindeki çarkların hızla döndüğünü görüyorum.

Sessiz bir solukla dudaklarım aralanıyor. Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Antoine nefes almak için zorlukla durarak devam ediyor ve neden eve dönmem gerektiğine dair uzun bir nedenler listesini detaylandırıyor. Tüm bunlar olurken Storm elbisemi belime kadar çekiştiriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Onu durdurmaya çalışmıyorum.

Belki de bu birlikte son kez böyle bir şey yaşayışımız olacak, belki de bu telefon konuşmasını duyduktan sonra, birlikte yaptığımız bu çılgın dansı sona erdirecek.

Bu yüzden burada, bu duvara yaslanmışken, boktan eski sevgilim yalvarıp yakarırken ve Los Angeles'a geri dönmem için bir dava açmaya çalışırken bana istediğini yapmasına izin vereceğim.

"... eve gel. Sana jeti göndereceğim. Bana sadece yerini söyle, pilotu ve mürettebatı hazırlayıp sabah seni beklemelerini sağlayacağım."

Storm bacaklarımın arasına girerken dilini kalçamın iç kısmında gezdiriyor ve birkaç dakika önce elinin olduğu noktayı takip ediyor. Bir dizini omzunun üzerinden geçirerek, bir elimi saçlarının arasına sokarak kendimi desteklemeye zorluyor.

Gözleri parlıyor, sanki bundan memnun olmuş gibi. "Briar?"

"Geri dönmeyeceğim." Hipnotize edici görüntüsünün arasında, çok sert ve çok hızlı bir şekilde aşık olduğum adam şu anda onun

Benim için diz çöküyor, cevap olarak bir şeyler söylemeyi hatırlıyorum. Buradan ayrılmayı ne kadar istemediğim hakkında bir fikri var mı? Artık buradayım ve haritadaki bu küçük noktada umduğumdan çok daha fazlasını buldum.

"En azından gelip seni görmeme izin ver."

Bu sözler bir şeyleri alevlendirdi. Bir anda hava keskinleşir. Storm gözlerini kısıyor ve ele geçirilmiş bir adama dönüşüyor. Bir saniye önce benimle alay ederken dilini yavaşça yukarı doğru gezdirirken, şimdi ileri atılıyor.

Bir parmağı nemli kumaş şeridinin altına takılıyor ve hiç şüphesiz amımı kaplayan devasa ıslak noktayı ağzıyla kapatmadan önce ustalıkla bir tarafa çekiyor.

"Hayır." Nefes nefese kaldım. Beni sert ve hızlı bir şekilde nasıl çalıştıracağını bilen adam dilini hınzır bir beceriyle klitorisimin üzerinde döndürmeye başladığında bir dizi inlemenin patlamasını önlemeye çalışıyorum. Parmaklarım dik durmak için saçlarını çekiştiriyor.

"Hâlâ ülkede olduğunu biliyorum." Antoine'ın sesi artık sinirli çıkmaya başlamıştı. "Bu da demek oluyor ki bir gece orada kalabilirim. Tek yapman gereken seni nereden alacağımı söylemek."

Nefes alıyorum.

"Başka birini mi beceriyorsun?" Telefonda bana tükürüyor.

Bacaklarımın arasında bedenime hükmeden adama bakarken ne diyeceğimi bilemiyorum. Nabzım boynumda çılgın bir ritimle atıyor ve kafamdan uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum.

O şaşırtıcı mavi gözler zaferle parlayarak beni kendine kilitliyor.

Fırtına klitorisime karşı hırlıyor, ayak parmaklarıma kadar uçan beyaz zevk kıvılcımları gönderiyor. Bu sefer, benden kaçan bir sese karşı savaşı kaybediyorum ve düpedüz inliyorum.

Ağzının benim uyarılmamın parlaklığıyla kaplı görüntüsünden büyülenmiş bir şekilde ağzım açık, izliyorum ve onun amıma karşı sırttığını hissediyorum. Parmakları kalçalarımı sıkıyor, beni vahşi bir niyetle yemesi için yerinde tutuyor.

Burada telefonda konuşurken dağılmamdan başka bir sonuç yok ve eğer bu adamın istediği olursa, bunu onun adını zikrederken yapacağımı varsayıyorum. Umumi bir tuvalette olmamız ya da masanın geri kalanının ikimizin de nerede olduğunu merak edecek olması onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

Oh, Tanrım.

Burada birlikte yemek yediğimiz herkes.

Storm bunu yüzümün her yerinde görüyor, beynimin bu yasadışı, riskli şeyi yaptığımız için ne kadar tahrik olduğuma karşı koymaya çalıştığı anı görüyor ve işte o zaman klitorisimi o kadar sert emiyor ki sırtım eğiliyor ve orgazmım içimde kükrüyor.

Beni hazırlıksız yakaladı ve alt dudağımı kan gelebilecek kadar ısırırken, Antoine'ın telefon hattından gelen sesi adımları tekrarlıyor.

"Briar, beni duyabiliyor musun? Bana sadece bir adres gönder dedim.

Her şey yolunda mı?"

Beni çalıştıran adam korkutucu bakışlarıyla gözlerimi tutarken, bacağımı dikkatlice yere koymadan önce diliyle yavaşça masaj yapıyor, klitorisimi yalıyor. Ancak kibarlık burada bitiyor. Aceleyle ayağa kalkıyor ve telefonumu gevşek elimden kapıyor.

"Seni gayet iyi duyabiliyor." Hoparlöre doğru hırslıyor. "Bu arada, bir kadın o kadar sert boşalır ki yüzünü ıslatır ve kendi adını unutursa böyle ses çıkar. Siktir git ve bu numarayı sil, pislik."

Ben neredeyse yere kapaklanırken kırmızı düğmeye basıp aramayı sonlandırıyor.

Aman Tanrım.

Storm telefonumu arka cebine sokup saklıyor, sonra bir kolunu başımın üstündeki duvara dayıyor.

Ona bakarken tek görebildiğim, dudaklarının ve ağzının etrafındaki kirli sakalın hâlâ *benden* gelen parıltıyla kaplı olduğu.

Yabani ve vahşi görünüyor ve o kadar seksi ki ölebilirim.

Diğer eliyle, hala bir tarafa sıkışmış olan külotumun kumaşının altından kabaca itiyor. Bu sefer iki parmağını içime sokuyor ve ben de ne kadar ıslak ve kaygan olduğumu hissederek yüksek sesle bir inilti çıkarıyorum, orgazmımın etkisi hala damarlarımda dolaşıyor ve daha fazlası için çaresizim.

"Numaralarını engelleyecek misin?" Bana homurdanıyor, parmaklarını kıvrırıyor ve daha derine batıyor. Kukumun banyoyu dolduran pis ıslak sesleriyle girip çıkıyor.

"Çoktan yaptım." İnliyorum, ellerim gömleğinin ön kısmına ve koluna yapışmak için havalanıyor.

"O sikik surat seninle bir daha temas kurmaya çalışırsa bana söyleyeceksin." Bu bir soru değil; bu bir emir ve ikinci parmak eklemlerini de geçerek beni nefes nefese ve kıvranarak parmaklarının arasında bırakıyor.

"Evet. *Evet.*"

"Ve hiçbir yere gitmiyorsun, anlaşıldı mı?" Alnını alnıma bastırıyor, o hınzır parmaklarıyla beni okşuyor ve avucunu şişmiş klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum, onu ağzıma doğru çekmeyi çok istiyorum, ama gözleri sürekli dudaklarımda gezinmesine rağmen neden kendini tuttuğunu da biliyorum. Bir saniye içinde oraya geri dönmemiz gerektiğini biliyor ve amım tamamen ona ait olsa da, beni bu banyoda anlamsız bir şekilde becerilmiş gibi görünen mahvolmuş makyajla dışarı çıkmaya bırakmadığı için minnettarım.

"Gitmiyorsun." *İt.* "Onun gibi bir pisliğe geri dönmeyeceksin." *İt.* "Sen benimsin."

Beni acımasızca parmaklarken, bir kez çömeldi.

Daha fazla. Bir an için bana işkence edeceğini ve daha fazla ağzıyla aklımı başımdan alacağını düşünmeye başlıyorum.

Beni şahin gibi dikkatle izlemesi dışında. Storm bu kez elinin arkası yukarı bakacak şekilde bileğini çeviriyor. Bu görüntünün tam olarak neyi ortaya çıkaracağını bilmek için görmeme gerek yok.

"*Mmmfuck*. Bak ne kadar güzel görünüyorsun." Tabii ki sesini takip ediyorum, dikkatimi kalçalarımın arasına çeken boğucu alçak tonunu. "Mürekkebinin etrafında nasıl gerildiğini görmeyi seviyorsun, değil mi?"

Adının dövmeli harfleri içimde kayboluyor ve tüm bunların ahlaksızlığı karşısında ona kenetleniyorum.

"Benim değerli küçük sürtüğüm." Her kelimeyi öne doğru bir hamleyle noktalıyor.

Ondan akıp beni kaplayan o kadar çok sahiplenici enerji var ki, doğru düzgün göremiyorum bile. Bu kez hızlı ve sert bir dalga üzerime çöküyor ve bir kasırganın yuvarlanma gücüyle limana çarpıyor. Ondan daha fazlasını talep eden inlemelerimi ve sürtük seslerimi zar zor zapt ediyorum.

Tüm bunların arasında onun siki için yalvardığıma eminim, bu da tabii ki o muhteşem dudaklarında kendinden memnun bir gülümsemeyle sonuçlandı.

Elini çekerken ayağa kalkıyor ve az önce amımın derinliklerine gömdüğü parmaklarını yüzümüzün önünde, doruk noktamın yapışkan kalıntılarıyla kaplı olarak kaldırıyor. Başparmağı ve orta parmağı arasında ovuşturuyor, onları birbirinden ayırıyor ve kemerli bir kaşla bana bakmadan önce uzadıkça döllerimi müstehcen bir şekilde sergiliyor.

Usulca dilimi çıkardım.

"Benim iyi kızım." Dudaklarımın yanından geçerken inliyor ve az önce onun emri altında ne kadar sert boşaldığımın kanıtını dikkatlice kucaklıyorum, dikkatli bakışlarına maruz kalırken onu temizliyorum. Beynim yıldızlı gece gökyüzünün arasında bir yerlerde baş döndürücü daireler çiziyor, eminim.

Buradan tökezlemeden çıkıp çıkamayacağım ise tamamen başka bir soru.

Parmaklarını çekip kendisi emerken, karanlık bir memnuniyet sesi çıkarıyor. Sonra aşağı bakıyor ve külotumu tekrar yerine oturtmak ve elbisemi tamamen normal görünecek şekilde ayarlamak için dikkatli bir çalışma yapıyor.

Yüzüne vurup dilini ve parmaklarını parçaladığım gibi değil.

"Hazır mısın?" Bana hınzır bir bakış fırlattı.

Gözlerimi kırpıştırarak söylediklerini anlamam bir saniye sürüyor. İşte o zaman beynim tekrar devreye giriyor. "Buraya girdiğini herkes gördü. Dışarı çıkıp bunu nasıl açıklayacağız?" Fısıldayarak bağıriyorum, elim onun imkansız, güçlü göğsüne çarpıyor.

"Ben hallettim."

"Gerçekten mi? Benden iki saniye sonra banyoya girip kaybolmanı nasıl açıklayacaksın?" Midem sıkışıyor. Aramızdaki bu şeyi kimseye söylemeyi konuşmamıştık ve bu gecenin, tüm geceler içinde, bu ifşayı edindiğim tek arkadaş grubuna söylemek için uygun bir fırsat olduğunu düşünmüyorum.

Üzerimde yükselen çileden çıkarıcı, fevkalade yakışıklı adam amansız görünüyor. O sakın bir göl, ben ise çalkantılı bir endişe okyanusu.

"Onlara bir süre kalabileceğimizi söyledim." "Ne?"

"O kadar paniklemiş görünme, küçük diken."

"Ama, soru sormayacaklar mı?" Kesinlikle soru soracaklar.

"Hayır." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir şeylerden şüpheleneceklerdir." Ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyor, amımda biriken beyin hücrelerimi yeniden toplarken elbisemi düzeltmeye çalışıyorum.

"Hayır, değil." "

"Yüzündeki bu ifade neden hoşuma gitmiyor?"

"Onlara devam etmelerini, uzun bir süre burada olmayabileceğimizi söyledim."

Dirseğimden tutarak beni kapıya doğru yönlendiriyor ve kilidi açarken, gümbürtü kesinlikle kirli küçük sırrımızın ortaya çıkacağı anı işaret ediyor, kulağıma gürlemek için eğiliyor.

"Onlara ailevi bir acil durum olduğunu söyledim."

BÖLÜM 29



Damn, daha önce hiç böyle bir huzur görmemiştim. Uzun ve lanet bir günün ardından bu dağların kalbine doğru yol alırken

Beni bekleyen tatlı gülümsemeyi dört gözle bekliyorum.

Bu öğleden sonra Crimson Ridge'deydim, Beau'nun emlakçısıyla bazı son ayrıntıları hallettim ve şimdi nihai ödül için hazırım.

Kızım bugün oyun oynuyordu. Yalnız kaldığımda, telefonumun ekranında her iki saniyede bir çektiğim bir fotoğrafı bana gönderdi.

Yatak odasının aynasındaki yansımasının fotoğrafını çekmiş, bir ön koluyla o mükemmel göğüslerini kapatıyor, diğer koluyla da manşetimi sarmış, küçük bir sürtük gibi davranıyordu. Ama sikimi asıl diken diken eden kısım bu değildi. Hayır, tepeye tünemiş gerçek kiraz, parlak uzun saçlarını örten şapkamın görüntüsü ve uyluklarının her yerinde bıraktığı parmak izleri ve morluklar kümesiydi.

Dün gecedен beri çok güzel renklendiler.

Resmi gönderdi, çünkü ona talimat verdim ve benim için iyi bir kız olan Briar'ın sürtük küçük fotoğrafı beş dakikadan kısa bir süre sonra geldi.

Günümün çoğunu eve döndüğümde ona nasıl tapacağımı hayal ederek mi geçirdim? Ya da daha doğrusu, günün büyük bir kısmını şimdiden Briar ile bir gelecek düşünerek mi geçirdim?

Bundan ya da bizden ne istediğini bilmiyorum. Bu dağlarda kalmasını bekleyebilir miyim bilmiyorum ama lanet olsun, ihtimallerin ne olabileceğini hesaplamakla meşgulüm.

Bu kadar mükemmel bir kızın, benim ona inkar edilemez bir şekilde aşık olduğum gibi bana aşık olmayı düşünme ihtimali nedir?

Bu, beyaz çitlerle ya da düğün çanlarıyla ilgili bir fantezi değil; bu, iki insanın birlikte bir yaşam seçmesiyle ilgili. Şimdiye kadar hiç anlayamadığım bir şey, ama Briar Lane beni derin, ruhu besleyen ve çok güçlü bir şeye inanmak istememe neden oluyor.

Ona mutluluk sunabileceğime beni inandırdı.

İlgi görmeyi ve tamamen seilmeyi hak ettiği kişi olmaya çalışmak.

Ön verandanın önüne geldiğimde, sıcak ışık kararan akşam havasına yayılıyor, baca dumanının kıvrımı bir avuç erken yıldızla dolu mürekkep mavisinin soluk tonuna karışıyor ve bir mıknaş gibi onun içeride beklediğini bildiğim yere doğru çekiliyorum.

Ön girişe doğru koşuyorum, botlarımı tekmelemeyi yarılardım ve kapıyı arkamdan kapatırken seslenmeye başladım bile.

"Bu lanet şey açık." Sesim, çıtırdayan ateşin fonunda odanın diğer tarafına taşınıyor. "O resim..."

Fark ettiğimde kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile.

Ortaya çıkanları yutmak için çok geç olduğunu görüyorum ama en azından Briar için çok suçlayıcı bir şey değil.

Çünkü burada başka biri daha var ve bu gezegende kızımın yalnız bırakılarak acı çekmesini isteyeceğim son kişi o.

"Stôrmand."

Puşt kız kardeşinin kırpılmış, genizden gelen sesi evimde bir kova domuz boku kadar hoş karşılanıyor. Aslında kanepemde oturan bu insan dışkısı yerine her gün domuz dışkısını tercih ederim.

"Crispin." Çenemi ona doğru eğiyorum, beynim gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyor.

"Selam." Briar'ın sesi yatak odasından çıkarken çok yumuşak ve küçük geliyor, gözleri geniş, yüz hatları sıkışmış ve çizilmiş. Kollarında yastık ve battaniyeye benzeyen bir şey var.

Sanki içindeki tüm renk ve canlılık emilmiş gibi. Kendisinin bir hayaletine dönmüş ve şimdi onu bu ışıktaki gördüğümde, Briar'ın beklenmedik bir şekilde kapıma gelen versiyonunun bu olduğunu şaşırtıcı bir netlikle anlıyorum.

Yumruklarım sıkılıyor ve çenemde hızlı bir nabız atışı oluyor. "Seni Crimson Ridge'e getiren nedir?" Gözlerimi kırıştırıyorum
kanepeye tünemiş sarışın kadına doğru dönüyor, o da küçük kız kardeşine doğru sertçe bakıyor.

"Sonunda Briar'ı bulduğum için ne kadar rahatladığımı anlatamam, Los Angeles'ta ortadan kaybolması hepimizi endişeye sürükledi."

Tanrım, ondan akan saçmalıkların kokusunu alabiliyorum. Kendimi birkaç kelimeyi bir araya getirmeye hazırlıyorum, o kemikli kışına tekmeyi basmak gibi bir şey.

Ama o kaltak ağzını açıyor ve Briar'ın gözlerimin önünde neredeyse parçalanışını izliyorum.

"Kız kardeşimin kocasını terk ettikten sonra nereye kaçtığını merak ediyordum."

BÖLÜM 30



T Odamın karşısındaki adam normalden daha da çarpıcı. Ağır gölgeler ve ateş ışığı, sert çenesini ve dövmelerini yalıyor ve ben çılgılık atmak istiyorum. Ciğerler patlar.

Lanet olası kız kardeşim beni buldu.

Kırılmış bir vazo gibi yere çarpan kelimeleri söylerken, gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum. Uykusunda defalarca izini sürdüğüm yüz hatları, kaşının hafif çatıklığı, sol kaşının altında saklı minik yara izi, donuk duruyor. Tamamen okunamaz halde ve bu duygusuzluk beni dehşete düşürüyor.

Şu anda hiçbir şey söyleyemeyiz veya yapamayız ve eğer bu bizim için buysa, bu adama aşık olduğumu bilmek sonsuza kadar peşimi bırakmayacak, ama gerçeği bildiği için bana bir daha asla bakmama ihtimali de var.

Aptalca, küçük, saf bir bok parçası gibi kaçabileceğimi sandığım çirkin bir talihsizlik.

Yine de, kanlı canlı ablam, kötü bir rüzgâr gibi geldi ve Storm'la aramdaki şeyin boyutunu bilmesede de, hayatımı mahvetmeye kararlı.

Bundan kesinlikle emin olabilirim.

Cris, çürümüş çekirdeğindeki her hücreyle onun hayatını çaldığıma inanıyor, bu yüzden bu dünyada dolaşmaya devam edebileceğim kaç yıl olursa olsun sefalet içinde kalmamı sağlamak onun görevi haline geldi.

Koca.

Sözcük, çekiç metale vurduktan uzun süre sonra bir çanın yankılanan gong sesi gibi havada asılı kalıyor.

Göğsüm ağrıyor ve dizlerimin üzerine çöküp kız kardeşimin az önce söylediklerini görmezden gelmesi için ona yalvarmak istiyorum. Antoine ve benim aramdaki herhangi bir kâğıt parçasının, beni ona görev ve zorunluluktan ve güce aç ailelerden dolayı bağlayan resmi bir sözleşmenin, hepsinin saçmalık olduğunu. O pislik için hiçbir zaman tek bir şey bile umursamadım ya da hissetmedim.

Stôrmand Lane'in ona ait olduğumu bilmesini istiyorum, bana sahip olduğu sürece isteyerek onun olacağım.

"Briar'ın söylediğine göre kanepede uyu." Kız kardeşimin sesi odanın gerginliğini delip geçiyor. "Burası ikinizin de burada kalması için gerçekten çok küçük." Etrafına bakınırken burnu kırışıyor, tırnağıyla kanepenin üzerindeki görünmez bir kir parçasını karıştırıyor.

"Ben de tam senin için yatak takımını getiriyordum," diye mırıldanıyorum, tüm bu çılgınlığın arasında hâlâ bir tür cankurtaran salı gibi tutunduğum eşyaları göstererek.

"Yemek yedin mi, Crispin?" Storm içeri girmek için bir hamle yapmıyor, kapının yanında kıpırdamadan duruyor.

"Havaalanından buraya gelirken bir şey buldum. Tanrım, burada gerçekten de neredeyse hiçbir şey yok." Yüzünü buruşturdu. "Yarın kasabada bir oda ayırttım, bu yüzden Briar ve ben sabah oraya gideceğiz."

Başım ona doğru savruluyor. "Hayır." Ağzımdan kaçırdım. Gözler kanepenin olduğu yönden bana çevrildi.

"Hayır, hiçbir yere gitmeyeceğim," diyorum ağırlığımı değiştirerek.

"Zorluk çıkarma, Briar."

"Crispin." Kapının yanındaki adam onun adını, geldiğim o ilk geceden beri ondan duymadığım bir zehirle söylüyordu ve üzerimde dolaşan korkunç bir ihtimaldi. "Sana bu gece için bir yatak verme nezaketini göstereceğim ama Briar'a karşı ses tonuna dikkat edeceksin. Los Angeles'taki kölelerinle nasıl konuşmayı uygun gördüğünüz umurumda değil ama kendi kız kardeşiniz benim yanımda emir verebileceğiniz ve bundan kurtulabileceğiniz biri değil."

Gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. Kadın kimsenin kendisiyle bu şekilde konuşmasına alışık değil, ama onun kadar öfkeli bir amcık suratlı olan biri bile *amcamız* kışkırtmaması gerektiğini biliyor.

"Bu gece benimle paylaşabilirsin, sonra seni geri alırız Yarın Crimson Ridge'e gidiyoruz." Kanepeye geçip yatak takımını ve yastığı bir ucuna bırakıyorum ve Storm'a bakmaktan kaçınıyorum.

İçinde bulunduğumuz koşulların adaletsizliği kanımda dolaşıyor.

Neden rol yapmak ve saklanmak zorunda olalım ki, aslında akraba değiliz ki... ama her halükarda, eğer yapabilseydik, herhangi bir şeyi açıklayacağımız ilk kişi kesinlikle kız kardeşim olmayacaktı.

Aslına bakarsanız, bırakın onunla konuşmayı ya da ona hayatımla ilgili en ufak bir fikir vermeyi, o kadınla bir daha asla göz göze gelmemeyi bile isterdim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben odun kesiyor olacağım." Storm homurdanarak kapıyı çarpıp kulübeyi çevreleyen karanlığa geri döndü.

Kalbim aşırı hızlanmış gibi hissediyorum. Cris'in ön kapıda belirmesinin saf, mide bulandırıcı şokunu zar zor atlatmıştım. Şimdi geceyi onunla aynı yatağı paylaşarak geçirme ihtimaliyle yüzleşmek zorundayım ve bu midemi bulandırıyor.

"Yatak odası ve banyo hemen şurada." Kollarımı kendime sarıp el kol hareketleri yaparken dilim uyuşmuş gibi hissediyorum

çenemle.

Kız kardeşim oflayıp puflayarak koltuktan kalkıyor, odayı gözden geçiriyor ve burnunun ucuyla aşağıya bakıyor. Yargılamamanın ve küçümsemenin zihninin içinde tekerlekli bir hamster gibi dönüp durduğunu görebiliyorum. Yüzünde, topuklu ayakkabılarıyla köpek bokuna basmaya benzeyen bir ifadeyle her şeyi içine atıyor.

"Odun kesmek mi? Gecenin bu saatinde mi? Tanrım, bu adam tam bir deli." Gözleri dramatik bir şekilde dönüyor. "O her zaman deliydi. Sanırım yaşamak için boğalara binecek kadar delirirsen böyle olursun."

"Burada önemli bir iş var." Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bahse girerim sabah olduğunda ve donarak ölmediğinde o odun kaynağı ve ateş için minnettar olacaksın."

Topuklarımın üzerinde dönerek yatak odasına doğru ilerliyorum. Sikerim böyle işi. İşim bitti ve sadece yorganın altına girip tüm bunlar bir kabusmuş gibi davranmak için elimden geleni yapmak istiyorum.

"Ne haltlar karıştırıyorsun Briar?" Adımlarımı takip ederek arkamdan ters ters bakıyor. "Burada kalamazsın... *böyle* biriyle olmaz." Sesi künt bir fısıltıya dönüşüyor.

Çenem tutuldu. Gerçekten ama gerçekten onunla bu işe girmek istemiyorum ama böyle davranmasının yanına kâr kalmasına da izin vermeye niyetim yok. "Tam olarak ne gibi? Lütfen beni sorununuzun ne olduğu konusunda aydınlatın."

"O bir erkek düşkün, eminim her eyaletteki kadınların yarısıyla yatmıştır ve bana karısının ölümüne neden olduğuna dair söylentileri bilmediğini söyleme."

Fazladan battaniyeyle uğraşıyormuş gibi yaparak kendimi yatağa sabitliyorum. Kız kardeşimin ağzından çıkan saçmalıklar hakkında belirli bir şekilde hissetmek için herhangi bir gerekçem olmasa da, evli olmakla ilgili kendi sırlarımı göz önünde bulundurduğumda, böyle bir suçlamayı duymak yine de şok edici.

Nasıl bilemedim?

"O da hamileydi." Kız kardeşim dilini şaklatıyor ve bavulunu iterek açıyor. "Nasıl bir adam bir kadına bunu yapar? Çocuğu yoldayken onu terk eder, öyle ki geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklenir. O hapları boğazından aşağı döken onun eli olmayabilir ama her yerde onun parmak izleri var."

Yatağın uzak tarafına kayarak, ona doğru bakmıyorum bile. Cevap vermiyorum. Şu anda kız kardeşime söylemek istediğim hiçbir şey yok, defolup gitmesi için ona bağırarak dışında.

Kinini kusmaya devam ediyor.

"Burada olmayı nasıl düşünürsünüz? Bu adamın akli dengesi yerinde değil ve etrafında olmak tamamen güvensiz."

Sessizliğim ona sadece saçmalıklarını anlatmaya devam edebileceği bir platform sağlıyor ama ben sersemlemiş durumdayım ve onu durdurmanın bir yolunu bulamıyorum.

"Aman Tanrım. Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Bir psikopatla birlikte haşarat dolu bir çöplükte mutlu bir şekilde kalıyorsun. Babamın seni çok fazla koruduğunu hep biliyordum, seni her zaman çok iyi şımarttı ve bak bunun sonucunda ne kadar iyi oldu-"

"Cris, yorgunum. Onu rahat bırak ve uyumama izin ver." "O dengesiz biri." Tersledi. "Amcamız olabilir ama

Kendi karısı geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklendi ve geride bıraktığı not sadece onun ne kadar sorumlu olduğunu kanıtıyor. Bu iğrenç."

Tek *kötü* şey kız kardeşim.

"Onunla burada iki saniye bile kalmayı nasıl düşünebilirsin? Şuraya bak, çok pis. Sefalet içinde yaşıyor ve muhtemelen onun yanında bir çeşit hastalığa yakalanacaksın."

Ona inanmıyorum. Ortaya saçtığı zehirli bulutun gerçekliği olduğunu bir an bile düşünmüyorum. O manipülatif ve zehirli biri ve aşık olduğum adamın bir geçmişi olduğundan hiç şüphem olmasa da, onun resmettiği gibi biri değil.

İliklerime kadar bildiğim gerçek budur.

Yan dönüp yüzümü duvara dönüyorum ve odanın diğer tarafını kurcalarken bir yandan da alttan alta karakter suikastına devam etmekte ısrar eden kadına sırtımı dönüyorum.

En azından bu kulübe küçük, bir yatağı paylaştığımızı, pek çok açıdan ayrılmaz olduğumuzu anlamamanın bariz bir yolu yok. Storm'un pek bir *eşyası* yok ve sahip olduğum kıyafetlerin yarısı hala dolabın yanına sıkıştırılmış kendi valizimin içinde duruyor.

Kız kardeşim içeri girdiğinde yatağın diğer tarafı alçalıyor ve dövmeli devimin olması gereken yeri alıyor. Açıkça öpebilmem, sarılabilmem ya da saçlarımın arasında usulca horlarken güçlü kollarıyla sarılabilmem gereken kişi.

"Tanrı bilir babam vasiyetinde bu bok çukurunu neden sana bıraktı." Crisp mırıldanıyor, yastığıyla uğraşıyor ve o kadar çok hareket ediyor ki, çenem ne kadar sert kenetlendiğinden dişlerim neredeyse birbirine kaynaşıyor. "Onu neden kovmadın? Yıllardır burada yaşayıp beleşçilik yapıyor."

"Crispin. Tanrım." Bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. "İki saniyedir buradasın ve şimdiden kendi amcamızı dışarı atmaya mı çalışıyorsun?"

Bunu söylerken yüzüm kızarıyor ama her şeyi göz önünde bulundurduğumda yapabileceğimin en iyisi bu.

"Sadece uyu. Sabah seni Crimson Ridge'e geri götürmekle biz ilgileniriz."

Kendimi bir topun içine sokup duvara baktığımda, kız kardeşim nihayet lambayı kapattığında ışığın sönmesini izlediğimde, bir duygu karmaşası içindeyim.

Onunla geri dönemem. Beni ikna etmek için ne yaparsa yapsın reddediyorum.

Ancak Storm'a zarar verme riskini göze alamam.

Belki de benim gibi kızlar sonsuza dek mutlu
olamıyordur.

BÖLÜM 31



S Kız kardeşimin arabasının arka lambalarının dağdan aşağı doğru kaybolduğunu görmek, hayal bile edemeyeceğim bir rahatlama dalgası getirdi.

Kendimi dik tutabilmek için neredeyse tezgahın kenarına tutunmak zorunda kaldım ve o gözden kaybolana kadar tek bir yudum bile içemediğim kahveme bakakaldım. Çantasını toplamak için harcadığı acı dolu zaman boyunca, garip sessizlik beni nefesimi tutarak bekletti. Sonunda, neyse ki Cris kapısını sürücü tarafına çarptı ve gitti.

Mezarın ötesinden bir hortlak gibi yeniden ortaya çıkmayacağından emin olacak kadar sakinleşebilmem için kulübenin içinde on dakika volta atmam gerekti.

Storm'la işleri yoluna koymam gerektiğini biliyorum. Dışarısı hâlâ karanlıkken, kamyonun motoru sabahın kör bir saatinde gümbür gümbür çalışırken ortadan kayboldu.

Hiç şüphe yok ki o da bir saniye bile uyumadı.

Ona söylemem gereken milyonlarca şey var, ancak tüm bunlar için uygun bir açıklama bulmaya çalışırken beynimi zorladığımda ortaya çıkmaya istekli kelimeler de yok.

Özür dilemek, atladığım yalanlar için yetersiz ve kansız bir mazeret gibi geliyor.

Boktan bir eski sevgilim olduğunu ve Los Angeles'taki evimde bir şeylerden kaçtığımı biliyordu. Bilmediği şey ise - çünkü ne kadar açıklama yapmam için kapıyı açık bırakmaya çalışsa da, ben yine de gerçeklerden kaçıyordum- beni bu kulübeye ağır bir gümbürtüyle indiren olayların tam kapsamı ve kargaşasıydı.

Üç yıllık sefil ve neredeyse cinsiyetsiz bir evliliği geride bırakıp kaçmak. Alyansımı bıraktığım yerde, tertemiz beyaz mutfak tezgâhının üstünde, ekran görüntülerinin yer aldığı beş adet basılı A4 sayfasının yanında, sözde evli olduğumuz ve bu sözleşmenin kutsallığını koruduğumuz süre boyunca şerefsiz kocam ile onun sekreter fahişeleri arasındaki tüm mesajlaşmalar duruyordu.

O iğrenç, hilekar piç kendi tarafındaki sürtükleri tutabilir, tek bir uyarı kelimesi bile olmadan ayrıldım ve o pislik parçasını bir daha görmeye niyetim yok.

En azından Cris'in Crimson Ridge'de küçük bir pansiyona yerleştirilmesiyle düşünmek için zamanım olacak ve tüm bunları nasıl çözeceğimi planlamak için biraz olsun nefes alabileceğim.

Telefonum tezgâhın üzerinde duruyor ve yanağımın içini çiğneyerek onu kaldırıp ekran kilidini açtıktan sonra tekrar yüzeye çarpıyorum. Tanrım, ben çöplük gibi bir insanım.

Tek istediğim kovboyumun kocaman kollarına koşmak. Atlarla geçen bir günün ardından ona yapışan o deri ve narenciye kokusunu ve hafif dumanlı tonu içime çekmek. Kazağımın eteğinden tutup beni dizlerinin arasına çekerken bu kulübeyi sıcaklığı ve topraklayıcı varlığıyla doldurması için neler vermezdim.

Storm'un burada olmaması dışında ve keskin bir panik bana onun bana asla aynı şekilde bakamayacağını hatırlatıyor

Tekrar.

Yapması gereken çok daha önemli işleri var, benim bu dağa kadar felaket hayat tercihlerimin ekmek kırıntısı izi gibi sürüklediğim saçma sapan yükümle uğraşmaktan.

Çoğunlukla kendi seçimim olmasa bile, yine de Antoine'ın çatısı altında kaldım. Hâlâ onun yüzüğünü takıyorum. Asıl can alıcı nokta da bu. İyi bir Lane ailesi imparatorluğu piyonu olarak benden istedikleri her şeyi yapmam için manipüle edilmeme izin verdim ve satranç tahtasında uygun gördükleri gibi itip kaktılar.

Her ne şekilde olursa olsun, kendimi açıklamaya çalışmalıyım. Benimle daha fazla bir şey yapmak istemeyebileceği düşüncesi bile midemi işgal eden lanet bir simit gibi bükülmüş durumdayım.

Ağır bir iç çekerek, bilmeyi tercih edeceğimi düşündüm... Eğer gitmemi ve beni bir daha asla görmemesini istiyorsa, gerçeğin benim için bir ekranda harflerle yazılmasını tercih ederim.

Bu bilinmezlikle yaşamaya katlanamazdım.

Telefonumu kaptığım gibi, dağın tepesinden mesaj atamıyorum ama onun yerine Instagram'ına bir mesaj gönderiyorum. Parmaklarım uçuşuyor ve az önce yazdıklarımı tekrar okumadan hemen gönder tuşuna basıyorum.

Tek umudum, mesajı almak için serviste bir yerlerde olması. Aksi takdirde, bugünü açlıktan ölmek üzere olan bir kaplan gibi kendi bacağımı kemirmeye hazır bir şekilde bu kulübede sıkışıp kalarak geçireceğim.

Konuşabilir
miyiz?

Ekranda hemen noktalar beliriyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Parmaklarımın arasında ne kadar sıkı tuttuğumu düşünürsek, bu telefonu paramparça etme riskim var.

Radyoyu aç.

Dört kelimeye bakıyorum ve beynim dizüstü bilgisayar ekranında dönen bir tekerlek gibi duruyor.

Radyo mu?

Odanın köşesinden yüksek bir çatırtı ve ardından parazit sesi geliyor ve bu beklenmedik davetsiz misafir karşısında bir metre kadar sıçrıyorum.

Sonra adımı duydum.

"Briar." Bir başka uzun çatırtı sesi. "Ahizeyi kaldır. Konuşmak istediğinizde yan taraftaki düğmeyi basılı tutun."

Storm'un sesi, her türlü antika düğme ve tuşla kaplı küçük hoparlör ünitesinden geliyor. Doğruyu söylemek gerekirse, rafta duran bu şeye hiç dikkat etmemiştim bile, sadece mekanın arka planına karışmıştı.

Neden midemde baş döndürücü kelebekler uçuşuyor?

Sarmal bir kabloyla bağlı komik görünümlü ahizeyi elime alıyorum, ne yapacağımdan tamamen emin değilim.

"Sevgilim, gerçekten konuşmalısın." Sesi radyo yüzünden değişmiş olabilir ama hattan zengin ve derinden geliyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Garip geliyor ama düğmeyi basılı tutuyorum ve ahizeye doğru konuşuyorum.

"Merhaba." Sesim kesinlikle nefessiz geliyor.

Düğmeyi bırakıp elimdeki yabancı nesneye bakıyorum ve dudagımı çiğniyorum.

"Hey."

Tek bir hece bile sinirlerimi bu adamın bilebileceğinden çok daha fazla yatıştırıyor. Sesi kızgın ya da kısa değil, sadece normalden biraz daha yorgun.

"Bu şekilde konuşmaya iznimiz var mı?" Lanet kız kardeşim her şeyi ikinci kez sorgulamama neden oluyor.

Cevap olarak ahizeden bir kıkırdama sesi geliyor. "Neden olmayalım ki?"

Bir elimle alnımı çimdikleyerek ona ofluyorum. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Amcalar ve yeğenlerin birbirlerini aramalarına izin verilmiyor mu?" Telsizden bile sırtıtışını duyabiliyorum.

"Aman Tanrım. Başlama bile."

"Sadece oynuyorum, küçük diken." Evet, işte kalbim pencereden dışarı uçuyor ve bu adam şu anda her neredeyse oraya konuyor. "Ayrıca, telsizle konuşmanın mesaj göndermeye tercih edileceğini düşünmüştüm, hmm?"

"Evet. Tamam. Sen kazandın."

"Kazanmayı severim."

Lanet olsun. Sesindeki o kusursuz tonu duyunca kalçalarım birbirine yapıştı.

"Konuşmamız gerek. Senin için sorun olur mu?"

Bir duraklama oluyor; beni sadece parazit karşılıyor ve tam bu görüşmeyi aniden bitirmeye karar verdiğinden endişelenirken, tekrar konuştuğunu duyuyorum.

"Crispin'den kurtuldun mu?"

"Ben yaptım. Şehirde kalıyor."

Tekrar duraklıyor ve ben onun çenesini ovuşturduğunu hayal edebiliyorum, düşünürken yaptığı gibi ağzını ovarken dövmeli elinin esnemesini gözümde canlandırabiliyorum.

"Yollar yeterince iyi, o boktan küçük arabayı getirebilirsin. Adresi senin için okuyacağım. Bu gece çalışmam gereken iş için burada kalabiliriz."

"Yakınlarda bir yerde mi?"

"Kasabanın hemen dışında bir çiftlik, kız kardeşin etrafta dolanırken kulübede kalma riskini göze alamam ve sen de onun sana ulaşabileceği bir yerde kalmayacaksın."

O kadar kararlı söylüyor ki. Çok sakince. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

yüklendiğim aile.

"Radyonun üstünde bir kalem var, hayatım." Gözlerim bir tükenmez kalem ve soluk bir not defterinin bulunduğu yere kayıyor ve bana çiftliğe nasıl gideceğime dair verdiği talimatları not ediyorum.

Tarif ettiğine göre, yer uzak ama en azından bir dağın tepesine tünemiş değil. Kararlı ve güvenli sesiyle, oraya tek başıma gitmemin sorun olmayacağı konusunda bana güvence veriyor. Direksiyonun başına geçip o dolambaçlı yoldan geri dönme fikri endişelerimi tam olarak yatıştırmıyor ama ona ulaşmak için o kadar motive olmuş durumdayım ki durup uzun uzun düşünemiyorum. Sadece bunu yapmak zorundayım.

"Bir gecelik çanta hazırla." Derin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve dün geceki sırlarımın açığa çıkmasına rağmen aramızın iyi olup olmayacağı konusunda herhangi bir şüphem varsa, bir sonraki sözleriyle hepsini bir kenara itiyor.

"Oh, ve en sevdiğin oyuncağını getirmeyi unutma, küçük diken."

BÖLÜM 32



F Beau'nun çiftliğini onun adına düzenlemek, bana yardım eden seksi bir kız varken çok daha cazip geliyor.

Briar geldi -o hurda yığının kiralık araba bir ölüm tuzağı olabilir ama en azından bu koşullar altında faydalı bir amaca hizmet etti- ve onu hemen işe koyuldum.

Dün gece olanlardan sonra çok gergin ve ben de onu suçlamıyorum. Kız kardeşinin söylediklerine aklımın yatması bir dakika sürdü ve bunların hiçbirisi umurumda olmasa da, hareket tarzımı doğru planlamak için her zamankinden daha kararlıyım.

Briar Lane'e kur yapmak, ürkek bir atın gelip sonunda toynaklarına bakmak için size yeterince güvenmesini sağlamak gibidir. Hayatı boyunca zorluklar çekmiş, paradan ya da maddiyattan yoksun değil, ama duygusal ve zihinsel olarak çok yıpranmış bir kız. Bana güvenemeyeceğini hissettirecek bir şey yaparsam ne olayım.

Çünkü dün gece o kulübeye girer girmez bildiğim tek şey, kız arkadaşımın arama girmeye çalışan herkesle ve her şeyle savaşıcağım.

O muhteşem bir şeyin anlık görüntüsüdür, gece esintisinde ateş böceklerinin dansı, aurora bulutlarının yuvarlanması

gökyüzünde, yıldızlarla doluymuş gibi parıldayan ve ışıldayan okyanusun hafifçe yıkanması. Beyninizin, kendi gözlerinizle ilk kez görene kadar gerçekten var olduğuna inanamayacağı türden huşu uyandıran manzaralar.

Ben de atlara yaptığım şeyi yaptım. Damarlarında gizlenen gerginliği ve stresi atması için onu çalıştırdım. İşte bu yüzden şaşkın bir ifadeyle ayakta duruyor, bir elinde boya fırçası, diğerinde rulo tutuyor ve gözlerini kocaman açmış Beau'nun yeni çiftliğine bakıyor.

"Resim mi? Nasıl resim yapılacağını bilmiyorum."

Dudakları bükülür. "Yeterince kolay. Sana temel bilgileri göstereceğim; sadece

Fırçayı ya da ruloyu başlangıçta çok ağır yükleyin." Onu, her şeyi daha önce zımparalayıp hazırladığım boya tepsilerini ve bezleri yerleştirdiğim yere çağırıyorum.

"Burası rodeo arkadaşının yeri mi?" Gözlerini duvara dikeyiyor, sanki duvar fırlayıp onu ısıracakmış gibi.

"Çoğu kişi artık kim olduğumu bilmek istemezken iyi bir arkadaş olduğu için ona bir ya da on iyilik borçluyum." Omuz silkerek boya kutularından birinin yanına çömeliyorum ve bir tornavidayla kapağını açıyorum.

Briar yanımda geziniyor.

"Yani... burada değil mi?" Dudağını çiğneyerek etrafına bakıyor ve açık planlı yaşam alanını inceliyor. Odalar şu anda boş ve yankılanıyor ama büyük şöminenin etrafında geniş bir ahşap döşeme ve taş özellikler var, büyük pencereler camın ötesindeki inişli çıkışlı araziye, ağaçlara ve uzaktaki dağlara bakıyor.

Çiftlik düzgün bir şekilde işletilmeye başlandığında, o boş arazilerde sığırlar ve atlar olacak, ama şu anda burası sessiz. Burada sadece ikimiz varız, hiç kimse yok ve her yönde kilometrelerce uzanan hiçbir şey yok.

"Hayır. Gördüğünüz gibi buranın hala çok fazla işe ihtiyacı var ve bunlar bitene kadar eyalet dışında halletmesi gereken çok şey var."

"Burada mı çalışacaksın?" Bana bakıyor, iri kara gözleri merakla dolu. "Devil's Peak Ranch için yaptığın gibi mi?"

Hâlâ kamburumun üzerinde çömelmiş, başparmağımla çenemi ovuyorum. "Olabilir. Detayları tam olarak konuşmadık ama Beau beni tanıyor, neler yapabileceğimi biliyor."

"Sana sahip olmamak için aptal olmalı." Geldiğinden beri ilk kez yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve onun biraz rahatladığını görmek göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

"Buraya biraz boya getireyim de arkadaki duvarı boyamaya başla." Tornavidayla Briar'ın yanından geçerken işaret ettiğim yeri görmek için dönüp duruyor. Şu anda iğrenç bir bezelye yeşili renginde olan duvarda, Beau'dan önce bu mülkün sahibi olan kişi tarafından onlarca yıl boyunca duvarlara asılan sanat eserleri ve ıvır zıvırın soluk sarı çizgileri var.

Briar yüzünü bana dönüyor, biraz sinirli görünüyor. Gözleri göğsümde geziniyor, çok hızlı bir şekilde kot pantolonuma iniyor ve tekrar ağzıma geliyor.

Bu beni güldürüyor, bu yüzden ceketinin - ceketimin - önünü kancalıyorum ve onu kalçaları tam olarak bakışlarımla aynı hizada olacak şekilde sürüklüyorum.

"Hadi ama... seni buraya sadece pantolonuna girebilmek için mi çektiğimi sanıyordun?"

"Yapacağını umuyordum." Bir elinin parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, dişlerinin ön kısmı uykumda izini sürebileceğime yemin ettiğim alt dudağının kıvrımında geziniyor.

Bu kıza umutsuzca aşığım.

"Sevgilim, dalga geçmek istiyorsan, önce işlerimi aksatmadığımdan emin olmalısın."



BRIAR doğrulur ve ayakta durarak yaptığı işi inceler. Bunu yaparken bir elinin tersiyle alnındaki dökülmüş saçları fırçalıyor ve omuzlarını yuvarlıyor. Büyük duvarda mükemmel bir iş çıkarmış, iki kat boya atmış ve kirli beyaz yumurta kabuğu rengiyle büyük bir gelişme kaydetmiştir.

Yanına gelip aynı boş duvara bakıyorum.

"Demek kocan, ha? Sanırım sana benim için çılgılık attırdığımda telefonun diğer ucunda o vardı?"

Briar sert bir ses çıkarıyor ve bana dirsek atıyor. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Sesi

Yumuşak.

"İkinizin arasındaki her şey bitti mi?"

"Dürüstçe mi? Başından beri hiçbir şey değildi. Aptalca bir şekilde omurgasız davrandım ve kendimi bir iş anlaşmasına ikna ettim."

"Kulağa Erik için oldukça tipik geliyor." Briar'a yıllar boyunca çektiği onca saçmalığı düşündükçe çenem titriyor.

"Demek eşin, ha?" Başını yanıma yaslıyor ve ben de içgüdüsel olarak onu kendime çekiyorum. Uzun bir nefes üflüyorum, burası lastiğin gerçekten yola çıktığı yer, değil mi?

Tüm iskeletler hazır ve o dolaptan çıkmaya hazır.

"Sanırım bu konuşma için bir içkiye ihtiyacım var." Avucum saçlarını okşuyor ve bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırıyor.

"Bana anlatabilirsin." Bu bakış, bu güvence, yüz ifadesindeki bu güven hak etmediğim bir şey, ama yine de ona sıkıca tutunacağım.

"Hadi, biralarım var." Avucunu tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve onu geniş çiftlik kat planından geçirerek eğlence düşkünü birinin rüya mutfağının bulunduğu yere götürüyorum. Buradaki tüm aletler çoktan yenilendi, bu yüzden paslanmaz çelik ve mükemmel cilalanmış ahşap tezgahlardan oluşan tam donanımlı bir gösteri parçası.

Beau'nun burada ne yapmaya niyetli olduğunu Allah bilir ama adam belli ki yemek pişirmeyi planlıyor... hem de çok.

"Otur o küçük güzel kışını şuraya." Briar'ı kaldırıp tezgâhın üzerine koyduğumda küçük bir itiraz ciyaklaması yaptı, ardından soğutucudan birkaç bira aşırdım.

Bir şişeyi açıp uzatıyorum ve onun oturduğu yerin tam karşısındaki banka yaslanarak yerleşiyorum. Ayak bileklerimi çaprazlayarak bir anlığına ona bakmanın keyfini çıkarıyorum. Bu pozisyon bizi göz göze getiriyor ve bu çok kolay, çok doğal hissettiriyor, konuşmaya çalışacağım şey kara tahtaya çivi çakmak gibi olsa bile.

Düşüncelerim tutarlı bir şekilde bir araya gelirken içkimi geri devirip uzun bir yudum alıyorum. Kesinlikle tekmelemek istemediğim anılardan oluşan eşek arısı yuvasını anlamlandırmaya çalışıyorum. Bu, uzun zamandır kilitli ve kapalı tuttuğum bir kutu; menteşelerini açmaya ve aceleyle içine tikiştirilmiş karmaşayı yeniden keşfetmeye çalışmak her zaman biraz paslı.

"Vegas'ta bir gece, büyük bir zafer kazanmıştım, en iyi yarışlarımdan biriydi, şimdiye kadarki en iyi puan toplamlarımdan biriydi, tüm sirki kazanmıştım ve büyük süslü çekimi ve tüm o saçmalıkları alıp gitmiştim." Şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp uzun bir yudum daha içerken Briar o duygulu gözleriyle beni izliyor. "Ertesi gün uyandığımda, sadece akşamdan kalma bir haldeydim ve ilk birkaç kadehten sonra ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordum, aynı zamanda parmağımda lanet bir yüzük vardı... o kadar fena çuvalladığımı fark etmek için harika bir yol, büyük Erik Lane bile kışımı bu yasal karmaşadan kurtaramazdı."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip burnumdan nefes alıyorum. İşte tüm bu korkunç hikâyenin en boktan kısmı geliyor.

"On yıl önce aşırı dozdan öldü. Yasal olarak evli kalmıştık ama kadını, adı Tegan'dı, Vegas'taki o geceden beri görmemiştim ve doğrusunu söylemek gerekirse bir yabancının ölüm haberini almak gibiydi. Yine de cenazesine gidip dul rolünü ve yasal olarak birbirimize bağlı olmanın getirdiği tüm o saçmalıkları oynamak zorundaydım."

On yıl sonra, öz kardeşimin tam olarak ne yaptığını keşfettim.

"Bunu kabul etmek biraz zor. Evlendiğinizin söylendiğini hatırlıyorum. Cenazeyi duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum ama bundan daha fazlasını bilmiyordum. Elbette, olaylardan çok uzak tutulduk. Bilmediğim ya da en azından sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum." Düşünceli bir şekilde birasını yudumluyor.

"Muhtemelen seni bir pislikle evlendirdiklerini bilmediğim gibi."

Briar burnundan bir nefes çekiyor. "Laneler sır saklamakta oldukça iyiler, değil mi?"

Babasının yapabileceklerinin yarısını bile bilmiyor.

"Tek gerçek rahatlamam, eğer öyle diyebilirsiniz, çocukken bir kaza geçirmiş olmamdı - bu, onun gibi bir hatunu aptalca, anlamsız bir sarhoş tek gecelik ilişkiden kazara hamile bırakamayacağımı kesin olarak bildiğim anlamına geliyordu."

"Çocuk sahibi olamıyor musun?" Briar'ın gözleri birasının üstünden açılıyor, şişesi ağzının yarısına kadar gelmişken duraklıyor.

"Hayır." Tanrım, o özel küçük cevheri ortaya çıkarmanın bu kızın benim gibilerle takılmak yerine tepelere kaçmasına neden olup olmayacağını düşünmedim bile. Tanrım. Briar'ın bir gün kendi çocuklarını isteyip istemeyeceğini bir an bile düşünmemiştim.

Hay sikeyim. Sanki biri göğsümü bir mengenenin içine koymuş ve vidaları sıkmaya başlamış gibi hissediyorum.

Ama o bu bilgiye tepki vermiyor gibi görünüyor, sadece gerçekleri söylemeye devam ediyor. "Peki neden boşanmadınız? Neden onun etrafta dolaşmasına izin verdin?"

"Öncelikle, tam olarak buralarda takılmazdım. Aslında hiç birlikte yaşamadık ya da zaman geçirmedik. Bu sadece bizi yasal anlamda birbirimize bağlayan bir kağıt parçasıydı, ama hepsi bu kadar. Günün sonunda, sürekli olarak yollarda yarışıyordum ve bir *karım* olmasıyla hiç ilgilenmiyordum. Ama sevgili yaşlı baban beni evli kalmamızın 'imajım için iyi' olacağına ikna etti, o kutuyu işaretledi, bilirsin işte..."

"Daha çok Lane aile markası için iyi gibi."

"Kesinlikle." Biramı yere bıraktım. "Ben hayatıma devam ederken Tegan Los Angeles'ta yaşadı ve ara sıra menajerim ve avukatım aracılığıyla detayları paylaştık. Bunu şimdi söylemek çok garip geliyor ama tüm dikkatim rodeodayken on yıl çok hızlı geçti. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibiydi."

"Bu konuda babamla kavga edemez miydin?"

Başımı sallayarak bir sonraki sözlerimi dikkatle seçmeye çalışıyorum. "Bakın, Erik hala yarıştığım günlerde gördüğüm ilgiyi çok kıskanıyordu ve hayatımın o döneminde spot ışıklarından beslendiğim için daha da nefret ediyordu. Bir boğanın sırtında olmayı içermeseydi kim olduğumla gurur duymazdım, ama sarhoş olmak ve kadınların peşinden koşmak... bu benim bir boşluğu doldurmak için en iyi girişimimdi." Ellerimi tezgahın kenarına dayayıp kendi kendime kıkırdıyorum. "Muhtemelen çocukken bir yetimhaneye bırakılmamla ilgili bir sürü saçmalık var, birilerinin beni bir noktada terapiye itmesi gerekirdi, ama bu benim barışmam gereken bir parçam."

İkimiz de içkilerimizi yudumluyoruz ve az önce paylaştığım her şeyin üzerindeki tozun kalkmasına izin veriyoruz.

Briar boğazını temizler. "Sürekli tekrar eden bir kâbus görüyorum. Düğün gününden. O aptal couture elbiseyi giymişim, bir milyarderin golf kulübünde koridorda yürüyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Tüm vücudumun kasıldığını ve kimsenin umursamadığını hatırlıyorum. Hepsi şampanyalarını yudumladılar ve anlaşma tamamlandığında kibarca alkışladılar ve benim yüzümden attıkları kahkahaları ellerinin arkasına sakladılar."

Gözlerinde nefret ettiğim o uzak bakış var, ama aynı zamanda bana bunu söylediği için rahatladım ve bir şeyleri durdurmak istemiyorum.

"Antoine sigara ve ucuz parfüm kokuyordu ve sanırım bekarlığa veda partisinden doğruca buraya gelmişlerdi. Mihrapta onu öpmek zorunda kaldığımda neredeyse ağzıma kusacaktım."

"Sana hiç el kaldırdı mı?" Şişemi sıkıca kavriyorum. Erik'i mezarından çıkarmayı unutun; Los Angeles'a giden bir uçağa binmeye ve bu adamın suratını balyozla parçalamaya hazırım.

Briar başını sallar.

"Ara sıra seks yapmak dışında, hayır. Aşağı yukarı üç yıl boyunca yıllık bir zorunlulukmuş gibi, muhtemelen sadece birkaç kez oldu." Şimdi pişmanlıkla gülme sırası Briar'da. "Sanırım minnettar olmalıyım, değil mi? Kocam bana hiç dokunmak istemediği için."

"O kadarını almasından bile nefret ediyorum. O pislik senin hiçbir parçanı hak etmedi, Briar." Ona öyle bir güçle söylüyorum ki, bana biraz bakakalıyor. Sanki hiç kimse bu kadına, kendisine en değerli, en önemli şeymiş gibi davranılmasını hak ettiğini söylememiş gibi.

Bir tür sözleşme ya da anlaşma değil.

"Cris'le halletmem gereken şeyler var." Dudakları birbirine dolanıyor. "Buraya gelmeden önce kaçmak dışında bir planım yoktu. Hâlâ da bir planım yok. Yeni bir hayata başlamak dışında, tabii ki boktan eski kocam olmadan." Briar küçük bir kıkırdama çıkarıyor.

"Sevgilim..." Aramızdaki boşluğu geçip şişemi yere bırakıyorum ve yüzünü iki avucumun içine alıyorum. "Artık ben varım. Her şeyi unut, hepsini siktir et, hiçbir yere gitmiyorum ve seni son nefesime kadar koruyacağım."

BÖLÜM 33



"W Bu ne?" Beni sarıp sarmalayarak evin içinde dolaştırırken Storm'un ağzının içinde nefes nefese kalıyorum.

Her nasılsa, göz açıp kapayıncaya kadar sıfırdan yüze çıkıyoruz. "Ne yapıyoruz ki biz?"

Beni yere bıraktı, sonra kazağımı kabaca başımdan çekti.

Bunu yapmasına izin veriyorum, beynimin rasyonel kısmı hala yüksek sesle protesto etse de, işlerin nereye gittiğini durdurmak için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Kumaş saçlarımdan kurtulurken, gözlerimin hızla etrafımızı incelemesine neden oluyor.

Şu anda evin çok süslü, tamamen fayans kaplı, modern bir banyosu olan bir bölümündeyiz.

"Ben senin için neyim?" Bakışlarım, beni lavabonun yanına oturttuğu yerin önündeki boşluğu dolduran yakışıklılığına sabitleniyor. Bu adamın bana karşı benim ona karşı hissettiğim kadar derin duygular hissetme ihtimali var mı?

"Fark eder mi?"

"Az önce paylaştığımız onca şeyden sonra mı? Sanırım artık öyle." Çok derindeyim; bu korktuğum an. Benimle birlikte olmanın şüphesiz hayatına getireceği sıkıntıya değmeyeceğimi fark ettiği kısım.

Onun işi. Geçim kaynağı. Gerçek bağlantımızı ortaya çıkarmak tüm bunlara ne yapar? Hiç şüphesiz her şeyi mahvedeceğim, tıpkı yakınlaşma talihsizliğine uğrayan herkese her zaman yaptığım gibi, o zaman bu adam benden hayatımdaki diğer herkes gibi derinden nefret edecek.

Storm saçlarımı yumruklayarak başımı geriye çekti. "Sen benimsin. Sen bana aitsin, sevgilim."

Bu keskin çekiş amıma doğru düz bir çizgi gönderiyor.

"Bu senin için yeterli güvence mi?" Sesi alçak ve sert, bedenimi ona olan ateşli bir ihtiyaçla çalkalıyor.

"Bu ışıltılı konuşma sanatını nerede saklıyordun?" Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum. Kesinlikle şımarıklık yapıyorum çünkü şu anda aramızdaki bu fokur fokur kaynayan gerilim taşmak üzere gibi geliyor. "Onca yıldır çıkıyoruz ve bulabildiğin en iyi duygular bunlar mı?"

Önümdeki adam sert bir ses çıkarıyor, gözleri sağlığım için tamamen tehlikeli bir şeyle parlıyor. Günahkâr bir şekilde seksi.

Bu adamın bana çok ama çok kötü şeyler yapmasını istiyorum. "Kadınlar benimle çıkmak istemiyor, sevgilim." Elimi itti.

Dizlerimi açıp bacaklarımın arasına girdi.

"Ben eski sevgilileri onları terk ettikten sonra birlikte oldukları adamım." Nasırlı parmaklar göğüs kafesimin etrafında dolanıyor, sütyenimi üzerimden çekip çıkarmadan önce ustalıkla çözüyor.

"Ben tek gecelik ilişkiyim, intikam seksi." Daha da yaklaşıyor, meme uçlarım geriliyor ve o üzerimde gezinirken temas etmesi için ona yalvarıyorum, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Sabahın birinde ailenizin sizi uyardığı o kötü karar benim."

"Şanslıyım ki ailemin umurunda bile değil. İkisi de öldü." "O zaman *amcanın* seni uyarması için daha fazla sebep var." "Ama sen o değilsin... değil mi?"

Gümüş çizgiler ve bakırın en zayıf ipuçlarıyla kaplı o iki mavi havuz, bana akıl sağlığıyla bakıyor-

çalma yoğunluğu.

"Hayır. Hayır, değilim." Bir eli saçlarıma uzanırken, diğer eli göğsümün üzerinden kayarak boğazımı kavırıyor. Mürekkeple damgalanmış ismiyle beni sıkıca sarıyor, boynumun sütununa çok arzuladığım şekilde yerleşiyor, bu hareket beni hırıltılı bir nefeste bırakıyor.

Onun elinin orada olmasını seviyorum.

Bileğimdeki kelepçesinin sahiplenici ağırlığını seviyorum. Onu seviyorum.

"Sevgilim, nihayet bir anlık uykuyu yakaladığımda seni hayal eden adamım." Alt dudağındaki ıslaklığı yalıyor. "Geri kalan zamanlarda, günün her saatinde seni düşünüyorum."

Parmaklarını hafifçe sıkıyor ve geriyor, dokunuşuna karşılık olarak içimde arzu taçyaprakları açıyor. Sıvı ısı birikiyor ve tehlikeli bir şekilde yalvarmaya yakın olduğum noktaya kadar toplanıyor.

"Sana bunun ne olduğunu söyleyemem Briar, çünkü daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Sana söyleyebileceğim tek şey, diğer insanların ne düşüneceği gibi bir saçmalık yüzünden parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin vermek istemediğim. Hayatımın çok büyük bir kısmı bu yüzden heba oldu, ama belki de sadece senin gelip tüm dünyamı kendi ekseninde döndürmeni bekliyordum."

Sözleri aramızdaki havada asılı kalıyor. Boğazım avucunun altında yutkunmak için zorlanıyor ve parmaklarının altındaki hareketi hissederek göz bebekleri şişiyor.

"Ne güzel bir konuşma yapmışsın," diye fısıldıyorum.

"Konuşmamız bitti mi?"

Dudağımı ısırarak bir süre onu inceledim. Sonra başımı sallıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Güçlü parmağı göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasından, göğüslerimin yumuşaklığından aşağıya doğru bir çizgi çiziyor.

Karnıma, taytımın yüksek bel bandına ulaşana kadar.

Vücudumda açtığı yola sabitlenmesinin ardında o kadar tehlikeli bir sıcaklık var ki, kendimi içi boşalmış ve tamamen onun merhametine kalmış hissediyorum. İnce kumaşa sanki bakışlarının ağırlığı altında yanacakmış gibi bakıyor, ta ki parmaklarını kabaca üst kısmın altına sokana ve karnım çökene kadar.

"O ilk gece..." Dilinin ucunu dişlerinin önüne bastırarak uzun bir nefes üflüyor. O derin ses sert, beni heyecanlandırıyor ve tutuşunu daha da aşağı çekip dövmele eklemlerini aşırı ısınmış tenimle gergin kumaş arasına sokarken beni büyülüyor. "Bunları çıkardın ve beni mahvettin."

Kaba. Sert. Bu adam bir tür işkence transına girmiş gibi konuşuyor ve katlandığı cehennemden ben sorumluyum.

Bu kelimelerin bana çarpma şekli, tüylerimi diken diken ediyor ve hıncı bir arzu karnımda daha da sıkılaşıyor.

Storm saldırmak için o anı seçiyor. Kavrayışı zorlu; hızlı ve cezalandırıcı hareketleri, neredeyse taytımı yırtıp atarken aldığım nefes kadar düzensiz ve çaresiz. Vücudum bir o yana bir bu yana sallanıyor ve sanki tek amacı beni saniyeler içinde çırılçıplak bırakmakmış gibi çekiştirip itip kakarken dikişlerin yırtıldığını duyduğuma yemin edebilirim.

Beni kullanmak için.

Kahretsin, bu duygu sıvı ve uyuşturucu. Bu adamın merhametine kalmış olmak, cehenneme kadar yolumun olmasını umduğum bir pozisyon, hem de memnuniyetle.

Ona ifşa edildiğim, kızarmış, çıplak ve teşhir halinde bırakıldığım an, malzemeyi toplar ve bir yere atar.

"Bir şey öğrenmek ister misin, sevgilim?" Her zaman olduğu gibi, duymaya bağımlı olduğum bu kelimeler daha alçak bir seviyeye indiğinde

oktav, karnım şişiyor.

Dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor ve boğazımın gerisinden yumuşak bir onay sesi çıkarıyorum.

"Git ve telefonunu getir." Mavi gözleri parlayarak çıplak bedenimi aşağı yukarı süzüyor, sonra uzanıp bir başparmağını ağzıma sürüyor. "Bu güzel dudakları boyamak için bir şeyin var mı?"

Lanet olsun.

Klitorisime bir arzu şimşeği çarparken ve kalp atışlarım uyluklarımın arasında atarken neredeyse inliyorum. Her şeyin arasında bir yerde çenem başımı sallar gibi hareket ediyor ve çantamı aramak için tezgahtan kayıyorum. Belki de bu sırada akıl sağlığımı da.

İşte kovboyum için bu kadar mükemmel, itaatkâr bir oyuncak olmak istiyorum, çırılçıplığım ve eşyalarımı ararken onun deri kelepçesinden başka bir şey giymeden bu çiftlikte dolaşmaya tamamen hazırım.

Bu adam hariç. Bu adam. Lanet olası. Adam. Oynuyor olabileceğim herhangi bir oyundan çoktan bir adım önde çünkü yeni yenilenmiş banyodan çıkıyorum ve ekli yatak odasının çarşafı, yastıklar ve kabarık bir yorganla mükemmel bir şekilde hazırlandığını görmekle kalmıyor, çantamın yatağın dibinde duran bankta oturduğunu görüyorum.

İçindekileri karıştırırken dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor, tam olarak istediği şeyi görüyorum ve bu an için daha mükemmel olamazdı.

Aylar önce rastgele bir Salı günü bir hevesle satın aldığım parlak kırmızı ruj tüpü - aslında hiç sürmediğim, bunun yerine kasadan uzaklaşır uzaklaşmaz kendimi güvensiz hissettiğim için çantamın dibinde yuvarlanmaya bıraktığım ruj - en lezzetli ve hınzır bir şekilde görücüye çıkacak.

Banyoya tekrar girdiğimde kalbim heyecan, sinir ve biraz da korkuyla çarpıyor. Ben yokken Storm gömleğini çıkarmış ve yavaşça kemerini gevşetmeye çalışıyordu.

Gözlerim onun çıplak göğsünde, dövmelerinde, kot pantolonunun bel bandının altında uzanan v'sinde gezinirken neredeyse tökezliyordum, dizlerimin bağı çözülüyordu.

"O dudakları benim için boya." Bana attığı bakış saf seks. Ara sıra, buradaki gibi kısa anlarda, bu adamın bana kıyasla ne kadar deneyimli olduğunu hatırlıyorum. Şimdiye kadar, bu kovboyun beni gerçekten istediğine dair inancım sarsılmış olabilirdi.

Bu gece kafamda böyle soru işaretleri yok.

Manşetinin okşayışını ve bakışlarını hissederek aynaya doğru yürüyorum ve telefonumu yüzeye koyuyorum. Bir saniye içinde kaslı omuzları yansımayı dolduruyor, sırtımda belirgin bir şekilde beliriyor.

Parmaklarım parlak siyah kılıfı çekip ayırırken ve ruju bükerek ucunun el değmemiş, mükemmel netlikteki eğimini ortaya çıkarırken içten içe seviniyorum.

Gözlerim aynada onunkilere takılıyor ve zaten boynumda atan nabzımın şiddeti iki katına çıkıyor. Çölde haftalarca kaybolduktan sonra ziyafet sunulan aç bir adam gibi her şeyi izliyor.

Aynalı yüzeyde göğüslerim dolgun ve ağır, meme uçlarım sıkıca kıvrılmış; vücudumu süsleyen tek şey onun deri kelepçesi ve lanet olsun, eğer bu kadar günahkâr görünmüyorsa.

Bir elimi mermere dayayarak aynaya doğru eğiliyor, görmek istediğini bildiğim her parçamı sadece ona gösteriyorum.

Parlak allığı alt dudağımın üzerine sürmeye başladığımda, omurgamın kavisi kıcıımı dışarı çıkarıyor ve göğüslerimin öne doğru dökülmesine izin veriyor. Asılı duruyorlar, yuvarlanmışlar, ağrıyorlar ve bir arada sıkışmışlar, umarım çatılardan onun ne kadar umutsuzca emmesini, yalamasını ve düz göremeyene kadar hassas tepeleri çimdiklemesini istediğimi haykıran bir hareketle.

Kırmızıyı üst dudağımın üzerinde kaydırıp aşk tanrısının yayını vurgulamak için hareket ettiğimde, onu duyuyorum. Metalin tıngırtısı

Kovboyumun izlemekten ve beklemekten bıktığı anın sinyallerini veriyor.

"Dizlerinin üzerine çök." Gözlerini yere indiriyor, orada ayak parmaklarımı yastıklayan bulut gibi pelüş bir paspas var. Beni tam olarak nerede istediğini gösteriyor.

Dönüyorum, sonra önüne çöküyorum ve bekliyorum, hevesli ve gergin, hepsi aynı ölçüde.

Storm telefonumu ve tezgâhta bıraktığım ruju alıyor ve tam ikinci parçaya neden ihtiyaç duyduğundan emin olamadığım sırada kamerayı çıplak göğüslerime çeviriyor. Nefesim kesilirken her bir meme ucum anında geriliyor.

Bir eliyle film çekmeye başlarken, diğer eliyle göğsümün ortasını kalın, kıpkırmızı darbelerle işaretliyor.

Benimkini.

Karanlık bir memnuniyet sesi yankılanan alanı dolduruyor ve kapaklı tüpü arkamdaki lavaboya fırlatıyor.

"Şu haline bak." Ağzımı incelerken güçlü parmakları çenemi sıkıştırıyor. "Dilini çıkar."

Aceleyle çenemi açıp dilimi ona sunarken, kameraya dikkat ettiğini görebiliyorum. Yukarıdan çok vücudumun aşağısını çekiyor; yüzümün kadrajda olup olmadığını anlayamıyorum ama sanki bilerek bundan kaçınmaya çalışıyor gibi görünüyor. Umursadığımdan değil, ama bu beni daha da sert düşüren, daha derinlere doğru çılgınca yuvarlanmama neden olan bir şey, çünkü en azından biri bunu görse bile videoda benim olduğumun belli olmamasını s a ğ l a y a c a k kadar önemsiyor.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, bunu biliyor muydun?" diye mırıldanıyor ve bu birkaç kelimedeki doğal övgü, benden istediği her şeyi yapacağımı garanti ediyor.

Serbest eliyle külotunu aşağı itiyor, uzun ve damarlı sikini serbest bırakıyor ve sızan ucunu gördüğümde beni daha sürtük sulara çekiyor.

Benim tarafımdan bu kadar tahrik edilmiş olması, benim için bunun ne anlama geldiğini ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Dilini düzleştir, benim için orada tut."

Tabii ki öyle yapıyorum.

Sonra kendini yumrukluyor ve bekleyen, açık ağzımın üzerinde kayıyor. Kadifemsi, misk kokulu sıcaklığının duyularımı kaplamasına ve beni çıldırtmasına izin veriyor çünkü tek yapmak istediğim onu emmeye başlamak, ama sanki oynayacağı bir delikten başka bir şey değilmişim gibi kalınlaşmaya, uzamaya ve bana sürtünmeye devam ederken horozunun ağırlığının orada durmasına izin veriyor. Bu görüntü beni çok çabuk çözüyor, çaresiz küçük yalvarma sesleri çıkarmaya başlamama engel olamıyorum.

"Lanet olsun. Ağızın bunun için yaratılmış. İşte bu, o mükemmel dudaklarını etrafıma sar ki seni mahvedebileyim." O konuşurken, kamera kalın uzunluğunun içime girdiği yere odaklanacak şekilde konumlandırılıyor ve o bir inilti çıkarırken etrafına kapanarak bir halka oluşturmama izin veriyorum. Şimdi, onu düzgünce boşaltmak için iznim var ve onu zevkten çıldırtmaya kararlıyım.

Bir gösteri yapmaya kararlıyım.

Ellerim bel kemerini arıyor ve kot pantolonunu sert kışının eğimine doğru çekiştiriyorum, bu da külotunu aşağıya doğru sıyırmamı sağlıyor.

Gözlerimi yukarı kaldırarak onun boyundan kayıyorum ve göğsümün içinde sıcak, parlayan bir kıvılcım patlamasıyla ağzımın olduğu yerde kırmızı bir halka kaldığını fark ediyorum.

"Kahretsin, çok ateşli görünüyor." Onun sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyor.

Öne eğilip taşaklarından birini hafifçe emiyorum, dudaklarımın arasından geçiriyorum ve keskin bir nefes alırken tüm vücudu sarsılıyor. Bırakıyorum, dilimin shaftının damarlı alt tarafını özensizce izlemesine izin vermeden önce, işlemi diğer tarafta tekrarlamak için aşağı dalmadan önce.

"Beni ağzına geri sok." Sesi şimdi daha çaresiz geliyor, sanki o da çözülüyormuş gibi. Dizlerim ve kalçalarım şimdiden biraz yanmaya başlamış olsa da, kararlı olmaktan

başka bir şey yapmıyorum.

Bir elim bel kemerinin etrafında kıvrılmış, şimdi leğen kemiğinin üzerine sarkmışken, parmaklarımı sarıyorum ve onu ağzıma götürüyorum. Dilimi sızıntı yapan başın üzerinde döndürmek için zaman ayırıyorum ve onu yutmadan önce boyalı dudaklarımı taban boyunca gezdiriyorum.

Çıkardığı ses iğrenç ve lezzetli ve bunu daha birçok kez duymak istiyorum.

"Sıcak küçük dilin cennet gibi hissettiriyor." Yanaklarımı çukurlaştırıp işe koyulduğumda, parmaklarının saçlarımın arasına girdiğini hissediyorum.

Siktir, evet.

Boyunun etrafında uğuldayan rahatlama sesimi duyuyor olmalı çünkü o an kontrolü ele alıyor.

Şimdi her şey onun dudaklarımın arasından geçip ağzımın içine doğru itmesiyle ilgili, parmakları geriliyor ve saç tellerimi çekerken kafa derimi biraz acıtıyor.

"O güzel gözlerini benden ayırma." Tereddüt etmeden dediğini yapıyorum.

Yüzünün yarısı gölgede, dizlerimin üzerinde ona tapınırken bile bana ne kadar taptığını bilmesem ciddi görünebilirdi. Storm'dan önce, tüm bunlardan önce, böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Ne kadar iyi bir kız." Saçlarımı acımasızca sıkıca kavırıyor ve ben bu sert, sahiplenici tutuşun altında eriyorum. "Bu yüz masum görünebilir ama nasıl kirli olunacağını biliyorsun, değil mi?"

Bu sefer ağzımın içine daha fazla dalıyor, beni dolduruyor, ben onun etrafında öğürürken boğazımın arkasına çarpıyor. Tükürük ağzımın köşelerinde toplanmaya başlıyor ve aman tanrım, amım arzusunun zonklayan bir karmaşası.

Kovboyum beni övmeye devam ediyor, onun mükemmel küçük oyuncağı gibi göründüğüm tüm yollardan, horozunu almakta ne kadar iyi olduğumdan ve bu şekilde ne kadar seksi olduğumdan bahsediyor. Tüm bunlar olurken saçlarımı avuçlamaya ve gözlerim sulanana ve çenemden aşağı salyalar akana kadar boğazımı sikmeye devam ediyor.

"Göğüslerinin benim için nasıl zıpladığına, etrafımda her boğulduğunda göz bebeklerinin nasıl patladığına bak. Bu şekilde sahiplenilmeyi ne kadar sevdiğini görebiliyorum."

Boyunun etrafında inliyorum, onun şiştiğini ve nabzının attığını hissediyorum.

"Her zaman seksi görünüyorsun ama bu en sevdiğim görüntü olabilir sevgilim. Kabarık dudaklar, bulaşmış ruj ve sadece benim için dökülen gözyaşları."

Gözlerim ona sabitlenmiş, parmaklarım onun tabanını kavrarken ve diğer elim kot pantolonunun fermuarına yapışmışken, rahatlamak için yalvarmaya çalışıyorum. İçimde her şey o kadar sıkı sarılmış ki, her an kafamdan uçacakmışım gibi geliyor.

"Islaksın, değil mi?" Yaklaştıkça sözleri sertleşiyor. "*Mmm*, eminim kendini parmaklamak için izin istiyorsundur?"

BÖLÜM 34



Wetlilik yanaklarımı ve çenemi kaplıyor ve bana söylediği gibi berbat biri olduğum gerçeğini inkar edilemez bir şekilde ortaya koyuyor.

"Eminim kendine dokunmayı çok istiyorsundur,

Üzerinde hiçbir şey olmadığını bilerek... bir parmağını sokup kendini boşaltmak senin için çok kolay olurdu... zaten kaygan ve sırlıslıklamsın, eminim aşağıya damladığını hissediyorsundur."

Sikinin etrafında çıkardığım pornografik ses bile bana benzemiyor, çünkü tek yapabildiğim ucunun etrafında yutkunmak ve gözlerimle yalvarmaya devam etmek.

"Devam et o zaman. Kendini boşalt. Zaten ıslak bir amcığın var, seni doldurmam için çaresizce bekliyorsun." Bir elimi kalçalarımın arasına daldırırken dilimi gezdirip yanaklarımı çukurlaştırdığımda rahatlama hissediliyor.

"Sikimi emerken klitorisini ov, işte bu, sevgilim... benim için paramparça ol." Fırtına beni aklımdan çıkarıyor, her kelime beni haşlıyor, beni kötü bir ilgi ve övgü battaniyesiyle kaplıyor. "Kahretsin, dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun, kırmızı dudakların sikimin etrafına sarılmış."

İğrenç sözleri ve nihayet kendime dokunabilmenin baş döndürücü hazzı birleşerek beni neredeyse uçurumun kenarına fırlatacaktı.

Anında.

Ben inleyip çırpınırken Storm beni saçlarımdan tutup sürüklüyor ve onun için nasıl berbat göründüğümü açıkça seyrediyor. Ağzım bir karış açık, nefes nefese, mest olmuş bir halde ona bakmam dışında. Buğulu gözlerle odaklanmaya çalışıyorum ama parmaklarımı izleyişinin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum; hem boşalmaya hem de *daha fazlasına* aç olduğum için klitorisime masaj yapmaya devam eden acil, umutsuz bir dokunuş.

Fırtına her hareketimi yutuyor, bana öyle bir bakıyor ki sanki güzel bir elbise giymişim ve bir yerlerde ay ışığının altında birlikte dans ediyormuşuz gibi hissediyorum.

Çıplak, yerde diz çökmüş, pasaklı ve onun siki için nefes nefese kalmış gibi değil.

"Kahretsin, çok mükemmelsin." Saçımı bırakıyor ve başparmağıyla nemli yanaklarımı, sonra dağınık dudaklarımı ve çenemi okşuyor, düşünceli bir şekilde alt dudağımı aşağı çekmek için uzun bir süre duraklıyor. Ardından ne geleceğinden emin değilim ama çekmeyi bırakıyor ve telefonumu cebine atıyor. "Seni o aynanın önünde becermeme izin vereceksin, tıpkı seni ilk gördüğümden beri istediğim, arzuladığım ve neredeyse delirdiğim gibi."

Az önce içimden çıkan sese bakılırsa, bu fikrin benim için de ne kadar cennet olduğunu teyit etmiş oldum.

Güçlü avuç içleri beni dizlerimden kaldırıyor ve ağzı, kalan son akıl sağlığımı da çalan dağlayıcı bir öpücükle benimkini kaplıyor. Bir zamanlar zihnimin bir yerinde, erkeklerin ağzıma girdikten sonra beni asla öpmek istemeyeceklerini düşünürdüm. Vücudum ve kendim hakkında o kadar çok yanılsa inandırılmışım ki, o bu yanıışları teker teker söküp alevlerin içine atıyor ve yanarak kül olmalarını izlememe izin veriyor.

Dili benimkine doğru kayarken parmakları boynumun önünü kavıyor ve ben eriyorum. Ellerim her yerde geziniyor: göğsünde, kollarında, güçlü omuzlarında ve yanlarında. Bu adama o kadar açım ki, sadece *onun* olmak ve istediği her şeyi tekrar tekrar almasına izin vermek istiyorum.

Acı dolu bir sesle ağzımdan uzaklaşıyor, bedenimi öyle bir güçle döndürüyor ki göğsüne çarpıp tökezliyorum. İkimizi de ayakta duracak ve ortak yansımalarımızı görecektir şekilde konumlandırıyor. Arkamda Storm tamamen vahşi görünüyor, ben ise gözlerim fal taşı gibi açılmış, saçlarım karmakarışık ve ağzım düpedüz günahkâr görünüyor. Rujumun tamamı akmış ama dudaklarım şişmiş ve yanaklarımla uyumlu bir şekilde kızarmış.

Orada durduğumuzda, göğüslerimiz kabarırken, iki eliyle göğüslerimi kavıyor, ustalıkla yaptığı gibi meme uçlarımı çimdikliyor ve koparıyor. Gecenin içinde bir fısıltı kadar hassaslar ve acı verici bir şekilde onun ilgisine ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden onlara işkence ettiğinde ve etimi sıktığında, inleyerek rahatlamış bir şekilde gövdesine doğru sarkıyorum.

"İzle." Emrediyor, sonra ağzını boynuma yapıştırıyor ve etin o hassas kıvrımı boyunca neredeyse beni yiyip bitiriyor. Hareket, ihtiyacın ve vahşi arzusun güçlü bir nabızı, vücudumun eğilmesine ve neredeyse ağzının ağırlığı altında bükülmesine neden oluyor. Storm nabız noktası, omzumla boğazımın birleştiği noktayı ısıtıyor ve emiyor, sonra kulağımın hemen altına kadar geri gidiyor.

Tüm bu süre boyunca mavi gözleri benimkileri delip geçiyor, korkutucu, güçlü ve o kadar seksi ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Bütün deliklerini doldurmak istiyorum." Dudakları kulağımı bulurken, yetenekli dokunuşu meme uçlarıma ilgi göstermeye ve göğüslerimi çekirtmeye devam ediyor. "Benim için uzansan çok güzel görünürdün, değil mi?"

Soru düpedüz hınzırcaydı, gerçekten hiçbir fikrim yokken neyi seveceğime ve bedenimin nelerden hoşlanacağına dair bir güvenceyle beni yönlendiriyordu. Birinin benimle seks yapmak isteyecek kadar beni gerçekten arzulamasını daha yeni kavrayabilmiştim. Şimdi, sadece merak ettiğim türden zevkler sunuyor.

Ama onunlayken iki kere düşünmeme bile gerek kalmıyor. Ona güveniyorum.

Onaylarcasına mırıldanarak başımı daha da eğiyorum ve daha fazla erişim sağlıyorum çünkü ihtiyacım olan tek şey şüphesiz bu. İhtiyacım olan tek besin Stôrmand Lane'in vücudumdaki ağzıyken oksijen önemsiz.

O yakıcı sıcak avuçlarından biri enseme buluyor ve beni öne doğru eğilmeye yönlendiriyor, dirseklerimin üzerinde duruyorum -aynaya o kadar yakınım ki nefesim camı buğulandırmaya başlıyor- sonra o sıcak dokunuşunu omurgamın eğriliği boyunca sürükleyerek kıçıma ulaşıyor.

"Orada bekle. Kımıldama." Sadece kısa bir süreliğine gitti ve vücudum gevşek ve zevkten ağırlaşmış olsa da, zihnim onun bu banyodan ayrılıp geri dönmesi için geçen süre içinde tüm bu çiftliğin etrafında çılgınca turlar atıyor.

Bu sefer tamamen çıplak.

Ayrıca yumruğunda bir şey var, onu görünce içim daralıyor.

Vibratörüm.

Bu adam odaya tekrar girip aramızdaki boşluğu kapatırken bir an için öylece durdu, görünüşe göre donup kalmıştı. Eğilmiş ve hevesle ona maruz kalmış halime bakıyordu.

Tüm bunların incelenmesi ve mahremiyeti beni kıvrandırıyor. "Storm-I-"

Aramızdaki bu şey her neyse, içine yuvarlandığımız tüm zaman boyunca vücuduma güvenmekten başka bir şey hissetmemi sağlamış olsa da, şu anda kıçımın

Çatlaklar, kalçalarımın üzerinde gümüş çizgiler var, kalçalarım titrek ve çukurlu ve o tam orada mermerden oyulmuş ve dünyanın gelmiş geçmiş en yakışıklı kovboyunun anısına dikilmiş bir kaideye sergilenmesi gereken gibi duruyor.

"Şşşt, sevgilim..." Kıçımı avuçladı ve arkamdan aşağı indi. "Kahretsin, bu anı tekrar yaşamak istedim. Beni ne kadar mahvettiğini biliyor musun?" Burnu kalçamın arkasından yukarı doğru uzanan yumuşak et parçasını dürtüyor. Nefesinin sıcaklığını, burnundaki halkadan gelen metalin hafif dokunuşunu hissediyorum. "Seni gördüğüm andan itibaren sana yapmak istediğim iğrenç şeyler hakkında bir fikrin var mı? Düşünmemem gereken zamanlarda bile düşünebildiğim tek şey bu beden oldu. Aramızda hiçbir şey olmaması gerekirken bile, benim üzerimde kontrolün vardı." Bu sözleri, keşfedici bir dilin ıslak süzülüşü ve uyluğumun iç kısmındaki o en narin, en hassas bölgede dolaşan kirli sakalın sert sıyrıkları takip ediyor.

Sakalının amıma bu kadar yakın olan hassas noktayı her çizişinde ürperip inlerken, sıcak nefesi tenime çarpıyor.

"Bırak da seni kızdırmanın tadını çıkarayım." *Yala*. "Kelepçeyi çıkarma ki istediğim zaman seninle oynayabileyim." *Öpücük*. "Bana vücudunun her santimini binlerce kez keşfetmem için ver ve bu asla yeterli olmayacak."

Storm'un ağzı arkadan amımın üzerine kapanıyor ve ben kan dolaşımda dalgalanan sesler ve hisler karmaşası içindeyim. İçime dalıyor ve bunu yaparken tüm dünyamı alt üst ediyor.

"Oh, Tanrım."

Bu adamın yaydığı kontrol beni sadece hislerime yenik düşebileceğim bir yere çekiyor. Burnumun ve ağzımın önündeki cam, keskin nefes verişlerim ve inlemelerim onun alaylarına tepki verirken tekrar tekrar buğulanıyor.

O tanıdık sessiz vızıltı sesi başladığında, asayı klitorisimi bulana kadar iç uyluğumda gezdiriyor.

O kadar yok oldum ki, eriyecek miyim yoksa buharlaşacak mıyım bilmiyorum. Bedenim artık benim bile değil; hepsi onun ve o da bunu biliyor.

"Bu hız, hm-mm?" diye göbeğime doğru konuşuyor, ben kıvrılırken ve oyuncağı üzerimde sürüklenme şeklini kovalarken, sonra onu girişime kaydırıyor ve beni yavaşça beceriyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Bu bir soru bile değil. O sadece *biliyor*.

Ayak parmaklarım yere doğru kıvrılırken ve parmaklarım pürüzsüz, soğuk tezgâhı tırmalarken içimde ürpertiler dolaşüyor ve her yerde kıvılcımlar uçuşuyor.

"Fırtına. Sikeyim. *Lütfen*."

Hınzırca davranıyor, benimle alay ediyor, beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor ama asla zevkli hislerin boşalmama izin verecek kadar uzun süre tek bir yerde sabit kalmasına izin vermiyor.

Sonra ağzı aynı anda hareket ediyor ve vibe'ı klitorisime yerleştirmek için geri dönüyor.

Dili kıkımda sıcak, ıslak bir iz bırakıyor ve ben derin bir iniltiyle karışık bir nefes alıyorum.

"*Fuckohgodfuck*." Tek yapabildiğim, bir eliyle ağzını deliğime dayayıp döndürerek, yalayarak ve bastırarak, hassas sinir uçları canlanırken vücudumu aydınlatırken bir dizi inilti gevelemek. Buna yaklaşan hiçbir şey yaşamamıştım ve o beni nasıl kendimden geçireceğini ya da gerilmemi engelleyeceğini çok iyi biliyor çünkü klitorisime karşı dalgalanan titreşim beni tamamen yörüngeden çıkarıyor.

Dilinin kıkıma sert ama nazikçe bastırması ve ağrıyan sinir tomurcuğuma karşı ritmiyle, onun için parçalanmamı sağlıyor. Doruk noktam ayak parmaklarımdan yukarı yuvarlanıyor, beni titretiyor ve uzun bir feryatla dağılmama neden oluyor.

O tam arkamdayken orgazmın beni götürdüğü yerden geri dönmedim.

Ben hâlâ kasılmaya ve dalgalanmaya devam ederken siki öne doğru kayıyor, amımın içine giriyor ve kutsal lanet olsun, sonunda dolmak çok iyi hissettiriyor.

Tekrar tekrar içebileceğim en lezzetli, gürleyen sesi çıkarırken, sıcaklığı ve güçlü vücudu devralıyor, beni değiştiriyor ve dirseklerimin üzerinde olacak ve ayak parmaklarım yere zar zor değecek şekilde hareket etmem için sert bir el ile beni cesaretlendiriyor, omurgamı derinlemesine sürmesine izin vermek için mükemmel bir şekilde kemerli bir pozisyon. Bir eli vibratörü göğüslerimde gezdiriyor ve ben zevkten inleyen, kemiksiz bir karmaşaya dönüşüyorum.

Tanrım, çıkardığı derin, ilkel küfürlü tatmin homurtusu asla unutamayacağım bir ses.

"Bu lanet memeler." Yavaşça içeri ve dışarı iterken meme uçlarıma defalarca işkence ediyor. "O ilk geceden beri onları sikmek istiyorum."

"*Lütfen.*" Bunu istiyorum, onu istiyorum, bunun daha fazlası anlamına gelecekse her şeyi istiyorum.

Vızıltı hissini uzaklaştırıyor, kalçalarımın arasındaki ıslaklığa geri dönüyor, ama ondan beklediğim gibi klitorisime geri dönmek yerine, ağırlığını geri kaydırıyor. Serbest eliyle kığımın yanağını kavırıyor ve beni bir kez daha genişçe açıyor.

Tam ucuna kadar çekilip vibe'ı kığımın üzerinde hareket ettirirken uzunluğunun etrafında nabız atıyorum. Aleti içimdeyken orada hissettiklerim gerçek dışı. Bedenim onun altında titriyor ve ürperiyor.

"İşte böyle, sevgilim... En sevdiğin oyuncağın o küçük tatlı kışını okşarken hissettiklerinin tadını çıkar. Beni orada mükemmel bir şekilde alacağını biliyorum. Tüm vücudunla orgazm olmaya bayılırsın ve daracık deliğini dolduran sikimle benim için paramparça olurken çok güzel görünürsün," diye mırıldanıyor ateşli bir şekilde, kanalıma girip çıkarken ve hassas sinir uçlarımdan oluşan halkamın üzerinde yuvarlanan titreşimlerle beni çıldırtıyor. Storm içeri bastırmaya çalışmıyor; sadece orada dinleniyor, alışılmadık hissin çok iyi hissettirmesine izin veriyor.

tamamen kaybolmuştı. "Endişelenecek bir şey yok bebeğim, istediğin kadar yavaş gidebiliriz."

Bunu hemen şimdi ve burada yapması için ona yalvarmaya başladığımdan oldukça eminim.

Aklımda hiç şüphe yok, onunla her şeyi istiyorum. Bu sadece seks değil; onunla birlikte olmak, ona güvenmek ve onun tarafından önemsenmek.

İkimiz de bu doruk noktasının üzerimize çöktüğünü hissederken göğsünden bir inilti çıkıyor. Kukum sıkışıyor ve ben sızlanıyorum, yalvarıyorum.

"Tanrım. Hay sikeyim. Seninle duramam. Asla duramam." Hala vızıldayan oyuncağı lavaboya fırlatıyor ve büyük avuçlarını vücudumun altına sarıyor. Storm içime o kadar sert giriyor ki kalçalarım tezgâhın çıkıntısına çarpıp morarıyor ve orgazmım patlıyor, beni pozisyonumda tutup derinlere pompalarken beni yığılıp bırakıyor. Aleti kabarıyor ve amımın içine gömülmüş sıcak bir salınımla boşalıyor.

Üzerime kapanıyor, ikimizin de göğsü kabarıyor ve omuzlarımı ıslak öpücüklerle kaplarken vibratörü kapatmak için uğraşıyor.

Bacaklarımı hâlâ hissedebiliyor muyum? Emin bile değilim.

Çok mutluyum, uykuluyum ve bedenimden çok çok uzaklarda bir yerlere sürükleniyorum. Fırtına lezzetli, zengin bir sesle uğulduyor.

"Çok iyi yaptın... Uyuyabilirsin ve ben de içinde böyle kalacağım." Beni böyle bir kötülükle baştan çıkarıyor, ancak bunun beni sinsi planlarına yenik düşmem için nasıl cezbedtiğini tam olarak biliyor.

"Sen meme uçlarımla böyle oynarken yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum yumuşak bir nefesle, o inleyip kalçalarını oynatmaya devam ederken, sesi inanılmaz derecede seksi geliyor. Her şey sıcak ve tenimiz terden nemli akıyor. Storm arkamda kaymaya devam ederken dölleri aramızdan damlamaya başlıyor. Tabii ki, o kayganlığı kaydırmak için uzanıp meme uçlarımdan üzerine sürdüğünde beynimi daha da eritiyor.

Bakışlarımız aynada kilitleniyor ve bu iğrenç hareket, dudaklarımdan hafif bir inilti dökülürken gözlerimin kamaşmasına neden oluyor. Göğsümdeki izinin bulaşmış kanıtı hala kırmızı rujda duruyor ve kalbim onun ellerinde kıvrılmak için sürünüyor.

Onun.

BÖLÜM 35



S Az önce paylaştığımız türden bir geceden sonra sabah Briar'ı geri getirmek tam olarak planım değildi. Her parçam ısrar etti, lanet olsun iyi planlı üzerinde tehdit edici onu burada tutmak için kanlı bir cinayet işledi.

küçük kiralık arabayı kaldırıp onu yanıma yatırdım.

Ne kadar zeki olursa olsun, kızım kulübede olması gerektiğini biliyordu. Kız kardeşinin -Briar'ın kendi sözleriyle- davetsiz ve habersiz gelme ihtimaline karşı, ikimizin de yokluğunu açıklamaya çalışmak hepimiz için çok daha kötü olacaktı.

Bu da bana volta atmak ve Beau'nun çiftliğindeki mükemmel döşemelerde delikler açmak için elimden gelenin en iyisini yapmak, bugün yapmam gereken her şeyi nafile bir çabayla sürdürmek zorunda bıraktı.

Tüm bu süre boyunca aklım hep ondaydı ve öyle de olmaya devam ediyor.

Son kırk sekiz saatin her yönü bir şeyleri alt üst etti. Benim için neyin önemli olup neyin olmadığını netleştirmek için terazinin dengesini bozdu.

Dün gece göğsüme kıvrıldığında neredeyse ona her şeyi anlatacaktım, neredeyse ona ne kadar acımasızca aşık olduğumu itiraf edecektim. Beni durduran tek şey, Briar'ın ona aşık olduğumu ağzımdan kaçırmamdan çok daha önemli şeylerle uğraşması gerektiğini bilmesiydi.

Yeterince fırça yedi; benim aptalca duygularım bekleyebilir. Briar Lane sevildiğinin, hayranlık duyulduğunun ve özel bir yere gittiğinde beni parmağında oynattığının s ö y l e n m e s i n i hak ediyor.

Boya tenekelerinin ve toz bezlerinin kefen gibi örtüldüğü, yarı mobilyalı bir çiftliğin ortasında değil.

Bir de zamanlama meselesi var.

Ona her şeyi özgürce anlatabilmek için neler vermezdim ki, bu konuşma mutfaktan başımızın üzerine sarkmadan. Tüm saçma geçmişimi, tüm berbat kararlarımı açıkladıktan iki saniye sonra değil ve ona hayatımın en kötü zamanını anlatmışken değil.

Briar benim gibi birinden çok daha fazlasını hak ediyor, ama lanet olsun, ondan kesinlikle vazgeçmeyeceğim.

Ben böyle bencil bir pisliğim.

Geçmişimin hayaletleri dün gece o gizli kutudan koşarak çıktı ve en azından öğrendiğinde benden kaçmadı. Hatırlamadığım, muhtemelen körkütük sarhoşken verdiğim bir yüzüğü takan, onunla hiçbir şey yapmak istemediğim halde hayatıma bağlanmak için alt satıra imza atan bir yabancıyla uzlaşmak yeterince zor.

Bu tür bir karmaşayı uzlaştırmak, özellikle de sözde ayrı yaşadığınız eşiniz küvette aşırı doz almaya karar verip bunun benim hatam olduğunu ima eden bir not bıraktığında daha da zorlaşıyor.

Sanki onu sadece kirli bir sır olarak saklamak isteyen başka bir adamın peşinden koşmakla meşgul değilmiş gibi. Sanki ondan zaten çok uzak değilmişim gibi, o gidip her şeyi bitirmeden önce yıllardır avukatlar dışında konuşmamıştık.

Bu tek karar, tüm kariyerimi mahvetmek, sahip olduğum tek şeyi, iyi olduğum tek şeyi almak ve artık devam etmek istemediği o kader seçimini yaptığı anda onu parçalamak anlamına geliyordu.

Tüm bunların en kötü yanı, etkilenebilir genç bir kadının gereksiz ve anlamsız ölümü olmasıydı.

bir şeyleri bitirerek incitmeye çalıştığı *ben* değildim.

Ben sadece kamusal yargının çekicinin üzerine düştüğü şanssız pislik oldum.

Şapkamı kafama geçirip yanımda bulundurmayı tercih ettiğim birkaç aleti kamyonetimin arkasına atarken, uzaktaki pembe dağların ardında batan güneşi görüyorum. Önümde beyaza dönüşen bir nefes üflediğimde akşam havası ciğerlerimde serin ve berrak. Crimson Ridge'in kendisi gecenin bu saatinde kırmızıdan çok yanık umber renginde parlıyor, bahar da yaklaşıyor. Soluk ışıktaki, hilal şeklindeki ay ince gümüş bir çizgi halinde beliriyor; yıldızların, siz onlara baktıkça birer birer ortaya çıkıp göz kırpmaya başladığı o berrak akşamlardan biri.

Bunu Briar'a gösterebilmek istiyorum.

Burada, kamyonumun kasasında, onu kollarıma sarmış bir şekilde uzanmak ve yıldızlar belirmeye başladığında onları saymak istiyorum.

O benim insanım. Tüm bu anlamsız, basit anların paylaşılması gereken kız. Uzun zamandır yaptığım gibi tek başıma değil, göğsüme yaslanmışken, önümüzde beliren yıldızların isimlerini bana söyleyeceğinden hiç şüphem yok çünkü o çok zeki ve bunun gibi pek çok şeyi biliyor. Omuz silkip önemsiz bir şeymiş gibi davransa bile.

Belki yarın her şeyi anlatırım.

Ona kahvaltı hazırlayabilirim, tercih ettiği badem kremasıyla kahve yapabilirim ve sadece tam karşısında olma fırsatı verdiğinde oturmak istediğim masaya oturabilirim ve ona söyleyeceğim.

Ya da belki de o kapıdan içeri dalıp kelimeleri ağzımdan kaçıracağım. Benimle kalması için ona yalvarırım. Her şeyi ortaya koyması için. Ona verecek hiçbir şeyim yok, ama belki de kırık dökük yaşlı bir pisliğe şans tanıyabilir ve gitmemeyi seçebilir.

Kamyonetimin içine yerleşip şapkamı yeniden ayarladıktan sonra kontağı çalıştırırken göğsüm sıkışıyor.

Bu kısa, sessiz nefes alış verişlerde sadece onu görüyorum. Geçtiğimiz haftalarda birlikte geçirdiğimiz zamanın düşünceleri uçup gidiyor, her şeyi tüketiyor.

Elim arkadan belinin eğimini bulduğu anda nabzım gümbür gümbür atmaya başlıyor. Briar mutfakta duruyor, elinde bir başka çeşit dal, musluktan su bardağını dolduruyor. Geldiğinden beri pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran vazosunu ikiye katlıyor.

"Çiçekler." Kendimi omurgasına yasladığımda başını bir yana eğerek mırıldanıyor. Bu küçük hareket, dudaklarımın boynunun kıvrımlarını kolaylıkla taramasını sağlıyor.

Aşk acısı çeken bir aptal gibi onun arkasında durmuş, bir avuç dalla uğraşmasını izliyorum. Tıpkı buraya ilk geldiğinden beri pek çok kez yaptığı gibi. Görünüşe göre birkaç günde bir yaptığı küçük bir ritüel. Bunların üzerinde küçük tomurcuklar var, ama henüz baharın başlarında olduğumuz ve yerde hala kar olduğu için, henüz çiçek açmaya yakın değiller.

"Çiçekler mi?" Ben arkasından ona sarılırken bir elim tezgâha dayanıyor. "Teknik olarak bahar olsa da, dışarıda hala kış sayılır, sevgilim."

Homurdanır gibi yapıyor ve ben boynunda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. "Şu anda öyle görünmüyor olabilirler ama eninde sonunda, bir gün, bunlar bahar çiçekleri olacak."

"Şu anda... hala bir fincanın içindeki dallar gibi görünüyorlar." Alay ediyorum.

Briar hufis, onun yaptığı gibi; bana içten içe gözlerini devirdiğinde çıkardığı sevimli, küçük, sinirli bir ses.

"Los Angeles'ta her şey sahteydi. Gülümsemeler, çiçekler, sözde antikalar. Hiçbir şey gerçek değildi." Dışarıda bulunduğu bir çalıdan kesilmiş gibi görünen bir düzine uzunluğu dikkatle düzenlemeye başlıyor.

"Bana göre... taze çiçekler varsa ev gibi hissettirir. Bu, birilerinin bir yeri pratik olmayan bir şeyle güzelleştirecek kadar önemseydiği anlamına gelir."

"Buranın eviniz gibi hissettirmesini istiyorsunuz." Bu aslında bir soru değil, daha çok bir gözlem, çenemi omzuna yaslayıp parmaklarının açılardan ve konumlandırmadan memnun görünene kadar her şeyi hareket ettirmesini ve biraz daha su eklemesini izliyorum.

"Buranın özel hissettirmesini istiyorum."

Dağa geri dönerken yol boyunca düşüncelerimin içinde kayboldum. Kulübenin önüne geldiğimde içeriden sızan ışığı görüyorum ve rahatlıyorum, orada sadece benim kızım var. Kamyonetimin geldiğini duyduğunda, Briar yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle beni karşılamak için kapıyı açmıştı bile.

İşte burası.

El frenini her çektiğimde böyle hissetmek istiyorum ve bu his göğsüme yerleşiyor, sıcak ve güvenli.

Eve dönüp onunla birlikte olmak büyük ödül.

Briar'ın iyiliğinin ve tatlılığının o kulübenin her santimini doldurduğunu bilmek, evet, bu bok göğsümün içinde şişiyor, tıpkı bir ateş ışığının parlaması gibi.

BÖLÜM 36



"M *mmfuck*. Saçımı tut, sevgilim."

Bağımlısı olduğum o derin ses benim rüyam. Yarı uykuda, bedenim zevk dalgaları arasında gidip gelirken kendimi uykudan uyandırılmış ve uyanık bir duruma sürüklenmiş buluyorum.

Storm'un dilinin emri altında.

Klitorisime karşı mırıldanıyor ve tabii ki ben de tam olarak onun dediğini yapıyorum. Ellerim saçlarına yerleşmek için uykulu bir yol buluyor, parmaklarımı geçiriyor, kalçalarım ağzının altında kayıyor ve kalkıyor.

"Aferin kızıma." Bacaklarım titremeye başlarken yalıyor, emiyor ve içime konuşuyor. Ben uyurken bu adamın ne kadar uzun zamandır kalçalarımın arasında olduğunu kanıtlıyor.

Kovboyum saldırısından vazgeçmiyor, inliyor ve dilini uyluğumun iç kabarıklığında ıslak bir şekilde gezdiriyor, sonra yatağa tırmanıp arkamdan durgun figürümü kaşıklıyor, bir bacağına kaldırıyor ve içime kayıyor.

Sırılsıklamım ve şişmişim ve vücudum onu içeride karşılamaya çoktan hazır.

Delicesine sıcak.

"Tanrım, bu çok fazla." Sesim kısık ve kesinlikle söylediklerimin bir anlamı yok. Ben uyurken bu adamın amımı yalıyor olması iğrenç bir şey ve ben

bana her sabah bu özel ahlaksızlığı y a ş a t a c a ğ ı n ı umuyorum.

"Çok mu fazla? Sabahın üçünde seni yüzüme bindirdiğimde öyle düşünmüyor gibiydin."

Bu inliyor geliyor dışarı. Ben vardır sınırdan pornografik.

"Mmmm. İşte bu.tam olarak ne sen Sesli gibi, çok.

Ama çok çok daha yüksek sesle."

"Beni öldüreceksin."

"O küçük dar amcığının aynı fikirde değil. Sürekli daha sert bir şekilde kenetlenmen durmamı istemediğini gösteriyor."

Storm kalçalarını benimkilere doğru itmeye devam ediyor, beni geriyor, dolduruyor, çaresizce zevkten aklımı kaçırmış bir halde çarşafı tutunmama neden oluyor. Kirli, ıslak sevişme sesleri, tenin tene çarpması ve etrafımızı saran seks kokusuyla birlikte bu anın müziğidir.

Özel anımıza keskin bir ses, sarsıcı bir patlama, Tanrım, bir araba kapısı çarpması girdiğinde kendimi kaybetmeye çok yaklaştım.

"Briar?" Birkaç saniye sonra, ismimin boğuk sesine eşlik eden parmak eklemlerimin tahtaya ısrarlı vuruşları ve ardından kapının gümbürdeyerek kapanması duyuldu.

Ceketini ve çantasını bıraktığını duyduğumda kız kardeşimin sesi bu kez daha yüksek çıkıyor. Tabii ki, kendini içeri aldı.

"Kapıyı daha önce kilitlemedin mi?" Fısıltıyla nefes arası bir ses çıkardım.

"Sabahın bu saatinde rahatsız edileceğimizi düşünmemiştim." Storm fısıldayarak karşılık veriyor. Gözlerimi kısıtım, çünkü sabahın köründe kalkıp ateşi yaktığı için onu kutsuyorum ama daha fazla odun getirdikten sonra kapıyı kilitlemeyi unuttuğu için lanetliyorum.

"Briar, yemin ederim, eğer hala yataktaysan..."

Tüm vücudum kasılıyor. Bu arada, arkamdaki adam içime gömülmeye devam ediyor, hala yavaşça kalçalarını pompalıyor, görünüşe göre durmaya niyeti olmadan beni arkadan beceriyor.

"Ona gitmesini söyle, yoksa oraya çırılçıplak gidip ona kendim söyleyeceğim." Kulağımı ısırtıyor ve kalçamın üst kısmındaki tutuşunu sıkılaştırarak yerimde sabit kalmaktan başka bir şey yapmamı imkânsız hale getiriyor.

"Duştan yeni çıktım, Cris. Giyinmem için bana birkaç dakika ver." Kukum dalgalanıyor ve titreşiyor, vücudumun tam da bu tür riskli anlara nasıl tepki verdiğini ele veriyor.

Storm kötü bir ses çıkarır, sessiz bir kahkaha atar, her şeyi hisseder.

"Peki." Homurdanıyor. "Acele et. Burada cep telefonunun çekmemesi orta çağdan kalma bir şey, bunca yolu sırf seni üzülürken bulmak için geldim."

Kulağıma nefis bir ses daha geliyor, bedenime sahip olan adamın şu anda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum.

"Stôrmand Amca nerede?"

Kahretsin. *Lanet* olsun.

Bu sefer gerçekten paniklemeye başladım. Sanki o daha da yaklaşıyor. Bu sırada, başka bir orgazmın tepesinin beni ele geçirmek için geldiğini hissedebiliyorum.

Bu çok berbat.

"Ona nerede olduğumu söyleyecek misin?" Fısıldıyor, dudakları boynuma yapışmış. "Taşaklarımın senin küçük güzel amının içinde olduğunu mu?"

Refleks olarak ona sarılmaktan kendimi alamıyorum. Tüylerim diken diken oldu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Yatak odasının kapısı ardına kadar açık duruyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

açık ahşap çerçeveden. "Dün gece buraya geri gelmedi."

"O zaman kamyonu neden dışarıda park halinde?" Buz gibi sesi, salonda durduğu yerden bizi ayıran birkaç metre boyunca süzülüyor.

Kahretsin, şu anda, tam burada tamamen çıldırıyorum.

Storm hareketlerini yavaşlatıyor, ama sadece yavaşlatıyor; sıcak, ateşli ağzı kulağımın dibinde kalıyor. Devasa avuçlarından biri göğüslerime doğru kayıyor, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi meme uçlarımı koparıp tıngırdatıyor; sanki kız kardeşimin içeri dalmasına iki saniye varmış, her an buraya girmeye karar verebilirmiş gibi.

"Ona arkadaşlarımla dışarıda olduğumu söyle, Briar." Bana ne söylemem gerektiğini söylüyor, bir yandan da bana işkence ediyor ve gözümün önünü göremeyecek kadar zevk veriyor.

"O... Sanırım arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Gelip onu aldılar. Belki de orada kaza yapmıştır." Boğazıma tırmanmakla tehdit eden sızlanma sesini gizlemek için dişlerim alt dudağıma gömülüyor çünkü ben yalanı tökezleyerek söylerken o meme uçlarımı sertçe çekıştirmeye başlıyor.

Tam da onlara dokunulmasını sevdiğimi bildiği gibi.

"Tanrım." Zengin, gürleyen sesi bir ürperti bırakıyor omurgamda dolaşıyor. "Ne kadar yakın olduğunu hisset... Bahse girerim beni bir yumruk gibi kavrayarak son damlasına kadar sağlamak istiyorsundur."

"Aman Tanrım." Kelimeleri sessizce tekrar tekrar söylüyorum. "Eminim fahişelerinden biriyle birlikteydi."

Kız kardeşim

Boğazının arkasından çirkin bir ses geldi.

Mırıldanıyor, sesi kızgın gelmiyor, aslında sesi son derece kendinden memnun geliyor.

"Keşke bilseydi. Burada kendi güzel küçük sürtüğüm var." Dişleri boynumu sıyrıyor ve avucu kalçalarımın arasına kayıyor. "Benim manşetimi, şapkamı takan ve benim sikimi almak için yaratılmış mükemmel, güzel şeyim." Kulak mememi emiyor ve kayganlığını klitorisimin her yerine sürüyor ve ben

Neredeyse neden sessiz olmam gerektiğine dair her şeyi unutuyorum, yüksek sesle inlemek yerine yıpranan bir ipliğe zar zor tutunuyorum.

Kız kardeşim aylak aylak dolaşmaya devam ediyor. Ahşap zeminde volta atan ayak sesleri ve etrafı kurcalarken açılıp kapanan dolapların sesi bana onun mini mutfağın tam olarak neresinde olduğunu söylüyor.

Storm bunu kasıtlı olarak uzatıyor; ne kadar inanılmaz derecede yakın olduğumu biliyor ve kız kardeşim gidene kadar gelmeme izin verme şansı yok.

Sinirli bir ses çıkaran Crispin ayağını yere vurur. "Tanrı aşkına, Briar, sen bütün gün oyalanırken ben burada beklemeyeceğim. Seninle kasabadaki o berbat kafede kahvaltı için buluşacağım ve eve dönmen hakkında konuşacağız."

Uzaklaşmaya başlıyor; Tanrı aşkına, umarım kapının kapanma ve arabasının motor sesi her an gelebilir.

Ancak kapı açılır ve sonunda gittiğini gösteren tanıdık bir gümbürtü duyulmaz.

"Aman Tanrım, hiç gitmeyecek mi?" diye nefes nefese kalıyorum ve davetsiz misafirimizin henüz gitmemiş olmasını umursamıyormuş gibi görünerek hızını artırdığında yumruklarımı çarşafın içinde sıkıyorum. Başım, başımın altındaki koluna dönüyor ve dişlerim teniyle birleşiyor. Sızlanmaktan ya da ağlamaktan kendimi alıkoymamın başka yolu yok.

"Botları burada." Sesleniyor. Sesinde çok fazla şüphe var.

Daha fazla dayanamıyorum, ama bir şekilde bir cevap veriyorum. Umarım "*siktir git*" diyen bir cevap.

"Bir çiftten fazla botu olduğuna eminim. biliyorum."

Storm zengin ve onaylayıcı bir şeyler söylüyor, sonra içime pompalamaya başlıyor, gidebildiği kadar derine iniyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar oluşuyor.

"İyi, her neyse. Tanrım, kendine çeki düzen vermeli ve günün erken saatlerinde yataktan kalkmalısın. Tembel olduğunu hep biliyordum ama bu bir üst seviye Briar."

Kapı çarptı.

Arkamdan bir hırıltı geliyor, sırtıma bastırıldığı göğsünden gelen derin bir ses.

Bizi çeviriyor, böylece ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyorum ve acımasızca içime giriyor.

Arabanın çalıştığını ve uzaklaştığını duyduğumda damarlarımda tatlı bir rahatlama hissediyorum.

Storm beni o kadar sert, o kadar güçlü sikiyor ki, şu anda duymak istediğimi bildiği tüm pis şeyleri söylerken salyalarım akıyor ve yastığı ısııyorum. Onun olduğunu. Ona ait olduğunu. Onun kelepçesini taktım ve bu, vücuduma istediği zaman ve istediği şekilde sahip olabileceği anlamına geliyor, onun mükemmel küçük fucktoy'u.

"Hemen şimdi gel. Hayatında hiç boşalmadığın kadar sert boşalmanı istiyorum."

Saçlarımı yumruklarken ve klitorisimi bulmak için bir elini dolaştırırken, her şey beni tüketiyor.

"İşte bu, benim güzel fahişem."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, içimden kısık bir inilti kopuyor ve tamamen boşluğa düşüyorum. Beyaz noktalar görüşümü ele geçiriyor ve duyma yetimin de akıl sağlığımla birlikte kaybolduğundan eminim.

Bir iniltiyle kalçaları tekliyor, sonra kendini gidebildiği yere kadar gömüyor. Aleti içimde zonkluyor, doruk noktam hiç bitmeyecekmiş gibi hissederken amımın içinde zonkluyor.

O kadar yoğun ki, şaşkınlık içinde kalıyorum. Beni kollarıyla saran adamın karşısında eriyip gidiyorum. Mırıldandığı kelimeler ve ıslak öpücüklerle beni göğsüne çeken Fırtınam, beni tepeden tırnağa en tatlı, en nazık, en yumuşak kucaklamadan başka bir şeyle kaplamıyor.

Tam o anda, kelimeler dudaklarımda asılı kalıyor ve umutsuz ihtiyaç kaburgalarımın arkasını ağrıtıyor. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum.

Yine de o tanıdık, korkunç, iç kemirici his beni geri tutuyor, yavan bir şekilde bana kaynağından yayılan bir zehri hatırlatıyor.

Bu sözleri söylemek doğru olabilir, ama bu onu lanetleyebileceğim en kötü şey olurdu.

BÖLÜM 37



I Crimson Ridge'deki tek kafenin önünde durup park ederken buz pateni yapan ve bacakları titreyen bir geyik yavrusu gibiyim. Kız kardeşimin pusuda beni beklediği yer.

Dengesizliğim korkudan değil, Storm'un bu sabah bana mümkün olan en iyi şekilde işkence etmeyi kendine görev edinmesinden sonra iyice mutlu olmaktan kaynaklanıyor.

Engerek çukuruna inmeden önce zihnimi ve sinirlerimi yatıştırmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kukum kesinlikle biraz ağrıyor. Bu arada, anahtarlarımı çantama atarken, yüzümde aptalca, aşk hastası bir sırıtışla, huzurlu bir memnuniyet okyanusunda kaldırım boyunca süzülüyorum.

Kovboyumun arabama taktığı isimle *kiralık ölüm tuzağı* bir kez daha işime yaradı. Her ne kadar kamyonetini kullanmamı istese de, ikimiz de biliyoruz ki *çok* daha fazla pratik yapana kadar düz vites kullanırken kaza yapma riskim yüz kat daha fazla.

Tüm bunlar ve daha fazlası için onun istikrarlı, yol gösterici eli altında neler vermezdim.

Gelecekteki yaz akşamları, güneşli tembel hafta sonları, çocuklarla araba sürme düşünceleri beni hemen cezbediyor.

Camları açtım ve yanımda o varken direksiyon başında kendime güvenimi artırdım.

İstesem kanatlanıp aya uçabilecekmişim gibi hissettiriyor ve daha önce bana böylesine sarsılmaz bir inanç duyan biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Storm'la birlikte bir geleceğin neler getirebileceğini hayal ederken göğsümde parlayan, görkemli bir his yayılıyor.

Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Kulübeden ayrılmadan önce aynada kendime bir göz attım ve gördüğüm manzara karşısında bana bakan kızın nihayet içimde hep var olduğunu bildiğim kişi olduğunu fark ettim.

Briar Lane'in kendisi olmakta özgür olan versiyonu.

Bu engibeli, güzel hayat, bu dağlar, tenimi okşayan ılık bahar yağmuru gibi güvenli, yerleşmiş hissettiren bir şeyi uyandırdı. Eskiden beynimin içinde durmaksızın vızıldayan tüm gürültüleri yok ediyor ve burada kalma kararımı daha da kolaylaştırıyor.

Kaçtığım yere geri dönmemin mümkün olmadığını biliyordum, geri dönüş yoktu.

Şimdi, bu yaşamın benim seçtiğim yaşam olduğu açık ve ışıltılı ve cildimde her zamankinden daha rahat hissetmeme izin veriyor.

Şirin, üstü kapalı verandası ve kafes işçiliğine tırmanan yasemin asmasıyla kafenin kapısına ulaştığımda, Storm'a sağ salim geldiğimi bildiren hızlı bir mesaj gönderebilmek için dışarıda duruyorum.

Hiiii. *kalp

gözleri* Ben kaza

yapmadım.

Crimson Ridge'in hareketli metropolünden güvenle bildiriyorum.

Burada işim biter bitmez seninle çiftlikte buluşacağım.

Bana şans dile.

Bir dizi öpücük suratlı emojiyi TİP'leyip silerken -bunun yerine, tam bir kız takıntılı deliymişim gibi davranarak bu huysuz adamı korkutmaktansa sadece gönder tuşuna basmayı tercih ediyorum- göz önünde saklanan yasak küçük sırra doğru kaydırma yapmak için cazip geliyorum. Videoyu düşündükçe ve aklım ne zaman o ana gitse aklıma gelen delicesine ateşli anıları hatırladıkça, videonun telefonumda olduğuna hâlâ inanamıyorum. O videodaki kız benim ve tüm o kötü senaryo cebimde bir delik açmaya devam ediyor, kimsenin bilmediği yasadışı gecemiz.

Ya biri gördüyse? Onun benim için kim olduğunu anlarlar mıydı? Adını açıkça gösteren adamın eli, parmakları saçlarıma sert ve acımasızca dolanmış.

O zamanlar, yüzümü çok fazla göstermemeye özen gösterdiğinden şüphelenmiştim ama tam olarak fark etmemiştim, bu yüzden sahip olduğu kişinin ben olduğumu söylemek neredeyse imkansız.

Tek gizli eşantiyon göğsümün yanındaki dövmemin görüntüsüdür.

Gerçi dünyada bu hastalığa sahip olduğumu bilen neredeyse hiç kimse yok, kız kardeşim bile.

Anı selinden hızla sıyrılıp telefonumu çantama atıyorum ve derin bir nefes çekerek kendimi şehre doğru yol alırken kısmen hazırladığım konuşmayı yapmaya hazırlıyorum.

İlk kısmı anladım, yüksek sesle prova ettim ve Cris'in yapabileceği her türlü çılgınlığı kesmeye hazırım.

Kız kardeşime burada kalacağımı ve onu hayatımda bir daha asla görmek istemediğimi bildirdiğim noktadan, iletişim kurabileceği avukatımın ayrıntılarına kadar, biraz daha az incelikli olabilirim, ancak eminim ki idare edeceğim.

Kapıyı iterek içeri girdiğimde çınlayan bir zil sesi duyuyorum ve gözlerim Westin Hayes'le bir ömür önceymiş gibi hissettiren felaket randevumda oturup kahve içtiğim masaya kayıyor.

Bugün, benim yaşlarımda iki adam birlikte brunch yapıyorlar, birinin kolu diğerinin sandalyesinin arkasına sevgiyle dolanmış ve ikisi de telefonlarından çektikleri bir videoya gülüyorlar. İçimden bir ses onları işaret ederek, *"hey, bu sen ve aşık olduğun adam olabilir"* diyor.

Stôrmand Lane kahve içmeye gider mi? Ya da herhangi bir

Odun kesmek, sığırları toplamak ya da at nalı takmak dışında bir aktivite? Bilirsiniz, bir randevu için geçebilecek türden sıradan, önemsiz şeyler? Onu benimle böyle bir şey yapmaya ikna edebilir miyim?

Solumda sıra sıra masalar var ve mekân aşağı yukarı tamamen dolu, kafenin uğultusu ve tıkırtısı duyularımı ele geçiriyor.

Kız kardeşimin sarı saçları, sıkı bir balerin topuzu şeklinde geriye doğru toplanmış, fark edilmesi kolay. Ancak, onun bana dönük oturduğu masaya yaklaştıkça donup kalmak ve arkamı dönüp kapıya doğru kaçmak istiyorum.

Gözlerim açılıyor ve boğazım düğümleniyor.

Ancak, midem çalkalansa ve içimde mide bulantısı kokuşmuş bir gelgit gibi yükselse de ilerleme ivmesi beni daha da yakınlaştırmaya devam ediyor.

Bir adam koltuğunda dönüyor, burnunda tasarım gözlükler, siyah saçları her zaman tercih ettiği görünümde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, servet beş yüz CEO'yu haykıran bir görünüm, zayıf çerçevesine takılan bordo kaşmir kazak.

Benim sıçan piçim, aldatan kocam.

Antoine hâlâ alyansını takma cüretini gösteriyor, ayağa kalkıp bir sandalye çekerken 18 ayar altın yüzük bana parlıyor.

Bin dolarlık mokasenlerinin üzerine kusma isteğimle savaşıyorum.

"Seni kaltak." Karşımda duran adamı görmezden gelerek masanın öbür ucuna uzanmak ve kız kardeşimin gözlerini oymak istiyorum.

"Kocanı gördüğüne sevinmedin mi?" Kahvesine bir poşet tatlandırıcı boşaltıyor, sonra da arsenik içermesini çok istediğim içeriği karıştırıyor.

"Briar, olay çıkarma, sadece otur." Evrak işlerini, avukatları ve daha aklıma gelmeyen bir sürü şeyi h a l l e d e n e kadar yasal olarak zincirlendiğim adam, rahatsız edici beyazlıktaki kaplamalarıyla bana gülümsüyor.

Yoksa dişleri mi demeliydim?

"İkiniz de neden buradasınız?" Antoine ile arama mümkün olduğunca mesafe koymaya özen gösteriyorum. Bu kadar yakinken bile tenim ürperiyor, tıraş losyonunun o hastalıklı parfüm kokusu boğazıma yapışıyor.

"Sana telefonda da söylediğim gibi, bu bir pazarlık değil, Briar." Cris gözlerini deviriyor. "Bizimle eve geliyorsun ve görünüşe göre buraya tam zamanında geldik. Seni o iğrenç kulübede *onunla* birlikte daha fazla bıraksaydık ne halde bulabileceğimizi hayal bile edemiyorum."

Eğer bir Doberman olsaydım, tüylerim diken diken olur ve jilet gibi keskin dişlerim ortaya çıkardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burası artık benim evim. Boşanmak istiyorum ve Lane Enterprises ile artık hiçbir şey yapmak istemiyorum ve-"

"Bu çok şirin ve hepsi..." Antoine sözümü kesiyor, parmağıyla masanın üzerinde duran bir Manila dosyasına dokunuyor. "Ama sanırım bir dakika içinde kendini biraz daha uyumlu bulacaksın."

Gözlerim klasör ve gizemli içeriği arasında, Antoine'ın poker suratında ve kız kardeşimde geziniyor,

Kahvesini yudumluyor ve boncuk gözlerle beni izliyor.

"Bilmemiz gereken bir şeyler oluyor mu?"

Cris diyor ki. "Bilirsiniz, medya ziyafet çekmek için iyi bir skandala bayılır."

"İmalarınız sıkıcı, Crispin. Los Angeles'a geri dön ve değişiklik olsun diye başkalarının hayatını çekilmez hale getirmeye odaklan."

"Briar." Baktan kocam kendini önemli biri gibi göstermeye çalışıyor, sanki her zaman benden beklediği gibi hizaya girmem gerekiyormuş gibi, ama onun tehditlerini kaldıracak durumda değilim.

"Ne yapacaksın, Antoine? Aptal özel dedektifinin etrafta koşuşturup çektiği bir dizi fotoğrafı mı çıkaracaksın?" Dosyaya çenemi sallayarak bakıyorum, kimsenin Storm'la beni suçlayacak bir şey çekmiş olmasının mümkün olmadığını biliyorum.

Bulduğumuz yerler çok uzak, çok izole, Crimson Ridge'de birbirimize sarılmış bir şekilde yuvarlanmıyoruz ki fark etmemiz kolay olsun.

Antoine'ın yüzünde çoktan kazandığını söyleyen bir ifade beliriyor ve mide bulantısı hissi giderek artmaya başlıyor.

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve önümdeki masanın üzerine koyuyor. Ekranı birkaç dokunuşla bir video getiriyor ve görüşüm kenarlardan bulanıklaşarak küçük, karanlık bir tünel oluşturuyor. Kayıt oynamaya başladığında ses bozuluyor ve kulaklarımda hafif bir uğultuya dönüşüyor.

... Sıcak küçük ağzın cennet gibi hissettiriyor.

Tam o tanıdık boğuk ses konuşurken ve mürekkepli harflerle yazılmış isminin görüntüsü kamera çerçevesini doldururken -saçlarımı okşuyor, kabaca çekiştiriyor ve beni emrine amade ediyor- dövmemin en kısa saniyeliğine odaklandığı anı görüyorum.

"Özel dedektiflerle vaktimi harcayacağımı mı sanıyorsun?" Antoine yaklaşır ve alay eder. "Buna casus yazılım deniyor, seni aptal amcık. Telefonundaki her şeye yıllardır erişimim var."

Yıllar. Aylar değil. Haftalar değil.

Sahte evliliğimiz boyunca arkamdan iş çeviren bu adam beni izlettirdi. O aldatmakla meşgulken, bu pislik benim cep telefonumla özel hayatımı ihlal etti.

"Crispin senin zavallı kışını nerede bulacağını nasıl bildi sanıyorsun? Bunca zamandır biliyorduk ve bunu kolay yoldan yapman için sana bir şans verdim. Sana mantıklı bir seçim yapma fırsatı verdim ama sen hepsini çöpe attın."

Heykel gibi otururken, her kelimeyle daha da hissizleşirken, her şeyin gözlerimin önüne serildiğini görüyorum. Hayatımın tüm yıllarını bu insanlar için feda ettim. Doğumumun annemi parçaladığı gerçeğini telafi etmeye çalışmak için kandırıldım. Hiç tanışmadığım bir kadın çünkü geldiğim gün onun çok erken alındığı gündü. Babam tüm dünyasını mahvettiğim için bana kin besledi ve kız kardeşim de bana karşı her türlü insani duygusunu yitirene kadar kederinin artmasına izin verdi.

Ben de onların iş anlaşmalarını kabul ettim. Evet dedim ve onların itaat taleplerini yerine getirdim ve kendi hayatımı bir kenara ittim çünkü yaşamayı hak etmiyordum, değil mi?

Çok sevdikleri kişiyi ellerinden aldığımda.

Hepsi senin suçun. Yaptığın şey olmasaydı onun doğum günü olacaktı.

"Jet bu akşam saat yedide kalkmak üzere ayarlandı."

Antoine'ın sesi soğuk, sert ve hesapçı bir şekilde ıssız düşüncelerimi böldüğünde. Videoyu durdururken onaylamayan bir ses çıkarıyor, kendimi tamamen ihlal edilmiş hissetmeme ve bunca zamandır telefonuma erişebildiği için başımın dönmesine neden oluyor.

"Gitmiyorum." Sesim ancak titrek bir fısıltıya dönüşüyor.

"Briar, her zaman çok zavallıydın, ne zaman istediklerinden daha önemli şeyler olduğunu kafana sokacaksın?" Cris her zamanki gibi beni tam kalbimden vuruyor.

"Hayır, seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, öylesin." Antoine ayağa kalkıyor ve üzerime doğru eğiliyor; bir elini sandalyemin arkasına koyarak ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve iğrenç kokusunu bir tıkaç gibi üzerime yayıyor. "Seni temin ederim ki babanın eski hizmetçilerinden ve temizlikçilerinden oluşan ve sen daha reşit değilken amcanı yatak odana girerken gördüklerine dair ifade vermeye hazır bir ekibim var. Sen reşit değilken banyonun çöpünde hamilelik testleri bulduklarını söyleyecekler. Amcanızın size saldırdığı gerçeğini örtbas etmenize yardım ettiklerini söyleyecek doktorlarım olacak."

Adam ürkütücü derecede sakın ve başarısından ölümüne emin bir şekilde yoluna devam ederken ben titriyorum.

"Karisının ölümünde parmağı olduğu söylentileri yayıldığında olumsuz tanıtımın kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir de eski profesyonel rodeo yıldızı Stôrmand Lane'in genç yeğenini becerdiğini tüm haber kanallarına sızdırana kadar bekleyin."

Antoine telefonunun ekranına dokunuyor ve bir dakika önce videoyu duraklattığı andaki fotoğraf karesini getiriyor; bu karede saçımdaki mürekkepli parmaklar, parmak eklemlerindeki S.T.O.R.M dövmesi ve göğsümün yan tarafı açıkça görülüyor.

"Ataerkilliğe hoş geldin, seni küçük fahişe. Montgomery'nin her zaman kazanacağını unutmamalısın."

Düşünebiliyor, konuşabiliyor ya da uzuvlarımı hissedebiliyor muyum bilmiyorum. Her parçam birkaç saniye içinde uyuşmuş ve umutsuzca kırılmış durumda.

Buraya bir planla geldim ve bu iki şehvet düşkünü yaratık planımı bir saniyede torpilledi.

Onların zorba ve acımasız varlığından kaçabileceğimi nasıl düşündüm?

"Kalkış saatimize kadar vaktin var. Git eşyalarını topla ve aptal atlı arkadaşlarına veda et... ve unutma, eğer binmemeyi aklından bile geçirirsen

Bu gece jet, o adamı yok etmek için ihtiyacım olan her şey burada, tek tıkla gönderilmeye hazır."

Telefonu bir kez daha burnumun dibine sokuyor ve ekrandaki bulanık yazıya odaklanmak neredeyse imkansız olsa da yeterince görüyorum.

Önceden hazırlanmış basın açıklamasındaki kelime ve cümlelerin flaşları. Storm'un özel hayatına yönelik ağır ihlaller, bunların hiçbiri önemli değil çünkü Storm gerçekte ilgilenmiyor. Karakter suikastıyla ilgileniyor ve bu adam şımarık bir imparator çocuğu gibi medya anlatısının kontrolünü elinde tutuyor.

Tüm şeytani yalanlar, videodan ekran görüntüleriyle birlikte, tek bir dokunuşla dağıtılmaya hazır olarak orada.

Tıpkı beni bir kez daha o kemikli, soluk başparmağının altına sıkıştırdığı gibi.

BÖLÜM 38



O Çivilerin tahtaya çakılırken çıkardığı keskin ve tekrarlayan sesleri duyduğumda, ahırın dışında bir arabanın durduğunu duyuyorum. Eğer çivilediğim at nalı değilse, o zaman meşgulüm demektir.

Crimson Ridge'de bulunan çeşitli çiftliklerde bu tür işleri yapmak her zaman çok talep görüyor gibi görünüyor. Her iki durumda da, hayatının yarısını bir boğanın sırtında oradan oraya savrularak geçiren ve tüm kariyerimin bu olacağını düşünen biri olarak, artık zamanımın çoğunu elimde bir çekiçle geçiriyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, ağzıma sıkıştırdığım bu kalası sabitlemek için son üç çivim kaldı. Metalin keskin tınısı dilimi kaplıyor ve depolanmış samanın hafif kokusu havayı dolduruyor.

Bir çiviye söküp diğerlerini yerinde tutmak için dudaklarımı birbirine kenetlerken gözlerim boş alanın açık kapısına kayıyor. Briar burada çalıştığımı biliyor ya da en azından çekiç seslerini takip ederek bunu hemen anlayacaktır.

Son çivileri çakmak için işe koyuldum ve üçüncüyü yerine sabitlediğimde ayak sesleri dikkatimi çekti.

Hiç şaşmadan, her zaman dikkatimi çeker.

Bu sabahtan beri yanımda olmadığı kısa süre içinde bile neredeyse her düşüncem Briar'la doluydu. Ona ne kadar aşık olduğum, bu kızı benimle kalmaya en iyi nasıl ikna edebileceğimi düşünmek, beynimin içinde tekrar tekrar dönüp durdular.

Briar benimle olmak istiyor mu? *Bu* hayatı istiyor mu?

Birlikte olmamızın başkaları tarafından nasıl algılanacağına dair tüm saçmalıkları bir kenara bırakırsak - çünkü bunların hiçbirisi benim için en ufak bir önem taşımıyor- bu kızın kalmasını ne kadar çok istediğimi biliyor mu?

Hayatlarımız çoktan birbirine karışmış durumda, tıpkı paylaştığımız yatak odasındaki kıyafetlerimiz, bedenlerimizin her fırsatta bulduğu yetenek gibi ve tek düşünebildiğim onun hayatıma ait olduğu.

Hiç kimseye bağlanmak için bir nedenim olmadı ve şimdi onun kahkahaları, keskin esprileri, sadece ikimiz olduğumuzda benimkine sarılmış yumuşak avuç içi olmadan günlerimi hayal edemiyorum.

O yaklaştıkça tüm bu kaos önemsizleşiyor.

Gözlerim onun giydiklerini yutuyor, açıkça bakıyorum çünkü Briar Lane ne kadar güzel olduğuyla melekleri bile ağlatabilir.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ipeksi görünümlü şampanya rengi elbisesi dizlerinin etrafında salınıyor. Kovboy çizimleri baldırlarını sarıyor ve bu kız her çiftlik sahibinin ıslak rüyası olabilirmiş gibi görünüyor.

Lanet ceketimi giyiyorum.

"Elbise mi? Çok üşümeni istemem, küçük diken." Bir elimle çekici yumruklarken, diğer elimin tersini alnımda gezdiriyorum. Son birkaç saattir burada tezgahları onarıyorum ve kapıların ardındaki havada hala bir bahar soğuğu olmasına rağmen terlemeyi başardım.

Briar durduğum yere uzanıyor ve gizli bir gülümsemeyle beni tepeden tırnağa süzüyor. "Aklımdaki şey için daha pratik göründü." Nazlı nazlı omuz silkmesi çok sevimli ama rol yapıyor. Kendine çok daha fazla güvenmesine ve istediğini nasıl isteyeceğini bilmesine bayılıyorum.

"Ellerini kirletmekle ilgileniyor gibi görünmüyorsun." Çekici alet kutuma atıyorum. "Belki onun yerine sadece dizlerin?"

Briar dudağını ısıyor. O karanlık gözler bana parlıyor ve bir kez daha mutlak felaketim oluyor.

Mırıldanıyor, hafif bir ses, şehvetli ve harika bir şey ve bu beni onun için aklıktan öldürüyor. "Altında ne olduğunu görmek istersin diye düşündüm..."

"Oh, düşündün, değil mi?" Kıçımı buraya kurduğum ahşap tezgâhın kenarına dayayarak kız arkadaşımı dizlerimin arasına çekiyorum.

Bir elimi omuzlarına asılı bol ceketin altından sırtının küçük kısmına sokarken, diğer elimle saçının bir tutamını kulağının arkasına tutturuyorum. Kızım yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de bitmiş durumdayım. Tek yapabildiğim onun yastık gibi dudaklarını öpme fırsatını kaçırmak çünkü bunu her zaman ve her yerde yapabilirim ve yapabilmeliyim de.

Briar bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor. Dillerimizi birbirine sürterek ve onun baygın, muhteşem zevk seslerini içime çekerek, bunun seksten çok daha fazlası olduğunu anlamasını istiyorum.

Bağımızın bu yönü, manşetim, bana duyduğu güven, tüm bunlar yadsınamaz olsa da, bunun zihnimde sadece orada başlayıp bitmediğinden emin olmasına da ihtiyacım var.

Öpüyor, ısıyor ve kendimi onun ağzında kaybederken, ellerim kendi istekleriyle hareket ediyor. Kıyafetlerime sarılmış bu kızın görüntüsü beynime silinmez bir şekilde kazındı, ama şu anda altında yatanın peşindeyim

o dış kabuk. Binicilikte, vahşi doğada, toprak patikalarda ve bu dağlardaki yaşamın binlerce anısı boyunca giydiğim ceketı çözdükten sonra, avuçlarımı o ağır malzemenin altında ortaya çıkan Briar'ın kontrastı üzerinde gezdirmek için bir an ayırıyorum.

Nasıl *da benden bir* parçaya sarılmış, ama altında tereyağı yumuşaklığında bir kumaş yatıyor, durmadan mıncıklıyorum çünkü harika hissettiriyor, kalçalarının her kıvrımı ve eğimi, karnı, göbeği, hepsini parmaklarımla izleyebiliyorum.

Pahalı, gofret inceliğinde bir malzeme. Nasırlı, iş yorgunu parmaklarımla altında gerçekten hissetmeye alışık olmadığım türden. İki dakika önce kıymıklardan kaçınıyordum ve metalin tahtaya çarpmasının sarsıcı gümbürtüsünü hissediyordum, şimdi ise *onu* yumuşak, esnek ve okşamak istediğim narin bir tüy gibi hissediyorum. Bu alışılmadık ama harika hissi gün boyu içime çekmek istiyorum.

Dişlerimi son bir kez çekip, alt dudağını benim için inleyene kadar sıkıştırmak, o an için arzumu tatmin etmek zorunda kalacak. Doygun görünmek istiyorum. Avuç içlerimi kullanarak ceketı omuzlarından geçirip kaldırıyorum ve dizlerimin arasında durana kadar kollarından aşağı sıyrıyorum. Beline bağladığı şal elbiseye bakıyorum, bu özel giysinin tarzı göğüs dekoltesini baştan çıkarıcı bir şekilde sergiliyor.

Sertleşmiş meme uçları bana bakıyor.

Avuçlarımı kaburgalarının etrafına sararak başparmaklarımı o sert küçük tomurcuklara götürüyorum ve kumaşın üzerinden göğüslerini okşuyorum.

"Sutyen yok mu? Bu elbisenin altına başka ne giymeyi unuttun acaba?"

Kızım buraya bir planla geldi. Bana cilveli bir bakış atıyor, dişlerini öpücükle ısırılmış alt dudağına geçiriyor.

"Lanet olsun kadın, her şeyi bırakıp seni omzuma atmam için beni baştan çıkarıyorsun. Yaklaşık iki yaşımdayım.

Seni eve götürüp birkaç gün hava almaya çıkmamana saniyeler kaldı."

Ağır bir şekilde nefes verirken yüzünde garip bir ifade beliriyor, kelimelerimi çakıl taşları kaplıyor.

"Gerçi... her ne kadar bunu yapmak istesem de, Beau'nun yirmi dakika kadar sonra benimle konuşması gerekiyor ve eğer o amcığa girmeme izin verirsen, sikmek, sikmek ve sikmek isteyeceğim."

Meme uçlarını okşamaya devam ediyorum ve göz bebeklerinin şişmesini izliyorum. İniltileri, ben memelerini okşadıkça ve dokunuşumu kaydıldıkça daha da artıyor.

"Fırtına," diye inliyor usulca.

"Sevgilim, senin yanımdayken kontrolümü kaybediyorum... Zaman kaybediyorum, ahlaki değerlerim yok oluyor, her şey bir anda yok olup gidiyor çünkü hiçbirinin önemi yok."

Eklemek isterim ki, sadece *SİZ* önemlisiniz.

"Beni kullan o zaman... başka şekillerde." Sesi arzuyla boğuklaşıyor.

Ellerim kıpırdamıyor, duraklıyor, onu görmeye çalışıyorum.

Ne demek istediğini anlıyorum ama tam o l a r a k emin olamıyorum.

Benden önce Briar şaşırtıcı bir kararlılıkla hareket etti. Kalçamın yanına dikkatsizce koyduğum ceket çabucak kapıyor, sonra katlayarak dizlerinin üzerine çöküyor ve kendine sert zeminden daha rahat bir zemin hazırlıyor.

"Geçen gece bir şey söyledin." Bakışları ağzımın üzerinde duruyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Aklımdan çıkaramadığım bir şey." Şehvetli dokunuşu kot pantolonumdan yukarı, kalçalarımın doğru ilerliyor, kemerimin üzerine geliyor, pamuğun hemen altını dürtüyor Tişörtüm.

"Bana hatırlatman gerekebilir." Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve teklif ettiği şey karşısında aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

"Beni işaretleme fikrinden hoşlandığını." Dirsekleri birbirine kenetleniyor ve bu açıdan, aşağı bakarken, bu küçük hareket etini sergiliyor, yuvarlak ve dolgun ve taşmakla tehdit ediyor. Kızımın şu anda vücuduna ne kadar güvendiğini görmek en seksi şey.

Sonra bana kapüşonlu, şehvet dolu gözlerini çevirdi. Tanrım.

Bu kız gün ortasında burada, bir ahırda botlarımın önünde diz çökmüş, bana göğüslerinin her yerine boşalmamı istediğini mi söylüyor? Lanet olsun, hayatımda pek çok yanlış şey yaptım, bu yüzden bana bu özel hediyeyle oynama fırsatını neyin verdiğinden emin değilim.

"O mükemmel göğüsleri becermemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, alt dudağının kabarıklığını kemiriyor.

"O zaman onu güzelce ıslatman gerekecek. Benim için ekstra özensiz ol." Saçını çekiştiriyorum, bir nefes çekiyorum. "Kemerimi çöz, sevgilim."

Briar bakışlarımı yakalamaya çalışırken biraz beceriksizce kıvranıyor ve kalçalarını birbirine sıkıştırıyor. Kıçımı daha aşağı kaydırıyorum, daha iyi bir açı sağlamak için botlarımı biraz daha genişletiyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum. Acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi serbest bırakıp minik yumruğunu etrafıma sararken onu dikkatle izliyorum. Dokunuşunun altında şişmem ve kalınlaşmam için birkaç vuruş yetiyor.

"Ne yapacağını biliyorsun." Hırlamam kesildi. "Üzerine tükür."

Öne doğru eğilip dudaklarını şişmiş ucun etrafına sarmadan önce bir çizgi tükürük bırakırken nefesi sığlaşıyor. Bu açı, ağzının başımı okşaması, lanet olsun, bana göğüslerinin, dudaklarının ve koyu kirpiklerinin yolumda dalgalanmasının mükemmel görüntüsünü veriyor. Hoşuma gidip gitmediğini soran bir bakış. Ne düşündüğümü. Beni memnun edip etmediğini merak ediyorum.

Tabii ki biliyor. Her seferinde, onunla mükemmel ve ben her şeyi itiraf etmekten iki saniye uzaktayken

beni daha derine emiyor. Yanaklarını çukurlaştırarak dilini döndürüyor ve uzunluğumun etrafında inliyor.

"*Mmm*. İyi bir kız gibi beni yutmak için yaratılmışsın." Beni emdikçe daha da tahrik oluyor ve yavaş yavaş biraz daha aşağıya iniyor. Bunu yaparken, dilinin alt taraf boyunca ilerlediğini, damarları izlediğini ve tenimi tattığını hissediyorum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Sadece yalama. Düzgün tükür."

Briar'ın çıkardığı inilti bana her şeyi anlatıyor. Kirli, ıslak bir patlamayla üzerimden çekildi, ucumla ağzı arasında uzun bir tükürük çizgisi sarkıyordu. Bir an için yutkunuyor, güzel kahverengi bakışları yüzümün arasında dolaşıyor ve sonra öne eğilmeden önce horozuma iniyor ve bu sefer beni kaplayan bir tükürük izi bırakıyor.

"Beni kullan. *Lütfen*." Sesi arzudan boğuklaştı.

Briar ağırlığını değiştiriyor, parmaklarını göğüs dekoltesini gizleyen kumaşa geçirirken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Sonra çekiştiriyor.

Göğüsleri serbest kalıyor ve onları birbirine bastırarak alt tarafıma sürüyor. Bir iniltiyi bastırmak zorundayım, çünkü şimdi tükürükle kayganlaşmış yumuşak eti, hareket ettikçe ve eğildikçe ve sonra ucumu tekrar ıslatmak için ağzını daldırdıkça aletimde yukarı ve aşağı sürükleniyor. Vay anasını.

İşte o zaman beni onu kullanmaktan alıkoyan her neyse onu kaybediyorum.

Benden istedi.

Kalın uzunluğumu ileri geri kaydırırken ve göğüslerinin ağırlığını etrafıma sarmak için kucaklarken, nefes nefese nefesler ve inlemeler havayı dolduruyor. Parmaklarım yumuşaklığını ve yuvarlaklığını yoğuruyor ve kızıma olan vahşi ihtiyacımın içimin en derinlerinden yükselmesine engel olamıyorum.

"Sana sahip olmamı mı istiyorsun? Seni kullanmamı mı?" Göğüslerini sikerken ve onları birbirine sıkıştırırken homurdanmalarım çıkıyor ve onu uzunluğumun etrafında daha sıkı tutuyorum. "Tam burası, benim

kırmızı harflerle yazdım. Tam olarak kime ait olduğunuzu size bir kez daha hatırlatmama gerek var mı?"

Başını sallıyor ve tam olarak vaat ettiğim şey için yalvarıyor. "İstiyorum, bunu istiyorum."

"Sahiplenilmekten hoşlanıyorsun, değil mi sevgilim?"

Briar şehvetten öylesine kendinden geçmişti ki ağzı açık kalmış, nefes nefese kalmış ve inliyordu.

Karıncalanma artıyor, basınç sarmalları oluşuyor ve anın kanımda tam uçuşta bir aygır gibi yarıştığını hissedebiliyorum.

"Dilini çıkar." Onu yere atmamak ve sikimi içine sokmamak için her şeyi yapmam gerekiyordu.

O kadar yakınım ki, dediklerimi harfiyen yerine getirirken derin iniltilerim havayı dolduruyor ve sikimi yumrukluyorum. Başını çenesine hedefleyerek, bir sonraki sert vuruşta, işte o zaman taşaklarım yukarı kalkıyor ve kulaklarımda sağır edici bir kan hücumuyla, çok sert boşalıyorum. Döllerim öne doğru fişkırıyor, ona sunulan dilinin, dudaklarının, mükemmel küçük çenesinin üzerinde dalgalanıyor ve sikim zonklayıp dökülürken göğsüne doğru damlıyor.

"*Kahretsin.*"

Her nefes alışım, kalbimin göğsümde attığı her gümbürtü onun.

Briar'ı sürükleyerek ayağa kaldırıyorum, bir kolumla onu sabit tutuyorum, sonra parmaklarımı tenine boyanmış kanıtlarımın üzerinde gezdiriyorum. Sonra elimi elbisesinin altına sokup kaygan merkezini arıyorum.

"Seni sonsuza kadar tutmama izin vermeye ne dersin?" İki parmağımı içeri bastırıyorum, çünkü tam düşündüğüm gibi, Briar o dayanıksız kumaşın altında çıplak. "O kelepçeyi bileğinde kalıcı olarak bırakmama ne dersin, böylece seni eğebilir ve gün boyu bunun için ne kadar ıslak olduğunu görebilirim."

Kızarmış tenini boyadığım yerin tadına bakmak için dilini çıkarırken kızımın gözleri parlıyor.

"Bana izin verirsin, değil mi? Beni o küçük tatlı bedeninde görmekten ne kadar hoşlandığını biliyorum. Hatta

Senin için neresi olduğu önemli, değil mi? Elimde olsa tüm deliklerini aynı anda doldurmam için bana yalvarırdın." Parmaklarımı kıvrırarak içine girip çıkıyorum, dölleri mi içine akıtıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

Briar doruğa u l a ş m a y a başladığında yutkunur ve titrer.

Nefes nefese, yalvarıyor.

Ne dediğimi bile bilmiyorum. İğrenç. Çaresiz. Tıpkı benim onun için olduğum gibi.

"Her neyse al. Lütfen. *Lütfen*."

"Belki yaparım. Belki kıcına bir oyuncak sokarım ve ağzını parmaklarımla doldururum, bu sırada sikimi amına öyle bir gömerim ki ömür boyu mahvolursun. Seni dölle doldurduğumda o kadar derinden işaretlenirsin ki asla ayrılmak istemezsin."

Parmaklarımı çok sıkı sıkıyor. Parçalanırken etrafımda kasılıyor.

"İşte bu kadar. Benim güzel küçük döl sürtüğüm," diye mırıldanıyorum, bana doğru sarkarken, inleyen bir karmaşa, cehennem gibi muhteşem görünüyor.

Parmaklarımı çekip dudaklarını sarması için ona verdiğimde ikimizin de aşağı inmesi biraz zaman alıyor. Briar tam olarak bunu yapıyor, yumuşak, küçük zevk sesleriyle ikimizin de kanıtlarını temizliyor. İşlemi birkaç kez tekrarlıyorum, dölleri min kalıntıları nı topluyorum, benim ve onun tadını yalamasına izin veriyorum.

"Lanet olsun. Sen en mükemmel şeysin, sevgilim." Dikkatimi onun elbisesini yerine koymasına yardım etmeye ve sonra kendimi geri çekmeye verirken boğazım ağır bir yutkunmayla titriyor.

Briar bunu yaparken beni izliyor, yüz ifadesinde bir yumuşaklık var ama hiçbir şey söylemiyor.

Kemerime uzandığımda, kızım tatlı bir ses çıkarıyor ve sonra kontrolü ele alıyor. "Bırak ben yapayım." Sesi sessiz, ama o muhteşem dudakları kıvrılıyor ve bana bakarken gözleri biraz kırışıyor.

Arkama yaslanıp izliyorum, parmaklarının deriyi kendi üzerine geçirdiği her saniyeyi iliklerime kadar hissediyorum.

"Teşekkür ederim." Nefes alıyor.

Parmağımı çenesinin altından geçirerek öne doğru eğiliyor ve yumuşacık dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Briar'ın tadı bize benziyor ve ikimizin bu şekilde birbirine karışmasına bayılıyorum.

Tezgâhın diğer ucunda, ceketimin cebinde bir yere sakladığım lanet telefonum çalmaya başladı.

"Git. Bunu almalısın." Dudakları benimkilere doğru hareket ediyor.

"Beau bekleyebilir," diye homurdandım.

Şakacı bir itiş kakışla karnıma bastırıyor ve o gülümseme parlıyor.

"Sonra evde görüşürüz."

Bununla birlikte Briar beni iş gibi şeylere ve telefona şaşkınlıkla cevap verirken Beau'nun hattın diğer ucunda anlattığı saçmalıklara odaklanmaya çalışmak zorunda bırakıyor.

Ahırın kapısına doğru yürürken ve arka lambalarının uzaklaşmasını izlerken tek düşünebildiğim, kızımın bu kelimeyi söylediğini duymanın ne kadar güzel bir his olduğuydu.

Home.

BÖLÜM 39



Antoine ve Cris, oyunlarını oynamamın ne kadar önemli olduğunu pekiştirmeyi kendilerine iş edindiler.

Bu evde ruhsuz zenginlikten ve arada sırada kocamla birlikte içeri girip çıkan boş, güce aç insanların ayak seslerinden başka bir şey yankılanmıyor, ama çoğunlukla anlamsız varoluşuma geri döndüm.

Bulabildiğim tek teselli, Storm'u koruyor olmam, bunu yapmak için kalbimi binlerce parçaya ayırıyor olsam bile.

Eğer sefaletin bir yüzü olsaydı, benim suretime benzetilirdi.

Onu özlemek benim daimi yoldaşım. Beyaz Bone China fincana kahve doldururken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını rastgele bulduğumda, cilalı beyaz tezgaha çarpıp parçalamak istediğim hüznü bir gölge gibi topuklarıma yapışıyor.

Yanaklarım nemli bir şekilde uyanıyorum ve boğazım düğümlenip bedenim gevşeyene kadar çığlık atarken yüzümü yastığa gömmek zorunda kalıyorum.

Bu kâbustan kurtulmanın bir yolu olmalı ama şu anda ilham kaynağım kurumuş durumda. Yenildim ve öngörülebilir gelecek için yapabileceğim tek şey bu yerde çürümek.

Ruhumun her zerresiyle sevdiğim adamı korurken kız kardeşimi ve yavan kocamı yatıştırmak. Briar Lane olmanın saniyeleri, dakikaları ve saatleri işte bu anlama geliyor.

Bir yerlerde, bir şekilde, göğsümün içinde hala bir kıvılcım parlıyor ve bana bundan bir çıkış yolu olması gerektiğini hatırlatıyor. Tek sorun, bu akvaryumda boğulmaya ve yavaş yavaş boğulmaya ne kadar uzun süre devam edersem, bu parıltı o kadar soluklaşıyor.

Uyandığımda tamamen sönmüş olacağı gün için endişeleniyorum.

Sonra ne olacak?

Mürekkep karası gelgit dalgası beni ele geçirmeye ve pes ettiğim o yere sürüklemeye geldiğinde ne olacak? Dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp yatağımın yanında yere o t u r d u ğ u m d a , onun gürleyen kıkırdamasını duyuyorum. Parmaklarının yüzümün yan tarafını sıyırdığını, bana şefkatle dokunduğunu hissediyorum.

Ben de asla deneyimli Daha önce. Değil için beni onurlandırmak için uzanmak dışında herhangi bir özel neden Tenime şefkatli bir fırça atıyor. Sadece istediği için.

Elimdeki yumuşak titreşim, okşanmak isteyen bir köpek gibi beni dürttüğünde yere bakıyorum.

Bir mesaj daha geldi.

Gördüğümde midemde saklı narin bir kanadın en zayıf, en hassas çırpınısını gönderiyor.

Antoine telefonumun bende kalmasına izin verdi; eminim ki telefona erişimim varsa -daha doğrusu Storm'a hala erişimim varsa- tek taraflı iletişimin kocamın bana verebileceği herhangi bir cezadan daha acı verici olduğunu biliyordur.

Bu mesajlar hem aklımı başımda tutan tek şey hem de en kötü işkence türünün bir araya gelmiş hali. Her yeni gelen mesajda, mesajı açmak için çabalıyor, ekrandaki minyatür karakterler benim kişisel oksijen maskemmiş gibi her bir kelimeyi içime çekiyor ve neredeyse satır satır, kelimesi kelimesine okuyabileceğim, giderek artan cevapsız mesajlar dizisine bakıyorum.

Beni kontrol ediyor.

Bir bileğini tembelce direksiyona asmış araba kullanırken sanki kamyonetin bankında oturuyormuşum gibi benimle konuşuyor.

Mutfak tezgahında sadece bir not bırakarak ortadan kaybolan kalpsiz bir sürtük değilim. Gözyaşları arasında kağıda silinmeyecek şekilde imzalamama neden olan iki kelime.

Özür dilerim.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu, ancak o anda parçalanmış, kırılmış kalbimin verebileceği tek şey buydu. Beni takip etmeye çalışmasını engellemek için bildiğim tek yol buydu.

Harika bir adam olan Storm bana kulübenin, atların ve göğsümde derin bir acıyla özlediğim dağlardaki yaşamın tüm basitliklerinin fotoğraflarını gönderiyor.

Dün geceki mesajlar, güçlü olma ve Antoine'a saçmalıklarını ve çarpıtılmış gerçek dışılıklarını kamuoyuna duyurması için herhangi bir neden vermeme konusundaki kararlılığımı neredeyse kırıyordu. Yatağında uzanıp ekranda zıplayan noktaları izlerken, düşüncelerini yazmak için sinir bozucu derecede uzun bir süre beklerken kararlılığım neredeyse paramparça oluyordu. Duruyorlar, duraklıyorlar, bu sefer sonunda mesajın ortasında iletişim kurmaya çalışmaktan vazgeçtiğine inanarak kalbim sıkışıyor.

Sonunda titreşim geldiğinde ve baloncuk ekranda belirdiğinde, onun tatlı sözlerini okurken gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı.

FIRTINA:

Neden gittiğini bilmiyorum ama ben buradayım.

Geri dönmeye hazır olduğunuzda, bu ev sizindir.

Dün gece orada yatarken, kasvete gömülürken ve geri gelip beni ele geçirmekle tehdit eden karanlık düşünceleri savuştururken, benimle konuşmaya devam etti. Neredeyse sanki

Orada bocaladığımı, yanıma kıvrıldığımı, akıl sağlığımın parçalandığını, yalnızlık ve umutsuz kalp kırıklığıyla lanet olası aklımı kaybettiğimi hissediyordum.

Bir şey mi öğrenmek istiyorsun, tatlım?

İşte burada.

Yatağımdayım, yastığım hala senin tatlılık. Tek istediğim yarın sabah uyandığımda bir mucize eseri o duş sesini duymak. Koşmayı, yanımda olmanı tercih etmeme rağmen, çünkü en azından o banyodaysan, burada olduğun ve binlerce mil uzakta olmadığın anlamına gelir.

Sabahları kahvenizden ilk yudumu aldığınızda çıkardığınız o küçük uğultuyu özlüyorum.

Uykuya dalarken hafifçe seğirmeni özlüyorum. Çok tatlı.

İçimdeki duygu kabarmasını bastırarak dikkatimi, ben burada yerde büzülmüş beklerken gelen yeni mesajlara veriyorum.

Kelepçemi aldın.

Yani, geri dönüp dönmeyeceğini bilmesem de, postayla ya da başka bir şeyle bana iade etmediğin sürece hâlâ benimsin.

Tutunacak, seni istediğim gibi kullanacak küçük tatlı bedeninin burada olmayabilir ama yine de duymanı istediğim her şeyi sana söyleyebilirim.

Kızımın duymayı hak ettiği her şeyi.

Hiç cevap vermesen ya da beni bir daha görmek istemesen bile seni kontrol etmeye devam edeceğim, küçük diken.

Sorun da bu zaten. Dünyada senin için çok zamanım var. Hayatım eskiden çok küçük farklarla, dakikalar ya da saatler yerine saniyelerle sayılırdı, ve kalan saniyelerimin her birini seni mutlu etmek için harcayacağım.

Uzun ve kararsız bir nefes alıp verirken, gözlerim dolup taşıyor ve tüm tedbiri elden bırakıp yıkılmadan ve gelip beni kurtarması için ona yalvarmadan önce mesaj dizisinden çıkıyorum.

Bu Storm'un düzeltmesi gereken bir sorun değil.

İstesem geleceğinden bir an bile şüphem yok. Yaşayamayacağım tek şey, onu bilerek en kötü, mide bulandırıcı türden bir spot ışığına geri koyduğumu bilmektir. Antoine cilalı ve zarif biri gibi görünebilir ama acımasızca hesapçıdır. Adam sadece her hafta medyaya virüs gibi yayılan yeni tıklama yemleri sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda dağlardaki küçük cennet parçamızın dışında kamp kurmaları için en ahlaksız, vicdansız akbabalara para ödeyecekti.

Hayat çekilmez hale gelene kadar Storm'un peşini bırakmayacaktı ve bunların hepsi benim yüzümden olacaktı.

Ben de kalp kırıklığı damarlarında dolaşan, kendine saygısı olan her kadının yapacağını yaptım. Onun videolarına, rodeo montajlarına bakarak zaman geçiriyorum ve kendime onunla birlikte olma fırsatı veriyorum, sadece sekiz saniyelik çılgın bir boğa sürüşü olsa bile.

Karnımı doyurduktan sonra Devil's Peak Farriers Instagram'ını ziyaret ediyorum, sayfada yeni bir şey olmayacağını umarak ve Storm'un görüldüğü her fotoğraf ya da videoya bırakılan susuzluk dolu yorumları görmezden gelmek için kendimi hazırlıyorum.

Ancak, yepyeni bir gönderi var ve ilk bakışta kalbimin ritmi hemen üç katına çıkıyor.

Tanıdığım manzara mutfağın yakın plan bir fotoğrafı. Kulübeye gitmemiş olsaydınız bu fotoğrafı nerede çektiğini kimse bilemezdi ve gözlerim görüntünün etrafında zıplayarak en küçük ayrıntıları not ediyor.

Her zaman yamuk duran dolap kapağı düzeltildi, şimdi gururla menteşelerinin üzerinde düz duruyor ve ön panelde kömürün farklı tonlarında üç fırça darbesi var.

Bu fotoğrafı neden paylaştığına dair kafam tamamen karışmış durumda ve hemen fotoğrafın alt yazısına geçiyorum. Umut kararlı bir şekilde kanatlarını çırpıyor, ancak Instagram'daki lanet olası bir gönderi aracılığıyla yeni biriyle evcilik oynadığını keşfedersem beni hüzünlü hissettirebileceği endişesiyle yanağımın içini ısırıyorum.

Gözlerim, boya örneklerinin fotoğrafıyla eşleştirilmiş basit kelimelere ve şu anda içinde olmayı dilediğim kulübenin mutfağına takılıyor.

"Sağdaki renkle boyadım çünkü hepsi bana aynı görünüyor ama tahmin ediyorum ki sen de bunu seçerdin. Bugün elimde farklı bir renkle hırdavat dükkanının ortasında durdum ve sonra tek duyabildiğim senin bana bunun aptalca görüneceğini ve o gün aldığın sanat eseriyle çatışacağını söyleyen sesindi. Umarım nefret etmezsin?"

Bir günlük gibi okunuyor ama benim için olduğunu biliyorum.

Bu adam sadece benimle konuşarak, beni kontrol ederek benimle ilgilenmekle kalmıyor, aynı zamanda kabinimizle de ilgileniyor.

Ona o kadar aşığım ki, içim acıyor.

Ellerim titriyor ve yanaklarım gözlerimdeki akıntının durmadığı yerden nemleniyor ve mutfak dolaplarından birinin arkasına gizlenmiş, kaydırmam gereken başka bir fotoğraf olduğunu neredeyse fark etmiyorum.

İşte o zaman lanet göğsümde bir delik açıyor ve ruhumun kalıntılarını ele geçiriyor. Doğruca Crimson Ridge'e götürüyor.

Ek bir başlık yok, sadece resim var.

Ahşap masanın üzerinde, çerçevenin ortasında, dışarıdaki ormana bakan pencerenin önünde bir su bardağı duruyor. Küçük bir demet taze kesilmiş bahar çiçeği ile dolu.

O tek fotoğrafla, Fırtınam telefon ekranına uzandı ve kendimi sarmal derinliklerden çıkarmamda bana yardımcı oldu.

Ona geri dönmenin bir yolunu bulacağım, bunu nasıl yapacağımı bilmesem bile, şu anda pes etmemin imkanı yok.

Bunu kendi başıma çözmeliyim ve umarım bu cehennemden kaçtığımda o hâlâ beni bekliyor olur.

BÖLÜM 40

Storm



"W Büyükbabam ve büyükbabam nasıldı?"

Kızım küçük masanın karşısından bana bakıyor, Kahvaltısını iki eliyle kucaklamış ve kahvaltısını yarım bırakmış. Benim gömleğimi giyiyor ve onu boğuyor olsa da, yemin ederim ki giydiği tek şey bu olsaydı mezara mutlu bir adam olarak giderdim.

"Anne ve baba? Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Herhangi bir şey, gerçekten." Kahvesini yudumluyor ve sonra boğazını temizliyor, soruya odaklanmak yerine göğüslerine baktığımı fark edince sevimli ve onaylamaz bir tavır takınıyor.

Bir elimi enseme gezdirip kıkırdıyorum. "Kahretsin, onları hiç tanımadığınızı bile unutmuşum."

"Babam onlar hakkında hiç konuşmazdı." Ses tonu üzgün değil, her şeyden çok hüznü. İçinde belli bir merak var. Briar başını yana eğiyor ve kirpiklerini, yumuşak yanaklarına tek bir dokunuşla beni devirecek kadar güçlü bir şekilde kırıştırıyor.

Her sabah o gözlerle beni öldürüyor, yemin ederim.

"İyi insanlar. Buraya göç ettiklerinde o sert Avrupalı zihniyetini de beraberlerinde getirdiler.

Sonuna kadar dürüst ama kararlı. Gerçi benim vahşi kıcım her fırsatta ortalığı ateşe verirken böyle olmaları gerekiyordu."

"Bahse girerim bir kabus olurdun."

"Selam." Kaşlarımı kaldırarak onun buraya ilk gelen ürkek küçük kızdan çok daha doğal ve kaygısız bir şekilde sırtıttığını görme zevkine erişiyorum. "Ben mükemmel bir melektim."

Briar neredeyse kahvesini masanın üzerine tükürüyordu. "Hadi ama." İri gözleri dramatik bir şekilde dönüyor.

"Mükemmelliğin azizlik seviyesi." Göğsümün üzerinde sahte bir haç işareti yapıyorum.

"Zavallı şeyler. Seni iade edip edemeyeceklerini sordular mı?"

Mağaza kredisıyla değiştirelim mi?"

Başımı sallarken ve bir elimi saçlarımda gezdirirken gülüyorum. Tanrım, bu kız beni çok daha genç, çok daha hafif hissettiriyor. Yıllardır aklıma bile gelmeyen konular hakkında konuşabiliyoruz ve bu çok doğal geliyor.

"Evet, onları biraz zorladım ama evlat edindiklerinde zaten oldukça yaşlıydılar, sonra babanı ve beni resmen evlat edindiler. Annemin sağlığı iyi değildi ama her zaman bizimle ilgilenildiğinden, sevildiğimizden ve güvende olduğumuzdan emin oldu çünkü berbat durumlardan gelen o kadar çok çocuk görmüştü ki bizi aynı anda evlat edindiklerinde ihtiyacımız olan şeyin istikrar olduğunu anlamıştı. Sonra, babam sadece bir kaya gibiydi. Ne olursa olsun hep yanımızdaydı."

Sertçe yutkunuyorum, bu kıza tapacak olan adamı düşünüyorum. Babam pek konuşmazdı ama kızın küçük parmağına sarılacağını biliyorum.

"Konuşmakta pek iyi değildik ama içimdeki şeytani yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım olduğunu anladı ve beni rodeoya başlattı. Beni bir ata bindirdi ve elinden gelen her fırsatı verdi. Beni yarışmaya kilometrelerce götürürdü, her zaman korkunç köylü müziği

alar ve tüm zaman boyunca yaklaşık iki kelime söylerdi.
Ve eğer bir yarış sırasında attan inersen, bana bakar ve
iğnerdi.

"Öldün mü oğlum?" gibi bir şey söyler, aptalca bir nedenle beni güldürür, sonra omuz silkip eve gitmemizi önerirdi. İhtiyar herif gitmeyecek kadar inatçı olduğumu, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için oraya geri döneceğimi biliyordu."

Gelen bir telefon anılarımın puslu havasını dağıtıyor. O gittiğinden beri bildirimlerimi kontrol etmek için hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Ama o değil. Hiç olmadı.

Beau'nun adı bana geri dönüyor ve her şeyden elimi eteğimi çekip saklanarak ruhumun bütün gün solmasına izin verme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Bunun yerine, videoyu reddediyorum ama cevap vermek ve homurdanmak için başparmağımla yeşil düğmeye basıyorum.

Bu bir *merhaba* bile değil.

"Sen hayaletler Ben, Vahşibir tane?" Beau'nun ses hattın aşağısında gürlüyor.

Boştaki elimi saçlarımın arasında gezdirerek bir nefes verdim. "Hayır, üzgünüm, sadece zor bir dönem geçirdim."

Beau benim bokumu biliyor. Moralim bozulduğunda nasıl hissettiğimi çok iyi bilir.

Arenadaki kötü bir mağlubiyetten sonra da onu en kötü halinde görmüştüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Çiftlikte işler yolunda gidiyor. O küçük güzel kafanı yormanı gerektirecek bir şey yok."

Kıkırdıyor ve arka planda arabaların geçtiğini duyuyorum. "Mesaj attığın fotoğrafları gördüm. Harika görünüyor, dostum." Hat biraz titriyor ve bir kamyonun kapısının kapanma sesi, geride bırakmak için can attığını bildiğim banliyö gürültüsünü bastırıyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

Tahta sandalyede öne doğru eğilmiş, dirseklerimi kalçalarımaya dayamış, botlarıma bakıyorum. Beynim bir sürü

Tam burada oturduğumu, *onu* bu masanın sadece birkaç metre ötesinde gördüğümü hatırlıyorum.

"Bana anlatacak mısın, yoksa sırlarını öğrenmek için dizlerimin üzerine çöküp sana çok tatlı davranmam mı gerekecek?"

Bu yüzüme hayalet gibi bir gülümseme getirdi.

"Bana çok çabuk aşık olursun." Elimi ağzıma götürüyorum. "Kalbini kırmak istemem, evlat."

Beau zamanını alıyor. Çıkartmak sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Düşünüyor. "Göğsünün içine bir şey girdi ve o kömür yığınını hayata mı döndürdü?"

"Siktir git."

Kendi kendine bir ıslık çaldığını duyuyorum. "Bir adı var mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Oh, demek derinlere daldın, ha?"

Beau'nun etrafında, birbirimizin arka cebinde nefes alıp veren bir rodeo yaşayarak yeterince yıl geçirdik, şu anda yüzündeki ifadeyi tam olarak biliyorum. Kendini beğenmiş herif.

"*Siktirtttt.*" Sesi kendinden çok memnun geliyor. Bu adam lanet olası yıllardır bekliyor, bir gün olacak diye beni tehdit ediyor, sonunda bu kadar boş ve kırılmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacağım diye.

"O zaman seni gerçekten iyi yakaladı?"

Bir şeyleri nasıl açıklayacağımı ya da açıklamak isteyip istemediğimi tam olarak bilmeden düşünüp duruyorum.

"Hiç her şeye sahip olduğunuzu düşündünüz mü, sonra uyandınız ve sanki hayatınızın rüya versiyonu yok olmuş gibiydi?"

Beau vardiyalar, ve ve konuşmacı hıştırtılar olarak o kendini yeniden ayarlar.

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilecek kadar şanslı olduğumu söyleyemem."

Zavallı piç kurusu evli ama yine de bu sözleri söyleme şeklindeki kesinlikten her şeyi duyabiliyorum. Dışarıdan mükemmel görünen ama ilk günden itibaren çürüyen bir öze sahip olan bir şeyin içinde yıllarca sıkışıp kalmanın ağırlığını taşıyor.

"Bir şey olmalı." Ekliyor. "Hiçbir fikrin yok."

"Sıçıp batırdın mı?"

"Hey. Belden aşağı vur, Heartford."

Pislik herif gülümsüyor. Telefondan duyabiliyorum.

"Şey... Crimson Ridge'de yastığına ağılıyorsun.

Bu hatun belli ki gitmiş, ben de parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum."

O bir *piliç* ya da anlamsız bir ilişki değil. Briar ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim her şeydi ve şimdi o gitti ve bu beni günden güne kesiyor.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım, tamam mı?" Parmaklarım saçlarımı çekiştiriyor. "Kendini beğenmiş bıyığın şimdi mutlu mu?" Homurdanıyorum.

"Eğer canın yanıyorsa olmaz, dostum." Beau boğazını temizliyor. "Birini seviyorsun ve o yanında olmadığında daha da vahşileşiyorsun."

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak bile göğsümü ağrıtıyor. Çünkü bu lanet olası gerçek.

"Ona gerçekten sahip olmadan önce onu çoktan kaybettiysem ne yapmam gerekiyor?"

Hattın diğer ucundan alaycı bir ses geliyor. "Bunu itiraf etmek beni ne kadar öldürse de... çünkü zeki bir pislik olmaktan hoşlandığını biliyorum, ama bilmiyorum. Daha önce hiç böyle biriyle birlikte olmadım ve bu her neyse, kulağa çok acımasız geliyor."

Şimdi kıkırdama sırası bende. "Gerçekten öyle." "Oraya gelmemi mi istiyorsun?"

Beau'nunki gibi bir arkadaşlığı hak etmek için ne yaptım, asla anlayamayacağım. Adamın patlamak üzere olan bir evliliği, uzun ve karmaşık bir ayrılık sürecini çözmeye çalışan yasal sorunları ve yeni kurduğu bir işi var. Yine de burada oturup bir iki bira içmek ve iyi olduğumdan emin olmak için hiçbir yerin arkasına uçmayı teklif ediyor.

"Hayır, dostum. Ayrıca, sen gelene kadar sadece birkaç hafta daha var."

"Bu sirkten çıkmak için dakikaları sayıyorum, sana söylüyorum."

"Soğuk bir bira ya da belki bir şişe içmek için buluşabiliriz; kim bilir o zamana kadar kendimi uyuşturmaya ne kadar ihtiyacım olacak."

"Tanrım. Belki de oraya daha erken uçmalıyım."

"Şakadan anla, Heartford. Yüzündeki o sümüklü böcekle, bir şakayı gördüğünde anlayabileceğini düşünürdün."

"Her neyse, bayılıyorsun, eminim amını gıdıklamamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsundur." Onu böyle duymak çok güzel ve omuzlarımdaki yükü hafifleten bu kısa fırsat için minnettarım.

"Beni hayal et. Sen farkına bile varmadan Crimson Ridge'de olacağım ve güzelliğime ağzının suyunu akıtmaktan başka bir şey için vaktin olmayacak."

"Siktir git."

"Ben de seni seviyorum, Stôrmand. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

BÖLÜM 41



S Taurus kuşu mavisi blazer ceket ve etek giymiş
aukatın karşısına geçerek başımı ellerimin arasına aldım.
Clara o Hasta ve görünüyor sempatik
içinya da en azından, o kadar para ödedi ki
iyi bir performans sergiliyor.

Babamın mirasının içeriğini, vasiyetini ve Lane Enterprises'ın varislerinden biri olarak sahip olduğum tüm belgeleri gözden geçiriyorduk. Haftalardır belge denizinin arasında oturup *bir şeyler arıyoruz* ama tam olarak ne aradığımızdan emin değilim.

Tek bildiğim, onu bulduğumda bileceğim.

"Briar, neden eve gitmiyorsun... biraz ara vermiyor musun?" Klasör ve dosya yığınlarıyla kapladığımız konferans masasının diğer tarafındaki ofis sandalyesinden kalkarken topuklarını şaklatıyor.

Ayrıca, bu arama sonuçsuz kalırsa dikkatimizi yönleltmemiz gereken sonsuz sayıda elektronik belge var gibi görünüyor, ancak içimden bir ses işe basılı evrak yığınlarıyla başlamamız gerektiğini söylüyor. Eğer benim için değerli bir şey varsa, kolayca aranabilir bir dijital dosyalama sisteminden ziyade bu gibi dosyaların içinde gömülü olacaktır.

Babam da böyle zekiydi.

"Clara, gerçekçi ol. Oraya dönmektense burada uyumayı tercih ettiğimi biliyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, keşke o orospu çocuğunun taşaklarına senin için yasal bir yumruk indirebilseydim."

"Ne yazık ki bizim sıcak yemeklerimizin toplamından daha fazla bağlantıya ve medya ipine sahip."

"Gerçek bu değil mi... ama lütfen bilin ki onun hakkında, ucuz bir fahişeyle geçirdiği hafta sonu ve frengi olduğu doğrulanmış bir vakayla ilgili garip söylentiler yaymaktan çekinmem."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Antoine söz konusu olduğunda bu tür şeylerin aslında bir söylenti olmadığından neredeyse emin olmam durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyor?"

Su bardağıma uzandığımda telefonum masanın üzerinde titremeye başlıyor.

Vücudumdaki her hücre ekrandaki ismin benim kovboyum olacağı umuduyla canlanırken, onun yerine ekranda yanıp sönen *Crispin*'in ekşi tadıyla karşılaşıyorum.

"Devam edin, biraz temiz hava alın ve biraz çime dokunun

Sen bununla uğraşırken." Clara telefonuma doğru başını sallıyor. "Tabii onun saçmalıklarına tanıklık etmemi istemiyorsan?"

Yeşil düğmeye basıp el sallayarak onu gönderiyorum, telefonu kulağıma götürürken koltuğumdan kalkıyorum.

"Neredesin sen?" Kız kardeşim soruyor. "Selam, Cris."

"Kes saçmalamayı, Briar."

"Nerede olduğumu biliyor musun, yoksa telefonumdaki takip sistemi bu akşam yeterli performansı göstermiyor mu?" Umarım sözlerime kattığım fazladan şekeri duyabiliyordur.

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum." Asansörün düğmesine basarak, ışığın onuncu katta benimle buluşmak üzere tırmanmaya başlamasını

izliyorum.

"Boktan şeyler yaratıyorsun ve hepsini kaybetmeye hazır ol." Sesi titriyor. "Lane Enterprises'tan tek bir kuruş bile alamayacaksın... ne hisselerin ne de mülk portföyünün... Sana hiçbir şey bırakmayacağım."

"Elinden geleni yap, Cris. Gerçekten umurumda değil."

Gerçek şu ki, babamın işiyle ya da imparatorluğundan tek kuruş miras almakla ilgilenmiyorum.

Benim için önemli olan sevdiğim adam ve onu bu zehirli yaratıklardan korumak.

"Bu acınası bir durum... her ne aramaya çalışıyorsanız... hiçbir şey bulamayacaksınız ve tek yaptığınız bir avukatın ofisinde kışınızın üzerinde oturarak hayatınızın yıllarını boşa harcamak olacak."

Asansöre adım atarken burnumun kenarını çimdikliyorum. En azından akşamın bu saatinde ofisler sessiz ve zemin kata kadar sorunsuz bir yolculuk yapabiliyorum.

"Ne yapmamı tercih edersin? O evde kışımın üstüne oturup Antoine'ın koridorun hemen aşağısındaki son sürtüğünü sikmesini mi dinleyeyim? Kafayı bulup zil zurna sarhoş olduğu bir gece bana zorla sahip olmasını mı bekleyeyim?"

Çenem sıkıştı. Cris mutsuz ve acılı ve onun öfkesiyle uğraşmak zorunda değilim.

"Bunu hak ediyorsun." Telefonda beni ısırdı. "Hak etseydi sana hizmet ederdi."

Oh. O. Yaptı. Yapmadı.

"Senin derdin ne be?" Asansör çaldığında, kapılar açıldığında ve boş lobi beni selamladığında kendimi bağırmaktan alıkoymak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Tüm vücudum öfkeyle titriyor.

Mermer zemini hızla geçerek, bu kahrolası şehirde tam olarak temiz hava olmasa da en azından akşamın ılık havasını derin bir ciğer dolusu içime çekebilmek için koşturuyorum.

"*Sen*. Sen her zaman lanet olası bir problemdin." İşte o zaman duydum. Sesinde incinmiş, ağlamaklı küçük bir çocuk. Bir yandan da

Psikopat kardeşimle konuşuyor olabilirim, öfkesinin ardındaki gerçek ortaya çıkıyor.

"Crispin, ben sadece bir bebektim. Kanamayı durdurmak için ellerinden geleni yaptılar." Burada cam ve cilalı mermerlerle çevrili, ortasında süslü bir çeşme bulunan geniş bir avlu var. Fokurdayan suyun içinden ışıklar bana doğru parlıyor.

"Onu sen götürdün. Bu senin hatandı."

Yıllar içinde buraya binlerce kez geldik, ancak o her zaman benim doğumum ve annemizin kaybıyla eş zamanlı olarak yaşanan olayların neden olduğu kendi travmasının sorumluluğunu üstlenmeyi reddetti.

Hiç tanışmadığım kadın.

"Sana defalarca söyledim, keşke olanları geri almanın bir yolu olsaydı, ama beni sorumlu tutmak boktan bir davranış, sağlıksız olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Siktir git, Briar."

Nefesimi üfleyerek parmaklarımı akan suya daldırıyorum. "Kendine bir terapist bul, bebeğim. Daha da iyisi, git ve biriyle yat. Bu muhtemelen on kat daha faydalı olur, kışındaki direği yerinden çıkarabilir."

Telefonu kapattım ve diğer elimdeki suyu silkeledim. Onun zehrini daha fazla almak için kendimi ateş hattına atmaya devam etmeyeceğim. Yirmi altı yıldır bu onun varsayılan ayarındı ve artık onun duygusal kum torbası olmaktan bıktım. O bir yetişkin ve canı cehenneme; kız kardeşimin yanında taşımaya kararlı olduğu ve kendini tekrar tekrar zehirlemesine isteyerek izin verdiği zehirli buluttan ben sorumlu tutulmayacağım.

Bazı insanlar, yardım almaları ya da bir çıkış yolu bulmaları için onlara ne kadar fırsat verirseniz verin, olayları farklı görmek *istemezler* ve Crispin Lane de kesinlikle bu tür insanlardan biridir.

"Briar?" Nefes nefese adımları söyleyen sesle arkamı dönüyorum.

Clara merdivenlerden koşarak inmiş gibi görünüyor, gözleri kocaman ve yanakları pembe.

"Sorun nedir?" Telefonumu sıkıca kavriyorum. Tanrım, umarım bu da bir başka tekme olmaz, çünkü Crispin'den yediğim sözlü tokadın acısından sonra, bu gece daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Bence gelip bunu görmek isteyeceksiniz."



Sonunda cesaretimi toplayıp ön bahçesine kelebek süsleri serpiştirilmiş banliyö bungalovunun kapısını çalmadan önce telefonumdaki adresi ÜÇ KEZ KONTROL EDİYORUM.

Buraya gelirken kalbim hiç durmadı.

Bütün gece uyanık kalıp ne söyleyeceğimi prova ettim. Ya evde kimse yoksa?

Ya evlerini taşımışlarsa? Ya da şehirlerini?

Tüm bunlar bir hiç uğruna olabilir ve burada ne kadar kalırsam kalayım beni taşıyacak umut ve çaresiz dualarımdan başka bir şeyim olmayabilir.

Bu en uzun işkence süreciydi ve parmaklarım haftalar boyunca kenara tutunmaktan uyuşmuş gibi hissediyor.

Tam zili tekrar çalmayı düşünürken içeriden bir hareket duyuyorum.

Kapı bir güvenlik zinciriyle çatırdayarak açılıyor ve gri küt saçlı, okuma gözlüklerinin arkasına gizlenmiş soluk mavi gözlü bir kadın bana bakıyor.

"Siz Bayan Mitchell misiniz?"

"Kim soruyor?" Bana dikkatle yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Benim adım Briar, habersiz geldiğim için çok özür dilerim,

ama birkaç dakikan vardır diye umuyordum." Avuçlarım

terliyor.

"Bu neyle ilgili?"

"Buraya kızınız Tegan hakkında konuşmaya geldim." En küçüğünün adını söylerken yüz hatlarının yumuşamasını izliyorum. "Ayrıca babam Erik Lane'i de tanıdığınıza inanıyorum."

Önümde duran kadın kıpırdamadan duruyor ve bir an için kapıyı yüzüme çarpacak gibi oluyor, sonra vazgeçiyor.

"Graham, misafirimiz var." Kapıyı yeterince kapatırken omzunun üzerinden sesleniyor ve zincirin metalik sıyrıkları içeri girdiğimi haber veriyor.

"Teşekkür ederim. Sizi bu şekilde dışarıda bıraktığım için çok üzgünüm." "Briar'dı, değil mi?"

İçeri girerken başımı sallıyorum ve hemen sarı bukleleri, parlak bir gülümsemesi ve üst dudağında belirgin bir güzellik işareti olan genç bir kızın lise son sınıf portresini görüyorum.

"Eğer Erik Lane gibi bir adama baba olarak katlanmak zorunda kaldıysanız, en azından size bir soda ikram edebiliriz... Tabii daha sert bir şey istemiyorsanız?" Bayan Mitchell beni koridor boyunca şirin mutfağa götürüyor, salonun önünden geçerken bir adam yattığı yerden ayağa kalkıyor.

"Bu Erik Lane'in çocuğu."

Beyaz saçlı adam sanki kuyruğum ya da boynuzlarım varmış gibi şaşkınlıkla beni inceliyor. Beni şeytan yumurtası olarak göreceğinden eminim.

"Başınız sağ olsun, Erik'in vefatını haberlerde okuduk." Sesi temkinli ve ben de onu suçlamıyorum. Eğer çantamda delik açan gazeteler doğruysa, Lane soyadını taşıyan birinin çatısı altında olmasından pek de memnun olmayacağını tahmin etmek zor değil.

"Kurabiye ister misin, tatlım?" Tanrım, bu kadın çok sevimli görünüyor ve neler yaşadıklarını bilmek kalbimi kırıyor.

"Sadece soda yeterli, teşekkürler." Teklif edilen bardağı alıyorum ve yuvarlak yemek masasında bir sandalye çektiği yere doğru ilerliyorum.

"Eğer mesele NDA ise, sizi temin ederim ki bunca yıldır çenemizi kapalı tuttuk. Babanız öldüğüne göre artık durum farklı değil." Bay Mitchell masanın karşı tarafında, karısının yanında oturuyor.

Bakışlarımı aceleyle karşıladıktan sonra kocasını azarlamak için döndüğünde gözlerinde bir endişe parıltısı beliriyor, ağzı kelimelerle dolu bir şekilde açılıyor.

"Sorun değil, Bayan Mitchell." Sözlerini kesiyorum ve elimi onlara doğru uzatıyorum. "Lütfen, buraya bunun için gelmedim - aslında bir bakıma öyleyim ama düşündüğünüz şekilde değil."

İkisi de çatık kaşlarla bana bakıyor.

"Söyler misiniz, bu sizin banka hesabınız mı?" Çantamdan altı çizili kâğıtları çıkarıp tahtanın üzerinde kaydırıyorum.

Bayan Mitchell gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana bakmadan önce gazeteye zar zor göz atıyor.

"Tabii ki öyle. Babanızın bize teklif ettiği ve her zaman doğrudan yatırıldığı, üzerinde anlaşmaya varılan meblağ bu."

"Erik Lane?" Bastırıyorum.

"Evet, tabii ki Erik Lane, şu anda oturduğunuz koltuğa oturdu ve bize ifşa etmeme ve bu konuda herhangi bir şey ortaya çıkarsa Lane Enterprises için ne gibi sonuçlar doğuracağı konusunda nutuk çekti ve sonra bize yıllık bir toplu ödeme teklif etti... sanki Tegan'ı geri getirecekmiş gibi."

Kızının adını söylerken karşımdaki adamın sesi bir parça titriyor.

"Her yıl çoğunu dağıtıyoruz." Karısı bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Tegan'ın yararlanabileceği türden desteğe ihtiyaç duyan diğer kızlara yardım eden kurumlara ulaştığından emin olmaya çalışıyorum."

Ağır ağır yutkunurken gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissediyorum. Babamın bencilliği yüzünden

iyi insanlar üzerinde böyle bir yıkım yarattı.

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Sözlerim acınası, değersiz bir jest gibi görünüyor.

"Tatlım, uzun zaman oldu. Onun kararlarıyla barıştık. Babanla birlikte olduğu yıllarda sergilediği davranışları desteklemesek de, o yine de bizim kızımızdı."

Nemli avuçlarım kotumun kumaşını aşağı yukarı ovuşturuyor.

"Sen ve kız kardeşin için büyük bir şok olmuş olmalı." Nazik gözleri benimkileri tutuyor.

Bu kadın, bu ifadenin şu anda benim için ne kadar doğru olduğunu bilmiyor, belli ki kız kardeşim de bilmiyor, ama bundan sonra geçeceğim köprü o olacak.

"Aslında burada olmamın nedenlerinden biri de bu." Ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. "Artık babamız vefat ettiğine göre, kız kardeşim ve ben onun pek de ideal olmayan bazı davranışlarını düzeltmek istiyoruz."

Karşımda oturan çift hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"Tegan'ın çocuğunu, kardeşimizi resmen kabul etmek istiyoruz, ancak bunu yapmak için evlat edinen ebeveynlerle doğrudan temas halinde olmamızın hassasiyetini takdir edersiniz. Babamın Tegan'ı hala hamileymiş gibi göstermek için yaydığı yalanlar hakkında her şeyi biliyorum... ne zaman..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, kelimeleri söyleyemiyorum ya da yaptıklarının ne kadar aşağılık olduğunu dile getiremiyorum.

Bayan Mitchell'in gözleri buğulanır ve kocası bir saniye içinde yoktan var ederek ona bir mendil uzatır.

"Onlara yazıyoruz. Bize fotoğraf gönderiyorlar. On bir yaşına yeni girdi ve beyzbola kafayı takmış durumda. Sanki bu dünyadaki tek işi buymuş gibi Küçükler Ligi'nde oynuyor."

Bir başka sihirli mendil beliriyor ve masanın öbür ucundan bana doğru uzatılıyor çünkü benim de gözyaşlarım akıyor.

"Baban evrak işlerini hiç istemedi." Adam omuz silkiyor ve karısının elini tutarak başparmağıyla avucunun üzerinde daireler çiziyor.

"Umarım bunu istemek ya da saklamış olabileceğinizi varsaymak çok fazla değildir?"

"Muhtemelen bulunsaydı babanla başımız belaya girebilirdi ama her şey için güvenli bir yerim vardı." "Graham, dolabın üstündeki bir ayakkabı kutusu güvenli bir yer *değildir*, bu kızı bahçeye götürmeye çalışma yol." Yanı başında karısı burnunu çeker ve onaylamaz bir şekilde tıslar. "Sakıncası yoksa, her şeyin fotoğrafını çekebilir miyim?"

Elinizdeki belgelerin bir kopyasını avukatlarımıza götürebilir miyim? Asılları burada kalacak elbette." Aceleyle ekliyorum.

Bay Mitchell ayağa kalkıyor, sonra durup bana on yıllık bir güvensizlikle bakıyor.

"Senin gerçekten Erik'in kızı olduğunu nereden bileceğiz? Bildiğimiz kadarıyla bir gazeteci olabilirsin ve bu durumda sana zaten yüksek sesle söylemem gerekenden fazlasını söyledim."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak hızla cüzdanımı kapıyorum ve ehliyetimi çıkarıp uzatıyorum. O sessizce alıp incelerken, gözleri fotoğrafla yüzüm arasında gidip gelirken, ben telefonumla internette arama yapıyorum; birkaç tıklamayla internette kız kardeşimi, beni ve babamı birkaç yıl önce bir şirket şenliğine katılırken gösteren bir fotoğraf buluyorum.

"Al." Telefonu ona doğru uzattım. "Lane Enterprises ile ilgili herhangi birine ya da bir şeye güvenmemen için milyonlarca neden var ve tereddütlerini tamamen anlıyorum. Sadece bunun bazı şeyleri düzeltmek için küçük bir yol açacağını umabilirim."

Bay Mitchell homurdanıyor ve telefonu, gözlerinin kenarlarındaki nemi silerken gözlüklerini yeniden ayarlayan karısına uzatıyor.

"Bugün geldiğin için teşekkür ederim, Briar."

Yemek masasının öbür ucuna uzanıyorum ve telefonumu geri verirken, fırsattan istifade elini sıkıyorum.

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Üzülme evlat. Baban her şeyi gizli tutmak için çok çaba sarf etti, bu yüzden o hayattayken bizi ziyarete gelme umudun olduğunu hayal bile edemiyorum." Adam karısına başının üstünden bir öpücük veriyor. "Şimdi size şu babalık testini getireyim... ve sanırım bizim için geride bıraktığı mektupla da ilgilenirsiniz?"

BÖLÜM 42



"**I** Yarıştığınız günlerden en çok özlediğiniz bir şey var mı? Bilirsin, şampiyon rodeo yıldızı olmak ve hepsi."

"Yaralanmaları özlemiyorum." Kovboyum yüzünü buruşturuyor. "Şanslıyım ki, hiçbir zaman diğer çocuklar gibi gerçekten ezilmedim. Birkaç kırık kaburga kemiği, birkaç yırtık kas, ama bazı geceler diğerlerinden biri arenaya bir toka kazanmayı umarak giriyor ve gösteriden sonra eve gitmek yerine kendini yoğun bakımda buluyordu."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum." Başımı onun geniş göğsüne yasladığımda, kalp atışlarının kulağımın dibindeki sabit gümbürtüsü o kadar güven verici ki.

"Hâlâ o adam olmamı dilemiyor musun?" Ben onun yanına kıvrılmış yatarken parmakları saçlarımla oynuyor ve bu soruda zayıf ve yumuşak bir şeyin ipucu var, Stôrmand Lane'in karmaşıklığına küçük bir ışık tutuyor. "Bir bağımlı gibi tekrar tekrar izlediğin o video kliplerde ağzının suyunu akıtmakla meşgul olduğun adam."

Sesindeki alaycı ton, sorduğu soruların samimiyetten öte bir anlam taşıdığını gizleyemiyor.

"Asla olmaz." Gözlerimiz kilitlenebilsin diye başımı eğerek uzanıyorum ve parmaklarımı dudaklarına götürüyorum. "Bunu sevdim"

adam."

Storm derin düşüncelere dalmış gibi saçımın bir tutamını okşuyor ve parmak uçlarımı nazikçe öpüyor.

Tüm vücudum eriyip bir su birikintisine dönüşüyor.

Onu mümkün olduğunu düşündüğüm her şeyin ötesinde seviyorum.

"Turnedeki aile duygusunu özlüyorum... Birbirimize oldukça bağlı bir gruptuk. Seyahat ediyor ve yolda birbirimizi destekliyorduk. Daha önce buna hiç sahip olmamıştım ve Tegan'ın vefatından sonra neredeyse bir gecede hepsi elimden alındı."

Konuşurken boğazının hareketini izliyorum ve sabahki sesinin gürültüsünü hissediyorum ve elimde olsa sonsuza kadar burada kalmak isterdim. Geçmişte yaşadığımız tüm acılara rağmen, içinde bulunduğumuz koşullar sayesinde bunu yapmanın imkânsız olduğunu hissettiğimiz günler olsa da bir şekilde ikimiz de ayakta kalmayı başardık.

"Onları suçlamıyorum." Storm ekliyor. "Muhtemelen sponsorlarının, menajerlerinin baskısı ve profesyonel bir kariyerin günlük saçmalıkları. Profesyonel tur artık onların konforlu küçük kutularına sığmadığıma karar verdiğinde onları da kendimle birlikte sürüklememe gerek yoktu, bu yüzden ortadan kaybolmak, haritadan düşmek daha kolaydı, bilirsiniz."

Bir başkasının, hiç tanımadığı birinin eylemleri kariyerini elinden aldığı için kalbim onun adına acıyor.

"Keşke biri senin yanında olsaydı."

"Beau öyleydi, ben bir pislikken ve onun zamanını hak etmezken bile. Bu yüzden onun için her şeyi yaparım. Profesyonel turda hepimiz arasında en büyük kamu profiline sahip olmasına ve her şey yüzüne patlayabilecek olmasına rağmen iletişimde kalan tek kişi oydu. Beau ziyarete geldi ve o iğrenç kanepede uyudu ve burada dolu bir silah, bir şişe ve kara düşüncelerle dolu bir kafayla oturmadığımdan emin oldu."

Ben boynunun yan tarafındaki mürekkep çizgilerini izlerken bir süre birlikte sessizce uzandık ve o çalmaya devam etti

saçlarımla.

"Bir keresinde hap almıştım," diye fısıldıyorum kimseyle paylaşmadığım itirafımı. "Düğünden yaklaşık altı ay sonra, gecenin üçünde küvetimde oturdum ve yarım şişe votka içtim... ama devam edemedim. Sanırım iki hap falan yuttum, sonra da hüngür hüngür ağlayıp bayıldım."

Storm tüm vücuduma yayılan alçak, kadifemsi bir ses çıkarıyor. Rahatlatıcı ve ısıtıcı bir ses ve bu uğultunun dalgalanması yumuşak bir parıltı gibi her yere yayılırken beni daha sıkı sarıyor. Beni güçlü kollarıyla sımsıkı sararak göğsüne bastıran kalbimin sahibi adam burnundan derin bir nefes alıyor.

"Hâlâ burada olduğun için mutluyum, sevgilim."



"Crimson Ridge'deki mülkün dokunulmaz olduğuna emin misin?" Telefon hattının diğer ucundaki Clara ile konuşurken bir aşağı bir yukarı volta atarken adımlarım neredeyse bu gösterişli mutfağın fayanslarını aşındırdı.

Antoine ya da Crispin'in tüm bu konuşmayı kaydetmesi ya da dinlemesi umurumda değil; aslında avukatımın söyleyeceklerini duyarlarsa çok mutlu olurum. Her ne kadar adımları Lane Enterprises ile ilgili her şeyden silmekle tehdit etseler de

-bundan sonra yoluma çürük bir kuruş çıkmasını istemediğimden değil- evime dokunamayacaklarına dair bir güvencem var.

"Hayır, Briar. Tamamen güvendesin, bu mülk aslında her zaman senin adınaydı, hiçbir zaman yasal olarak babanın olmadı. Önümdeki belgelerden anladığım kadarıyla bu vakıf sen doğmadan kısa bir süre önce Jan ve Ingrid Lane tarafından kurulmuş."

"Büyükbabam ve büyükannem." Biraz titreyerek nefes alıyorum.

"Evet, Crimson Ridge mülkünü sizin adınıza kayıtlı bir vakıf üzerine bıraktılar; yasal olarak mülk sizin. Ancak, siz on sekiz yaşına gelene kadar, babanız sorumlu taraf olarak kabul ediliyordu... bilirsiniz, siz bir yetişkin olmadan önce böyle bir anlaşma vardı."

"Yani babamın bunu benden sakladığını mı söylüyorsunuz?"

"Varsayımlarda bulunmak istemem..."

"Benden sakladı." Yüzme havuzuna bakan camdaki yansımamın hayaletini seyrederken kendi kendime başımı sallıyorum.

"Varlığından haberdar olmanıza izin vermekle ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Bu, babanın birinci sınıf bir pislik olduğu şeklinde yorumlamayı tercih edeceğim süslü bir avukat konuşması."

Clara kıkırdar ve hiçbir şey söylemez.

"Pek çok şeyi saklamakla meşgul olduğunu biliyoruz, işte buradayız."

"Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun? Unutma, sorularını bana yöneltmek istersen ben burada olacağım."

O bunları söylerken ön kapının açıldığını duyuyorum ve sesler cilalı fayanslarda yankılanıyor.

"Tamam, geldiler. Bunu gerçekten yapıyoruz. Araba beni bekliyor mu?" Dudağımın içini çiğneyerek sesimi biraz daha alçaltıyorum.

"Sürücü zaten dışarıda park etmiş durumda. Eğer bir şey yapmaya çalışırlarsa, yerel karakoldaki bağlantım sokağınızda rutin devriye geziyor ve gerekirse birkaç dakika içinde evinizde olabilirler."

"Çağrılırlarsa tutuklanacak olanın *ben* olmadığımıdan emin olun."

"Onları gerçekten ısırmasanız, iyi olursunuz." Clara deadpans. "Biliyor musun? Bir daha düşündüm de, ne istersen yap, eminim ayağın takılmış ve dişlerinin üstüne düşmüşsün gibi görünmesini sağlayabilirim."

Derin bir nefes vererek telefonu hoparlöre aldım ve pırıl pırıl beyaz bankın üzerine koydum. Tam da birkaç ay önce Antoine'ın azgın sadakatsizliğinin kanıtını bıraktığım yere.

Hem müstakbel eski kocamın hem de kız kardeşimin gelişini izlerken, koşulları göz önünde bulundurarak toplayabildiğim en sahte gülümsemeyi takınıyorum.

"Briar, bunun çabuk olması gerekiyor. Bütün öğleden sonra takvimimde toplantılar var." Antoine telefonundan başını bile kaldırmıyor. Kız kardeşim onun arkasından geliyor, belli ki o sopa hâlâ kemikli kışına sıkıca saplanmış.

"Merak etmeyin, hiç uzun sürmeyecek. Aslında, kısa süre içinde kendi avukatımla görüşmem gerekiyor, bu yüzden bu işi bir an önce halledersek hepimizin zamanına değecek."

Hızla telefona bakıyorum, Clara'nın isminin hala ekranda parladığını görüyorum, o da dinliyor.

Cris gözlerini devirir. "Tipik Briar. Her şeyi kendine bağlıyor ve histerik davranıyorsun. Bu her neyse bunun için buraya kadar gelmemize gerçekten gerek var mıydı?" El çantasını tezgâhın üzerine bırakıyor ve yüksek at kuyruğunu düzeltiyor. Kız kardeşim krem rengi, uyumlu tasarım yoga sütyenini ve taytını giymiş, tam bir Los Angeles yerlisi gibi görünüyor.

Onu görmezden gelerek önümde duran evrak yığınlarından birini topluyorum.

"Antoine, bu belgeler için imzana ihtiyacım var, lütfen." Sekmeli ve açıklamalı boşanma kâğıtlarını bir kalemle ona doğru itiyorum. "Crispin, senden hiçbir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok ama bu, Lane Enterprises yönetim kuruluna sunduğum beyanım ve yasal dosyalamam olduğu için bir daha yollarımızın kesişmesine gerek kalmamasını güzel ve kolay hale getirecektir."

İkinci kâğıtları da alıp ona doğru itiyorum.

Kafamda geri saymaya başladım.

Beş.

Dört.

Antoine burnunu yukarı kaldırıyor ve işaret parmağıyla birkaç sayfayı kaldırıp bırakıyor, sonra da bana bakıp d u d a k büküyor.

Üç.

Crispin sayfasındaki ilk birkaç paragrafı göz gezdirerek okur ve gülmeye başlar.

İki...

"Ciddi misin lan sen?" Antoine tersler. "Sana daha önce de söyledim, bu anlaşma babanın bana söz verdiği iş anlaşmasından başka bir şey olmayacak. Bunları imzalamıyorum."

"Sen yaşayan en aptal kaltaksın." Kız kardeşim başını sallıyor. "Senin planın ne? Dağlara kaçmak, amcamızla birlikte olmak ve köylü bir fahişe gibi onun çocuklarını doğurmak mı? O manşetlerden asla kaçamazsın."

Bana çirkin bir gülümseme veriyor ve Antoine da aynısını yapıyor. Yüzü şimdiden tehditlerini savurmaya hazır olduğunu belli eden bir ifadeye bürünmüş, beni itaatkâr bir şekilde hizaya getirmeye çalışıyor.

Bu sefer değil, dangalak.

"İşte size bir manşet." Üçüncü belge yığınımdaki sayfalardan ilkini çevirerek her birine birer kopya veriyorum. "Şöyle akılda kalıcı bir şeye ne dersiniz, 'Lane Enterprises'ın kurucusu reşit olmayan bir kıza baktı, onu hamile bıraktı ve sonra ne onu ne de bebeği kabul etmeyi reddetti."

İkisi de önlerindeki çıktıya güçlkle bakıyor, gözleri bana dik dik bakıyor.

"Evet, bu küçük detayı açıklığa kavuşturalım, olur mu Cris? Tegan Mitchell'ın hamile olduğuna dair saçma sapan söylentileri yayma konusunda babamın izinden gittiğine göre. Oysa sağlıklı erkek bebeği Tegan'ın ölümünden önce doğmuştu."

Onların devam eden sessizliğini, ilerlemeye devam etmek için bir fırsat olarak görüyorum.

Bu kez, babamın kolunu *çok* genç bir ponpon kızın açık beline doladığı fotoğrafın kopyalarını koparıyorum. On dört yaşlarında, sarı bukleleri, kırmızı ruju ve üst dudağındaki belirgin güzellik işaretiyle kameraya gülümsüyor.

"Ya da, 'Erik Lane'in reşit olmayanlara yönelik yasal saldırısı ortaya çıktı: sırf Stôrmand Lane'in karısı olduğu bahanesini kullanarak kızı evinde gizli tutabilmek için zil zurna sarhoşken kardeşinin önüne bir kız koyarak ahlaksızlığını örtbas eden adam'."

Cris kıpkırmızı oldu.

Antoine'in görünüşüne bakılırsa bir damarı patlayabilirdi.

"İkinizden birinin *o t u r m a y a* ihtiyacı var mı? Bir bardak ister misiniz?

Su?" Gülümsüyorum ve başımı iki yana eğiyorum.

"Nedir bu saçmalık, Briar? Çirkin yalanlar uyduracak kadar alçalacağını düşünmemiştim. Seni hapse attırmalıyım." Kız kardeşim sonunda çatallı dilini yeniden keşfetti.

"Hayır. Burada yaptığım şey, ikinizin de yırtıcı bir adama yardım ve yataklık etmekten hapse girmemeniz için bir fırsat sunmak."

Derin bir nefes alıyorum ve saçlarımı düzeltiyorum.

"Tegan Mitchell bıraktığı notta kimden bahsettiğini belirtmemişti ve babamızın işine gelen varsayım, onu kendi canına kıymaya itenin - sadece kağıt üzerinde evli olsalar bile - kocası olduğuydu."

Önümdeki kâğıtlara dokunarak kız kardeşime gözümü kırpmadan bakıyorum.

"Anlaşılan o ki, başından beri babamızı kastetmiş. Her küçük kirli ayrıntıyı örtbas etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Belki de spesifik olmayan bir şey yazarken doğru düşünmüyordu, belki de sonuna kadar korkuyordu ve bu yüzden onun adını açıkça vermedi, ya da belki

sadece yeni doğan oğlunu kendi biyolojik ebeveyninden korumaya çalışıyordu. Her halükarda, kendi ailesi için her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmış. Ne kadar acı çekeceklerini bilerek onları rahatlatmaya çalışmış."

Buradaki hava o kadar kalın ki ikiye bölebilirsiniz.

"Şu anda tüm bu belgelere bakmak isteyeceğinizden şüpheliyim, ancak avukatıma dosyaların kopyasını e-posta yoluyla gönderdim, böylece daha sonra, daha uygun bir zamanda bunları incelemenin keyfini çıkarabilirsiniz. Gerçi Cris, tüm bu detaylara aşinasınız, değil mi? Tegan Mitchell'ın vefatından önce doğan çocuğunun tüm detaylarına aşinasın. Her ne kadar varsayımda bulunmak istemesem de, babamızın Tegan'ın o sırada hala hamile olduğu hikayesinin tutması için gösterdiği çabanın farkında olduğun için, bazı şeyleri gözden geçirmen gerekeceğini sanmıyorum."

"Bu sana boşanma kazandırmaz, Briar. İstersen servetini çöpe atabilirsin, ama yine de evlilik cüzdanımızda yazan lanet olası soyadının Lane Enterprises ile olan bağlantılarını bana borçlusun."

Antoine tezgâha yaslanıp gözlerini bana diyor.

Omurgamı dikleştiriyorum ve ters ters bakıyorum.

"Aslında öyle. Çünkü Montgomery Media, garip bir nedenden ötürü, her zaman belirli bir lise amigo takımının performansını içeren kurumsal eğlenceyi ayarladı. Babam Tegan Mitchell'ı henüz reşit değilken tımar etmekle kalmıyordu, aynı zamanda sizin aileniz ve işiniz de onun halkın gözü önünde bu işten sıyrılmasını sağlıyordu."

Benimle alay ediyor. "Bu saçmalık. Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

"Montgomery Media'dan doğrudan on dört yaşındaki bir çocuğun banka hesabına yapılan ödemeler işe yarar mı? Peki ya kısa mesajların ve e-postaların dökümleri? Tegan genç olabilir ama kayıt tutacak kadar zekiydi."

Antoine nefesinin altından küfrediyor, parmak eklemleri tezgâhta bembeyaz oluyor. "Sen iğrenç küçük bir amcıksın."

"Ve sen de o boşanmayı bana hemen şimdi verecek olan pis bir hilekârsın. O kağıtları imzalayacaksın; aksi takdirde avukatım kendi basın bültenini gönderecek..." Telefonumun ekranından saati kontrol ediyorum. "Aşağı yukarı önümüzdeki on dakika içinde. Saat dilimlerimi doğru hesapladıysam, İngiltere ve Avrupa'daki akşam bültenlerinde Montgomery Media'nın bir çocuk fuhuş çetesine karışması ve ardından Tegan Mitchell'ın ölümüyle ilgili son dakika haber başlıkları tam zamanında düşmeli."

El çantamı omuzlayarak, onlara göstermeye bile gerek duymadığım kanıtların kalan kopyalarını topluyorum. "Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece aptal bir kaltağım, değil mi?"

"Babam senin doğduğuna pişman oldu." Kız kardeşim son zehrini tükürüyor ve ben umursamıyorum bile. Benden bu kadar.

"Genç bir kadını kendi hayatına son vermeye zorladığını, kendi kardeşini gizli sırrıyla evlenmeye zorladığını ve kendisinden olan bir çocuğa sahip çıkmayı reddettiğini düşünürsek... Benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değil."

"Mitchell'lar gizlilik anlaşması imzaladı. Eğer tek kelime ederlerse onları bulabileceğim en acı verici ve pahalı davaya sürükleyeceğim." Cris, değerli Lane Enterprises'ın kulaklarının dibinde çökme ihtimalini gördükçe neredeyse morarıyor.

"Oh, hiçbir şey söylemeyecekler. Ancak, şirketin yönetim kurulu şu anda tam olarak bilgilendirildi ve birincil hissedar olarak son eylemimden haberdar edildi. Babamın mirası nedeniyle daha önce hakkım olan tüm hisselerin derhal ödeneceği yeni bir güven fonunu imzaladılar. Ayrıca şirkete, babamın şirketten ayrılma konusundaki ısrarını bana bizzat bildirdiğini de söyledim.

...son on yıldaki kâr paylarını onlara geri ödeyerek... bilirsiniz, ülkenin dört bir yanındaki evlat edinme kurumlarının önemli çalışmalarının tanınmasına yaptığı kalıcı katkı. Hepsi beşinci sayfada ayrıntılı olarak anlatılıyor."

Cris, belgenin son on yılı kapsayan toplam geri ödeme miktarıyla birlikte yıllık çoklu yedi rakamlı bağışın listelendiği kısma hızla göz atıyor.

"Kardeşimiz sen ve babam tarafından kazıklanmış olabilir, ancak maddi olarak fayda sağlamasını memnuniyetle sağlayacağım ve eminim ki o çocuk Lanes ile olan bağlantısını kesinlikle bilmeden çok daha sağlıklı ve huzurlu bir yaşam sürecektir."

Ben konuşurken, Antoine'ın elinde kalemle belgelerin üzerinde gezindiğini, ancak imzasını gerektiren sekmeli satırlarla henüz bağlantı kuramadığını izliyorum.

"Bak, Antoine... bunu hemen şimdi yapabiliriz, sadece birkaç hızlı imza, ya da bunu halkın gözünde kirli sırların savaşında savaşabiliriz. Şöyle düşün, bana özgürlüğümü ver, sen de gidip küçük aletini istediğin kadar Hampton sosyetesine sürtmekte ve onların Ivy League Kulübü'ndeki babalarına cilve yapmakta özgürsün, böylece kendine burada mutlu mesut oturup Los Angeles'ta ev kadınlığı oynayacak zengin bir süs eşyası bulabilirsin."

Benimle tartışmaya başlayacakmış gibi görünüyor, sonra saatine bakıyor.

"Peki. Vekaleten enstest oyununuza geri dönün."

Şimdi gülerek kollarımı kavuşturuyorum. "Bunları anlamayı beklemiyorum çünkü kendi şişirilmiş egon dışında hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi önemsemedim. O yüzden hayır, yapacağım şey gidip hayatımı yaşamak. Bu dünyada iyi bir şeyler yapacağım ve tüm bunları yanımda duran ve birkaç hafta sonra beni sizin gibilerin yirmi altı yılda anladığından daha iyi anlayan bir adamla yapacağım."

Son yeri imzaladığını gördüğümde kağıtları ondan koparıyorum ve ihtiyacım olan her şeyi ondan aldığımı teyit etmek için hızlıca iki kez kontrol ediyorum.

Kız kardeşim tüm bu süre boyunca şüpheli bir şekilde sessiz kaldı ve ona baktığımda, damarlarından o kadar çok öfke akıyor ki, bu sadece bir saniye sürüyor. Hızla mutfak tezgahının etrafından dolanarak bana doğru fırlıyor ve suratımın ortasına bir tokat atıyor.

"Hayatımdan defol git, Briar. Sen başıma gelen en kötü şeysin." Sesi titriyor, tiz ve cırtlak.

Vuruş, onun saldırısının gücü altında bir ısı döküntüsüne dönüşüyor. Bir orospu gibi acıtıyor ve başımı döndürüyor.

Mermer ve camla kaplı bu anıt mezarda iğne atsanız yere düşmez.

"İyi misin, Briar?" Clara'nın sesindeki endişe hoparlörden gelen sessizliği kesiyor, sadece kız kardeşimin ağır nefes alışıyla noktalanıyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler Clara, artık şoför için hazırım." Boştaki elimle çenemi ovuşturarak kız kardeşime öfkeyle uzaktan yakından alakası olmayan bir ifadeyle bakıyorum. Tek hissettiğim, bunca zamandır içinde birikmesine izin verdiği mutsuzluk için üzölmek.

"Crispin, yaşadığım sürece seni bir daha görmemeyi umuyorum, ama bana bir iyilik yap ve terapiye git... ya da daha iyisi, odun kesmeye başla."

Topuklarımın üzerinde dönerek ön kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, her adım beni dışarıda dans eden pırıl pırıl öğle güneşine yaklaştırdıkça hayatımın geçmiş yıllarının ağırlığının eriyip gittiğini hissediyorum.

Hayatımda ilk kez resmen özgürüm.

Göğsümün derinliklerinde titreyen bir korkuyla, bir elimi hâlâ bileğimde duran deri kelepçeye sürterken, tek umudum geride bıraktığım adamın bunca zaman beni beklemeye razı olmuş olabileceği.

BÖLÜM 43



R Musluğu açtıktan sonra bardağı dikkatlice suyun altına koyuyorum ve narin yaprakların zedelenmemesi için çiçeklerin saplarını bir tarafa doğru tutuyorum.

Leğenin yanındaki bu noktada durduğunuzda mutfakta hala hafif bir yeni boya kokusu var. Tezgahlar artık çatlak, boktan yüzeyler değil. Onları eskisinden milyonlarca kat daha iyi görünen yeni cilalı ahşapla değiştirdim.

Berbat kanepeyi bile değiştirdim.

Banyo bir sonraki çalışma listemdeydi, ancak yaz sezonu yaklaşırken ve Beau çiftliğindeki işleri gözden geçirmek için her an şehre gelebilirken, kulübede çalışmaya devam etmem gereken saat sayısı giderek azalıyor.

Musluğu kapatıp ahşap masaya geri dönüyorum.

-Şimdi yeni zımparalanmış ve yağlanmış olan tezgah da en az tezgah kadar şık görünüyor ve çiçekleri her zaman koyduğu yere yerleştiriyor.

Bahar çiçekleri açmış ve baktığım her yerde neşeli bir halı oluşturuyor gibi görünüyor, yine de parlak renkli yüzlerini her gördüğümde karnıma vuruyor ve bana gittiği günden bu yana haftalar geçtiğini hatırlatıyor.

Bunca zamandır ondan haber almadım.

Briar'ın asla geri dönemeyebileceği gerçeği ağır ve baskıcı bir şekilde içime yerleşmeye başlıyor.

Birbirimize herhangi bir söz vermemiştik. Tek bildiğim ya da umabildiğim, boktan eski sevgilisini terk ettiği ve belki de ülkeyi terk ettiğidir. Kardeşimin parmağı altında yaşamaktan öte bir hayatı ve özgürlüğü hak ediyor ve bazen geceleri yatağında yatarken ona mesajlar gönderdiğimde, hemen açıp okuduğu ama asla cevap vermediği mesajlar, belki de Paris'teki sanat galerilerinde dolaşıyor ya da Roma'da bir scooter'la dolaşıyor ya da başka bir şey.

Sonra da onunla tur rehberliği yapmak için sıraya girmiş bir dizi güzel oğlan hakkında karanlık düşüncelere dalıyorum ve bu da beni sırf nereye gitmiş olabileceğini öğrenmek için Los Angeles'a bir bilet ayırtmayı ciddi ciddi düşünmeye itiyor.

O lanet şehre geri dönmeyi hiç düşünmedim ama Briar için direkt uçuşa anında atlardım.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek amaçsızca mutfağa doğru yürüyorum ve kışımı tezgâha yaslıyorum. Yapacak bir sürü işim var. Beau'dan cevaplamam gereken mesajlar var. Sonra da kışımı sürükleyerek Lucas Rhodes'un çiftliğindeki atlarla ilgili görüşmeye gitmem gerekiyor.

Ancak, bunlardan herhangi birine başlamak yerine, gözlerim kanepeye takılıyor. Eskiden orada oturan bok parçasının yerine çok daha rahat bir şey ama tek yaptığı bana hatırlatmak.

Bunu görmek onun anılarını canlandırıyor.

Ben kendimi okşarken, o tatlı amını kalçama sürtüyor, yavaşça, yavaşça öpüşürken kendini aşağıya doğru itiyor.

Parmakları saçlarımı çekiştirirken bileğine takılı cufi'min bandı köprücük kemiğime sürtünüyor.

Ona, kullanmam için mükemmel bir oyuncak olarak ne kadar güzel görüldüğünü, benim gibi boşalmasına nasıl izin verilmediğini anlatıyorum.

ama ben onun tam sınırdaki olmasını istiyorum.

Kelimeler bilincimin tam kenarında duruyor, tıpkı onun doruk noktası gibi dorukta duruyor, onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf etmek istiyorum.

Onun yerine dilini emiyorum ve homurdanıyorum.
"Sür beni, sevgilim."

Briar beni bir gülümseme ve lezzetli bir inlemeyle ödüllendiriyor ve bu tüm dünyadaki en değerli şey. Sikimin üzerinden aşağı doğru kayarken aynı anda ağzıma doğru eğiliyor, kızım kucağıma oturuyor ve bu tam olarak hayatımın geri kalanında her lanet günün nasıl olmasını istediğimin göstergesi.

Bu kulübenin her köşesinin bana kollarımda olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Tanrı'ya yemin ederim ki kokusu hala ahşap kirişlere ve demirbaşlara sinmiş durumda çünkü arada bir *onun* kokusunu alıyorum ve bu beni olduğum yerde durduruyor.

Tüm tedbiri elden bırakıp onun peşinden gitmeyi düşündüğüm o acı, iğrenç, kötü günlerde beni durduran tek şey, bunu yaparsam her şeyi daha da berbat edeceğimi bilmek oldu.

İki kelimelik bir not dışında veda etmediyse, ona gönderdiğim hiçbir şeye cevap vermiyorsa ve geri dönmek istemiyorsa... o zaman beni istemediği çok açık.

Hiçbir şeyi zorlamayacağım, o kız kendi kararlarını verme hakkını hak ediyor ve yoluna devam edebileceğini düşünmek kalbimi kanatsa da, benim gibi bir adamdan daha iyisini yapabileceğinin de acı bir şekilde farkındayım.

Yine de hastalığı olan bir yaratığım ve en azından Briar mesajlarımı okuduğu için bir parça da olsa umutluyum.

Onları açtı.

Bunun bir anlamı olmalı... değil mi?

"Fırtına mı?" Telsizin keskin cızırtısı ve paraziti, içinde kaybolduğum düşünce labirentimi yarıp geçiyor.

"Storm, orada mısınız?" Layla'nın sesi odayı dolduruyor.
Busadece alır a az adımlar, ve
Ben kaydırmayukarı ahizenin birkaç saniye
içinde yanıt vermesini sağlar.

"Devam et, Layla."

"Çok şükür. Çiftlikte sana ihtiyacımız var." "Yaralı biri mi var?" Kahretsin, elimi arkamda gezdirdim
Boynum. Colt'un yaralanmasından ya da bunun gibi yeni bir cehennemden ilk kez endişelenmiyorum ve ne kadar izole oldukları düşünüldüğünde, tıbbi yardım her zaman çok uzakta olacak.

"Hayır, ama atlardan biri. Bir nal fırlatmışlar."

Bir nefes üfledim. En azından Colton Wilder ellerimde kan kaybından ölürken yardım çağrısı yapmıyorum.

"Beni böyle korkutma, Layla."

"Benim dünyamda bu acil bir durum. Winnie acı çekiyor gibi görünüyor ve sizden kibarca hemen buraya gelmenizi rica ediyorum."

Radyo cızırdıyor.

"Lütfen, Storm? Winnie için mi?"

"Yola çıkıyorum. Ben gelene kadar onu ahırda tutun, çok fazla hareket etmesini engelleyin ve gerekirse toynağını sarın."

"Teşekkür ederim. Ona benim için çok iyi bakacağınızı biliyorum."

"Yakında orada ol."

Radyoyu kapatırken, özlediğim kızı düşünmeye devam edecek vaktim yok, sanki lanet kalbim göğsümü boşaltmış ve onun peşinden sürünüyormuş gibi. Yapmam gereken çok şey var ve Devil's Peak Ranch'e yapacağım bu ziyaret muhtemelen günün geri kalanını alacak.

Ceketimi ve şapkamı alıp botlarımı giydikten sonra bir elim kapının kolunda duraklıyorum.

Ayrılmadan önce telefonumu cebimden çıkarıp çiçek vazosunun hızlı bir fotoğrafını çekiyorum. Hiç yok

Bir başlık yazmak için oyalanmaya ya da acı çekmeye fırsatım yok, bu yüzden sadece Instagram'ıma gönderiyorum ve günlük fotoğraf koleksiyonuna ekliyorum, en azından Briar'a burada görmese bile buranın her zaman onun evi olacağını göstermeye çalışıyorum.



Kamyonu park ediyorum ve ıssız bahçenin çakıllarına atlıyorum. Tam kapıyı arkamdan kapatıp, Layla'nın Winnie'yle birlikte beklediğini bildiğim ahıra doğru ilerlemeye hazırlanırken, bir gırtlak sesi duyuyorum.

"Stôrmand."

Colton Wilder, lanet olası süslü dağ evinin verandasındaki parmaklıklara yaslanmış, çiftliğe ve Devil's Peak'e bakarken bana anlam veremediğim bir bakış atıyor. Ya da daha doğrusu, anlamaya zahmet edemiyorum.

"Kaldır kışını da buraya gel." El sallayarak beni yanına çağırıyor ve dik dururken bir elinden iki bira sarktığını görüyorum.

"Öğleden sonra izin almak senin tarzın değil ihtiyar."

Homurdanarak ve başını sallayarak bana vuruyor. "Gel bir dakika benimle otur, olur mu?"

Taş işçiliği ve sedir ağacıyla çevrili kısa basamakları tırmanıp verandadaki saçma sapan büyük boy açık hava sandalyelerinden birinde ona katılırken, "Atlarının hepsi iyi o zaman," diye homurdanıyorum.

"Seni buraya başka nasıl getirebilirdim ki?" Bana içkilerden birini uzatıyor, sonra iç çekerek arkasına yaslanıyor ve kasketini yeniden ayarlayarak koyu renk saçlarının üzerinden aşağıya doğru çekiyor.

"Zayıflığımdan faydalaniyorsun. O lanet atlar yaralansaydı iki ayağımla karda koşarak buraya geleceğimi biliyorsun.

Buralarda saçma sapan şakalar yapacak kadar alçalanın sadece senin şerefsiz oğlun olduğunu sanıyordum."

"Sızlanmayı bırak ve lanet biranı iç."

Botlarımı önüme uzatıyorum ve şapkamı yanımdaki koltuğa bırakıyorum, böylece pelüş minderlere gömülebiliyorum.

İkimiz de sessizce oturmuş, çam ağaçlarının rüzgârda çıkardığı gıcırtyı dinlerken, biramdan aldığım uzun bir yudum yumuşak bir süzülüşle aşağı iniyor.

Colt sonunda yine boğazını temizler.

Yüzümü ona dönerek gözlerimi kısıyorum. "Eğer bu atlarınızla ilgili bir sorun değilse ve nefes borunuza bir şey sıkışmış gibi görünüyorsa, tükürmek ister misiniz?"

"Bakın, ben uzman değilim... ama kızın peşinden gitmediğim için neredeyse her şeyi berbat eden biri olarak konuşuyorum..."

Isı ensemden yukarı çıkıyor.

"Bir bok bildiğin yok, tatlım." Biramı geri deviriyorum ve neredeyse tüm içeriği boşaltıyorum. Zihnim Colt'un ne bildiğini sandığını anlamaya çalışırken boğazım düğümleniyor.

"Bir sabah uyandığınızda özel birinin elinizden kayıp gitmesine izin verdiğinizizi fark etmenin ne kadar berbat bir his olduğunu size söyleyebilirim."

Ciğerlerimdeki havanın boşalmasına izin verdim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "O kadar belli oluyor, ha?"

Gözleri bir an için parmak eklemlerime kayıyor.

"Storm, sen ve ben birbirimizi uzun z a m a n d ı r tanıyoruz. Tüm bu yıllar boyunca, bu lanet atlar dışında, kendin de dahil olmak üzere hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle ilgilendiğini görmedim."

Bir fil göğsüme oturuyor ve ben biramı bir yudum daha içmek için mücadele ediyorum.

"Çok acıyor ve çok şey bilmiyorum ama aşkın bir orospu çocuğu olduğunu söyleyebilirim." Öne doğru eğilip

Dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Evet, o orospu çocuğu kesinlikle nasıl kirli oynanacağını biliyor."

"Geri mi dönüyor?"

Elimi saçlarımın arasına sokuyorum.

"Bilmiyorum." "Ondan haber aldın mı?"

"Nedir bu? Elli lanet soru mu?" Homurdanıyorum.

Colt sakalını kaşıyor ve sessizce beni inceliyor. "Bu dağda tek başına ziyan olmana ve neredeyse benim yaptığım hatayı yapmana izin vermeyeceğim."

"Evet, senin için her şey çok basitti."

Bu onu bir kahkaha attırır. "Evet. Gerçekten çok basit."

Sonunda gidip sevgilisini bulmadan önce neredeyse yarım yıl boyunca bu çiftlikte üzülmelerini izlediğimi düşünürsek, bu duyguyu, içinin boşaltılması ve kalbinin patlayacak kadar sıkılması hissini anladığını biliyorum.

Onsuz nasıl nefes alacağımı bile bilemediğimi ona itiraf etmek istemesem de.

"Başıma gelen en iyi şeyi neredeyse mahvetmiş biri olarak söylüyorum, nerede olduğuna dair en ufak bir fikriniz bile varsa, gidip onu alın." Colt yumuşak bir sesle konuşurken şişeyi elinde evirip çeviriyor.

Saçımı çekiştirerek ağırlığımı değiştiriyorum. "Bu bilmediğim bir şey Colt. Beni bir boğanın sırtına koy; tutunup kendimi öldürmemeye çalışabilirim. Bana at verin; bütün gün çivi çakıp ayakkabı takabilirim. Sığır gütmemi ister misin? Tek kolum arkamda bağlı ve topal bir atla bunu yapabilirim."

Neredeyse boş olan şişemi yere bırakıyorum ve öne doğru eğilerek parmak eklemlerimi kırıyorum. Haftalardır yutkunmaya devam ettiğim şeyi yüksek sesle itiraf ederken içimin çalkalandığını hissediyorum.

"Ya teklif ettiğim şeyi istemiyorsa?
Ya gitmesinin sebebi her şeyi berbat etmemse?"

Birasını incelemeye devam ediyor, sanki kendimi içinden çıkmaktan aciz bulduğum bu taze cehennemin kendi versiyonunu yeniden yaşıyormuş gibi.

"Bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" Colt sonunda konuşur.

Bu soruya cevap verememekten nefret ediyorum. Briar'la geçirdiğim zaman o kadar yoğunlu ve onun kendisi hakkında bir şeyler öğrenmesi ve kendi kimliğini keşfetmesiyle iç içeydi ki... Uykusuz geceler boyunca dönüp dururken aynı şeyi çok kez merak ettim. Elimden bir şekilde zarar gördüğüne dair kabusların ardından sırsıklam çarşafarla uyandım. Ona karşı çok sert, çok talepkar, çok çaresizdim.

Yumruğumun içine öksürerek sonunda bir yanıt buldum. "Bilmiyorum, ama kahretsin, belki de yalnız kalmakla lanetlenmişimdir... her iki durumda da, ne yapacağımı nasıl bilebilirim?"

Colt işe yaramaz bir piç gibi omuz silkiyor. "En azından denemeden bilemezsin."

"Aç mısınız çocuklar?" Nazik bir ses sözümüzü kesiyor. Layla ortaya çıktı, her santimiyle küçük pis bir yalancı gibi görünüyordu.

Ona doğru kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bir dahaki sefere gerçekten acil bir durum olursa telsizi açmamı bekleme."

"Pardon?" Özür dilemekten başka bir şey yapmayan yeşil gözleriyle bana bakıyor. Merak dolu bakışları benimle Colt arasında hızla gidip geliyor ve şu ana kadar ne kadar konuştuğumuzu anlamaya çalışıyor. Colt Briar'ı biliyorsa, elbette o da biliyordur.

"Winnie-kız senin yalan ağına sürüklenmekten daha iyisini hak ediyor, Layla." Kaşlarımı çatıyorum ve karşılığında pişmanlık duymayan, ıslıl ıslıl bir gülümseme alıyorum.

Colt'un sandalyesinin kolçağına yerleşiyor ve hemen birasından bir yudum alıyor.

"Sana yemek yedireyim ve bunu telafi edeyim mi?"

Gitmek için bir bahane bulmaya çalışıyorum, yapmak istediğim son şey oturup bütün gece bu ikilinin muhabbet kuşu olmasını izlemek.

"Aç değilmişsin gibi davranma. Nasıl yediğini biliyorum. Biraz buralarda takıl, gece burada kalmak istersen bir yatak bile var." Colt öyle diyor.

"Biraz rahat, değil mi? Sen ve Kayce'in aynı çatı altında olması nasıl bir şey? Bu onun için çok garip değil mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Layla hemen kızarır. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Bu ikilinin ellerini beş saniye bile kendilerine saklayamadıklarını bildiğimden, bu beni hiç şaşırtmadı.

"Aslında tepedeki kulübede yaşıyoruz ama bu geceki gibi geceler olduğunda burada, ana evde kalacağız." Colt ayağa kalkıyor. "Kayce birkaç günlüğüne Crimson Ridge'de geceleyecek ve Rhodes'un çiftliğinde eğitim görecektir."

"Güzel. Sezon başlamadan önce onu çiğneyip tükürmeye çalışacak birkaç at binicisine ihtiyacı var."

"Hadi, sana ne yedireceğimize karar verelim." Layla sandalyemin yanında dururken omzuma vuruyor. "Bir işe yarayıp benim için biraz patates doğramak ister misin?"

"Bana sikiş hakkında bir şey sormayacağına söz verirsen, mutlu olurum."

"Tamam." Layla dudaklarını büküyor ve ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Yine de, sadece söylüyorum, buradan bir sonraki uygun uçuş için rezervasyon yaptırmak için yardıma ihtiyacın olursa, ben senin kızınım. Bana işaret ver, kuyruğumuz tutuşmuş gibi seni havaalanına götürürüm."

Varsayılan kaş çatmam, tüm sırlarımı bildiğini söyleyen bir gülümsemeyle karşılanıyor.

Colt ve Layla içeri girerken onları takip etmeden önce duraklıyorum. Kablosuz bağlantıları düzensiz olabilir ama bazen işe yarıyor.

ve bugün mesajlarımı kontrol edebildiğim için şanslıyım gibi görünüyor.

Beau'dan gelen tüm bildirimleri, diğer iş sorularını ve sosyal medya paylaşımlarıma bırakılan aptalca, beyinsiz yorumları doğrudan geçiyorum.

Aradığım tek bir isim var.

Açtığım tek bir mesaj başlığı var, zaten bildiğim bir şeyi kendim için teyit ediyorum.

Cevap yok.

Bu hayatta zaten çok şey mahvettim. Bencilce davranarak Briar'inkini mahvetmeye cüret etmeyeceğim. Tabii son mesajımı okuduysa ve bunu gördüyse, kulübeyi, çiçekleri, onun için yapacağım her şeyi gösteren günlük fotoğraflarımı da görüyordur, yeter ki ona sonsuza dek bakmama izin versin.

Tanrım. Belki de Colt *haklıydı* ve gerçekleri gidip kendim öğrenmeliyim. Bilmeden burada tek başıma oturmaktan daha ne kadar memnun olacağım?

Telefonumun ekranını kilitleyip arka cebime koyarken ve kapıda botlarımı tekmelerken bağırmaya başlamıştım bile.

"Layla."

Mutfak köşesinden kafasını uzatıyor, çatık kaşlarımı ve kararlı ifademi fark edince yüzünü bir sırıtma kaplıyor.

"Şehirli kızını geri mi alıyoruz?" Heyecan yeşil gözlerini aydınlatıyor.

"Bırak da yemek işini senin şu adam devralsın..." Onu omuzlarından tutup Colt'un ofisinin ve bilgisayarının bulunduğu yere doğru yönlendiriyorum. "Bir uçuş rezervasyonu yapmama yardım etmeni istiyorum."

BÖLÜM 44

Storm



T Bir patinajla kabinin önüne geldiğimde lastiklerimin altındaki çakıllar sıyrılıyor. Eğer bu lanet uçağı yakalamak için havaalanına gitme şansım varsa, Kışımı kaldırmam gerekecek.

Anahtarları çıkarmaya, kendimi kapıdan dışarı atmaya zahmet etmiyorum ve duraksamayı reddediyorum, kapıyı arkamdan kapatmak için geçecek fazladan bir saniye için bile. Tek bulmam gereken temiz bir kıyafet ve geri kalan her şeyi daha sonra çözeceğim.

Ancak aşağı atladığımda, pencereden görünen bir alev titremesi gözüme çarpıyor. Duman havayı dolduruyor, alçakta asılı ve ağır, soğuk onu yer seviyesine kadar sürüklüyor.

Sikeyim.

Kabin.

Kalbim ağzımda, birkaç basamağı hızla çıkarken içgüdülerim beni yönlendiriyor. Bir şeyi açık mı bırakmıştım? Elektrik kontağı olabilir mi?

Tanrım. Lütfen, hayır. Bu kulübeyi kaybedemem. Burası *onun evi*. Burayı kaybedersem ne yaparım, lanet olası hayatımın en güzel parçaları bu duvarların içinde.

Briar'ı ve onunla olan tüm anılarımı kaybetmeyi kaldıramam.

Kapıya yaklaştığımda, körlemesine içeri dalıp yangını kendim söndürmeye çalışmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Telsizi açıp lanet olası dağ kurtarma ekibine çağrı gönderirken beklemek, bir yandan da buranın bir çıra kutusu gibi alevler içinde kalmasını izlemek, katlanmak istemediğim canlı bir kabus olacak.

Kapıdan içeri daldığımda, musluğu çalıştırmak ve alevleri bastırmak için bir şeyler bulmak üzere mutfığa doğru yolu yarılamıştım ki, beynim önümdeki sahneye yetişti.

Kahverengi gözler odanın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor.

Ateşin önünde çömelmiş, tenini yumuşak bir parıltıyla boyayan turuncu titreşime eklemek için birkaç parça çıra hazır.

Vay anasını.

İşte tam o anda neredeyse dizlerime vuruyordum.

Hangimizin önce hamle yaptığını bilmiyorum. Odanın ortasında bir yerde çarpışıyoruz ve Briar ileri fırladığında onu sıçrayışının ortasında yakalıyorum, kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıyor.

"Gittiğini, beklemekten vazgeçtiğini sanmıştım. Burada değildin ve burası çok soğuk geliyordu." Sesi ve vücudu titriyor, hıçkırıklara karışıyor, nem ve akan gözyaşları boynumla buluşuyor.

Nutkum tutuldu, ona öyle sıkı sarılıyorum ki kızımın nefes bile alamama ihtimali var, çünkü alabileceğimi sanmıyorum.

"Sevgilim..." Sesim çatlıyor. Zihnim dönüyor. "Karanlık çöktükten sonra sürünerek buraya gelip sikimi istemenin yolu bu değil." Kelimeler ağzımdan döküldü.

Briar'ın küçük tatlı bedeni bir saniyeliğine hareketsiz kalıyor, yüzü hala boynumun kıvrımına gömülü, sonra titremeye başlıyor... bu sefer sessiz kahkahalarla.

"Tanrım, seni özledim." Dudakları pelüş ve sıcak, hızla atan nabzıma karşı sıkışmış. "Çok fazla." Onu hissetmek

Sıcaklığı ve kokusu beni daha sıkı sarıyor, parmaklarının şapkamın siperliği altında ensemdeki saçlara kıvrılma şekliyle eşleşmesi bu hayatta alabileceğim en güzel hediye.

"Geri döndün." Kelimeleri saçlarına üflüyorum. Bir yanım bunun bir soru olmasını istemiyor. Aslında her parçam. Bunu bir dua gibi söylüyorum, burada kollarımda, evimizde olmasının, onun temelli burada olduğu anlamına geldiğini ve onsuz nasıl yaşayacağımı düşünmek zorunda kalmayacağımı umuyorum.

"Aslında hiç gitmedim. Bunca zamandır burada seninle olmanın hayalini kuruyordum." Göğsümün içinde parlak ve umut dolu bir şeyleri canlandıran kelimeleri fısıldıyor.

Bizi döndürerek, onu nazikçe mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Doğruca o yatak odasına gitmek ve bir ay boyunca bir daha ortaya çıkmamak istesem de -gittiği her bir ruh yıkıcı günü telafi etmek için- beynimde uçuşan çok fazla kelime var. Korkunç derecede karmakarışık, karışık ve yetersizler, ama benden duymayı hak ettiği her şeyi ona anlatmaya değer bir şey oluşturacaklarını umuyorum.

"Üzgünüm-" Ben geri çekildiğimde konuşmaya başlıyor ve hemen sözünü kesiyorum, çenesini kavrayıp başparmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Bana bir saniye ver." Orada, dizlerinin arasında duruyorum, burada, tam da bu noktada birlikte olduğumuz anların kısa parıltılarını ve anlık görüntülerini görüyorum - son birkaç haftadır zihnimin gözünde binlerce kez tekrarladığım küçük sahnelerin parçaları ve kırıntıları.

Yanakları biraz önce hissettiğim gözyaşlarıyla ıslanmış pembeye çalan bir renkte ve gözleri bu duygu patlamasından dolayı hafif bir kırmızılıkla parlıyor. Diğer elimi yüzüne götürürken boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

Şimdi her iki elimi de kullanarak, başparmaklarımın uçlarını yanaklarının üzerinde gezdiriyor ve orada kalan ıslaklığı siliyorum,

Dokunuşumun altında nasıl yumuşadığını ve daha yavaş nefes almaya başladığını içime çekiyorum.

Parmaklarımı boynunun yan tarafına doğru uzatırken Briar'ın kirpikleri hafifçe titriyor, yanaklarının zarif kıvrımını keşfetmek için zaman ayırıyorum ve alnındaki gevşek saç tellerinden bazılarını fırçalıyorum.

Uzanıp şapkamı çıkarıyorum ve tezgâhın üzerine fırlatıyorum, sonra öne doğru eğilip dudaklarımın alnıyla buluşmasını sağlıyorum. Ben bunu yaparken o titrek bir nefes veriyor, havanın püskürmesi Adem elmama çarpıyor.

"Belli olmadıysa diye söylüyorum." Sesimi alçaltarak geri çekiliyorum ve Tanrı'nın bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmesini umduğum bir bakışla onu sabitliyorum. "Sensiz bir hayat yaşamak berbat bir şey." Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum ve Briar yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Lütfen benimle kal." *Öpücük.* "Hayatının bir parçası olmama izin ver." *Öpücük.* "Seni çok seviyorum ve sana sonsuza kadar aşık olacağım, sevgilim."

Bu sefer dudaklarımın nihayet onunkilere değmesine izin verdim. Hatırladığım kadar yumuşak, pencerenin yanındaki vazoda duran çiçek yapraklarından biri kadar narin, her gün bu kulübeyi nazikçe dolduran koku kadar tatlı ve tüm umutlara rağmen Briar da beni öpüyor.

Parmaklarının kollarıma dolandığını hissediyorum, göğsümün tamamen genişlemesine izin veren aynı tür güven verici dokunuşla tutuyor.

Ağızlarımız yavaş, keşfedici bir bağlantı içinde birlikte hareket ediyor ve tam burada belki de yapmamız gereken ilk öpücük gibi hissediyoruz. İki aşığın ıslak, yastık gibi, yumuşak dudaklarının romantik, nazikçe süzülüşü sonunda o mesafeyi kapatıyor ve bedenlerimiz arasındaki boşlukta elektriğin çatırdadığını hissediyor. Bunun dışında, şimdiye kadar bu kızın tatlılığını tatma fırsatıyla kutsandığım anların hiçbirini değiştirmedim.

Ağızıma karşı mırıldanıyor ve ben bu anın hissettirdiği mutlak mucizeyi içime çekiyorum.

Şimdi onu öpme, bu anın benim için ne anlama geldiğini ona tam *olarak gösterme* şansına sahip olduğum için, sanki kelimeler sonunda yerine oturuyor ve tam orada, dökülmeye hazır bekliyorlar.

Bir parça geri çekilerek gözlerimizin yeniden birleşmesine izin veriyorum ve işaret parmağımla çenesini hafifçe eğiyorum. İrislerinin zengin kahverengisi birkaç dakika önceki duyguların ağırlığından arınmıştı. Şimdi pırıl pırıl parlıyorlar ve başparmağım tekrar dudaklarını okşarken göz bebekleri biraz daha büyüyor çünkü ona dokunmaya, sıcaklığını hissetmeye, Briar Lane'in tekrar kollarımda olduğunu hissetmeye bağımlıyım.

"İlk kez düşünüyorum, gerçekten düşünüyorum," diye mırıldanıyorum. "Bir boğanın sırtından atıldım ve sayısız kez toprağa savruldum, ama işte tam burada yere çakıldım. Bu aşık olduğum tek an olacak sevgilim. *Bu sensin*. Benim için o sensin. Büyük olasılıkla hep sendin ve ben bunca zaman tribünlerde kimi aradığımı hiç bilemedim."

Dudakları ayırık bir şekilde bana bakarken göğsü inip kalkıyor.

"Şimdi bir şey söyleyebilir miyim?" Fısıltısı bir gülümsemenin en küçük kıvrımıyla eşleşiyor ve bu bakış kaderimi mühürlüyor çünkü zaten ona tüm dünyayı vermek istemeseydim, sonsuza kadar her gün bana böyle gülümsemesi için her şeyi yapardım.

"Duruma göre değişir." Homurdanıyorum ama aslında ona değil, daha çok önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğini bilmemenin ıstırabına. "Belki, ama yine de burada durup kalbimi kıracağından korkan bir aptalım, küçük diken. O yüzden bana karşı nazik ol, tamam mı?"

Elimi aşağı kaydırıp onunkini avucumun içine alıyorum ve göğsüme yaslıyorum.

"Fırtına..." Bakışlarımla buluştuğunda yüzü yumuşuyor ve tam planladığı şeyi söylemeye hazırlanırken onu görüyorum.

Gözleri, yumruğunu kendi yumruğumun içinde tuttuğum ve denizde boğulmak üzereymişim gibi ona tutunduğum yere doğru kayıyor. Briar iki kez bakıyor ve kaşları birbirine çarpıyor.

"Bekle, bu da ne?" İtiraz homurdanmalarına rağmen eli benimkinden kurtuluyor ve başını iki yana çevirerek dünyanın görmesi için ortaya konan kanıtları okuyor.

"O sensin, sevgilim." Gözleri parmak eklemlerimde gezinirken, orada gördüğü mürekkepli şeye inanamayarak ileri geri gidip gelirken, kelimeler içimden gürleyerek çıkıyor.

Sadece onun için, onu yakınımda tutmak için oraya, silinmeyecek şekilde yerleştirdiğim mektuplar.

Sevgilim bana hiç geri dönmese bile.

B.R.I.A.R.

"Bunu ne zaman yaptın?" İri gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve elimi tekrar bana doğru çeviriyor, b ö y l e c e orada olduğunu çok iyi bildiğim dövmeli harfleri görebiliyorum.

"Sen gittikten yaklaşık beş dakika sonra." Omuz silkerek elini tekrar göğsüme bastırmak için geri çekiyorum, şu anda çarpan kalbimin tam üzerinde duran isminin altındaki eli. "O alanı neden hep boş tuttuğumu çok az biliyordum. Senin adını taşıması gerektiğini bilmiyordum, ama şimdi tam olarak neden orada kalıcı olarak işaretlenecek doğru bir şey olmadığını biliyorum. Benden istediğin her şeyi yaparım, sevgilim. Elimden gelse sana tüm dünyayı verirdim... ve bana asla geri dönmesen bile, en azından seni her zaman yakınımda tutabilirdim." Kendi adımın dövmesi olan diğer elim çenesini kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor.

"Seni seviyorum." Briar kelimelerin aramızda sürüklenmesine izin verdi, ne kadar anlamlı olduklarını bilemezdi.

Onu.

"İşte burası... bu kulübe, bu hayat, sana verebileceğim tek şey bu, Briar." Tüm bunlardan pişmanlık duyabileceğine dair en ufak bir işaret algılamaya odaklanırken boğazım düğümleniyor. "İstediğin buysa sana kendi aileni veremeyeceğimi biliyorsun..."

Dudakları kıvrılıyor ve ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlıyor.

"Bunların hiçbiri önemli değil. Hiçbir zaman mutluluktan başka bir şey istemedim ve *burası* benim için tam olarak o. Mümkün olabileceğini hayal ettiğimden çok daha fazlası."

Elini ağzıma götürerek parmak uçlarını öpüyorum. "Daha önce kimse bana bu sözleri söylememiştii," diye itiraf ediyorum.

"Güzel. Bekle-" Sanki kendi itirafının gücüyle irkilmiş gibi gözleri biraz açılıyor. "Pardon, bu berbat bir şey mi? Bunu yüksek sesle söylemem garip mi? Seni çok seviyorum ve kalbinin o parçasını benden önce alan biri olduğunu bilmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum." En parlak gülümseme sabah güneşinin ışıkları gibi yüzüne yayılıyor.

"İstediğin kadar bencil ol... İkimiz de biliyoruz ki söz konusu sen olduğunda bencilim." Dilini dışarı çıkarıp alt dudağını ıslatmasını izlerken ağzımın kenarları seğiriyor.

İkimiz de orada oyalanıyoruz, ateşin çıtırtısı ve benim nabzımın atışları sessizliği bozarken birbirimize bakıyoruz. Benim için bu kesinlikle bir duman bulutu içinde yok olmamasını umduğum bir rüya gibi geliyor.

"Kelepçe takıldı," diyor sessizce, neredeyse tereddütle, o dolgun kıvrımı ısırırken. O güzel koyu renk gözleri benim ağzıma kayıyor. Sanki bunca zamandır kendime hakim olma savaşımı kaybetmeme iki saniye kaldığını düşünmüyor.

"Her şeyin içinde çok güzel görünüyorsun, Briar." Mırıldanıyorum, elimi boğazına oturtmak için aşağı kaydırıyorum. "Ama sen

Özellikle de benim manşetim ve mürekkebimle muhteşem."

"Şapkayı da ekleyebilir miyiz?" Yavaşça sıktığımda gözleri parlıyor.

"Şapkamı takmak ister misin?"

Çabucak başını sallıyor. "Şapkan, manşetin, hepsi senin bebeğim."

Nabzım üç katına çıkıyor.

"Vay anasını. Seni sevdiğimi o güzel kafana iyice soktun, değil mi?" Sesim neredeyse bir hırıltıya dönüştü.

Briar tekrar başını sallıyor, göz bebekleri büyüyor. "Sana bebeğim demem hoşuna gidiyor mu?"

Eğer bu kıza zaten deli gibi aşık olmasaydım, az önce kaderimizi mühürlemişti. "Seni seviyorum... önümüzdeki yirmi dakika boyunca bunu unutma, tamam mı?"

"Lütfen. *Evet.*" Nefesi kesildi ve şimdiden kıvranmaya başladı.

Uzanıp banktan şapkamı alıyorum ve parlak buklelerinin üzerine koyuyorum ve işte burası *her şey*. Onu tepeden tırnağa içime çekerken, her şeyin damarlarıma yerleşmesine, zengin ve besleyici olmasına izin vermek için bir an ayırıyorum.

Ciğerlerimde nefes olduğu sürece gitmesine asla izin vermeyeceğim kızım. Onu kucağıma aldığımda, vücuduma kıvrılmış olmasının ne kadar iyi olduğunu hissederek bu lanet kulübenin üzerinde yüzebilir miyim gibi geliyor.

Dudaklarım kulağını buluyor ve tutuşumun altında onun içinde dolaşan ürperti, bunca zamandır tutuşmayı bekleyen kıvılcımı alevlendiriyor.

"Bir şeyler öğrenmeye hazır mısın, sevgilim?"

EPILOgUE



N u dağa geri dönmek, kovboyumun kollarında olmak ve Devil's Peak Çiftliği'ne geri dönmek kadar güzel bir his yok.

Sanki ciğerlerim bir kez daha tamamen genişleyebiliyor ve kalbim hayatım boyunca hiç olmadığı kadar hafif hissediyor.

Bu, pek çok açıdan yepyeni bir başlangıç gibi hissettiriyor ve Şeytan Tepesi'nin zirvesine geri döndüğümüzde bizi karşılayan asılı öküz kafatası ve tabelanın altından geçerken yüzümdeki sırtışı silemedim.

Bir kalp atışı içinde, kahve içmek için Layla tarafından yolum kesildi ve Storm bugün birlikte çalışacağı atlara başlarken ona katılmam için ısrar etti. Beni evin içine soktuktan sonra -sıcak, uzun sarılmalar ve iyi, şefkatli, nazik insanlarla çevrili olmanın rahatlığıyla benim açımdan birkaç gözyaşından daha fazlası ile tamamlandı- harekete geçirdiği küçük planının ayrıntılarını da verdi.

Meğer Layla Birch bir kızın kızı, destansı boyutlarda bir kilitli kasa ve sırrımızı epeydir saklıyormuş -aslında hep birlikte yemeğe çıktığımız o geceden beri- ve geçen gece kabinde onu beklemiyor olsaydım, Storm'un gelip beni bulmak için uçağa binmek üzere olduğundan emin olmak için bir plan yapmış.

"Şehirli kız, iki kez bakmamam gereken bir adamla bu dağda mahsur kaldığım bir kış geçirdim... inan bana, işaretleri biliyorum."

Saatlerce konuştuk ve Layla bana ne olduğunu anlattı. Sage'in yaz başında taşınmadan önce yeni müşterileriyle son görüşmelerini yapmak üzere Crimson Ridge'e döneceği haberini heyecanla beklerken özledim.

Güzel bir çiftlik evinin mutfak adasında oturup daha sıcak havalar için planlar yaptığımı ve hayatımın istediğim gibi yaşamak için bana ait olduğuna dair rahat bir nefes alabildiğime inanamıyorum.

Planlamam gereken bir geleceğim var ve inanılmaz görünüyor.

Şimdi, Layla at sırtında Colt'la birlikte çiftliğin daha izole bir yerinde bulunan kulübelerine doğru yola çıkmış, tam bir kovboy kızı görünümünde. Kayce buralarda bir yerde ve Colt'un da öyle olduğunu varsayıyorum. Ancak, bugün geldiğimden beri Wilder'ların ikisini de görmedim.

Yine de, Storm'un sıkı çalışmasını takdir etmek için özel bir anım olmasından kesinlikle şikayetçi değilim.

Kahretsin, onu bir çift chaps içinde görmek bana açıklayamayacağım bir şey yapıyor.

Ben bir erkek fahişesi miyim? Erkek fahişesi mi? Her iki durumda da, bunların bir noktada yatak odasına girmesini sağlamak için çok şüpheli şeyler yapardım.

"Amcanı çalışırken izlerken hep böyle ıslanır mısın?" Storm eğilmiş, bir elinde çekiç, diğer elinde o anda ilgilendiği atın toynağını tutuyor. Konuşurken başını bana parlak mavi gözlerini ve şeytani bir gülümsemeyi gösterecek kadar yukarı kaldırıyor.

"Şşşt. Aman Tanrım, burada böyle şeyler söyleyemezsin." Gözlerim ahırda geziniyor.

"Oh, yapamaz mıyım?"

"*Hayır.*" Hınzırlığını duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için hâlâ boynumu bükerek tıslıyorum.

Toynaktan çıkan kalan tırnak parçalarını hızlıca keser, ardından uçları ritmik bir şekilde törpüleyerek pürüzsüz bir yüzey elde eder.

Adamın üzerinde geniş omuzlarını sıkıca saran beyaz bir tişört var ve aletlerini her ileri geri hareket ettirişinde ön kol pornosu izliyorum.

Damarları ve dövmeleleri ellerinin arkasına kadar uzanan ipli kaslar esniyor ve yuvarlanıyor.

Orada durup açıkça onu izlerken ağzım kuruyor, çünkü bunu yapabilmek inanılmaz hissettiriyor. Yine de, *yapmamam gerektiği* hissi hala devam ediyor... ve görünüşe göre, beni hala tahrik ediyor.

Storm atın toynağını ve yepyeni nalını yerine koyduktan sonra bana hararetli bir bakış fırlatıyor. Yeni bir nal, bir çekiç alırken ve tüm bunlar olurken göz temasını korurken o delici mavi bakış beni esir alıyor.

Titriyorum ve Storm elinde hâlâ aletlerle hemen bana doğru ilerliyor.

"Bana bileğini göster," diyor, dokunmuyor ama vücuduma ham bir arzuyla bakıyor ve bu, az önce sadece parlayan korları ateşliyor.

Ellerim heyecandan biraz titriyor. Kazağımın kolunu geri çekiyorum, deri kayış - bu adamın kalbime ve lanet olası ruhuma ne kadar sahip olduğunun kanıtı - bileğime oturuyor.

Manşet açık.

"*Hmm.* Ben de öyle düşünmüştüm." Dudakları köşeden yukarı kalktı.

"Yapamayız. Burada olmaz. Ya biri görürse?" Storm alanımı doldurmaya devam ettikçe hızla geri çekiliyorum ve ne olduğunu anlamadan önce tack odasının içindeyiz. Havayı zengin bir deri kokusu dolduruyor ve nabzım çılgınca atıyor.

"Sadece bir dakika sürecektir."

Kafa karışıklığı ve uyarılma içimde bir savaş veriyor, ancak bu adamın her şeyi isteyebileceğini zaten biliyorum ve benimle ilgilenmesi için ona varlığımın her zerresiyle güveniyorum. Bu riskli anlarda bile bizi şımartmayı seviyor.

"Bana amını göster."

Bakışlarım arkasındaki ardına kadar açık kapı aralığına kayıyor ve başımı sallıyorum. "Storm, hayır."

"Kelepçe takılı, değil mi? Tam olarak ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum. Bu yüzden kotunu aşağı çekecek ve külotunu da onunla birlikte çekeceksin. Sadece görebileceğim kadar."

"Tanrım, başımızı büyük belaya sokacaksın." Onun için nefes nefese kaldığımı gizlemenin hiçbir yolu yok.

"Bunu şu anda sırılsıklam olan güzel oyuncağım söylüyor." İri elleri hala tuttuğu aletlerin etrafında esneyerek hemen arkamdaki bir noktayı işaret ediyor.

"Şimdi kışını o eyer sehпасına oturt ve bana göster. Benim küçük tatlı amımı görmek istiyorum."

Dudaklarımı ıslatmadan önce hızlıca yutkunmak zorunda kalıyorum. Adam ciddi. Titreyen ellerimle fermuarımı açıyorum ve tam da söylediği gibi her şeyi aşağı çekiyorum. Kumaş kalçalarımın etrafında toplanırken, serin hava aşırı ısınmış tenime değdiğinde içimden bir ürperti geçiyor, ardından benden istediği pozisyonda tahta sehpaaya sırtımı yasladığımda sert yüzeyle karşılaşıyorum. Kalbim onun ilgisinin her zerresi için beklenti ve istekle çarpıyor. Yoğunluğunun bu kadar sıkı bir şekilde bana sabitlenmesine bayılıyorum.

Storm kamburunun üzerine çömeliyor, hâlâ vücudumun herhangi bir yerine dokunmayı reddediyor. Bunun yerine beni yakından incelemeye koyuluyor.

Vay anasını. Bu, içimdeki uyarılmayı kaynayan sıcaklığın ötesine geçip şiddetli bir yangına dönüştürüyor. Yine de elimde olmadan her iki saniyede bir açık kapının ardındaki boş alanı kontrol etmeye devam ediyorum.

"Bana düzgünce göster, sevgilim." Sesi tehlikeli derecede alçak. Bakışlarımı geri çekip onu izlediğimde, o mavi gözler kararmış, göz bebekleri sönmeye başlamıştı.

Hissedebiliyorum. Kaygan bir his. Bunun beni neden tahrik ettiği delice geliyor, ama bu adamın beni ne zaman ve nerede olursa olsun *görmek* zorunda olduğu gerçeği beni parıltıyor.

"İki el. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Söylediklerini aynen yaparken içimden bir inilti döküldü. için.

"Oh, sevgilim, ne kadar dağınık olduğuna bak. Bak ne kadar hazırsın öylesin. Tanrım, şu anda bu eyer sehpasının üzerine eğilmişken dilimin ve sikimin üzerine fişkırtmak için can atıyorsun, değil mi?"

"*Lütfen*." Bu beni çılgına çeviriyor ve o da bunu çok iyi biliyor.

Beni ahırın zemininde eriyip gitme riskiyle karşı karşıya bırakan o bakışlardan biriyle daha vuruyor, sonra öne doğru eğiliyor. Gözlerini sıkıca benimkilere kilitleyen Storm, ayrılmış am dudaklarımdan yukarı doğru bir yalamayla bana işkence ediyor, dilini benim tadımla kaplarken mırıldanıyor.

Kesinlikle yanmaya hazırım. Beni hemen şimdi ve burada yemesi için yalvarmaya ve başka birinin içeri girme riskini siktir etmeye hazırım.

Ancak, kalçalarına yaslanıp bana sinsi bir ifade verirken, dilini kovalamak için neredeyse kıvranışından tüm bu yazılanları okuyor.

"Aferin kızıma. Şimdi, işinin başına dön."

"Aman Tanrım. Neden?" Hayır. Kesinlikle beni böyle asılı bırakmaya niyetli olamaz. Titriyorum ve çaresizim ve başladığı şeyi hemen burada ve şimdi bitirmenin cazibesi çok büyük.

Ayağa kalktığında, beni burada tünemiş, tamamen onun için gitmiş halde gördüğünde sırtıışı düpedüz günahkârca.

"Bu, ikimizin de gün boyu acı çekmesine neden olduğun için."



"BURAYA GEL, SEVGİLİM." Storm'un sesi arzu dolu. "Tam ağırlık. Gezinmek yok. Dilimi sür ve beni o tatlılıkta boğ."

Kalçalarımı tutuyor ve ben lanet olası aklımı kaybederken beni ağzına doğru sürüklüyor.

Kapıdan zar zor girebildik. Kamyonu kenara çekip bu akşam dağdan aşağı inerken yaşadığımız yol kenarı kaçamaklarını tekrarlamasına iki saniye kaldığını görebiliyordum. Ancak içimden bir ses bu adamın eve gidip kapıyı kilitlediğimizden emin olmak için bir nedeni olduğunu söylüyordu.

Bu noktada, en azından birkaç günlüğüne dünyanın geri kalanından saklanabileceğimizi umuyorum.

Telafi etmemiz gereken bir sürü kaçırdığımız zaman var. Ya da en azından, Storm'un niyetine bakılırsa, telafi etmemiz gereken orgazmlar.

Dili ileri doğru bastırıp yarığımın içinde gezinirken, parmaklarının alttan merkezime doğru kaydığını ve oradaki kaygan ıslaklığı topladığını hissediyorum. Ama beklediğim gibi içeri doğru itmiyor. Bu sefer, tüm o kayganlığı kıcıma doğru sürüklüyor ve orada benimle oynamaya başlıyor. Zeki diliyle hareketi yansıtırken aynı zamanda yavaş daireler çiziyor.

"Oh Tanrım." İstedğimden çok daha yüksek sesle inliyorum ve damarlarımda bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Aşağıya baktığımda, beni yalamasını izlerken aynı zamanda tepkimi yakından incelemek iğrenç bir manzara. Bilek kemiğimin etrafındaki deri kelepçe beni istediği gibi kullanmasına izin verirken, kovboyum

tek seferde benim deneyim alanımın çok ötesine geçmiyor.

Dürüst olmak gerekirse, geri döndüğümünden beri buna yaklaştırmaya çalışıyoruz ve gergin olduğumu inkar etmek mümkün olmasa da, onunla nasıl hissedeceğimi hayal etmekten de kendimi alamıyorum.

Bir gece, onun kışımın derinliklerine gömüldüğü yoğun bir rüyadan uyandıktan sonra internette biraz araştırma yapmış olabilirim ve aman tanrım, vücudumun patlamaya hazır bir şekilde uyanması tamamen başka bir şeydi.

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum. *Lütfen*." Bir elimle kendimi yatak başlığına yaslıyorum, diğer elimle parmaklarımı saçlarına gömüyorum, başımın düşmesine izin veriyorum ve kendimi bırakıyorum.

Ağzı amımda mucizeler yaratıyor ve beni hiç vakit kaybetmeden titreyen bir karmaşaya indiriyor.

Parmağını bastırırken etimi emiyor ve ısıyor, o hassas sinir uçlarını daha sert ovuyor, klitorisimi emerken ona tam olarak istediğini verdiğimde vahşi bir ses çıkarıyor, sırtımı eğiyor ve o zamandan beri utanmamayı öğrendiğim yüzünü kaplayan bir seli sürüklüyor. Özellikle de her fırsatta onun için fişkirtmemi sağlamaya çalıştığında.

Görünüşe göre bu adam, uzun süredir rodeo arenasının dışında olmasına rağmen rekabet gücünü kaybetmemiş.

"Orada kal." Bu sözleri her zaman yaptığı gibi söylerken Storm kalçalarımın altından kayıyor. Sanki başka bir şey yapma yeteneğim varmış gibi. Eminim bu onun kendi küçük şakasıdır, beni kemiksiz bir su birikintisine dönüştürme çabalarından fazlasıyla memnun hissediyordur.

Dev gövdesi hareket ettikçe şilte arkamda alçalıyor, sonra sırtımda konumlanıyor. Etrafa uzanıyor,

En sevdiğimi bildiği ayara getirilmiş vibratörümü bana uzatıyor ve boynumun kenarına özensiz bir öpücük konduruyor.

"Aminin tadı ağzımın her yerindeyken bu tatlı küçük kıcı almamı mı istiyorsun?"

Bir şekilde başımı sallayabiliyorum.

"Tek yapman gereken sana söylediklerimi uygulamak, tamam mı? Vücudunun neye ihtiyacı olduğunu bildiğim konusunda bana güven."

Tanrım, bu adamı çok seviyorum. Beni acele ettirmiyor, ama bir şekilde beni tekrar tekrar yeni zevk durumlarına yönlendirmeyi başarıyor. Onu ne kadar özlediğime ve ona ne kadar ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler mırıldandığımdan ve ona ne isterse alabileceğini söylediğimden oldukça eminim.

"Bunu benim için klitorisinin her yerine sür. Parçalanana kadar o sıkı tomurcuğun etrafında yavaş daireler çiz." Tabii ki, o bunları söylerken ben zaten bunu yapıyorum, bu da ondan derin bir kıkırdama çıkarıyor.

Ben titreşimlerin vücudumda yarattığı yuvarlanmanın içinde kaybolurken, o kıcıma kayganlaştırıcı damlatıyor ve beklenmedik soğuk hissiyle sarsılmama neden oluyor ve hemen işe koyulup az önce bana bir anlığına gösterdiği alaycılığı sürdürüyor.

Bu çok iyi, çok bağımlılık yapıcı ve refleks olarak birkaç dakika içinde elini geri itmeye başlıyorum.

"Bebeğim, daha fazlasına ihtiyacım var," diye sızlanıyorum. Bu anla ilgili her şey mükemmel ve tam burada, şu anda, beynimin küçük bir kısmı neden yapmadığını anlasa da daha hızlı gitmesini istiyorum.

"Şşşt. Sadece benim için nefes al. Güzel ve gevşek kal." Deliğime sürtünüp bastırırken, vücudumun yol verdiğini hissediyorum ve bir parmağını içeri kaydırmasına izin veriyorum.

Beni yavaş yavaş çalıştırdıkça, zevk şeritleri gibi dalgalanmalar her yöne akmaya devam ediyor ve bir sonraki doruk noktam tehdit etmeden önce buna daha fazla dayanamayacağım.

Klitorisimin uyarılması beni uçurumun kenarına getirirken, Storm beni övmeye devam ediyor, duymak istediğimi bildiği iğrenç şeyleri söylüyor. Kendime geldiğimde, yavaşça bir parmağını daha içeride çalıştırmaya başladığından, eklenen gerginliği ve baskıyı hissedebiliyorum.

"Lanet olsun, çok iyi gidiyorsun. Kendine bir bak, her parçan mükemmel bir şekilde uyuyor, mürekkebinin etrafına gerilmişsin."

Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülürken parmaklarım çarşafları sıkıyor.

"Bir dahaki sefere bunu senin için çekmemi ister misin? Beni böyle alırken ne kadar iyi görüldüğünü göstereyim mi?"

Çıkardığım boğuk seslerin bir anlaşma olduğunu zaten biliyor.

Evet. Lütfen. Daha fazla. Tüm ruhuma sonsuza dek sahip ol.

"O oyuncağı benim için amının içine sok. Gidebildiğin yere kadar." Sesi uyarılmayla kalınlaşıyor ve tam da bunu yaptığımda, dikiş yerimden daha fazla jel kaplamadan önce parmaklarının nazikçe çekildiğini hissediyorum.

Sonra, geniş kafası orada, elinin yerini alıyor, yavaşça ileri doğru bastırıyor.

Göz kapaklarımdın ardında her şey parlak kıvılcımlara dönüşüyor. Vücudumla onun yavaş ve dikkatli ilgisine boyun eğmeye devam ettikçe küçük bir yanma oluyor. O ilerledikçe, benimle konuşmaya devam etme biçiminde daha çok kayboluyorum. O derin, kadifemsi ses tonu tenimi okşayarak akıyor ve her an beni alıp götürmekle tehdit eden arzu dalgaları üzerinde yüzüyor olsam da onunla güvende kalmamı sağlıyor.

"Nefes al, sevgilim... benim için böyle. Nefes almaya devam et; sadece güzel ve yavaş gideceğiz." Ucu içeri kayarken ikimiz de inliyoruz. "Kahretsin, sen en sıkı şeysin. Rahatla ve bırak o oyuncak mükemmel amcığınınla ilgilensin, ben de bu tatlı küçük kıcı istediğin gibi doldurayım."

Storm vücuduma hassasiyetle ve büyük bir özenle

hükmediyor ve ben doğru düzgün düşünemeyinceye kadar
içimde ilerleyerek daha derine iterken zevkten hıçkırıyorum.

Amımdan yayılan titreşimler onu da çıldırtıyor olmalı, çünkü her homurtu daha yüksek sesle geliyor ve ikimiz de o ana yenik düştüğümüz için kalçalarımıza karşı tutuşu sıkılaşıyor.

"Siktir. *Siktir*. Bu çok iyi... Küçük ateşli kıcın beni ölümüne sıkıyor. Şimdi o oyuncakla kendini güzelce ve hızlıca becer. Boşalmana ihtiyacım var çünkü bu kadar iyi hissettirirken dayanamayacağım. Bunun ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." Kelimeleri dişlerini gıcırdatarak söylüyor, bu sırada benim inleme seslerim kalın ve hızlı geliyor.

Tüm hücrelerime, tüm kaslarıma yayılan bir doruğa doğru yuvarlanıyorum ve beni güçlü bir koluyla sımsıkı sarıp sırtımı göğsüne yaslarken kollarında titreyen bir karmaşa bırakıyorum.

Zonklayıp şiştiğini hissettiğimde aramızda saf zevk ve arzudan başka bir şey yok ve çok fazla sevgi akıyor, boşalırken uzunluğu içime gömülüyor ve kulağımda ilkel bir inilti çıkarıyor.

Bizi yatağa doğru yuvarlarken sadece kalplerimiz gümbürdüyor, nabızlarımız hızla atıyor ve tenimiz terden sırılsıklam oluyor. Vibratörü çıkarıp kapatmama yardım ettikten sonra sıcak avuçlarını her yerde gezdirip yumuşaklığımı yoğuruyor ve beni ne kadar çok sevdiğini mırıldanıyor.

Yüzümü kendine doğru eğip ağızlarımızı birleştirdiğinde, beni uzun ve derin öperken bu kelimelerin her birini hissedebiliyorum.

Aramızda hiçbir şey olmaması gereken bir zamandan, kamyonunun önünde beni ilk kez öptüğü o geceden, birlikte geçirdiğimiz diğer tüm çalıntı anların sahnelerinden parçalar uçuşuyor, hepsi içeri giriyor ve beni çok tatlı bir şekilde kucaklıyor.

Bu adam, birlikte yaşadığımız hayat, hayal etmeye cesaret edebileceğim her şeyden çok daha fazlası.

Bu tür bir aşkın tam olarak nasıl olması gerektiğini öğrenmek için sonsuza kadar hazırım.

THANK YOU FOR READING

Bu ikiliye kesinlikle aşık oldum ve umarım siz de Storm ve Briar'ın aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Zaddy Storm Amca'nın POV'undan genişletilmiş sonsözü alın ve ayrıca Crimson Ridge serisinin Üçüncü Kitabının ilk bölümüne, oğlumuz Beau ile birlikte bonus bir ön bakış elde edin. OKUMAYA DEVAM ET...

<https://www.elliottroseauthor.com/bonuses>

Crimson Ridge dünyasını seviyor ve ayrılmak istemiyor musunuz? Ben de... Okuyucu grubuma katılmayı unutmayın - gelecekteki bonus içeriklerle ilgili tüm duyurular ve ilk bakışlar burada gerçekleşecek:

<https://www.facebook.com/groups/thecauldronelliottrose>

-

[INSTAGRAM](#) | [TIKTOK](#) | [FACEBOOK](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Crimson Ridge kalbimi elinde tutuyor ve bu seri bir yazar olarak hayatımı tamamen değiştirdi. Kovboylarıma, onların başrol kadınlarına ve dağların arasında geçen bu ateşli, yasak aşk hikayelerine şans veren her bir okuyucuma inanılmaz derecede minnettarım.

Kaybolup gitmemi ve Kelimeler arasında kaybolmamı destekleyen harika Bay Rose'a. Seni tüm kalbimle seviyorum.

Lazz, sen benim şampiyonum, dinleyicim, alfa okuyucum, olağanüstü destek kraliemsin... Elliott Rose - verse sen ve sihrin olmadan işlevini yitirirdi. ILY.

Brandi, Sam, Colby, Lib ve Lemmy, siz hanımlar bu kitabı hayata geçirmeye odaklanmam için bana nefes alma alanı sağladınız. Perde arkasında yaptığınız her şey için çok minnettarım.

Sandra, kapaklarımız için MÜKEMMEL bir şey yaratma konusundaki yeteneklerin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Kovboylarımız için sonsuza dek bayılacağım.

Heather, heyecanına, notlarına, bu dünyalara ve karakterlere olan sevgine sonsuza dek minnettarım. TEŞEKKÜR EDERİM.

Amy, bu kitabı yazma sürecine bu kadar çok gülümseme ve kıkırdama kattığın için (ve Storm'un hepimizin kendimizi atmak istediğimiz hınzır kovboy olması konusunda geri durmadığımdan emin olmak için beni heyecanlandırdığın için) teşekkür ederim.

Patreon'daki inanılmaz destekçilerime, bağımsız bir yazara şans verdiğiniz ve her ay benim dünyamda takıldığınız için teşekkür ederim! Bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz ve hepinize tapıyorum! Her ay güzelliklere (ve sanat eserlerine!) verdiğiniz tepkileri okumak, kelimelerin akmaya devam etmesi için bana yakıt sağlıyor.

Elbette böyle bir kitabı hayata geçirmek perde arkasında bir köyü gerektirir. Alfa, beta ve ilk okuyucularıma, sizler tam bir sihirsiz ve bu ikisine bu kadar çok sevgi döktüğünüz için teşekkür ederim. Yaramazlıklarına, bölüm atlama kaosuma ve bitmek bilmeyen sorularına ortak olduğunuz için teşekkür ederim.

Sokak Ekibim, siz her şeysiniz. ARC ekibim, tüm huysuz, pis konuşan kovboyları size gönderiyorum. Bu kitap hakkında paylaşımda bulunan, heyecanlandıran, en yakın arkadaşının okuması için *nazikçe* ısrar eden herkese, harikasınız. Teşekkürler, Anni.

Kitaplarımdan birinin tanıtımına yardımcı olan her bir kişiye, size aşığım ve yaratıcılığınızı ve bir Elliott Rose karakteri veya hikayesi için duyduğunuz heyecanı her gördüğümde kalp gözlerinizle bayılıyorum.

Kalbimin derinliklerinden, Zaddy Storm Amca'dan ve kızımız Briar'dan... hepinize sevgilerimizi gönderiyoruz.

xo



İNCELEME BIRAKIN

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen kısa bir anınızı ayırıp yorum bırakmayı düşünün. Birkaç kelime bile inanılmaz derecede yardımcı olur ve biz Bağımsız Romantik Yazarların gelişmesi için gereken kıvılcımı sağlar.

(Şey, *bu ve coffee*)

ALSO BY ELLIOTT ROSE

-

Crimson Ridge

Vahşetin Peşinde

Fırtınaya Göğüs

Germek

[*Taming The Heart - 2025*](#) (ön sipariş)

[*Saving The Rain - 2025*](#) (ön
sipariş)



Crimson Ridge Novella

Bouquets & Buckles - 1 Aralık 2024

*Lucas Rhodes'un hikayesini okumak
ister misiniz?*

-

Macabre Limanı

*Neden + Karanlık Romantizmi
Seçmelisiniz*

Kötülerin kızı ve birbirlerini elde ettikleri yer.

[İntikamcı Tanrılar](#)

Fox, Ky, Thorne, Ven - HEA Novella

Noire Moon

Macabre Gods - Mart 2025

-

[Gece Kalpleri](#)

Karanlık Paranormal-Fantastik Romantizm, Birbirine Bağlı Bağımsız Bölümler

Tatlı Cehennem

(Rakiplerden Aşıklara x Novella)

Karanlıkta Arzu Bekler

(Huysuz x Günışığı)

Kraliçe'nin Ayartması

(Forbidden x Shadow Daddy Bodyguard)

Kısır İstekler

(MMF x Düşmanlardan Sevgililere)

Acımasız Doğum Hakkı

(Akademi Ortamı, Öğretmen x Öğrenci)

ABOUT THE AUTHOR



Elliott Rose, romantizmin lezzetli ve karanlık tarafında yer alan bağımsız bir yazardır. Yeni Zelanda'nın Aotearoa bölgesinin güneyindeki ufacık bir sahil kasabasında eşi ve üç kurtarma köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Onu elinde büyülü bir demlikle, kitap fikirleriyle dolup taşan bir defterle ya da sahilde dolaşırken bulabilirsiniz.

- Özel hediyeler, BTS detayları, karakter sanatına/spolarına ilk bakışlar ve yeni ve devam eden projeler hakkında samimi sohbetler için okuyucu grubu [The Cauldron](#)'a katılın.
- Tüm güzellikleri ve önemli haberleri doğrudan e-posta gelen kutunuza almak için onun Bültenine katılın.





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.